Equinox

ra

Steaua diavolului

JO NESBØ

AUTORUL ROMANELOR
FANTOMA TRECUTULUI și CĂLĂUL

JO NESBØ

STEAUA DIAVOLULUI

Editura electronică Equinox
2011

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI..........5
CAPITOLUL 1..........7
CAPITOLUL 2..........11
CAPITOLUL 3..........14
CAPITOLUL 4..........18
CAPITOLUL 5..........25
CAPITOLUL 6..........31
CAPITOLUL 7..........32
PARTEA A DOUA..........37
CAPITOLUL 8..........38
CAPITOLUL 9..........44
CAPITOLUL 10..........53
CAPITOLUL 11..........58
CAPITOLUL 12..........67
PARTEA A TREIA..........72
CAPITOLUL 13..........73
CAPITOLUL 14..........81
CAPITOLUL 15..........84
CAPITOLUL 16..........91
CAPITOLUL 17..........92
CAPITOLUL 18..........101
CAPITOLUL 19..........114
CAPITOLUL 20..........119
CAPITOLUL 21..........127
CAPITOLUL 22..........132
CAPITOLUL 23..........139
CAPITOLUL 24..........144
CAPITOLUL 25..........147
PARTEA A PATRA..........154
CAPITOLUL 26..........155
CAPITOLUL 27..........159
CAPITOLUL 28..........169
CAPITOLUL 29..........174
CAPITOLUL 30..........177
CAPITOLUL 31..........179
PARTEA A CINCEA..........184
CAPITOLUL 32..........185
CAPITOLUL 33..........189
CAPITOLUL 34..........195
CAPITOLUL 35..........199
CAPITOLUL 36..........205
CAPITOLUL 37..........215
CAPITOLUL 38..........224
CAPITOLUL 39..........225
CAPITOLUL 40..........230
CAPITOLUL 41..........237
CAPITOLUL 42..........249
CAPITOLUL 43..........258
CAPITOLUL 44..........260

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NESBO, JØ
Steaua diavolului / Jo Nesbø; trad.: Ramona Lupu. – Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-8255-57-6

I. Lupu, Ramona-Elena (trad.)

821.113.5-31=135.1

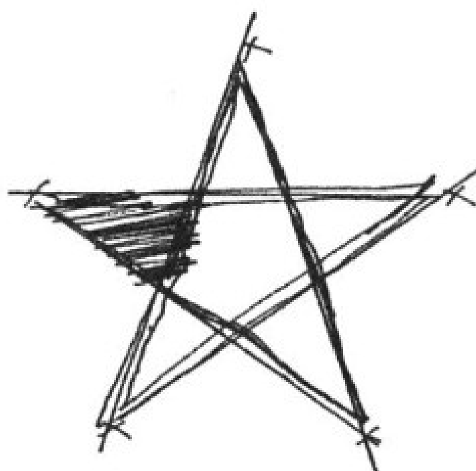
RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

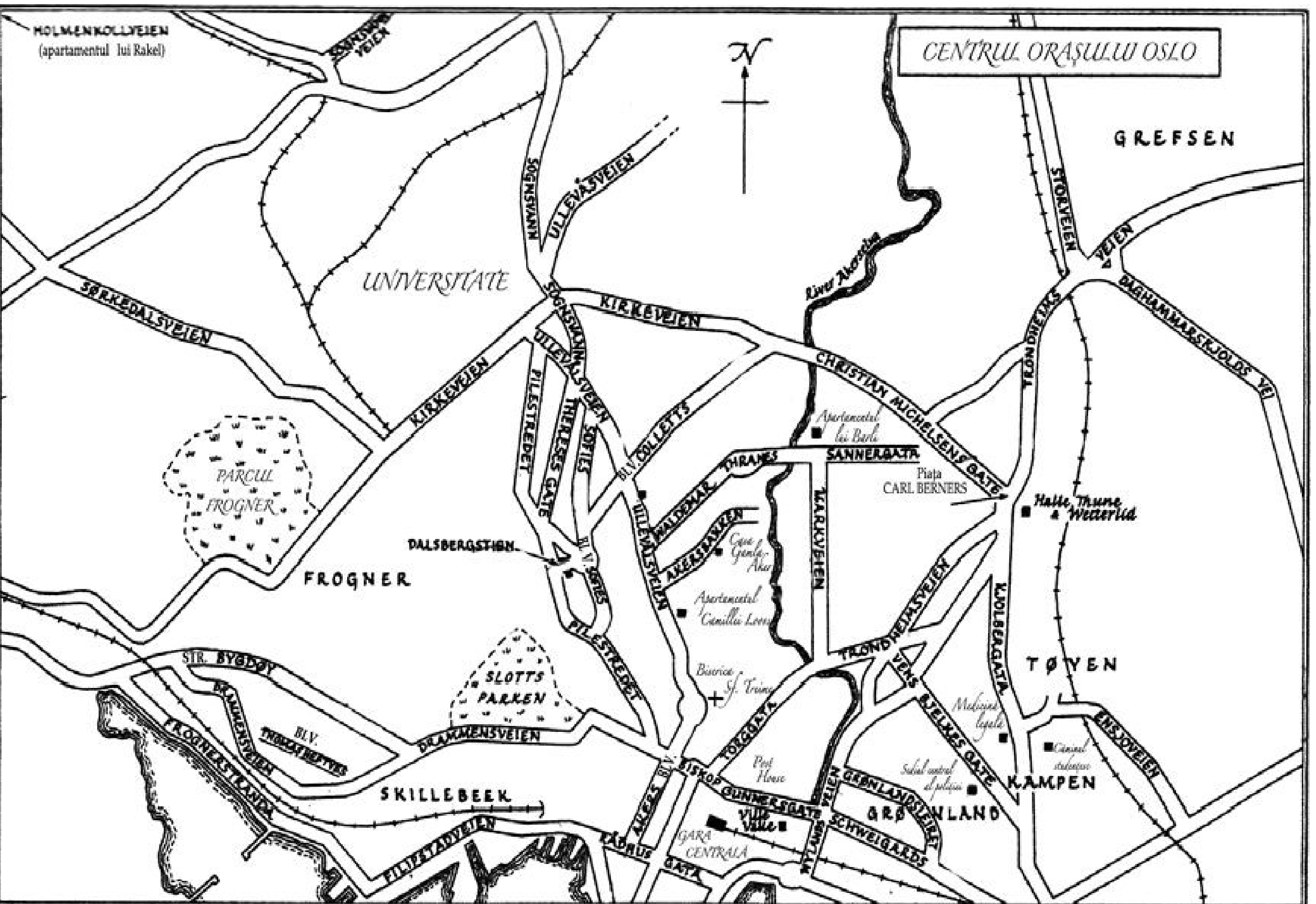
JO NESBØ
Marekors

2011

ISBN 978-606-8255-57-6

PARTEA ÎNTÂI

CENTRUL ORAŞULUI OSLO
N
HOLMENKOLLVEIEN
(apartamentul lui Rakel)
GREFSEN
STORVEIEN
VEIEN
DAGHAMMARSKJOLDS VEI
TRONDHEIMS
SOGNSVANN
ULLEVÅSVEIEN
UNIVERSITATE
SØRKEDALSVEIEN
KIRKEVEIEN
River Akerselva
CHRISTIAN MICHELSENS GATE
Apartamentul lui Barli
SANNERGATA
Piaţa CARL BERNERS
Halle, Thune & Wetterlid
PILESTREDET
THERESES GATE
ULLEVÅLSVEIEN
SOFIES
BLV. COLLETTS
THRANES
WALDEMAR
AKERSBAKKEN
Casa Gamla Aker
MARKVEIEN
PARCUL FROGNER
DALSBERGSTIEN
BLV. SOFIES
FROGNER
Apartamentul Camillei Loen
TRONDHEIMSVEIEN
KJOLBERGATA
TØYEN
Biserica Sf. Treime
VENS
BJELKES GATE
Medicină legală
Căminul studenţesc
ENSJOVEIEN
STR. BYGDØY
SLOTTS PARKEN
BLV. THOMAS HEFTYES
DRAMMENSVEIEN
FROGNERSTRANDA
TORGGATA
Plaza House
Sediul central al poliţiei
KAMPEN
SKILLEBEEK
BISKOP GUNNERSGATE
GRØNLANDSLEIRET
GRØNLAND
BLV. AKERS
VILLE VALLE
NYLANDSVEIEN
SCHWEIGAARDS
FILIPSTADVEIEN
FÅBRUS GATA
GARA CENTRALA

CAPITOLUL 1

VINERI. OUL

Casa fusese construită în 1898 pe o fundaţie din argilă, care de atunci se scufundase puţin pe latura vestică, ceea ce îngădui apei să se infiltreze în tocul de lemn al uşii, să traverseze apoi podeaua dormitorului, către apus, lăsând o dâră umedă de-a lungul parchetului de stejar. Şiroiul se opri pentru o clipă într-o adâncitură, înainte să fie surprins din urmă de şi mai multă apă, apoi se repezi ca un şobolan nervos către şipca de lângă perete. Aici apa porni în ambele direcţii, căută şi se strecură cumva pe sub şipcă, până ce găsi o gaură între capătul podelei de lemn şi perete. În deschizătură se afla o monedă de cinci coroane, pe care se vedeau profilul regelui Olav şi data: 1987 – cu un an înainte să cadă din buzunarul tâmplarului. Dar aceia fuseseră ani de prosperitate. Se construiau numeroase apartamente de mansardă la mare repezeală, aşa că tâmplarul nu se mai obosise să o caute.

Apei nu îi luă prea mult timp să găsească un drum prin lemn, pe sub parchet. Exceptând momentul când, în 1968, existase o infiltraţie – acelaşi an în care fusese construit un nou acoperiş acestei case – scândurile de lemn nu fuseseră deranjate, uscându-se şi contractându-se, astfel că despicătura dintre cele mai lăuntrice scânduri de pin era acum de aproape jumătate de centimetru. Apa picură pe grinda de dedesubtul despicăturii şi îşi continuă drumul către vest şi în peretele exterior. Aici se infiltră în tencuiala şi mortarul ce fuseseră preparate cu o sută de ani în urmă, tot pe timp de vară, de Jacob Andersen, maistru zidar şi tatăl a cinci copii. Andersen, ca toţi zidarii din Oslo din acea vreme, îşi prepara propriul mortar şi tencuiala pentru zid. Nu numai că avea amestecul său unic de var, nisip şi apă, ci avea şi propriile ingrediente speciale: păr de cal şi sânge de porc. Jacob Andersen era de părere că părul şi sângele ţineau laolaltă tencuiala şi îi dădeau o mai mare rezistenţă. Nu era ideea lui, le spunea colegilor din acea vreme, care clătinau din cap, ci tatăl şi bunicul lui scoţieni folosiseră aceleaşi ingrediente de la oi. Chiar dacă renunţase la numele de familie scoţian şi adoptase unul mai comercial, nu vedea nici un motiv să întoarcă spatele unei tradiţii de şase sute de ani. Unii dintre zidari o considerau imorală, câţiva socoteau că e în cârdăşie cu diavolul, dar cei mai mulţi râdeau de el. Poate că unul dintre cei din urmă a fost cel care împrăştiase povestea care avea să pună stăpânire pe înfloritorul orăşel Kristania.

Un vizitiu din Grünerløkka se căsătorise cu vara lui Andersen din Värmland şi împreună se mutaseră în apartamentul compus dintr-o cameră şi bucătărie, într-o clădire din Seilduksgata, la construirea căreia ajutase Andersen. Primul copil al cuplului fusese suficient de nenorocit să se nască cu părul negru şi ondulat şi ochii căprui şi, cum cuplul era blond cu ochi albaştri – iar bărbatul foarte gelos din fire –, într-o noapte, târziu, el legase la spate mâinile soţiei sale, o dusese jos în pivniţă şi o zidise de vie. Ţipetele ei fuseseră practic înăbuşite de pereţii groşi între care stătea legată, presată între două suprafeţe din cărămidă. Soţul se gândise poate că se va asfixia din lipsă de oxigen, dar cărămizile îngăduiră de fapt ventilaţia. În cele din urmă, biata femeie atacă peretele cu dinţii. Şi asta ar fi putut foarte bine să o elibereze, pentru că zidarul scoţian folosise sânge şi păr, zicându-şi că astfel poate mai economiseşte varul scump ce intra în compoziţia cimentului, rezultatul fiind un zid poros care se sfărâmă sub atacul puternicilor dinţi din Värmland. Totuşi, pofta de viaţă o făcuse, din păcate,

să muşte guri mari de mortar şi cărămidă. Până la urmă, nu mai putuse să mestece, să înghită sau să scuipe, şi nisipul, pietricelele şi bucăţile de argilă îi blocaseră traheea. Se făcuse albastră la faţă, bătăile inimii încetiniseră şi, în cele din urmă, încetase să mai respire.

Era, aşa cum ar numi-o majoritatea oamenilor, moartă.

Conform mitului totuşi, gustul sângelui de porc o făcuse pe nefericita femeie să creadă că mai era încă în viaţă. Din clipa aceea, se eliberase imediat de frânghiile care o legau, trecuse prin perete şi începuse din nou să meargă. Câţiva bătrâni din Grünerløkka încă îşi mai amintesc povestea din copilăria lor, despre femeia cu cap de porc, care bântuia de colo-colo cu un cuţit, ca să taie capetele copiilor care stăteau afară până târziu. Trebuia să simtă în gură gustul de sânge, ca să nu dispară cu totul. În vremea aceea, foarte puţini oameni cunoşteau numele zidarului, şi Andersen lucra fără odihnă la fabricarea tipului lui special de mortar. Trei ani mai târziu, în timp ce lucra la clădirea unde era acum scurgerea de apă, căzuse de pe schelă – lăsând în urmă numai două sute de coroane şi o chitară –, aşa că avea să treacă încă o sută de ani înainte ca zidarii să înceapă să folosească fibre artificiale în amestecurile lor de ciment şi înainte ca tehnicienii de la laboratorul din Milano să descopere că zidurile din Ierihon fuseseră consolidate cu sânge şi păr de cămilă.

Cea mai mare parte a apei totuşi nu se strecură în perete, ci în josul lui, căci apa, ca şi laşitatea şi lăcomia, găsește întotdeauna nivelul cel mai de jos. La început, apa a fost absorbită de izolaţia zgrunţuroasă, granulată dintre îmbinări, dar tot mai multă începu să curgă şi în curând izolaţia fu saturată. Apa curse direct prin ea şi îmbibă un ziar din data de 11 iulie 1898, în care scria că timpurile înfloritoare din industria construcţiilor îşi atinseseră probabil apogeul, iar pe speculanţii imobiliari lipsiţi de scrupule îi aşteptau cu siguranţă vremuri grele. La pagina a treia se spunea că poliţia nu avea încă nici un indiciu privind asasinarea tinerei asistente care fusese găsită înjunghiată în baie, cu o săptămână în urmă. În mai, o fată mutilată şi ucisă într-un chip asemănător fusese găsită în apropierea râului Akerselva, dar poliţia nu spunea dacă era vreo legătură între cele două cazuri.

Apa curse de pe ziar, între scândurile de lemn de dedesubt şi de-a lungul interiorului materialului tavanului vopsit al camerei de mai jos. Cum acesta fusese deteriorat în timpul reparaţiei scurgerii din 1968, apa se infiltră în găuri, formând picături care atârnară până ce deveniră suficient de grele pentru ca gravitaţia să sfideze priza suprafeţei. Îşi dădură drumul şi căzură trei metri şi opt centimetri. Acolo apa ateriză şi îşi încheie traiectoria. În apă.

Vibeke Knutsen trase cu nesaţ din ţigară şi pufăi fumul afară, pe fereastra deschisă, de la etajul patru al blocului în care locuia. Era o după-amiază fierbinte şi aerul se ridica dinspre asfaltul copt de soare din curtea interioară, înălţând fumul de-a lungul faţadei albastru-deschis a clădirii, până ce se dispersa. De cealaltă parte a clădirii se putea auzi zgomotul maşinilor pe de obicei aglomeratul Ullevålsveien. Dar acum, toată lumea se afla în vacanţă, iar oraşul era aproape părăsit. O muscă zăcea pe spate, pe pervaz, cu toate cele şase picioruşe în aer. Nu avusese instinctul de a se feri de zăpuşeală. Era mai răcoare în celălalt capăt al apartamentului, care dădea spre Ullevålsveien, dar lui Vibeke nu îi plăcea priveliştea de acolo. Cimitirul Mântuitorului. Înţesat cu oameni faimoşi. Oameni faimoşi morţi. La parter se afla un magazin în care se vindeau „monumente”, după cum spunea inscripţia, cu alte cuvinte, pietre de mormânt. Ceea ce se putea numi „a sta aproape de piaţă”.

Vibeke îşi lipi fruntea de geamul rece al ferestrei.

Se bucurase când venise vremea caldă, dar fericirea ei dispăruse curând. Chiar şi acum tânjea după nopţile mai răcoroase şi după oamenii de pe stradă. Astăzi avusese cinci clienţi în galerie, înainte de prânz, şi trei după. Fumase un pachet şi jumătate de ţigări din pură plictiseală. Inima îi bubuia în piept şi o durea gâtul. De fapt, abia dacă putuse vorbi atunci când o sunase şeful şi o întrebase cum stau lucrurile. Cu toate astea, nici nu ajunsese bine acasă şi pusese cartofii la foc, că simţise din nou pofta în stomac.

Vibeke încetase să mai fumeze când îl cunoscuse pe Anders, cu doi ani înainte. Nu îi ceruse el să facă asta. Dimpotrivă. Când se întâlniseră în Gran Canaria, pufăise, chiar, o ţigară de la ea. Aşa, de amuzament. După ce se mutaseră împreună, la numai o lună după întoarcerea la Oslo, unul dintre primele lucruri pe care le spusese fusese acela că relaţia lor probabil că va rezista fumatului pasiv şi că medicii care avertizau împotriva pericolelor cancerului fără îndoială că exagerau. Cu un pic de răbdare, probabil că se va obişnui cu mirosul de ţigări din haine. A doua zi de dimineaţă, ea se decisese. Când, câteva zile mai târziu, el îi pomenise la masă că nu o mai văzuse de mult timp cu o ţigară în mână, ea îi răspunsese că niciodată de fapt nu fusese o fumătoare pasionată. Anders zâmbise, se aplecase peste masă şi o ciupise de obraz.

— Ştii ceva, Vibeke? Aşa am gândit şi eu tot timpul.

Auzea oala fierbând în spatele ei şi se uită către ţigară. Încă trei fumuri. Îl trase pe primul. Nu avea nici un gust.

Abia dacă îşi mai amintea când se apucase din nou de fumat. Poate că anul trecut, în perioada în care el începuse să stea plecat în lungi călătorii de afaceri. Sau poate după Anul Nou, când ea începuse să lucreze ore suplimentare aproape în fiecare seară? Poate pentru că era nefericită? Era ea nefericită? Niciodată nu se certau. Aproape că nu mai făceau nici dragoste, dar asta pentru că Anders lucra atât de mult, spusese el, punând capăt oricărei discuţii. Nu că ea ducea în mod deosebit dorul. Când, din an în paşte, făceau o încercare, fără chef, era ca şi cum el nici nu era de faţă. Aşa că îşi dăduse seama că nici ea nu trebuia să fie prezentă.

Dar, de fapt, nu se certau. Lui Anders nu îi plăcea tonul ridicat.

Vibeke se uită la ceas: 17:15. Ce se întâmplase cu el? În general, o anunţa dacă se întâmpla să întârzie. Stinse ţigara, o aruncă în curtea din spate şi se întoarse către maşina de gătit ca să verifice cartofii. Înfipse furculiţa în cel mai mare dintre ei. Era aproape făcut. Nişte bucăţele negre fremătau în sus şi în jos în apa ce clocotea. Ciudat. Erau de la cartofi sau de la oală?

Tocmai încerca să îşi aducă aminte pentru ce folosise ultima dată oala, când auzi că se deschide uşa din faţă, pe cineva gâfâind pe hol şi pantofi aruncaţi din picioare. Anders intră în bucătărie şi deschise frigiderul.

— Ei bine? zise el.

— Chifteluţe.

— Păi...?

Intonaţia lui se ridică spre final şi formă un semn de întrebare. Vibeke ştia ce voia să însemne: „Din nou carne? N-ar trebui să mâncăm peşte ceva mai des?”

— Bine, zise el pe un ton indiferent, aplecându-se deasupra oalei.

— Ce-ai făcut? Eşti leoarcă de transpiraţie.

— N-am mai făcut nici un fel de antrenament în seara asta, aşa că m-am dus cu bicicleta până în Sognsvann şi înapoi. Ce e cu bucăţelele din apă?

— Nu ştiu, zise Vibeke. Abia le-am observat.

— Nu ştii? N-ai lucrat parcă pe post de bucătăreasă la un moment dat?

Cu o mişcare îndemânatică luă una dintre bucăţele între degetul arătător şi cel mare şi o vârî în gură. Femeia se uită ţintă la ceafa lui. La părul brunet şi

subţire pe care odată îl găsise atât de atrăgător. Bine îngrijit şi la lungimea potrivită. Cu cărare într-o parte. Îi păruse atât de inteligent. Ca un om cu viitor. Cu suficient viitor pentru amândoi.

— Ce gust are? întrebă ea.

— De nimic, răspunse el, continuând să stea aplecat asupra cratiţei. De ou.

— De ou? Dar am spălat cratiţa...

Se opri busc.

Bărbatul se răsuci către ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o scurgere.

Arătă către capul lui.

Anders se încruntă şi îşi atinse ceafa. Apoi, dintr-o singură mişcare, îşi ridicară privirea către tavan. Două picături atârnau de tavanul alb. Vibeke, care era puţin mioapă, nu ar fi putut vedea picăturile dacă ar fi lucit. Dar nu luceau.

— Se pare că e inundaţie la Camilla, zise Anders. Dacă urci tu la ea să suni la uşă, mă duc eu după administrator.

Vibeke se uită cu atenţie la tavan. Şi jos, la bucăţelele din cratiţă.

— Dumnezeule, şopti ea, simţind cum inima îi bubuie în piept.

— Ce mai este acum? întrebă Anders.

— Du-te după administrator. Apoi mergeţi împreună să sunaţi la uşa Camillei. Eu o să sun la poliţie.

CAPITOLUL 2

VINERI. CONCEDIUL PERSONALULUI

Sediul central al poliţiei din Oslo, de la Grønland, era amplasat pe creasta dintre Grønland şi Toyen şi avea vedere spre partea estică a centrului oraşului. Era construit din sticlă şi oţel şi fusese terminat în 1978. Nu exista nici o suprafaţă oblică. Avea o simetrie perfectă, iar arhitecţii Telje, Torp şi Aasen primiseră un premiu pentru el. Electricianul care instalase cablurile în cele două aripi lungi de birouri, de la etajele şapte şi nouă, primise ajutor social şi o muştruluială bună de la tatăl său atunci când căzuse de pe schelă şi îşi rupsese spatele.

„De şapte generaţii suntem zidari, legănându-ne între cer şi pământ, înainte ca gravitaţia să ne doboare. Bunicul meu a încercat să fugă de blestem, dar acesta l-a urmărit peste Marea Nordului. Aşa că, în ziua în care te-ai născut, mi-am jurat că nu vei suferi aceeaşi soartă. Şi credeam c-am reuşit. Electrician. Ce mama dracului face un electrician la şase metri înălţime?”

Semnalul de la dispeceratul central trecu prin cuprul aceloraşi cabluri pe care le întinsese fiul, prin partiţia dintre etaje, făcută cu un amestec din ciment industrial, până la biroul inspectorului-şef al Secţiei Omucideri, Bjarne Møller, de la etajul şase. În acel moment, Møller stătea şi se întreba dacă aştepta oare cu nerăbdare, sau cu spaimă, iminenta vacanţă cu familia, într-o cabană montană din Os, undeva lângă Bergen. După toate probabilităţile, Os în iulie însemna o vreme îngrozitoare. Bjarne Møller nu avea nimic împotrivă să schimbe canicula ce fusese prognozată pentru Oslo cu puţină burniţă, dar era o adevărată provocare să ţină ocupaţi doi băieţi energici, neavând altceva la dispoziţie în afară de un pachet de cărţi de joc, fără valetul de inimă roşie.

Bjarne Møller îşi întinse picioarele lungi şi se scărpină după ureche, în timp ce ascultă mesajul.

— Cum au descoperit-o? întrebă el.

— S-a produs o scurgere în apartamentul de dedesubt, răspunse vocea de la dispecerat. Administratorul şi vecinul de jos au sunat la uşă, dar nu a răspuns nimeni. Uşa nu era încuiată, aşa că au intrat.

— Bine. O să trimit doi oameni acolo.

Møller puse jos receptorul, oftă şi îşi trecu degetul peste lista plastifiată cu situaţia personalului aflată pe biroul său. Jumătate din secţie era în concediu. Aşa stăteau lucrurile în această perioadă a anului. Nu însemna că populaţia din Oslo se afla în vreun pericol, de vreme ce ticăloşii din oraş păreau să aprecieze şi ei o mică vacanţă în iulie. Era clar un sezon slab în ceea ce priveşte infracţiunile de care se ocupa Secţia Omucideri.

Degetul lui Møller se opri în dreptul numelui Beate Lønn. Formă numărul de la *Krimteknisk*, Departamentul de investigaţii din Kjølberggata. Nu primi nici un răspuns. Aşteptă ca apelul să treacă prin centrală.

— Beate Lønn este în laborator, spuse o voce veselă.

— Sunt Møller, Secţia Omucideri. Ai putea să dai de ea?

Aşteptă. Karl Weber, şeful *Krimteknisk*, care se pensionase de curând, o recrutase pe Beate Lønn de la Secţia Omucideri. Møller văzuse asta ca pe o nouă dovadă a teoriei neodarwiniste că singura pornire a omului este să îşi perpetueze propriile gene. Cu siguranţă că Weber gândea că Beate Lønn împărtăşea câteva gene cu el. La prima vedere, Karl Weber şi Beate Lønn ar fi putut părea destul de

diferiţi. Weber era morocănos şi irascibil; Lønn era ca un şoricel cenuşiu şi tăcut care, după ce absolvise Academia de Poliţie, roşea de fiecare dată când cineva vorbea cu ea. Dar genele lor poliţieneşti erau identice. Reprezentau tipul pasional care, atunci când dădeau de urma prăzii, aveau capacitatea de a exclude orice altceva şi de a se concentra pe un fir al medicinii legale, pe o dovadă circumstanţială, o înregistrare video, o descriere vagă, până ce, în cele din urmă, totul începea să aibă un oarecare sens. Limbile maliţioase bârfeau că locul lui Weber şi al lui Lønn erau în laborator, iar nu în comunitate, acolo unde cunoaşterea de către investigator a comportamentului uman era mai importantă decât o amprentă plantară sau o aţă desprinsă dintr-o haină.

Weber şi Lønn erau de acord cu ceea ce se spunea despre ei şi laborator, dar nu şi despre amprente şi aţe desprinse.

— Lønn la telefon.

— Bună, Beate. Sunt Bjarne Møller. Te deranjez?

— Bineînţeles. Ce s-a întâmplat?

Møller îi povesti pe scurt şi îi dădu adresa.

— Trimit câţiva băieţi de-ai mei cu tine, spuse el.

— Care dintre ei?

— Va trebui să mă uit, să văd pe cine pot să găsesc. E vacanţa de vară, ştii.

Møller puse receptorul în furcă şi îşi coborî degetul mai jos pe listă.

Se opri la Tom Waaler.

Căsuţa din dreptul vacanţei de vară era goală. Lucrul acesta nu îl surprinse pe Bjarne Møller. Din când în când, se întreba dacă inspectorul Tom Waaler îşi lua vreodată liber sau dacă avea măcar timp să doarmă. Ca detectiv, era unul din cele două vedete ale secţiei. Era întotdeauna prezent, întotdeauna la minge şi aproape întotdeauna avea succes. În contrast cu celălalt detectiv de vârf, Tom Waaler era de încredere, avea un dosar fără pată şi era respectat de toată lumea. Pe scurt, subordonatul ideal. Cu abilităţile indiscutabile de conducător pe care le avea, era foarte probabil că, atunci când va veni vremea, Tom urma să ia locul lui Møller, ca inspector-şef.

Apelul lui Møller pârâi pe fir.

— Aici Waaler, răspunse o voce sonoră.

— Møller. Noi...

— Aşteaptă o clipă, Bjarne. Vorbesc la alt telefon.

Bjarne Møller bătu darabana pe masă în timp ce aştepta. Tom Waaler ar putea deveni cel mai tânăr inspector-şef de la Secţia Omucideri. Vârsta era oare cea care îl făcea pe Bjarne Møller să se simtă uneori oarecum neliniştit la gândul că urma să îi predea responsabilităţile lui Tom? Sau poate erau cele două incidente cu împuşcături? Inspectorul îşi scosese de două ori arma în timpul unor arestări şi, fiind unul dintre cei mai buni ţintaşi din corpul poliţienesc, atinsese de fiecare dată ţinta, cu rezultate letale. Destul de paradoxal, Møller mai ştia că unul din cele două episoade ar fi putut, în cele din urmă, să forţeze numirea noului inspector-şef în favoarea lui Waaler. SEFO, autoritatea independentă de investigaţie a poliţiei, nu dezvăluise nimic care să indice faptul că Tom nu trăsese în legitimă apărare. De fapt, în ambele cazuri se ajunsese la concluzia că acesta dăduse dovadă de raţionament corect şi reacţie rapidă într-o situaţie limită. Ce referinţe mai bune ar fi putut avea un candidat la postul de şef?

— Scuză-mă, Bjarne. Vorbeam la mobil. Cu ce te pot ajuta?

— Am o misiune.

— În sfârşit.

Conversaţia dură zece secunde. Acum nu îi mai trebuia decât o singură persoană.

Møller se gândise la Halvorsen, dar, conform listei, urma să plece în concediu acasă, în Steinkjer. Degetul îşi continuă drumul în josul coloanei. Concediu, concediu, concediu medical. Inspectorul-şef oftă când degetul său se opri în dreptul numelui pe care sperase să îl evite.

Harry Hole.

Lupul singuratic, beţivul, copilul teribil al departamentului şi, în afară de Tom Waaler, cel mai bun detectiv de la etajul şase. Doar din acest motiv şi datorită faptului că, de-a lungul vremii, Bjarne Møller dezvoltase un soi de înclinaţie perversă în a-şi pune pielea la bătaie pentru acest poliţist cu serioase probleme cu băutura, Harry Hole nu fusese dat afară cu mulţi ani în urmă. În mod normal, Harry ar fi fost prima persoană pe care ar fi sunat-o şi căreia i-ar fi dat această misiune, dar lucrurile nu erau normale acum.

Sau ca să spunem altfel: erau mai extraordinare decât de obicei.

Situaţia se agravase cu o lună în urmă, după ce Hole petrecuse iarna lucrând din nou la un caz mai vechi – asasinarea colegei lui celei mai apropiate, Ellen Gjelten, care fusese omorâtă în apropiere de râul Akerselva. În acea perioadă, Hole îşi pierduse orice interes pentru vreun alt caz. Cazul Ellen Gjelten fusese închis cu mult timp în urmă, dar Harry devenise din ce în ce mai obsedat, iar Møller începuse, până la urmă, să îşi facă griji pentru sănătatea lui mintală. Criza se produsese când Harry apăruse în biroul său, cu patru săptămâni în urmă, şi îşi prezentase teoriile conspiraţiei care îţi făceau părul măciucă. În esenţă, fără nici o dovadă, aducea acuzaţii fanteziste împotriva lui Tom Waaler.

Apoi, Harry, pur şi simplu, dispăruse. Câteva zile mai târziu, Møller sunase la restaurantul Schrøder şi aflase exact ce se temea mai mult: că Harry băuse încontinuu. Ca să îi acopere absenţa, Møller îl trecuse pe Harry ca fiind în concediu. Încă o dată. În general, Harry apărea după o săptămână, dar până acum trecuseră patru săptămâni. Concediul său se terminase.

Møller se uită cu atenţie la receptor, se ridică şi se duse la fereastră. Era ora 17:30 şi totuşi parcul din faţa secţiei de poliţie era aproape gol. Numai ciudatul adorator al soarelui înfrunta căldura. Pe Grønlandsleiret, câţiva proprietari de magazine stăteau sub o tendă de pânză, lângă legumele lor. Chiar şi maşinile – în ciuda orei de vârf – se deplasau mai încet. Møller îşi trecu degetele prin părul negru, un obicei de o viaţă, la care soţia îi sugera că ar trebui să renunţe dacă nu voia ca oamenii să creadă că încerca să îşi ascundă începutul de chelie. Chiar nu mai rămăsese nimeni în afară de Harry? Møller privi un beţivan împleticindu-se pe Grønlandsleiret. Presupuse că se îndrepta spre Raven, dar nu avea să primească de băut acolo. Probabil că urma să sfârşească în Boxer. Locul în care cazul Ellen Gjelten fusese încheiat într-un mod atât de categoric. Poate la fel şi cariera lui Harry Hole în poliţie.

Møller era strâns cu uşa. În curând avea să fie nevoit să ia o decizie în privinţa lui Harry. Dar asta putea să mai aştepte. Important acum era acest caz.

Møller ridică receptorul şi se gândi câteva clipe la ceea ce era pe punctul să facă: să îi pună pe Harry Hole şi Tom Waaler în acelaşi caz. Perioadele de vacanţă erau foarte proaste. Impulsul electric îşi începu călătoria de la monumentul unei societăţi ordonate construit de Telje, Torp şi Aasen spre un loc în care domnea haosul – un apartament de pe bulevardul Sofies.

CAPITOLUL 3

VINERI. TREZIREA

Femeia ţipă din nou şi Harry Hole deschise ochii. Soarele strălucea prin draperiile trase care fluturau încet în vânt în vreme ce scârţâitul neplăcut al tramvaiului ce încetinea pe Pilestredet se stinse. Harry încercă să îşi adune gândurile. Zăcea întins pe podea, în propria cameră de zi. Îmbrăcat, deşi nu prea bine. Pe tărâmul celor vii, el nu era foarte viu.

Transpiraţia se pusese ca o pojghiţă lipicioasă de machiaj pe faţă, iar inima îi era uşoară, deşi încordată, ca o minge de ping-pong pe o suprafaţă de beton. Capul îl durea şi mai rău.

Harry ezită o clipă înainte să se hotărască dacă să continue să respire. Tavanul şi pereţii se învârteau în jurul lui şi nu avea nici un tablou sau o lustră de care privirea să se poată agăţa. La periferia câmpului său vizual era o bibliotecă de la IKEA, un spătar de scaun şi o măsuţă verde de cafea de la Elevator. Cel puţin, scăpase de vise.

Avusese acelaşi coşmar dintotdeauna. Ţintuit pe loc, incapabil să se mişte, încercase în van să închidă ochii şi să nu îi mai vadă gura, strâmbată şi deschisă într-un ţipăt tăcut. Ochii larg deschişi, zgâindu-se în gol, cu o acuzaţie mută. Când era tânăr, fusese sora lui mai mică, Sis. Acum era Ellen Gjelten. La început, ţipetele fuseseră tăcute, acum se auzeau ca sunetul ascuţit al unor frâne bruşte. Nu ar fi putut spune care erau mai rele.

Harry stătu nemişcat, uitându-se afară, printre perdele, la soarele ce strălucea peste străzi şi curţile din spate de pe Bislett. Numai tramvaiul mai rupea nemişcarea verii. Nici măcar nu clipi. Se uită atent la soare, până ce acesta deveni o inimă aurită ce bătea pe o membrană subţire, albăstrie, lăptoasă şi pompa afară căldură. Când era mic, mama lui îi spusese că, dacă se uita drept la soare, acesta i-ar fi ars vederea, iar lumina soarelui i-ar fi rămas în cap, cât era ziua de lungă, pentru tot restul vieţii. Lumina soarelui care arde orice altceva. Ca imaginea ţestei zdrobite în zăpadă a lui Ellen, lângă Akerselva, cu o umbră atârnând deasupra ei. Trei ani se chinuise să prindă umbra aceea. Dar nu reuşise.

Rakel...

Harry ridică cu grijă capul şi se uită la beculeţul negru, lipsit de viaţă, al robotului telefonic. Aşa fusese toate săptămânile care trecuseră de la întâlnirea cu şeful *Kripos*, Departamentul Norvegian de Criminalistică, la Boxer. Probabil că fusese şi el ars de soare.

La naiba, ce cald era!

Rakel.

Îşi aminti. La un moment dat, în vis, faţa se schimbase şi devenise cea a lui Rakel. Sis, Ellen, mama, Rakel. Feţe de femei. De parcă, într-o mişcare pulsatorie, ar fi putut să se schimbe şi să se reunească din nou.

Harry gemu şi îşi lăsă capul să cadă înapoi pe podea. Zări cu coada ochiului sticla ce se balansa pe marginea mesei de deasupra lui. Jim Beam din Clermont, Kentucky. Conţinutul dispăruse. Se evaporase, se vaporizase. Rakel. Închise ochii. Nu mai rămăsese nimic.

Habar n-avea cât era ceasul, ştia doar că era târziu. Sau devreme. Indiferent de caz, era un moment nepotrivit să se trezească. Sau, ca să fim mai exacţi, să doarmă. Altceva ar trebui să facă în acest moment al zilei. De exemplu, să bea.

Harry se ridică în genunchi.

În pantalonii săi vibra ceva. Îşi dădu seama că de fapt asta îl trezise. O molie prinsă în capcană, dând cu disperare din aripi. Vârî mâna în buzunar şi scoase telefonul mobil.

Harry merse încet către St. Hanshaugen. Durerea de cap îi pulsa în spatele globilor oculari. La adresa pe care i-o dăduse Møller se putea ajunge pe jos. Se stropise cu nişte apă pe faţă, găsise o picătură de whisky în dulapul de sub chiuvetă şi plecase, sperând că plimbarea îi va limpezi mintea. Trecu pe lângă Underwater: deschis în fiecare zi de la 16 la 3 dimineaţa, până la 1 dimineaţa, lunea, şi închis duminica. Nu era unul dintre localurile cele mai frecventate, de vreme ce preferatul său, Schrøder, se afla pe o stradă paralelă, dar ca majoritatea băutorilor serioşi, Harry avea un locşor în creier în care orarul barurilor era stocat automat.

Zâmbi la reflecţia sa din ferestrele murdare. Altă dată.

La colţ coti la dreapta, pe Ullevålsveien. Nu îi plăcea să meargă pe Ullevålsveien. Era o stradă pentru maşini, nu pentru pietoni. Cel mai bun lucru pe care îl putea spune despre Ullevålsveien era că trotuarul din dreapta oferea o oarecare umbră pe o vreme ca aceea.

Harry se opri în faţa casei pe care se afla numărul ce i se dăduse. O examină în fugă.

La parter se afla o spălătorie cu maşini roşii de spălat. Bileţelul de pe fereastră anunţa că era deschis în fiecare zi între orele 08:00 şi 21:00 şi oferea o uscare de 20 de minute la preţul redus de 30 de coroane. O femeie cu pielea închisă la culoare, cu un şal pe umeri, stătea lângă un uscător rotativ, uitându-se în gol. Lângă spălătorie se afla vitrina unui magazin cu pietre funerare, iar mai departe, firma luminoasă, verde, ce anunţa Casa Kebab, deasupra unui snack-bar cu băcănie. Vopseaua de pe tocurile ferestrei vechi se scorojise, dar ferestrele tip lucarnă sugerau că se făcuseră modificări ale mansardei deasupra primelor patru niveluri originare. O cameră era instalată deasupra interfonului nou, lângă poarta de fier forjat. Apăsă pe soneria de sus, din dreptul numelui Camilla Loen.

— Da, se auzi în interfon.

Møller îl prevenise, dar Harry fu totuşi surprins când auzi vocea lui Tom Waaler.

Încercă să răspundă, dar nu reuşi să smulgă nici un sunet din corzile vocale. Tuşi şi făcu o nouă încercare.

— Hole. Deschide.

Se auzi un bâzâit şi apucă mânerul rece, aspru, din fier negru al uşii.

— Bună.

Harry se răsuci pe loc.

— Bună, Beate.

Beate avea puţin sub înălţimea medie, cu păr blond-închis şi ochi albaştri, fără să arate nici bine, dar nefiind nici neatrăgătoare. Pe scurt, nu era nimic deosebit la Beate Lønn, exceptând hainele ei. Purta o salopetă albă, care semăna puţin cu echipamentul de astronaut.

Harry ţinu uşa larg deschisă, în vreme ce femeia cără înăuntru două valize mari de metal.

— Acum ai ajuns?

Încercă să nu îi respire în nas când trecu pe lângă ea.

— Nu. M-am întors la maşină ca să iau restul lucrurilor. Suntem aici de o jumătate de oră. Te-ai lovit?

Harry îşi trecu degetul peste crusta de pe nas.

— Aşa se pare.

O urmă pe uşa care dădea spre casa scărilor.

— Cum stă treaba acolo, sus?

Beate puse cutiile în faţa uşii verzi a liftului, continuând să îl privească.

— Credeam că unul dintre principiile tale este mai întâi să te uiţi şi să pui întrebări mai târziu, spuse ea, apăsând pe butonul liftului.

Harry dădu din cap. Beate Lønn aparţinea acelei părţi a rasei umane care ţinea minte totul. Putea cita din memorie detalii din cazuri de crimă pe care el le uitase de mult şi care datau dinainte ca ea să înceapă Academia de Poliţie. Mai mult, avea neobişnuit de dezvoltată acea parte a creierului care reţine feţele. Făcuse teste, iar psihologii fuseseră uimiţi. Norocul lui că ea îşi amintea puţinul pe care reuşise să o înveţe atunci când lucraseră împreună la cazul spărgătorilor de bănci, care devastase oraşul Oslo cu un an înainte.

— Da, vreau să fiu cât mai deschis posibil la propriile impresii prima dată când ajung la scena crimei, spuse Harry şi tresări când liftul se puse în mişcare. Începu să se cotrobăie prin buzunare, după ţigări. Dar mă îndoiesc că o să lucrez la acest caz.

— De ce?

Harry nu răspunse. Scoase un pachet mototolit de ţigări Camel din buzunarul stâng al pantalonilor şi extrase o ţigară fărâmată.

— Oh, da, îmi amintesc, zise Beate, zâmbind. Ai spus astă-primăvară că pleci în vacanţă. În Normandia, nu-i aşa? Norocosule...

Harry puse ţigara între buze. Avea un gust oribil. Şi nici nu ajuta cu nimic la uşurarea durerii lui de cap. Un singur lucru l-ar fi putut ajuta. Se uită la ceas. Lunea, de la 4 după-amiaza la 1 dimineaţa.

— N-o să fie nici o Normandie, zise el.

— Da?

— Nu, deci nu ăsta e motivul. Ci pentru că el conduce cazul ăsta.

Harry trase adânc din ţigară şi dădu din cap în sus.

Femeia îl privi îndelung, cu duritate.

— Ai grijă ca asta să nu devină o obsesie. Mergi mai departe.

— Să merg mai departe? Harry scoase afară fumul. Face rău oamenilor, Beate. Tu ar trebui să ştii asta.

Femeia roşi.

— Eu şi Tom am avut o foarte scurtă aventură, asta-i tot, Harry.

— Nu era cumva perioada în care umblai cu gâtul rănit?

— Harry! Tom niciodată.

Beate se opri când îşi dădu seama că ridica vocea. Ecoul răsuna în sus, pe scări, dar fu înăbuşit de liftul ce se opri în faţa lor cu o bufnitură surdă.

— Nu-l placi, zise ea. Aşa că îţi închipui tot felul de lucruri. De fapt, Tom are mai multe părţi bune despre care tu nu ştii nimic.

— Mda.

Harry stinse ţigara pe perete, în timp ce Beate deschise uşa liftului şi intră.

— Nu vii sus? întrebă ea, uitându-se la Harry care era încă afară, privind cu insistenţă la ceva.

La lift. După uşa ascensorului era o uşă glisantă, un simplu grilaj de fier pe care îl deschizi sau îl închizi în spatele tău pentru ca liftul să poată funcţiona. Auzi din nou ţipătul. Ţipătul neauzit.

Simţi cum corpul lui transpiră brusc. Gura de whisky nu fusese suficientă. Nici pe departe.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Beate.

— Nu, răspunse Harry, cu voce îngroşată. Doar că nu-mi plac lifturile astea demodate. O să urc pe scări.

CAPITOLUL 4

VINERI. STATISTICI

Casa avea două apartamente la mansardă. Uşa unuia din ele era deschisă, dar o panglică portocalie de poliţie stabilea perimetrul dincolo de care nu se putea trece. Harry se opri ca să îşi treacă întreaga înălţime de 1,92 metri pe sub bandă şi, când se ridică în partea cealaltă, făcu repede încă un pas ca să îşi recapete echilibrul. Se afla în mijlocul unei camere cu parchet din lemn de stejar, tavan în pantă şi ferestre de fronton. Era cald ca într-o saună. Apartamentul era mic şi mobilat numai cu strictul necesar, la fel ca al său, dar aici se oprea orice asemănare. Apartamentul acesta avea cea mai nouă canapea de la Hilmers Hus, măsuţă de cafea de la r.o.o.m. şi un televizor Philips cu diagonala de 38 de centimetri, într-o carcasă de plastic translucidă albastru gheaţă, care se asorta cu sistemul stereo. Harry se uită din cadrul uşilor la o bucătărie şi un dormitor. Asta era tot. Şi ciudat de nemişcat. Un poliţist în uniformă stătea cu braţele încrucişate lângă uşa bucătăriei, balansându-se pe călcâie. Transpira şi îl urmărea pe Harry pe sub sprâncenele ridicate. Clătină din cap şi zâmbi afectat când Harry se apropie şi îi arătă legitimaţia.

„Toată lumea cunoaşte maimuţa, gândi Harry. Maimuţa nu cunoaşte pe nimeni.” Îşi şterse faţa cu mâna.

— Unde sunt legiştii?

— În baie, răspunse poliţistul, arătând cu capul către dormitor. Lønn şi Weber.

— Weber? Au început acum să cheme şi pensionari?

Poliţistul ridică din umeri.

— Perioadă de vacanţă.

— OK, bine, atunci închide intrarea şi uşa. Oamenii intră şi ies din clădirea asta destul de liberi.

— Dar...

— Ascultă. Şi asta face parte din scena crimei. Bine?

— Înţeleg, zise poliţistul cu iritare în voce, iar Harry îşi dădu seama că din două propoziţii reuşise să îşi mai facă un duşman în forţele de poliţie. Iar rândul se întindea pe kilometri întregi.

— Dar mi s-au dat instrucţiuni clare să... continuă acesta.

—... să stai cu ochii prin jur, se auzi o voce din dormitor.

Tom Waaler apăru în cadrul uşii.

În ciuda costumului închis la culoare pe care îl purta, nu se vedea nici o picătură de transpiraţie la rădăcina părului său negru. Tom Waaler era un bărbat arătos. Poate nu unul fermecător, dar avea trăsături regulate, simetrice. Nu era atât de înalt ca Harry, dar mulţi îl percepeau astfel. Poate din cauza staturii lui drepte. Sau a încrederii dezinvolte de sine pe care o emana. Majoritatea celor care lucrau în preajma lui erau nu numai impresionaţi, dar simţeau, de asemenea, cum stăpânirea lui de sine îi molipsea şi pe ei, aşa că se relaxau şi îşi găseau locul firesc. Impresia de bărbat chipeş era probabil emanată, de asemenea, din prezenţa sa fizică – nici un costum nu ar fi putut ascunde cinci şedinţe de sport pe săptămână, în care făcea karate şi ridica greutăţi.

— Şi ar trebui să continue să fie atent la ce se întâmplă, zise Waaler. Tocmai am trimis pe cineva jos, ca să închidă tot ceea ce este necesar. Totul este în ordine, Hole.

Spuse ultima propoziţie pe un ton atât de plat, încât era neclar dacă trebuia luată ca o afirmaţie sau ca o întrebare. Harry îşi drese vocea.

— Unde e femeia?

— Aici, înăuntru.

Faţa lui Waaler simulă o expresie preocupată în timp ce se dădea la o parte ca să îl lase pe Harry să treacă.

— Te-ai lovit, nu-i aşa, Hole?

Dormitorul era simplu mobilat, dar cu gust şi avea chiar o nuanţă romantică. Un pat de o persoană – dar cu suficient spaţiu pentru două – deasupra căruia se vedea o grindă de susţinere în care fusese sculptată o formă ce semăna cu o inimă, cu un triunghi în interior. Poate amprenta unui iubit, gândi Harry. Pe perete, deasupra patului, atârnau trei imagini înrămate, ilustrând bărbaţi dezbrăcaţi, undeva între porno uşor şi artă intimă. Nu se vedea nici o fotografie sau alte obiecte personale.

Urma imediat baia. Nu era mai mare decât o cameră în care să încapă o chiuvetă, o toaletă, un duş fără perdea şi Camilla Loen. Zăcea pe gresie, cu faţa răsucită către uşă, dar privea în sus, către duş, ca şi cum ar fi aşteptat mai multă apă.

Era goală pe sub halatul de baie alb, ud leoarcă, care era desfăcut şi acoperea scurgerea. Beate stătea în cadrul uşii şi făcea fotografii.

— A verificat cineva de cât timp e moartă?

— Legistul e pe drum, zise Beate. Dar rigiditatea cadaverică nu s-a instalat încă şi nu e complet rece. Cred că de cel mult două ore.

— Duşul nu era pornit când vecinul şi administratorul au găsit-o?

— Ba da.

— Apa caldă i-ar fi putut menţine temperatura corpului şi amâna declanşarea rigidităţii.

Harry se uită la ceas: era 18:15.

— Să zicem că a murit cam pe la ora cinci.

Era vocea lui Waaler.

— De ce? întrebă Harry, fără să se întoarcă.

— Nimic nu sugerează că trupul a fost mutat, deci putem presupune că a fost ucisă în timp ce se afla la duş. După cum vezi, corpul ei şi halatul blochează scurgerea. Asta a provocat inundaţia. Administratorul care a oprit duşul a spus că era deschis la maximum şi am verificat presiunea apei. Destul de bună pentru un apartament de mansardă. Baia fiind atât de mică, nu se poate să fi durat prea multe minute înainte ca apa să se verse peste prag şi afară, în dormitor. Şi apoi nu prea mult până ce apa a găsit o cale să se scurgă în apartamentul de dedesubt. Femeia de jos spune că era exact cinci şi douăzeci când a observat scurgerea.

— Adică acum o oră, zise Harry. Iar voi sunteţi aici de o jumătate de oră. Se pare că toată lumea a reacţionat neaşteptat de repede.

— Păi nu chiar toată lumea, replică Waaler.

Harry nu răspunse.

— Mă gândeam la legist, zâmbi Waaler. Ar fi trebuit să vină până acum.

Beate termină de făcut fotografii şi schimbă o privire cu Harry.

Waaler îi atinse braţul.

— Sună-mă dacă *apare* ceva. Mă duc la etajul doi ca să discut cu administratorul.

— Bine.

Harry aşteptă până ce Waaler părăsi camera.

— Pot…? întrebă el.

Beate aprobă dând din cap.

Pantofii lui Harry scârţâiră pe podeaua udă. Pe toate suprafeţele încăperii se făcuse condens de la abur şi picura în şiroaie. Oglinda arăta de parcă ar fi plâns. Harry trebui să se sprijine de perete ca să îşi menţină echilibrul. Inspiră pe nări, dar identifică numai mirosul de săpun şi nici unul dintre celelalte care ştia că ar fi trebuit să se afle acolo. Se numea disosmie, conform cărţii pe care Harry o împrumutase de la Aune, psihologul rezident al Secţiei Omucideri. O afecţiune a creierului care refuza să recunoască anumite mirosuri, scria în ea; adesea rezultatul unei traume emoţionale. Harry nu era atât de sigur în această privinţă. Ştia numai că nu putea mirosi un cadavru.

Camilla Loen era tânără. Undeva între 27 şi 30 de ani, presupuse el. Arăta bine. Faţă rotundă. Pielea era netedă şi bronzată, dar cu paloarea pe care cadavrele o capătă cu repeziciune. Avea părul brunet, care cu siguranţă devenea mai deschis ca nuanţă după ce se usca şi o gaură mică în frunte care avea să dispară de îndată ce antreprenorul de pompe funebre îşi va fi făcut meseria. Nu avea ce altceva să mai facă, decât să pună un machiaj peste ceea ce părea a fi o vânătaie sub ochiul drept.

Harry se concentră asupra găurii negre, circulare, din fruntea ei. Era doar cu puţin mai mare decât o monedă de o coroană. Întotdeauna îl mira cât de mici puteau fi găurile, şi totuşi luau o viaţă de om. Uneori erau înşelătoare, deoarece pielea se întindea peste rana de intrare. Harry presupuse că în acest caz glonţul fusese mai mare decât rana pe care o lăsase în urmă.

— Păcat c-a zăcut în apă, zise Beate. Altfel poate că am fi găsit pe ea amprentele ucigaşului sau urme de ADN.

— Hm. În orice caz, fruntea a stat deasupra apei. Şi nici nu s-a udat prea mult de la duş.

— Oh?

— În jurul rănii de intrare a glonţului se află sânge negru, coagulat. Iar pe piele se văd urme de arsură de la împuşcătură. Poate că găurica asta ne-ar putea spune câte ceva acum. Ai o lupă?

Fără să îşi ia ochii de la Camilla Loen, Harry întinse mâna, pipăi instrumentul optic german ce îi fusese înmânat şi începu să analizeze zona din jurul rănii de glonţ.

— Ce vezi?

Vocea coborâtă a lui Beate se auzea chiar lângă urechea lui. Era întotdeauna nerăbdătoare să înveţe mai multe. Harry ştia că nu va mai dura mult până ce nu va mai avea ce să o înveţe.

— Coloratura cenuşie a arsurii sugerează că s-a tras de la distanţă mică, dar nu zero, zise el. Cred că s-a tras de la o jumătate de metru.

— Corect.

— Lipsa de simetrie a arsurii arată că persoana care a tras era mai înaltă decât ea şi a tras în jos, la un anumit unghi.

Harry întoarse cu grijă capul fetei moarte. Fruntea ei nu se răcise încă de tot.

— Nici o rană de ieşire, zise el. Asta susţine teoria că glonţul a fost tras în jos. Poate că îngenunchea în faţa persoanei care l-a tras.

— Poţi să-ţi dai seama ce tip de armă s-a folosit?

Harry clătină din cap.

— Legistul o să afle asta, la fel ca şi băieţii de la balistică. Dar există urme de arsură graduală şi asta sugerează o armă cu ţeava scurtă, cum ar fi un pistol.

Harry analiză sistematic întregul corp; încerca să observe fiecare detaliu, dar îşi dădea seama în acelaşi timp că amorţeala de după beţie filtra detalii pe

care el le-ar fi putut folosi. Nu, pe care ei le-ar fi putut folosi. Nu era cazul său. Când ajunse în dreptul mâinii, observă că lipsea ceva.

— Răţoiul Donald, murmură el, aplecându-se mai aproape.

Beate îl privi întrebător.

— Astfel le desenează în benzile desenate, zise Harry. Cu patru degete.

— Nu citesc benzi desenate.

Degetul arătător fusese tăiat. Nu mai rămăseseră decât dâre negre de sânge închegat şi capete lucitoare de tendoane. Tăietura însăşi era egală şi curată. Harry atinse cu grijă cu vârful degetului zona albă strălucitoare din carnea roz. Suprafaţa osului retezat era netedă şi dreaptă.

— Cleşte, zise el. Sau un cuţit foarte ascuţit. A fost găsit degetul?

— Nu.

Harry simţi dintr-odată cum i se face greaţă şi închise ochii. Inspiră adânc de câteva ori. Apoi deschise din nou ochii. Existau mai multe motive pentru care degetul unei victime ar fi putut fi smuls. Nu avea nici un motiv să gândească în funcţie de tiparele pe care le avea deja.

— Ar putea fi un torţionar, zise Beate. Lor le place să utilizeze cleştele.

— Da, ar putea fi, murmură Harry, ridicându-se şi descoperind spaţiile albe de sub propriii pantofi, de pe ceea ce crezuse a fi gresie roz.

Beate se aplecă şi se uită mai de aproape la faţa fetei moarte.

— A sângerat foarte mult.

— Asta pentru că mâna a stat în apă, zise Harry. Apa împiedică coagularea sângelui.

— Şi tot sângele ăsta numai de la un deget tăiat?

— Da. Şi ştii ce indică asta?

— Nu, dar am sentimentul că o să aflu în curând.

— Înseamnă că degetul Camillei Loen a fost tăiat în timp ce inima încă îi mai bătea. Cu alte cuvinte, înainte să fie împuşcată.

Beate făcu o grimasă.

— Mă duc să discut cu vecinii de dedesubt, zise Harry.

— Când ne-am mutat noi, Camilla locuia deja aici, spuse Vibeke Knutsen, aruncând o privire rapidă către partenerul său. Nu ne cunoşteam foarte bine.

Stăteau cu Harry în camera de zi, la etajul patru, chiar sub apartamentul de la mansardă. Semăna cu locuinţa în care ar fi putut sta Harry. Cuplul şedea cu spatele drept pe marginea canapelei, în vreme ce Harry era tolănit într-unul din fotolii.

Lui Harry îi păru imediat un cuplu ciudat. Amândoi aveau în jur de treizeci de ani, dar Anders Nygård era slab şi musculos, ca un alergător de maraton. Cămaşa lui albastru-deschis era călcată de curând, iar părul, tuns scurt. Avea buzele subţiri, iar limbajul corpului indica nelinişte. Deşi faţa lui era deschisă şi băieţească, aproape inocentă, emana ascetism şi austeritate. Roşcata Vibeke avea gropiţe adânci şi o voluptate fizică accentuată de o bluză mulată ce imita pielea de leopard. Lăsa impresia că trăise viaţa din plin. Ridurile de deasupra buzelor sugerau multe ţigări, iar cele din jurul ochilor mult râs.

— Cu ce se ocupa? întrebă Harry.

Vibeke aruncă o privire către partenerul ei, dar când acesta nu răspunse, răspunse ea:

— Din câte ştiu, lucra la un birou de publicitate. Design. Sau ceva de genul ăsta.

— Sau ceva de genul ăsta, repetă Harry, luând cam fără entuziasm, notiţe pe carneţelul din faţa lui.

Era un truc pe care îl folosea când interoga oamenii. Dacă nu te uitai direct la ei, se relaxau mai mult. Dacă lăsai impresia că ceea ce spuneau nu era foarte interesant, atunci făceau automat efortul de a spune ceva care să atragă atenţia. Ar fi trebuit să se facă ziarist.

Simţea că ziariştii care veneau beţi la muncă erau trataţi cu mai multă înţelegere.

— Prieteni?

Vibeke clătină din cap.

— Amanţi?

Vibeke râse nervos şi întoarse capul dinspre partenerul ei.

— Nu ne pierdem timpul trăgând cu urechea, zise Anders Nygård. Credeţi că un amant a făcut asta?

— Nu ştiu, zise Harry.

— Pot să văd că nu *ştiţi*.

Harry remarcă iritarea din vocea lui.

— Dar noi, cei care locuim aici, am vrea să ştim dacă asta pare o chestiune personală sau dacă s-ar putea să avem un asasin nebun prin cartier.

— S-ar putea să aveţi un asasin nebun care bântuie prin cartier, zise Harry, punând jos pixul şi aşteptând.

Văzu reacţia speriată a lui Vibeke Knutsen, dar se concentră asupra lui Anders Nygård.

Când oamenii sunt înspăimântaţi, îşi pierd mult mai repede cumpătul. Era o lecţie pe care o învăţase în timpul primului an la Academia de Poliţie. Ca recruţi, li se spusese să nu întărâte fără rost oamenii înspăimântaţi, dar Harry descoperise că exact contrariul era mult mai util. Să îi stârnească. Oamenii furioşi spun adesea fără să vrea lucruri, sau, mai exact, lucruri pe care nu au intenţia să le spună.

Anders Nygård îl privi impasibil.

— Dar este mult mai probabil ca persoana care a făcut asta să fie un amant, zise Harry. Un amant sau cineva cu care ea a avut o relaţie sau pe care l-a respins.

— De ce?

Anders Nygård îşi puse braţul în jurul umerilor lui Vibeke.

Era o imagine amuzantă, pentru că braţul său era atât de scurt, iar umerii ei atât de largi.

Harry se lăsă pe spate în fotoliu.

— Statistica. Se poate fuma aici?

— Încercăm să menţinem aici un spaţiu în care nu se fumează, zise Anders Nygård cu un zâmbet subţire.

Harry observă că Vibeke îşi coborî privirea în timp ce îşi îndesa pachetul de ţigări înapoi în buzunar.

— Ce vreţi să spuneţi prin statistici? întrebă bărbatul. Ce vă face să credeţi că sunt valabile într-un astfel de caz?

— Ei bine, înainte să vă răspund la cele două întrebări, ce ştiţi despre statistici, domnule Nygård? Distribuţie gaussiană, semnificaţie, deviaţie standard?

— Nimic, dar eu...

— Bine, îl întrerupse Harry. Pentru că în acest caz nici nu trebuie să ştiţi. Sute de ani de statistici criminalistice din toată lumea ne-au învăţat un lucru simplu, fundamental. Acela că ea este victima tipică. Sau dacă nu este tipică, el este genul care crede că era. Asta ca să vă răspund la prima întrebare. Acum cea de-a doua.

Anders Nygård pufni şi îi dădu drumul lui Vibeke.

— Este complet neştiinţific. Nu ştiţi nimic despre Camilla Loen.

— Corect, zise Harry.

— Atunci de ce aţi spus ceea ce aţi spus?

— Pentru că aţi întrebat. Şi dacă aţi terminat cu întrebările, pot să continui cu ale mele?

Nygård păru să se afle pe punctul de a dori să spună ceva, dar se răzgândi şi se uită urât la masă. Poate că Harry se înşela, dar i se păru că între gropiţele lui Vibeke se formă un mic zâmbet.

— Credeţi că Camilla Loen se droga? întrebă Harry.

Capul lui Nygård ţâşni în sus.

— Ce vă face să credeţi asta?

Harry închise ochii şi aşteptă.

— Nu, zise Vibeke. Vocea ei era blândă şi joasă. Nu credem.

Harry deschise ochii şi îi zâmbi recunoscător. Anders Nygård îi aruncă o privire oarecum surprinsă.

— Uşa ei de la intrare nu era încuiată, nu-i aşa?

Anders Nygård dădu din cap aprobator.

— Nu credeţi că lucrul acesta este ciudat? întrebă Harry.

— Nu foarte. La urma urmelor, se afla acasă.

— Hmm. La uşă aveţi o încuietoare simplă şi am observat că aţi încuiat după ce am intrat, zise, arătând cu capul către Vibeke.

— Acum e puţin cam neliniştită, replică Nygård, bătându-şi partenera pe genunchi.

— Oslo nu mai este ce-a fost odată, zise Vibeke.

Pentru o clipă, privirea ei o întâlni pe aceea a lui Harry.

— Aveţi dreptate, zise Harry. Şi se pare că Camilla Loen vă împărtăşea părerea. Apartamentul ei are încuietoare dublă şi lanţuri de siguranţă pe interior. Nu mi se pare o femeie care ar face duş cu uşa descuiată.

Nygård ridică din umeri.

— Oricine a făcut-o ar fi putut descuia uşa cu şperaclul.

Harry clătină din cap.

— Oamenii descuie cu şperaclul numai în filme.

— Poate că cineva se afla deja în apartament cu ea, zise Vibeke.

— Cine?

Harry aşteptă în tăcere. Când înţelese că nimeni nu avea să rupă tăcerea, se ridică în picioare.

— Cineva vă va chema pentru interogatoriu. Deocamdată vă mulţumesc. În hol se întoarse. Apropo, cine a chemat poliţia?

— Eu, zise Vibeke. Am sunat în timp ce Anders s-a dus după administrator.

— Înainte să o găsiţi? Cum aţi ştiut?

— Picura de sus sânge în oală.

— Da? Şi cum v-aţi dat seama de asta?

Anders Nygård scoase un suspin zgomotos, exagerat şi îşi puse mâna pe gâtul lui Vibeke.

— Era roşu, nu?

— Ei bine, zise Harry, mai sunt şi alte lucruri roşii în afară de sânge.

— Aşa este, zise Vibeke. Totuşi n-a fost numai culoarea.

Anders Nygård îi aruncă o privire uimită. Femeia zâmbi, dar Harry observă că se îndepărtase de mâna partenerului ei.

— Am trăit cu un bucătar şi conduceam împreună un mic restaurant. Atunci am învăţat câteva lucruri despre mâncare. Unul dintre ele a fost că sângele conţine albumină şi dacă torni sânge într-o cratiţă cu apă încălzită la

peste şaizeci şi cinci de grade, sângele se coagulează şi se transformă în cocoloaşe. Ca atunci când oul se sparge în apa care fierbe. Când Anders a gustat bucăţelele din apă şi a spus că aveau gust de ou, mi-am dat seama că era vorba de sânge. Şi că se întâmplase ceva îngrozitor.

Anders Nygård rămase cu gura căscată. Se făcu dintr-odată foarte palid pe sub bronz.

— *Bon appetit*, murmură Harry şi plecă.

CAPITOLUL 5

VINERI. SUBMARIN

Harry detesta barurile tematice: baruri irlandeze, baruri topless, baruri cu ciudăţenii sau, cele mai rele, baruri ale celebrităţilor, în care pereţii erau tapetaţi cu portrete ale clienţilor regulaţi sau ale vreunei celebrităţi. Barul Submarin era un amestec vag nautic având ca tematică scufundările şi romantismul vechilor vase de lemn. Dar la un moment dat, mult după ce începuse cea de-a patra bere, lui Harry nu îi mai păsa de acvariile cu apă verde ce bolborosea, căştile de scufundare şi interioarele rustice de lemn ce trosnea. Ar fi putut fi mult mai rău. Ultima dată când fusese aici, câţiva clienţi începuseră dintr-odată să cânte o serie de arii de operă celebre; pentru o clipă, avusese sentimentul că musicalul luase locul realităţii. Aruncă o privire în jur şi îşi spuse cu uşurare că, cel puţin pentru moment, nici unul dintre cei patru clienţi ai barului nu părea că ar avea chef să înceapă să cânte.

— Toată lumea-i în vacanţă? o întrebă el pe fata din spatele barului, în timp ce aceasta îi punea berea în faţă.

— E ora şapte.

Îi dădu restul la o bancnotă de o sută de coroane, deşi el îi dăduse două.

Dacă ar fi putut, s-ar fi dus la Schrøder, dar avea vaga senzaţie că îi era interzis accesul acolo şi nu avea tupeul să se ducă şi să afle adevărul. Nu astăzi. Îşi aminti fragmente dintr-o scenă de marţi. Sau fusese miercuri? Cineva ironizase momentul în care el apăruse la televizor şi fusese numit „Poliţistul norvegian erou” pentru că împuşcase un bandit în Sydney. Un tip făcuse câteva remarci şi îi dăduse tot felul de porecle. El replicase prompt câteva lucruri. Ajunseseră oare la bătaie? Nu era imposibil, dar desigur că rănile de pe încheieturile degetelor şi nas cu care se trezise ar fi putut fi la fel de uşor cauzate de o cădere pe pavajul de pe Dovregata.

Telefonul mobil al lui Harry sună. Se uită la număr şi văzu că nici de data asta nu era Rakel.

— Salut, şefu’.

— Harry? Unde eşti?

Bjarne Møller părea îngrijorat.

— Submarin. Ce s-a întâmplat?

— În apă?

— Apă. Apă proaspătă. Apă sărată. Apă tonică. Pari. care era cuvântul? Dărâmat.

— Eşti beat, cumva?

— Nu suficient de beat.

— Poftim?

— Nimic. Motorul încă funcţionează, şefu’.

— Unul dintre poliţiştii de la locul crimei a ameninţat că-ţi face raport. Spune că erai vizibil sub influenţa băuturilor alcoolice când ai ajuns acolo.

— De ce „a ameninţat” şi nu „ameninţă”?

— Pentru că l-am convins eu să n-o facă. Erai, Harry?

— Sigur că nu eram, şefu’.

— Eşti absolut sigur că-mi spui adevărul acum, Harry?

— Eşti absolut sigur că vrei să ştii?

Harry îl auzi pe Møller gemând la celălalt capăt al firului.

— Lucrurile nu mai pot continua aşa, Harry. O să fiu nevoit să pun capăt la toate astea.

— Bine. Poţi să începi prin a-mi lua cazul ăsta.

— Ce?

— M-ai auzit. Nu vreau să lucrez cu nenorocitul ăla. Numeşte pe altcineva în locul meu.

— N-avem personalul necesar să.

— Atunci concediază-mă. Mă doare-n fund.

Harry puse telefonul înapoi în buzunarul interior. Auzea vocea lui Møller vibrând uşor pe sfârcul lui. De fapt era o senzaţie chiar plăcută. Dădu pe gât restul paharului, se ridică şi plecă împleticindu-se în seara caldă de vară. Cel de-al treilea taxi după care strigă pe Ullevålsveien opri şi îl luă.

— Holmenkollveien, zise el, aşezându-şi gâtul transpirat pe pielea rece a banchetei.

Pe drum, privi pe geam rândunelele care săgetau cerul de un albastru pal în căutare de hrană. Insectele apăruseră deja. Era ocazia rândunelelor, şansa lor de a supravieţui. De acum până ce apunea soarele.

Taxiul opri lâgă o casă mare, din lemn închis la culoare.

— Să merg mai departe? întrebă taximetristul.

— Nu, aşteptăm aici puţin, zise Harry.

Se uită lung spre casă. I se păru că o vede pe Rakel la fereastră. Probabil că în curând Oleg avea să meargă la culcare. Probabil că acum încerca să o convingă pe mama lui să stea treaz până târziu pentru că era...

— E vineri astăzi, nu-i aşa?

Taximetristul îl privi cu prudenţă în oglinda retrovizoare şi aprobă dând uşor din cap.

Zilele. Săptămânile. Dumnezeule, cât de repede creşteau puştii. Harry îşi frecă faţa, încercând să aducă un pic de viaţă în masca palidă a morţii pe care o afişa. Iarna trecută nu fusese atât de rea. Rezolvase câteva cazuri mai mari, apăruse ca martor în cazul Ellen Gjelten, era pe val, iar el şi Rakel depăşiseră de mult stadiul de proaspăt îndrăgostiţi şi făceau împreună lucruri de familişti. Iar lui îi plăcuse; îi plăceau excursiile de la sfârşit de săptămână şi compania copiilor. Harry făcea grătarul. Îi plăcea să îşi invite tatăl şi pe Sis duminica la masă şi să îşi vadă sora, care avea sindromul Down, jucându-se cu Oleg, care avea nouă ani. Şi cel mai grozav lucru: erau foarte îndrăgostiţi. Rakel începuse chiar să bată apropouri că ar fi o idee bună ca Harry să se mute la ea. Argumentase că avea o casă mult prea mare doar pentru ea şi pentru Oleg. Iar Harry nu îşi bătuse prea mult capul pentru a găsi contraargumente.

„Mai vedem după ce terminăm cu cazul Ellen Gjelten”, spusese el.

Călătoria pe care o rezervaseră în Normandia – trei săptămâni la o fermă veche şi o săptămână pe un vas – ar fi trebuit să fie un fel de test ca să vadă dacă erau pregătiţi.

Atunci începuseră să se întâmple lucruri.

Petrecuse întreaga iarnă lucrând la cazul Ellen Gjelten. Era intens, mult prea intens, dar era singurul mod în care Harry ştia să lucreze. Ellen Gjelten nu fusese numai o colegă; fusese cel mai apropiat prieten şi spirit înrudit cu al său. Trei ani trecuseră de când amândoi porniseră pe urmele unui contrabandist de arme, cunoscut sub numele de Prinţul şi de când o bâtă de baseball alungase lumina vieţii din ea. Dovezile de la scena crimei, de pe Akerselva, îl indicaseră pe Sverre Olsen, un neonazist bătrân pe care poliţia îl cunoştea foarte bine. Din păcate, nu mai apucaseră să îi asculte explicaţia pentru că fusese împuşcat în

cap de Tom Waaler în timp ce se opunea arestării. Harry era totuşi convins că adevăratul vinovat din spatele crimei era Prinţul şi îl convinsese pe Møller să îl lase să facă propriile investigaţii. Era ceva personal, aşa că încălcase toate principiile după care funcţiona Secţia Omucideri, dar Møller îi acordase permisiunea, pe termen scurt, ca un soi de răsplată pentru rezultatele pe care Harry le obţinuse în alte cazuri. Rezolvarea apăruse în cele din urmă în iarna trecută. Cineva îl văzuse pe Sverre Olsen stând într-o maşină roşie, pe Grünerløkka, împreună cu o altă persoană, în noaptea omorului, la numai câteva sute de metri de locul crimei. Martorul era Roy Kvinsvik, un fost neonazist condamnat, acum proaspăt penticostal, convertit la secta Philadelphia. Kvinsvik nu era ceea ce putea fi numit un martor model, dar se uitase cu maximă atenţie la fotografia pe care Harry i-o dăduse şi spusese „Da”, aceasta era persoana pe care o văzuse în maşină cu Sverre. Bărbatul din fotografie era Tom Waaler.

Deşi Harry îl suspecta de mult timp pe Tom Waaler, confirmarea fusese un şoc. Şi nu în ultimul rând pentru că asta însemna că multe alte cârtiţe lucrau cu el în secţie. Prinţul nu ar fi putut opera fără ajutor cu o reţea atât de extinsă. Asta însemna, în schimb, că Harry nu mai putea avea încredere în nimeni. Aşa că tăcuse în privinţa lucrurilor pe care i le spusese Roy Kvinsvik pentru că ştia că va avea o singură şansă, iar întregul adevăr sordid trebuia să iasă la iveală. Iar el trebuia să fie absolut sigur că surprindea rădăcina răului; dacă nu, era un om terminat.

Acesta fusese motivul pentru care Harry începuse să lucreze în secret la construirea unui caz fără fisuri împotriva lui Waaler. Totuşi, cum nu ştia în cine putea avea încredere să stea de vorbă, lucrul acesta se dovedise a fi mai dificil decât îşi imaginase. Începuse să pescuiască prin arhive cu mult după ce restul lumii pleca acasă, să caute în reţeaua informatică internă, să printeze e-mailuri şi liste de telefoane date şi primite către şi de la oameni cu care ştia că se asociază Waaler. După-amiezile stătea în maşină, în apropiere de Youngstorget, ca să supravegheze Pizzeria lui Herbert. Teoria lui Harry era aceea că neonaziştii care frecventau pizzeria făceau, de asemenea, şi trafic de arme. Când teoria lui nu condusese nicăieri, începuse să îi urmărească pe Waaler şi pe câţiva dintre colegii lui. Se concentrase pe aceia despre care ştia că petreceau mult timp trăgând la ţintă în poligonul din Økern. Îi urmărise de la o distanţă sigură, stătuse în apropierea caselor lor, tremurând în maşină, în vreme ce ei dormeau înăuntru, apoi se întorcea dis-de-dimineaţă la Rakel, complet extenuat. Dormea câteva ore, apoi se ducea din nou la serviciu. După o vreme, ea îl rugase să doarmă în propriul apartament, în nopţile în care făcea tură dublă. El nu îi spusese că noaptea lucra în afara serviciului, în afara schimburilor, în afara ştiinţei superiorilor, în afara tuturor lucrurilor.

Apoi începuse să se abată şi pe Broadway.

La început, într-o seară, se oprise la Pizzeria lui Herbert, apoi din nou, într-o altă seară, pălăvrăgind cu băieţii, dând câte un rând de bere. Sigur că ei ştiau cine este, dar berea gratis era totuşi bere gratis, aşa că o băuseră, rânjiseră cunoscător şi îşi ţinuseră gura. Treptat, îşi dăduse seama că nu ştiau de fapt nimic, dar continuase să se ducă acolo, nu era sigur de ce, poate pentru că îi dădea sentimentul că se afla aproape de ceva, de vizuina dragonului. Tot ceea ce trebuia să facă era să aibă răbdare, trebuia numai să aştepte, iar dragonul avea să iasă la iveală. Dar nici Waaler, nici vreuna dintre cunoştinţele lui nu apăruseră. Aşa că se întorsese la pândă, pe strada pe care locuia Waaler.

Într-o noapte, la minus douăzeci de grade, când străzile erau complet pustii, un bărbat îmbrăcat cu o jachetă scurtă şi subţire se apropiase de maşina lui, cu mersul legănat caracteristic toxicomanilor. Se oprise lângă intrarea ce

dădea spre blocul lui Waaler, se uitase în dreapta şi la stânga, apoi atacase încuietoarea cu o rangă. Harry privise nemişcat, conştient de riscul la care s-ar fi expus dacă ar fi intervenit. Probabil că omul era prea drogat ca să proptească bine ranga şi, când trăsese de ea în jos, o bucată mare de lemn se desprinse de uşă, cu zgomot puternic. În acelaşi timp, omul căzu pe spate şi ateriză pe un morman de zăpadă din faţa clădirii. Şi acolo rămase, nemişcat. La câteva ferestre se aprinseră luminile. Perdelele de la apartamentul lui Waaler se mişcaseră. Harry aşteptase. Nu se întâmplase nimic. Douăzeci de grade sub zero. Lumina era încă aprinsă la fereastra lui Waaler. Toxicomanul nu se clintea. După aceea, Harry se întrebase de multe ori ce anume ar fi trebuit să facă. Bateria de la telefonul mobil i se descărcase din cauza frigului, aşa că nu ar fi putut suna după salvare. Aşteptase. Minutele treceau încet. Nenorocit de drogat. Minus douăzeci şi unu de grade. Jigodie de drogat. Sigur că s-ar fi putut duce cu maşina la serviciul de ambulanţă ca să le spună de el. La uşa de la intrare se produsese mişcare. Era Waaler. Era comic în halat, cizme, căciulă şi mănuşi. Căra două pături de lână. Harry nu îşi putuse crede ochilor când Waaler verificase pulsul drogatului şi pupilele, înainte să îl înfăşoare în pături. Waaler rămăsese pe loc bătându-şi corpul în jur cu braţele ca să se încălzească şi uitându-se atent în direcţia maşinii lui Harry. Câteva minute mai târziu, ambulanţa oprise în faţa clădirii de apartamente.

În noaptea aceea, Harry se întorsese acasă, îşi aprinsese o ţigară şi ascultase Raga Rockers şi Duke Ellington. Apoi se dusese la serviciu, deşi nu mai ieşise din aceleaşi haine de 48 de ore.

Harry şi Rakel avuseseră prima ceartă într-o seară de aprilie. El anulase în ultimul moment o excursie de weekend, iar ea subliniase că era a treia oară când încălca o promisiune, într-o perioadă foarte scurtă de timp. O promisiune făcută lui Oleg, spusese ea. El o acuzase că îl foloseşte pe Oleg drept scuză şi că ceea ce voia ea de fapt era ca el să facă o prioritate din nevoile ei, minimalizând efortul de a găsi persoana care o ucisese pe Ellen. Ea spusese atunci că Ellen e o stafie, că el se închisese în sine cu un cadavru, că nu era normal, ca să hrănea cu o tragedie, că era vorba de necrofilie, că nu Ellen îl impulsiona, ci propria dorinţă de răzbunare.

„Ai fost rănit, spusese ea. Şi ai renunţat la toate ca să te răzbuni."

În timp ce Harry ieşise furios pe uşă, zărise pijamalele lui Oleg şi nişte ochi roşii sub balustrada scării.

După aceea, încetase să mai facă orice altceva ce nu avea legătură directă cu urmărirea celor vinovaţi de uciderea lui Ellen. Citea e-mailuri la lumina veiozelor de birou, se uita la ferestre întunecate de case şi blocuri, aşteptând oameni care niciodată nu apăreau, şi dormea pe apucate câteva ore în apartamentul lui de pe bulevardul Sofies.

Zilele crescuseră şi se mai luminaseră, dar el nu făcuse absolut nici un progres. Într-o noapte, din senin, coşmarul lui din copilărie se întorsese: Sis, cu părul ei lung şi negru prins, cu expresia de groază pe faţă. Era împietrit de frică. Coşmarul se întoarse în noaptea următoare. Şi în cea de după aceea.

Øystein Eikeland, un prieten din copilărie care bea la Malik atunci când nu îşi conducea taxiul, îi spusese lui Harry că arăta zdruncinat şi îi oferise nişte droguri ieftine. Harry refuzase. Extenuat şi furios, continuase căutarea neobosită.

Era numai o chestiune de timp până când totul avea să iasă la iveală. Ceva banal, o factură neplătită, era suficient ca să declanşeze totul. Era sfârşitul lunii mai şi nu mai vorbise cu Rakel de câteva zile. Fusese trezit, în scaunul său de la birou, de sunetul telefonului. Rakel spusese că agenţia de voiaj îi reamintise că

nu plătiseră pentru ferma din Normandia. Aveau la dispoziţie o săptămână, după care agenţia va închiria altcuiva ferma.

„Vineri este termenul limită”, fuseseră ultimele cuvinte ale lui Rakel, înainte să închidă.

Harry se dusese la toaletă, se stropise cu apă rece pe faţă şi contemplase imaginea din oglindă. Sub părul blond ud, tuns foarte scurt, văzu o pereche de ochi injectaţi, cu cearcăne negre şi obraji traşi, supţi. Încercase să zâmbească. Dinţi ce începuseră să se îngălbenească rânjiră înapoi către el. Nu se putea recunoaşte. Şi ştia că Rakel avea dreptate, era termenul limită. Pentru el şi Ellen. Pentru el şi Tom Waaler.

În aceeaşi zi, se dusese la superiorul său cel mai apropiat, Bjarne Møller, care era singura persoană din sediul central al poliţiei în care avea încredere totală. Pe rând, Møller dăduse afirmativ din cap, apoi îl clătinase în timp ce Harry îi spusese ceea ce dorea. Din fericire, spusese el, aceasta nu era responsabilitatea lui şi Harry trebuia să se ducă direct la comisarul-şef. Totuşi, socotea că ar fi fost mai bine ca Harry să se gândească de două ori înainte să facă asta. Harry se dusese direct din biroul pătrat al lui Møller, în cel oval al şefului *Kripos*. Ciocănise, intrase şi spusese ceea ce avea de spus, despre martorul care îl văzuse pe Tom Waaler împreună cu Sverre Olsen şi despre faptul că nimeni altul decât Tom Waaler îl împuşcase pe Olsen în timp ce acesta se opunea arestării. Asta fusese tot. Era tot ceea ce avea după cinci luni de bătaie de cap, cinci luni de pândă, cinci luni la graniţa nebuniei.

Şeful *Kripos* îl întrebase pe Harry care credea că ar fi motivul lui Tom Waaler să o omoare pe Ellen Gjelten.

Harry răspunsese că Ellen se afla în posesia unor informaţii periculoase. În aceeaşi seară în care fusese ucisă, îi lăsase lui Harry pe robot mesajul că ştia cine era Prinţul. Ştia numele capului din spatele importului ilegal de arme şi persoana responsabilă pentru înarmarea până în dinţi a comunităţii criminale din Oslo cu arme profesioniste.

— Din păcate, când am sunat-o era deja prea târziu, spusese Harry, încercând să descifreze expresia comisarului-şef.

— Şi Sverre Olsen? întrebase comisarul.

— Când am luat urma lui Sverre Olsen, Prinţul l-a omorât ca să nu poată dezvălui numele asasinului lui Ellen.

— Şi acest Prinţ, spuneai, este...?

Harry repetase numele lui Tom Waaler, iar şeful *Kripos* dăduse din cap în tăcere.

— Deci unul de-ai noştri, zisese el. Unul dintre cei mai respectaţi detectivi ai noştri.

Următoarele zece secunde, Harry se simţise de parcă ar fi stat în vid, fără aer şi fără sunet. Ştia că, foarte uşor, cariera lui în poliţie ar fi putut lua sfârşit chiar în acea clipă.

— Bine, Hole. O să mă întâlnesc cu martorul ăla al tău înainte să decid care ar trebui să fie următorul nostru pas.

Comisarul se ridicase.

— Presupun că înţelegi, până la noi date, aceasta este o chestiune care trebuie să rămână între noi doi.

— Cât trebuie să mai stăm aici?

Harry tresări la auzul vocii taximetristului. Adormise.

— Întoarce-te, zise el, aruncând o ultimă privire către casa din lemn.

În timp ce se întorceau pe Kirkevein, îi sună telefonul mobil. Era Beate.

— Credem că am găsit arma, zise ea. Şi ai avut dreptate. E un pistol.

— În acest caz, felicitări pentru noi amândoi.

— Păi nici n-a fost chiar aşa greu de găsit. Era în coşul de gunoi de sub chiuvetă.

— Marca şi numărul?

— Glock 23. Numărul a fost şters.

— Urme de pilitură?

— Dacă te întrebi dacă nu cumva seamănă cu cele pe care le-am găsit la majoritatea armelor mici confiscate în Oslo, răspunsul este da.

— Înţeleg. Harry îşi mută telefonul în mâna stângă. Ceea ce nu înţeleg este de ce mă suni pe mine ca să-mi spui toate astea. Nu e cazul meu.

— N-aş fi chiar aşa sigură de asta, Harry. Møller a spus.

— Møller şi toată forţa poliţienească din Oslo pot să se ducă dracului! Harry fu surprins de propria voce ascuţită. Văzu cum sprâncenele în formă de V ale şoferului se ridică în oglinda retrovizoare. Scuză-mă, Beate. Mai eşti acolo?

— Îhî.

— Nu prea sunt în apele mele în clipa asta.

— Poate să aştepte.

— Ce poate să aştepte?

— Nu-i nici o grabă.

— Haide.

Femeia oftă.

— Ai observat umflătura pe care Camilla Loen o avea pe pleoapă?

— Sigur că da.

— M-am gândit că poate asasinul a lovit-o, sau că poate a căpătat-o când a căzut, dar s-a dovedit a nu fi vânătaie.

— Nu?

— Legistul a apăsat pe umflătură. Era tare ca piatra. Aşa că i-a ridicat pleoapa şi ştii ce a găsit în partea superioară a globului ocular?

— Ei bine, nu, zise Harry.

— O piatră preţioasă mică, roşiatică, tăiată în formă de stea. Credem că e un diamant. Ce părere ai despre asta?

Harry inspiră şi se uită la ceas. Mai erau încă trei ore până să se închidă la Sofie.

— Că nu e cazul meu, răspunse el, închizând telefonul.

CAPITOLUL 6

VINERI. APĂ

E secetă, dar l-am văzut pe poliţist venind dinspre adăpătoare. Apă pentru cei însetaţi. Apă de ploaie, apă de râu, ape amniotice.

Nu m-a văzut. Se împleticea pe Ullevålsveien şi încerca să oprească un taxi. Nici unul n-a vrut să-l ia. Era ca un suflet neliniştit care rătăceşte pe malul râului, fără să-l ia nici un luntraş ca să-l poarte dincolo. Am simţit de câteva ori cum e să fii astfel. Să fii bântuit de cei pe care i-ai hrănit. Să fi respins când, pentru prima dată în viaţă, tu eşti cel care are nevoie de ajutor. Să descoperi că eşti scuipat şi că tu, în schimb, nu ai pe cine să scuipi. Gândindu-te, în tăcere, ce trebuie să faci. Paradoxul este, desigur, că taximetristului căruia i se face milă de tine şi te ia, chiar lui îi tai gâtul.

CAPITOLUL 7

MARȚI. CONCEDIERE

Harry se duse în spatele magazinului, deschise uşa de sticlă a frigiderului pentru lapte şi se aplecă înăuntru. Îşi ridică în sus tricoul transpirat, închise ochii şi savură aerul rece pe piele.

Prognoza anunţa o noapte tropicală şi puţinii clienţi din magazin doreau produse la grătar, bere sau apă minerală.

Harry o recunoscu după culoarea părului. Stătea cu spatele la el şi cu faţa la galantarul cu carne. Fundul ei mare îi umplea perfect blugii. Când se întoarse spre el, văzu că purta o bluză cu dungi ca de zebră, la fel de strâmt ca şi cea care imita pielea de leopard. Apoi Vibeke Knutsen se răzgândi, puse înapoi bucăţile de carne de vită gătite, împinse căruciorul pentru cumpărături până la congelator şi scoase două pachete cu file de cod.

Harry trase jos tricoul şi închise uşa de sticlă. Nu voia lapte. Nu voia nici carne sau cod. Voia de fapt cât mai puţine posibil, ceva ce putea mânca, nu pentru că îi era foame, ci de dragul stomacului său. Începuse să îi facă probleme cu o noapte în urmă. Şi ştia din experienţă că, dacă nu băga acum în el mâncare solidă, nu va mai fi capabil să mai bea nici o picătură de alcool. În căruciorul său se afla o pâine integrală şi o pungă de hârtie maro ce conţinea o sticlă de la Vinmonopol. Adăugă jumătate de pui, un pachet de şase doze de Hansa şi se fâţâi pe la tejgheaua cu fructe înainte să ajungă la casă, chiar în spatele lui Vibeke Knutsen. Nu fusese intenţionat, dar poate că nu era nici pură coincidenţă.

Femeia se întoarse pe jumătate, fără să îl vadă, strâmbând din nas de parcă ar fi venit un miros urât de undeva, ceea ce era o posibilitate pe care Harry nu ar fi putut să o excludă în totalitate. Îi ceru fetei de la casă un pachet de Prince Mild.

— Credeam că încerci să te laşi.

Vibeke se răsuci surprinsă, îl cercetă cu privirea şi afişă treptat trei zâmbete diferite. Primul scurt automat. Apoi unul al recunoaşterii. Apoi, după ce plăti, unul de curiozitate.

— Iar tu văd că ai de gând să dai petrecere.

Îşi puse cumpărăturile într-o pungă de plastic.

— Ceva de genul ăsta, murmură Harry, întorcându-i zâmbetul.

Vibeke înclină capul într-o parte. Dungile de zebră se mişcară.

— Mulţi oaspeţi?

— Câţiva. Toţi neinvitaţi.

Fata de la casă îi întinse restul, dar Harry făcu semn cu capul către cutia în care se strângeau bani pentru Armata Salvării.

— Ai putea să le arăţi uşa, nu?

Zâmbetul ei ajunsese acum până la ochi.

— Bineînţeles. Dar de nişte oaspeţi ca ăştia nu se poate scăpa aşa uşor.

Când ridică pungile, sticla de Jim Beam scoase un clinchet voios lovindu-se de pachetul cu doze de bere.

— Oh? Vechi tovarăşi de băutură?

Harry zăbovi cu privirea galeşă asupra ei. Părea să ştie despre ce vorbeşte. Lucrul acesta i se păru şi mai ciudat având în vedere că locuia cu o persoană care îi lăsase impresia că este foarte austeră. Sau, mai exact, era ciudat că o astfel de persoană austeră ar fi putut locui cu ea.

— N-am nici un tovarăş, zise el.
— Atunci sigur e vorba de doamne. Genul care nu se dau bătute aşa uşor.
Intenţionase să ţină uşa deschisă pentru ea, dar descoperi că aceasta era automată. Făcuse cumpărăturile acolo de câteva sute de ori. Stăteau faţă în faţă pe trotuarul de afară.
Harry nu ştia ce să spună. Poate de aceea se trezi că zice primul gând:
— Trei doamne. Poate vor pleca dacă beau suficient de mult.
— Cum?
Vibeke îşi feri ochii de soare.
— Nimic. Scuză-mă. Gândesc cu voce tare. Adică, nu gândesc, dar o fac totuşi cu voce tare. Vorbeşte gura fără mine. Eu.
Nu putea înţelege de ce femeia se mai afla încă acolo.
— Tot weekendul au urcat şi au coborât scările, zise ea.
— Cine?
— Poliţia, cred.
Harry absorbi încet informaţia că trecuse un weekend de când se aflase în apartamentul Camillei Loen. Încercă să se întrezărească pe sine în fereastra magazinului. Un weekend întreg? Oare cum arăta acum?
— Nu vor să ne spună nimic, zise ea. Iar ziarele spun numai că nu au nici un indiciu. E adevărat?
— Nu este cazul meu, replică el.
— Da, zise Vibeke Knutsen dând din cap. Apoi începu să zâmbească. Şi ştii ceva?
— Ce?
— De fapt, poate că e totuşi un lucru bun.
Trecură câteva secunde până ce Harry îşi dădu seama la ce se referea. Începu să râdă. Râsul se transformă într-o tuse înecăcioasă.
— Ciudat că nu te-am mai văzut niciodată în magazinul ăsta, zise el după ce îşi reveni.
Vibeke ridică din umeri.
— Cine ştie? Poate ne vom revedea aici în curând?
Îi zâmbi şi începu să se îndepărteze. Pungile de plastic şi fundul ei se legănau dintr-o parte în alta.
„Da, tu şi eu, când o zbura porcul.”
Harry gândea furios şi pentru o clipă se temu că o făcuse cu voce tare.

Un bărbat, cu jacheta atârnată pe umăr şi o mână apăsând pe stomac, stătea pe scări, la intrarea blocului de pe bulevardul Sofies. Cămaşa lui avea pete întunecate, de transpiraţie, în faţă şi la subsuori. Când îl văzu pe Harry, se ridică.
Harry inspiră adânc şi îşi luă inima în dinţi. Era Bjarne Møller.
— Dumnezeule, Harry.
— Dumnezeule şi ţie, şefu’.
— Tu ai văzut cum arăţi?
Harry scoase cheile.
— Nu sunt tocmai Mister Universe?
— Ţi s-a cerut să asişti la un caz de crimă în weekend şi nimeni nu ţi-a văzut faţa pe-acolo. Azi nici n-ai apărut la serviciu.
— Am dormit până târziu, şefu’. Şi nici măcar nu sunt prea departe de adevăr, aşa cum ai crede.
— Poate c-ai dormit până târziu şi în săptămânile alea când apăreai numai vinerea?

— Probabil. M-am adunat puţin după prima săptămână. Aşa că am sunat la muncă şi mi s-a spus că cineva m-a pus pe lista de concedii. Mi-am dat seama că tu.

Harry înaintă cu greu pe hol, cu Møller pe urmele lui.

— Nu am avut absolut nici o alternativă, zise Møller, gemând şi apăsându-şi mâna pe stomac. Patru săptămâni, Harry!

— Ei, numai o nanosecundă în univers.

— Fără să spui măcar un singur cuvânt pe unde ai umblat!

Harry vârî cu oarecare dificultate cheia în broască.

— Spun acum, şefu'.

— Ce anume?

— Un singur cuvânt despre unde m-am aflat. Aici. Harry deschise uşa apartamentului şi un iz acru de bere, mucuri de ţigară şi gunoi vechi îi întâmpină. Te-ai fi simţit mai bine dacă ai fi ştiut?

Harry intră, urmat, după o oarecare ezitare, de Møller. Nu e nevoie să te descalţi, şefu', îi strigă Harry din bucătărie.

Møller îşi dădu ochii peste cap şi încercă, în timp ce străbătea camera de zi, să nu calce pe nici una dintre sticlele goale, scrumierele pline de chiştoace de ţigări şi discuri vechi de vinilin.

— Harry, ai stat aici şi ai băut timp de patru săptămâni?

— Cu unele pauze, şefu'. La urma urmelor, sunt în concediu, nu? Săptămâna trecută aproape că nu m-am atins de nici o picătură.

— Am veşti proaste pentru tine, Harry, strigă Møller, desfăcând încuietorile de la ferestre şi împingând febril în geamuri.

La a treia încercare, fereastra se deschise. Møller gemu, îşi slăbi cureaua şi îşi desfăcu nasturele de sus al pantalonilor. Când se întoarse, îl văzu pe Harry stând în uşa camerei de zi cu o sticlă desfăcută de whisky.

— Ţi-e rău, nu? întrebă Harry, observând cureaua slăbită a inspectorului-şef. O să fiu devastat sau încântat?

— Digestie lentă, explică Møller.

— Hm. Harry puse înapoi capacul sticlei de whisky. Ce expresie amuzantă, digestie lentă. Şi eu am suferit puţin de stomac, aşa că am mai citit despre asta. Durează cam între douăsprezece şi douăzeci şi patru de ore să digeri mâncarea. Pentru oricine. Oricine şi orice. Poate că va continua să te doară, dar intestinele tale nu au nevoie de mai mult timp.

— Harry.

— Un pahar, şefu'? Adică dacă nu cumva îl vrei şi curat.

— Am venit să-ţi spun că s-a terminat, Harry.

— Îţi dai demisia?

— Ajunge cu asta! Møller izbi în masă atât de tare, încât sticlele goale săriră de pe ea. Apoi se prăbuşi într-un fotoliu verde. Îşi trecu mâna peste faţă. Mi-am riscat de prea multe ori slujba ca să o salvez pe-a ta, Harry. În viaţa mea există oameni de care sunt mai apropiat decât de tine. Oameni de care am grijă. Aici se opreşte totul, Harry. Nu te mai pot ajuta.

— Bine. Harry se aşeză pe canapea şi turnă whisky într-unul dintre pahare. Nu ţi-a cerut nimeni să mă ajuţi, şefu', dar mulţumesc oricum. Atât cât a durat. *Skål*.

Møller inspiră adânc şi închise ochii.

— Ştii ceva, Harry? Uneori eşti cel mai arogant, mai egoist şi mai tâmpit munte de rahat de pe planetă.

Harry ridică din umeri şi îşi goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Ţi-am completat actele de concediere, continuă Møller.

Harry îşi umplu din nou paharul.

— Sunt pe biroul comandantului. Nu mai lipseşte decât semnătura lui. Înţelegi ce înseamnă asta, Harry?

Harry aprobă din cap.

— Sigur nu vrei o înghiţitură de tărie înainte să pleci, şefu'?

Møller se ridică în picioare. Se opri în pragul uşii camerei de zi.

— Habar n-ai cât mă doare să te văd aşa, Harry. Rakel şi munca ta erau tot ce aveai pe lume. Mai întâi ai scuipat pe Rakel, acum scuipi pe slujba ta.

„Am scuipat pe amândouă exact acum patru săptămâni", îşi zise Harry în gând.

— Îmi pare tare rău, Harry.

Møller închise încet uşa în urma lui şi plecă.

Trei sferturi de oră mai târziu, Harry dormea pe scaun. Fusese vizitat. Nu de cele trei femei obişnuite, ci de şeful de la *Kripos*. Ca să fim mai exacţi, în urmă cu patru săptămâni şi trei zile.

Comisarul-şef însuşi îi ceruse să se întâlnească la Boxer, un bar pentru cei însetaţi, aflat la o aruncătură de băţ de sediul poliţiei şi la câţiva paşi de canal. Numai el, Harry şi Roy Kvinsvik. Îi explicase lui Harry că atâta timp cât nu fusese luată nici o decizie oficială, cel mai bine era ca totul să fie făcut în modul cel mai neoficial cu putinţă, astfel ca el să aibă loc de manevră.

Nu spusese nimic despre locul de manevră al lui Harry.

Când Harry sosi la Boxer, cu un sfert de oră mai târziu decât stabiliseră, comisarul-şef stătea la o masă, în spatele barului, cu o bere în faţă. Harry îi simţi privirea aţintită asupra lui în timp ce se aşeza, ochii albaştri lucindu-i în orbitele adânci, de fiecare parte a nasului subţire. Avea păr des, cărunt, o postură dreaptă şi era zvelt pentru vârsta lui. Comandantul era unul dintre acei oameni de şaizeci de ani pe care nu ţi-i poţi închipui tineri. Sau fiind vreodată cu adevărat bătrâni. În Secţia Omucideri era numit Preşedintele pentru că biroul său era oval şi pentru că – mai ales cu ocaziile publice – vorbea ca unul. Dar acum era „cât se poate de neoficial". Gura fără buze a comisarului-şef se deschise.

— Ai venit singur.

Harry îi ceru chelnerului o apă minerală Farris, luă meniul de pe masă, cercetă prima pagină şi afirmă nepăsător, de parcă ar fi fost o informaţie oarecare:

— S-a răzgândit.

— Martorul tău s-a răzgândit?

— Da.

Şeful Kripos sorbi din bere.

— De cinci luni a tot spus că o să vină ca martor, continuă Harry. Ultima dată a fost alaltăieri. Credeţi că ciolanul de porc e bun?

— Ce-a spus?

— A fost de acord să ne întâlnim după Întrunirea de la Biserica Philadelphia de azi. Când l-am văzut, a spus că s-a răzgândit şi că a ajuns la concluzia că nu era Tom Waaler în maşină, alături de Sverre Olsen.

Comisarul-şef îl ţintui pe Harry cu privirea. Trase apoi mâneca hainei şi se uită la ceas, o mişcare ce îl făcu pe Harry să înţeleagă că întâlnirea luase sfârşit.

— Atunci nu putem decât să credem că martorul tău a văzut pe altcineva, iar nu pe Tom Waaler. Sau crezi altceva?

Harry înghiţi. Apoi înghiţi din nou. Se uită ţintă la meniu.

— Ciolan de porc. Cred că iau porc.

— Sigur. Trebuie să plec, dar trece totul în contul meu.

Harry râse scurt.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnule, dar ca să fiu sincer, am sentimentul oribil că totuşi eu o să plătesc totul.

Comisarul-şef se încruntă, iar când vorbi i se simţi iritarea în voce:

— Pot să fiu foarte sincer, Hole? Toată lumea ştie că tu şi inspectorul Waaler nu vă suportaţi. Din clipa în care ai venit la mine cu acuzaţiile astea fanteziste, am bănuit că ai permis antipatiilor personale să îţi influenţeze judecata. În ce mă priveşte, tocmai mi s-a confirmat această bănuială. Comisarul-şef împinse paharul neterminat de bere departe de marginea mesei, se ridică şi se încheie la nasturii hainei. Pot să fiu deci foarte concis şi, sper, limpede, Hole. Asasinarea lui Ellen Gjelten s-a lămurit şi, prin urmare, cazul este închis. Nici tu, nici altcineva nu aţi prezentat dovezi suficient de substanţiale ca să permitem continuarea investigaţiilor. Dacă vreodată te mai atingi de acest caz, se va considera că ai încălcat ordinele, iar actele pentru concedierea ta, semnate de mine, vor fi trimise mai departe, la Comisia de Numiri a Poliţiei. Nu spun asta pentru că vreau să închid ochii în faţa poliţiştilor corupţi, ci pentru că e de datoria mea să menţin moralul forţei de poliţie la un nivel rezonabil. Deci nu putem accepta ca vreun poliţist să strige lupu' fără motiv. Dacă aflu că ai făcut şi cea mai mică încercare de a continua cu acuzaţiile împotriva inspectorului Waaler, vei fi imediat suspendat, iar cazul va fi dus în faţa SEFO.

— Care caz? întrebă Harry cu voce joasă. Waaler versus Gjalten?

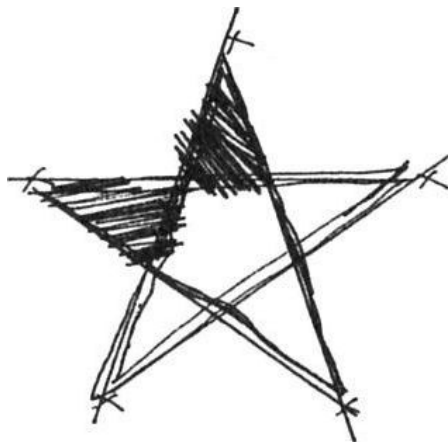
— Hole versus Waaler.

După ce comisarul-şef plecă, Harry rămase privind în gol către paharul de bere plin pe jumătate. Ar fi putut face exact ceea ce spusese şeful Kripos, dar asta nu ar fi schimbat nimic. Era terminat, indiferent ce ar fi făcut. Dăduse greş, iar acum devenise un risc în sânul poliţiei. Un trădător paranoic, o bombă cu ceas, aveau să scape de el cu prima ocazie. Depindea numai de Harry să le ofere acea ocazie.

Chelneriţa sosi cu apa minerală Farris şi îl întrebă dacă dorea să mănânce ceva. Sau să bea ceva. Harry îşi umezi buzele, în timp ce gândurile sale se ciocniră unul de altul. Depindea numai de Harry să se ofere o ocazie; alţii vor avea grijă de restul.

Dădu apa Farris într-o parte şi îi răspunse chelneriţei. Asta fusese în urmă cu patru săptămâni şi trei zile şi atunci începuse totul. Şi se şi terminase.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 8

MARȚI ȘI MIERCURI. CHOW-CHOW

Marţi, temperatura din Oslo se ridică la 29 de grade la umbră şi, până la ora trei, lucrătorii din birouri se îndreptau deja spre plajele din Huk şi Hvervenbukta. Turiştii se îngrămădeau spre restaurantele în aer liber din Aker Brygge şi din parcul Frogner unde, acoperiţi de sudoare, făceau obligatoriu fotografii Monolitului înainte să se îndrepte spre Fântână, în speranţa că o adiere de vânt va trimite spre ei o ceaţă răcoritoare de stropi.

În afara traseului turiştilor era linişte şi puţina viaţă care exista se mişca cu încetinitorul. Muncitorii de la drumuri, cu busturile goale, se aplecau peste maşinăriile lor, zidarii de pe schelele de pe şantierul din jurul Rikshospital se uitau lung la străzile părăsite, iar şoferii de taxiuri găseau locuri să parcheze, la umbră, unde discutau, în grupuri, despre crima din Ullevålsveien. Numai pe Akersgata se vedeau semne de activitate intensă. Ziarele de scandal dezbăteau ridicolele ştiri de sezon şi storceau la maximum ultima crimă. Cum mulţi dintre colegii lor se aflau în vacanţă, editorii puneau pe toată lumea la lucru în jurul acestei poveşti, de la studenţii la jurnalism care aveau slujbe de vară, la comentatorii politici fără subiecte. Numai corespondenţii culturali scăpaseră.

Era totuşi mai linişte decât de obicei. Poate pentru că *Aftenposten* fusese mutat de la locaţia sa de pe Akersgata, strada pe care presa o ocupa în mod tradiţional, înspre centru, la Post House, *Aftenposten* House sau clădirea Post Giro. Indiferent cum ai fi numit-o, era o versiune de oraş mic a unui zgârie-nori îndreptat spre un cer albastru, fără nori. Colosul maro-auriu de la marginea şantierului din Bjørvika fusese înfrumuseţat, dar pentru moment jurnalistul de investigaţii Roger Gjendem avea vedere numai spre Plata, piaţa drogaţilor şi locul lor de adunare, în aer liber, unde sperau că vor întâlni minunata lume nouă. Se surprindea din când în când uitându-se să vadă dacă Thomas se afla acolo. Dar Thomas era în închisoarea Ullersmo, executând o pedeapsă pentru că încercase să intre în apartamentul unui poliţist iarna trecută. Cât de nebun poţi fi? Sau cât de disperat? În orice caz, Roger nu trebuia să îşi facă griji că l-ar putea vedea pe fratele lui mai mic injectându-şi o supradoză în braţ.

Aftenposten nu numise încă formal un nou editor pe subiecte de crimă. Ultimului i se oferise o compensaţie financiară în urma reducerilor de personal, iar el o acceptase cu promptitudine şi plecase. Crimele fuseseră atunci plasate pur şi simplu sub umbrela ştirilor şi, în practică, asta însemna că Roger Gjendem trebuia să lucreze ca ziarist de investigaţie, dar era plătit cu salariul de bază al unui ziarist oarecare. Stătea la birou, cu degetele pe tastatură, cu ochii la femeia zâmbitoare pe care o pusese ca *screensaver* şi cu mintea la femeia care îşi făcuse bagajele pentru a treia oară şi îl părăsise pe el şi apartamentul din Seilduksgata. Ştia că de data asta Devi nu se va mai întoarce şi că era timpul să meargă mai departe. Intră în *Control Panel* în calculatorul său şi şterse *screensaver*-ul. Era un început. Lucrase la un caz despre heroină, dar îl dăduse la o parte. Era bine, căci ura să scrie despre droguri. Devi insista că din cauza lui Thomas. Roger încercă să îi lase la o parte şi pe Devi, şi pe fratele lui mai mic, ca să se poată concentra asupra cazului despre care trebuia să scrie.

Rezuma detaliile asasinatului de pe Ullevålsveien, bucurându-se de un răgaz în timp ce aşteptau noi evenimente, noi dovezi sau un suspect, doi. Va fi o sarcină uşoară. Din toate punctele de vedere era un caz sexy, cu majoritatea

ingredientelor la care ar fi putut spera un reporter de investigaţie. O tânără femeie de 23 de ani, singură, împuşcată la duş în propriul apartament, în plină zi de vineri. Pistolul găsit în coşul de gunoi din apartament se dovedise a fi arma crimei. Nici unul dintre vecini nu văzuse nimic, nici un străin nu fusese zărit bântuind în zonă şi numai unul dintre vecini pretindea că auzise ceva ce ar fi putut fi o împuşcătură. Cum nu era nici un semn de intrare forţată, poliţia pornise de la premisa că Camilla Loen îl lăsase chiar ea pe asasin să intre, dar în cercul ei de prieteni şi cunoştinţe nu era nimeni care să pară suspect şi toţi aveau alibiuri mai mult sau mai puţin solide. Faptul că femeia plecase de la slujba pe care o avea ca grafician la Leo Burnett la ora 16:15, ca să întâlnească doi prieteni în faţă la Kunstnernes Hus la ora 18.00 făcea foarte improbabilă ideea că ar fi invitat pe cineva pe la ea. La fel de improbabil era şi faptul că cineva ar fi sunat la uşa Camillei Loen şi s-ar fi furişat în bloc folosind o identitate falsă, pentru că l-ar fi văzut pe camera video a ecranului interfonului de la intrare.

Era suficient de rău că biroul de ştiri putea publica titluri precum „Criminalul psihopat” şi „Vecinul gustă sângele”, dar mai scăpaseră alte două detalii care dăduseră pe primele pagini încă două titluri: „Degetul Camillei Loen retezat” şi „Stea roşie de diamant găsită sub pleoapă”.

Roger Gjendem îşi începu rezumatul folosind prezentul istoric ca să îi confere o nuanţă dramatică, dar descoperi că materialul nu avea nevoie de asta şi şterse tot ceea ce scrisese. Rămase o vreme cu capul în mâini. Dădu apoi dublu click pe *recycle bin*, plasă cursorul pe *„Goleşte recycle bin”* şi ezită. Era singura poză pe care o avea cu ea. În apartament, tot ceea ce amintea de ea fusese îndepărtat. Spălase chiar şi puloverul de lână pe care ea obişnuia să îl împrumute şi pe care lui îi plăcea să îl îmbrace pentru că păstra mirosul ei.

— Pa, pa, şopti el şi apăsă pe mouse.

Reciti introducerea şi se hotărî să schimbe „Ullevålsveien” cu „Cimitirul Mântuitorului” – suna mai bine. Apoi începu să scrie, iar de data aceasta, textul începu să curgă.

În jurul orei 19:00, oamenii începură să se îndrepte în silă dinspre plaje spre case, deşi soarele continua să strălucească pe cerul fără nori. Se făcu ora 20:00, apoi 21:00. Oameni cu ochelari de soare încă mai beau bere la terase, în vreme ce chelnerii din restaurantele fără terase se uitau cu jind după clienţi. Era 21:30, soarele era roşu deasupra Ullernåsen, apoi coborî. Nu şi temperatura. Era o noapte tropicală, iar oamenii se întoarceau acasă de la restaurante şi baruri ca să stea treji şi transpiraţi în paturile lor.

În Akersgata se apropia termenul limită, iar echipa editorială discuta pentru ultima dată prima pagină. Poliţia nu mai făcuse nici un anunţ nou. Nu că ascundeau informaţii, dar se părea că la numai patru zile de la crimă nu mai aveau nimic de spus. Pe de altă parte, tăcerea le lăsă lui Gjendem şi colegilor lui şi mai mult loc pentru speculaţii. Era momentul să fie creativi.

Cam la aceeaşi oră în Oppsal, telefonul sună într-o casă cu faţadă din lemn galben şi cu o livadă cu meri. Beate Lønn întinse o mână afară de sub cearşaf şi se întrebă dacă mama ei, care locuia la etajul de dedesubt, fusese trezită de sunetul telefonului. Probabil că da.

— Dormeai? întrebă o voce răguşită.

— Nu, zise Beate. Poate cineva să doarmă?

— Aşa e. Eu abia m-am trezit.

Beate se ridică dreaptă în pat.

— Ce mai faci?

— Ce pot să spun? Ei bine, da, cam rău, cred că pot să spun asta.

Tăcere. Nu legătura telefonică era de vină că vocea lui Harry i se părea atât de distantă lui Beate.

— Ceva nou de la medicina legală?

— Numai ce-ai citit în ziare, zise ea.

— Ce ziare?

Beate oftă.

— Nimic din ce nu ştii deja. Am luat amprente şi probe de ADN din apartament, dar pentru moment nu pare să existe nici o legătură directă cu crima.

— Nu ştim dacă a fost premeditată, zise Harry. Un asasin.

— Asasin, zise Beate, căscând.

— Aţi aflat de unde provine diamantul?

— Lucrăm la asta. Bijutierii cu care am discutat spun că diamantele roşii nu sunt ceva neobişnuit, dar că cererea este foarte mică în Norvegia. Se îndoiesc că diamantul a venit prin intermediul bijutierilor norvegieni. Dacă a venit de peste hotare, asta creşte probabilitatea ca făptaşul să fie un străin.

— Hm.

— Ce este, Harry?

Harry tuşi zgomotos.

— Încerc doar să mă ţin la curent.

— Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că nu era cazul tău.

— Păi nu este.

— Atunci ce vrei?

— Ei bine, m-am trezit pentru că am avut un coşmar.

— Vrei să vin la tine să te învelesc?

— Nu.

Din nou tăcere.

— Am visat-o pe Camilla Loen. Şi diamantul pe care l-ai găsit.

— Ah, da?

— Da. Cred că e ceva aici.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt foarte sigur, dar ştii că în trecut obişnuiau să pună o monedă în ochiul cadavrului înainte să fie înmormântat?

— Nu.

— Era plata pentru luntraşul care ducea sufletul pe tărâmul morţilor. Dacă sufletul nu era dus acolo, atunci nu îşi mai găsea niciodată odihna. Gândeşte-te la asta.

— Mulţumesc pentru cuvintele înţelepte, dar nu cred în fantome, Harry.

Harry nu răspunse.

— Mai e ceva?

— O mică întrebare. Ştii dacă şeful cel mare îşi începe concediul săptămâna asta?

— Da, îl începe.

— Nu ştii cumva, din întâmplare, când se întoarce?

— După trei săptămâni. Dar tu?

— Eu ce?

Beate auzi clicul unei brichete. Oftă.

— Tu când te întorci?

Auzi cum Harry inspiră adânc, îşi ţine respiraţia şi expiră apoi adânc înainte să răspundă:

— Parc-ai spus că nu crezi în fantome.

În timp ce Beate închidea telefonul, Bjarne Møller se trezea cu dureri abdominale. Rămase întins, răsucindu-se şi zvârcolindu-se până la ora 06:00, când renunţă şi se dădu jos din pat. Luă un mic dejun lung, fără cafea, şi imediat se simţi mai bine. Spre surprinderea lui, când ajunse la sediul poliţiei, puţin după ora opt, durerile dispăruseră complet. Luă liftul până la birou şi sărbători starea de bine ridicându-şi picioarele pe birou, luând prima gură de cafea şi răsfoind ziarele zilei.

Dagbladet pusese o fotografie a Camillei Loen zâmbitoare pe prima pagină, sub titlul „Iubit secret?" *Verdens Gang* pusese aceeaşi fotografie, dar cu un titlu diferit: „Clarvăzător vede gelozie". Numai articolul din *Aftenposten* părea să fie interesat de realitate.

Møller clătină din cap, aruncă o privire la ceas şi formă numărul lui Tom Waaler. Cronometrare perfectă. Tocmai terminase şedinţa de dimineaţă cu detectivii care se ocupau de caz.

— Nici un progres încă, zise Waaler. Ne-am dus din uşă în uşă la toţi vecinii şi am discutat cu toate magazinele din apropiere. Am verificat taxiurile care se aflau în zonă în intervalul crimei, am vorbit cu informatorii şi am verificat alibiurile prietenilor mai vechi care au dosare pătate. Nimeni nu iese în evidenţă ca suspect, ca să zic aşa. Şi, ca să fiu sincer, în cazul ăsta nu cred că omul e cineva cunoscut de noi. Nu există nici o dovadă de viol. Banii şi celelalte valori au fost neatinse. Nu există nici un indiciu familiar şi nimic cunoscut. De exemplu, degetul şi diamantul.

Møller simţi stomacul ghiorăind. Speră că era foamea.

— Deci nici o veste bună pentru mine.

— Secţia de poliţie Majorstua ne-a trimis trei oameni, aşa că acum avem zece oameni care lucrează la partea strategică a investigaţiei. Iar tehnicienii de la *Kripos* o ajută pe Beate să analizeze ce au găsit în apartament. Suntem destul de bine acoperiţi în ceea ce priveşte personalul, dacă ne gândim că e perioadă de vacanţă. Sună bine asta?

— Mulţumesc, Waaler, să sperăm că lucrurile vor rămâne aşa. Mă refer la oameni.

Møller puse receptorul în furcă şi se uită pe fereastră, înainte să se întoarcă la ziare. Rămase totuşi în această poziţie, cu capul răsucit incomod şi ochii aţintiţi spre pajiştea din faţa secţiei de poliţie. Văzu o siluetă care mergea pe Grønlandsleiret. Persoana în chestiune nu mergea repede, dar părea că merge la pas în linie dreaptă, într-o direcţie precisă: venea către secţia de poliţie.

Møller se ridică, ieşi pe coridor şi strigă la Jenny să vină imediat cu mai multă cafea şi o ceaşcă în plus. Apoi se întoarse, se aşeză şi scoase nişte documente mai vechi dintr-unul dintre sertare.

Trei minute mai târziu auzi un ciocănit la uşă.

— Intră! strigă Møller, fără să ridice privirea din hârtii, o reclamaţie de douăsprezece pagini, scrisă de proprietarul unui câine, care acuza clinica veterinară din Skippergata de administrarea unui medicament greşit care îi omorâse cei doi câini chow-chow. Uşa se deschise şi Møller îi făcu un semn indiferent cu mâna să intre în timp ce citea cu atenţie despre creşterea câinilor, premiile primite la concursuri şi remarcabila inteligenţă cu care amândoi câinii fuseseră binecuvântaţi.

— Dumnezeule, zise Møller după ce, în cele din urmă, ridică privirea. Credeam că te-am concediat.

— Mda. Cum actele pentru concedierea mea sunt încă nesemnate pe biroul comandantului şi vor continua să stea acolo în următoarele trei săptămâni, m-am gândit ca între timp să mai vin şi eu la lucru. Ei, şefu'? Harry îşi turnă o

ceaşcă de cafea din bolul adus de Jenny şi luă ceaşca cu el în jurul biroului lui Møller, către fereastră. Dar asta nu înseamnă că voi lucra la cazul Camilla Loen.

Bjarne Møller se întoarse şi îl cercetă pe Harry cu privirea. Mai văzuse toate astea de câteva ori în trecut, cum Harry ar fi putut avea într-o zi o experienţă la limita morţii, iar în următoarea să se fâţâie peste tot ca un Lazăr cu ochii roşii. Cu toate astea, era o surpriză de fiecare dată.

— Dacă ai impresia că e o păcăleală concedierea ta, Harry, te înşeli. De data asta nu mănânc gogoşi. E definitiv. De fiecare dată când ai încălcat instrucţiunile, eu am fost cel care s-a asigurat că vei fi tratat cu indulgenţă. Din acest motiv, acum nu pot fugi de responsabilităţile mele. Bjarne Møller căută o frântură de rugă – minte în ochii lui Harry. Nu găsi nici una. Din fericire. Aşa stau lucrurile, Harry. S-a terminat.

Harry nu răspunse.

— Şi, dacă îmi amintesc bine, dreptul de portarmă este retras imediat. Procedura standard. Astăzi va trebui să te duci la sala de arme şi să predai echipamentul pe care îl ai asupra ta.

Harry aprobă dând din cap. Şeful departamentului îl cercetă cu atenţie. Sesiza cumva o urmă vagă a şcolarului derutat prins la strâmtoare? Møller puse mâna pe butoniera cea mai de jos a cămăşii sale. Nu era deloc uşor să îl lase pe Harry fără serviciu.

— Dacă tu crezi că te poţi face util în ultimele tale săptămâni şi ai chef să vii la lucru, din partea mea e totul în regulă. Nu eşti suspendat şi oricum trebuie să îţi dăm salariul la sfârşit de lună. Şi ştim alternativa ta la statul aici, nu?

— Bine, mormăi Harry şi se ridică. Mă duc să văd dacă biroul meu încă mai există. Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva, şefu'.

Bjerne Møller îi aruncă un zâmbet indulgent.

— Da, va trebui să-mi dovedeşti asta, Harry.

— De exemplu, în cazul câinilor chow-chow, zise Harry, închizând încet uşa în urma sa.

Harry rămase în cadrul uşii, contemplând biroul pe care îl împărţea cu un coleg. Biroul lui Halvorsen, eliberat pe timp de vacanţă şi gol, se afla faţă în faţă cu al lui. Pe perete, deasupra fişetului cu dosare, atârna o fotografie a ofiţerului Ellen Gjelten, făcută în perioada în care ocupa biroul lui Halvorsen. Celălalt perete era aproape în întregime acoperit cu o hartă a străzilor din Oslo. Harta era decorată cu ace de gămălie, linii şi timpi ce indicau locul în care se aflau Ellen, Sverre Olsen şi Roy Kvinsvik în momentul crimei. Harry se apropie de perete şi se opri în faţa hărţii. Apoi, dintr-o singură mişcare, o smulse şi o îndesă într-unul dintre sertarele fişetului. Scoase un flacon plat de metal din buzunarul hainei, luă o înghiţitură rapidă şi îşi odihni fruntea pe metalul rece al fişetului.

Lucrase mai bine de zece ani în acest birou. Camera 605. Cel mai mic birou din zona roşie a etajului şase. Chiar şi când veniseră cu ideea ciudată de a-l promova inspector-detectiv, insistase să rămână aici. Camera 605 nu avea ferestre, dar el observa lumea de acolo. În aceşti zece metri pătraţi învăţase meserie, sărbătorise victoriile şi suferise înfrângerile şi dobândise puţina introspecţie pe care o avea asupra minţii umane. Încercă să îşi amintească ce altceva mai făcuse în aceşti zece ani. Trebuie să mai fi fost ceva. Munceşti numai între opt şi zece ore pe zi. În nici un caz mai mult de douăsprezece. Plus weekendurile.

Harry se trânti în scaunul său uzat şi arcurile stricate scârţâiră voioase. Cu bucurie putea sta acolo în următoarele două săptămâni.

În mod normal, la ora 17:25, Bjarne Møller se afla acasă, cu soţia şi copilul. Totuşi, cum aceştia se aflau în vizită la bunica, se hotărî să folosească aceste zile de linişte de vacanţă ca să ajungă la zi cu hârţoagele neglijate. Împuşcăturile din Ullevålsveien îi stricaseră în oarecare măsură aceste planuri, dar se decise să recupereze timpul pierdut.

Când primi un telefon de la dispecerat, Møller răspunse pe un ton iritat că ar fi trebuit să le spună că poliţiştii de la Secţia Omucideri nu putea începe să îşi asume responsabilitatea pentru persoane dispărute.

— Îmi cer scuze, Møller. Poliţiştii de patrulă erau ocupaţi la un poligon din Grefsen. Apelantul este convins că persoana dispărută a fost victima unei crime.

— Tot personalul rămas lucrează la crima de pe Ullevålsveien. Asta înseamnă. Møller se opri deodată. Sau, stai puţin. Aşteaptă o secundă, să verific.

CAPITOLUL 9

MIERCURI. O PERSOANA DISPĂRUTĂ

Poliţistul apăsă fără tragere de inimă pe frână şi maşina de poliţie se opri în faţa semaforului aflat pe culoarea roşie, lângă Piaţa Alexander Kiellands.

— Sau să dăm drumul la sirenă şi să pornim? întrebă poliţistul, întorcându-se către locul pasagerului.

Harry clătină absent din cap. Privi către cealaltă parte spre parc, care era odinioară o zonă cu iarbă, cu două bănci ocupate de beţivi care încercau să înece zgomotul traficului cu cântecele lor şi şuvoaiele de injurii. Cu vreo doi ani în urmă se hotărâseră totuşi să cheltuie câteva milioane ca să igienizeze piaţa ce purta numele scriitorului, iar parcul fusese curăţat, se plantaseră pomi, se asfaltase, se făcuseră alei şi fusese instalată o fântână impresionantă în trepte. Era, fără îndoială, un decor mult mai potrivit pentru cântat cântece şi aruncat invective.

Maşina de poliţie coti la dreapta pe Sannergata, traversă podul peste Akerselva şi se opri la adresa pe care Møller i-o dăduse lui Harry.

Harry îi spuse poliţistului că se va întoarce singur, coborî pe trotuar şi îşi îndreptă spatele. De cealaltă parte a străzii se afla o clădire cu birouri nou ridicată, care încă era goală şi, conform ziarelor, avea să mai stea aşa o perioadă de timp.

Ferestrele reflectau blocul cu apartamente a cărui adresă o căuta. Era o construcţie albă din anii ‘40, sau cam de atunci, nu în întregime funcţională. Faţada era bogat acoperită cu însemne graffiti ce marcau diferite teritorii. În staţia de autobuz se afla o fată cu pielea închisă la culoare, cu braţele încrucişate, mestecând gumă, în timp ce studia mulţimea de pe cealaltă parte a străzii. Harry găsi numele pe soneria de sus.

— Poliţia, zise Harry şi se pregăti să o ia pe scări.

O figură ciudată îl aştepta în cadrul uşii de sus, în timp ce Harry urca greoi treptele. Bărbatul avea o coamă mare de păr ciufulit, barbă neagră pe faţa de un roşu aprins şi un veşmânt ca o tunică asortată ce îl acoperea de la gât până la picioarele încălţate în sandale.

— Ce bine că aţi venit atât de repede, spuse el, întinzând mâna.

Era cât o labă, căci mâna aproape că o acoperi complet pe a lui Harry atunci când bărbatul se prezentă ca fiind Wilhelm Barli.

Harry se prezentă şi el şi încercă să îşi retragă mâna. Nu îi plăcea contactul fizic cu bărbaţii, iar această strângere de mână aproape că intra în categoria îmbrăţişărilor. Totuşi, Wilhelm îl ţinea strâns ca pe propria viaţă.

— Lisbeth a dispărut, şopti el. Vocea lui era surprinzător de limpede.

— Da, am primit mesajul. Intrăm?

— Da, intraţi.

Wilhelm intră înaintea lui Harry. Era doar un apartament de mansardă, însă, în vreme ce acela al Camillei Loen era mic şi mobilat într-un stil minimalist strict, acesta era mare, iar decorul era exagerat şi ţipător, ca o postişă a noului clasicism. Era, oricum, exagerat până la punctul că aproape părea fundalul unui bal costumat. În loc de canapele şi fotolii normale, erau aranjamente în genul versiunii hollywoodiene a Romei antice, iar grinzile de lemn erau tencuite astfel încât să formeze coloane dorice sau corintice. Harry nu reuşise niciodată să facă diferenţa, dar recunoştea reliefurile puse pe peretele alb din hol. Când erau mici, mama lui îi dusese pe el şi pe Sis la un muzeu în Copenhaga şi văzuseră *Iason şi*

lâna de aur a lui Bertel Thorvaldsen. Era clar că apartamentul abia fusese renovat. Harry observă lemnul abia vopsit şi bucăţele de bandă pentru mascare şi simţi mirosul încântător de solvenţi.

În camera de zi se afla o măsuţă joasă pregătită pentru două persoane. Harry îl urmă pe Barli sus pe scări, către o terasă mare cu gresie, aflată pe acoperiş, închisă pe toate cele patru laturi de blocurile alăturate. Decorul exterior era norvegian contemporan. Pe grătar se carbonizau trei antricoate.

— După-amiaza se face atât de cald în apartamentele astea de mansardă, se scuză Barli, arătând către un scaun de plastic alb în stil baroc.

— Am observat asta, zise Harry, apropiindu-se de margine şi privind în jos, către zona centrală.

În general, înălţimile nu îl deranjau, dar după episoade mai lungi de abuzuri alcoolice, înălţimi relativ modeste îl puteau face să îl ia brusc cu ameţeală. La cincisprezece metri mai jos, văzu două biciclete vechi şi un cearşaf alb atârnând de un uscător de rufe rotativ şi fâlfâind în aer. Trebui să îşi ridice rapid privirea.

În faţa lor, de cealaltă parte a curţii interioare, de la un balcon cu balustradă de fier forjat, doi vecini ridicară înspre el sticlele de bere în chip de salut. Jumătate din suprafaţa mesei din faţa lor era acoperită cu sticle maronii. Harry îi salută şi el din cap. Se întrebă cum se făcea că jos, în curte, era vânt, iar acolo sus, nu.

— Un pahar de vin roşu?

Barli începuse deja să îşi toarne un pahar dintr-o sticlă pe jumătate goală. Harry observă că mâna lui Barli tremura. „Domaine La Bastide Sy”, citi el pe etichetă. Numele era şi mai lung, dar nişte degete agitate rupseseră restul.

Harry se aşeză.

— Mulţumesc, dar nu beau în timpul serviciului.

Barli făcu o grimasă şi puse repede sticla înapoi pe masă.

— Sigur că nu, scuzaţi-mă, dar sunt copleşit de îngrijorare. Nici eu n-ar trebui să beau într-o astfel de situaţie.

Când duse paharul la gură şi bău, vinul picură pe partea din faţă a tunicii, unde o pată roşie începu să se mărească.

Harry se uită la ceas, sugerându-i astfel lui Barli că ar trebui să fie succint.

— Trebuia numai să dea o fugă până la magazin să cumpere salată de cartofi, ca garnitură pentru antricoate, bolborosi Barli. Cu nici două ore în urmă, stătea chiar aici, în locul dumitale.

Harry îşi potrivi ochelarii de soare.

— Soţia dumneavoastră lipseşte de două ore?

— Da, ei bine, nu sunt foarte sigur dacă nu a trecut mai mult, dar trebuia să se ducă numai până la Kiwi, după colţ şi să vină înapoi.

Soarele străluci în sticlele de bere de pe balconul de vizavi. Harry îşi trecu mâinile peste faţă, îşi simţi degetele umede şi se întrebă pe ce ar fi putut să-şi şteargă sudoarea. Puse vârfurile degetelor pe plasticul fierbinte al scaunului şi simţi cum umezeala se evaporă treptat.

— Aţi sunat pe la prieteni şi cunoştinţe? Aţi fost jos la magazin, ca să verificaţi? Poate s-a întâlnit cu cineva şi s-au dus la o bere. Poate...

— Nu, nu, nu! exclamă Barli, ridicându-şi palmele în faţa pieptului, cu regetele răşchirate. N-a făcut asta! Ea nu e aşa.

— Aşa cum?

— Ea e genul... care se întoarce.

— Mda...

— În primul rând, am sunat-o pe mobil, dar sigur că l-a lăsat acasă. Apoi am sunat la cunoscuţi cu care s-ar fi putut întâlni. Am sunat la Kiwi, la sediul central al poliţiei, trei secţii de poliţie, toate departamentele care se ocupă de accidente, la spitalul Ullevål şi Rikshospital. Nimic. *Nada. Nichts.*

— Văd că sunteţi îngrijorat.

Barli se aplecă peste masă, iar buzele umede îi tremurară în barbă.

— Nu sunt îngrijorat. Sunt mort de frică. Ai mai auzit de cineva care iese numai în bikini, cu o bancnotă de cincizeci de coroane, în timp ce carnea se frige pe grătar şi apoi să se hotărască brusc că e o ocazie bună să o întindă la plimbare?

Harry ezită. Tocmai când se hotărâse să accepte până la urmă un pahar de vin, Barli turnă în propriul pahar restul rămas în sticlă. Aşa că ce-ar fi fost să se ridice, să spună ceva liniştitor despre cât de mulţi oameni sună la Persoane dispărute cu cazuri exact ca acesta, că majoritatea au o explicaţie firească, deloc spectaculoasă, şi apoi, după ce îi cerea lui Barli să sune mai târziu, dacă nevasta nu apărea acasă până la ora de culcare, să plece? Poate era detaliul minor legat de bikini şi de bancnota de 50 de coroane. Sau poate pentru că Harry aşteptase toată ziua să se întâmple ceva, iar asta era măcar o ocazie de a amâna ce îl aştepta în propriul apartament. Dar cel mai mult conta teroarea ilogică şi vădită a lui Barli. Harry subapreciase intuiţia şi altă dată, atât a lui, cât şi a altora, şi de fiecare dată asta îl costase.

— Trebuie să dau câteva telefoane, zise Harry.

La 18:45, Beate Lønn sosi la apartamentul lui Wilhelm şi Lisbeth Barli în Sannergata şi, un sfert de oră mai târziu, un dresor de câini poliţişti ajunse cu un ciobănesc german. Bărbatul se prezentă pe sine şi pe câinele lui drept Ivan.

— E o coincidenţă, zise bărbatul. Nu e câinele meu.

Harry observă că Ivan aştepta un comentariu spiritual, dar el nu avea nici unul pregătit.

În timp ce Wilhelm Barli se duse în dormitor ca să caute fotografii recente ale lui Lisbeth şi nişte haine de pe care Ivan – câinele – să ia mirosul, Harry vorbi repede cu ceilalţi doi, cu voce joasă:

— Ar putea fi absolut oriunde. Poate l-a părăsit, poate că i-a venit vreo idee, poate c-a spus că se duce în altă parte, iar el nu şi-a dat seama. Există un milion de posibilităţi, dar ar mai putea, de asemenea, să zacă pe bancheta din spate a unei maşini chiar în clipa asta, drogată, violată de patru puşti care au luat-o razna când au văzut-o în bikini. Nu vreau să căutaţi ceva anume. Doar căutaţi.

Beate şi Ivan dădură din cap în semn că au înţeles.

— În curând o să apară o maşină a poliţiei. Beate, ieşi în calea lor şi spune-le să discute cu vecinii, să stea de vorbă cu oamenii, mai ales în magazinul unde se presupune că s-a dus. Apoi discută cu oamenii din partea asta a clădirii. Eu mă duc la vecinii care stau pe balconul de vizavi.

— Crezi că ştiu ceva? întrebă Beate.

— Au o vedere perfectă spre acest apartament şi, judecând după numărul de sticle goale, stau acolo de ceva vreme. După spusele soţului, Lisbeth a fost acasă toată ziua. Vreau să ştiu dacă au văzut-o pe terasă şi, dacă da, când anume.

— De ce? întrebă poliţistul, smucind lesa lui Ivan.

— Pentru că, dacă o doamnă în bikini în cuptorul ăsta de apartament nu a ieşit pe terasă, o să fiu al naibii de suspicios.

— Bineînţeles, şopti Beate. Îl bănuieşti pe soţ?

— Bănuiesc soţul din principiu, zise Harry.

— De ce? întrebă din nou Ivan.

Beate afişă zâmbetul iniţiatului.

— Soţul e întotdeauna vinovat, afirmă Harry.

— Prima Lege a lui Hole, explică Beate.

Ivan se uită nedumerit de la Harry la Beate.

— Dar… nu el a dat-o dispărută?

— Ba da, el, zise Harry. Şi totuşi, soţul e întotdeauna vinovat. De aceea tu şi Ivan nu o să începeţi căutarea afară în stradă, ci aici, înăuntru. Va trebui să găseşti o scuză dacă trebuie, dar vreau ca mai întâi să fie verificate apartamentul şi zonele de depozitare din pod şi din pivniţă. După aceea poţi să continui afară. În regulă?

Poliţistul Ivan ridică din umeri şi se uită în jos către tizul său, care îi întoarse aceeaşi privire resemnată.

Cele două persoane de pe balconul opus nu se dovediră a fi tineri, aşa cum presupusese Harry când îi văzuse de pe terasa lui Barli. Harry era conştient de faptul că, doar fiindcă o femeie matură avea pe perete postere cu Kylie Minogue şi locuia cu o femeie de aceeaşi vârstă, cu breton şi tricou imprimat cu Trondheim Eagles, nu însemna neapărat că era lesbiană, dar trase totuşi provizoriu această concluzie. Se lăsă pe spate într-un fotoliu, cu cele două femei în faţa lui, exact cum procedase cu Vibeke Knutsen şi Anders Nygård cu cinci zile mai înainte.

— Îmi cer scuze că vă iau de pe balcon, zise Harry.

Cea care se prezentase drept Ruth duse mâna la gură ca să înăbuşe o râgâială.

— N-are nimic. Am stat destul, nu-i aşa? zise ea.

O plesni pe partenera ei peste genunchi. „Într-un mod masculin”, îşi zise Harry şi îşi aminti imediat ceva ce spusese Aune, psihologul poliţiei: stereotipurile se consolidează singure pentru că, inconştient, cauţi mereu ceva care să le confirme. De aceea poliţiştii credeau – bazându-se pe aşa-zisa lor experienţă – că toţi criminalii sunt proşti, iar criminalii cred acelaşi lucru despre poliţişti.

Harry le puse rapid la curent. Femeile se uitară la el, surprinse.

— Cu siguranţă că totul se va rezolva curând, dar suntem obligaţi să respectăm procedurile poliţieneşti obişnuite. Acum, de exemplu, încercăm numai să stabilim un orar.

Femeile aprobară din cap, cu expresii serioase pe chip.

— Excelent, zise Harry, încercând „zâmbetul Hole”.

În orice caz, aşa obişnuia să numească Ellen grimasa pe care o afişa ori de câte ori încerca să pară voios şi binevoitor.

Ruth confirmă faptul că petrecuseră întreaga după-amiază pe balconul lor. Îi văzuseră pe Lisbeth şi pe Wilhelm Barli stând pe terasă până pe la 16:30, când Lisbeth intrase. Imediat după aceea, Wilhelm dăduse drumul la grătar. Strigase ceva legat de o salată de cartofi, iar ea răspunsese dinăuntru. Apoi bărbatul intrase şi ieşise din nou cu fripturile (Harry le corectă ca fiind vorba de antricoate), cam douăzeci de minute mai târziu. După o vreme – amândouă căzură de acord că era la 17:15 – îl văzură pe Barli sunând de pe telefonul mobil.

— Sunetele se aud clar în spaţii închise ca acesta, zise Ruth. Am auzit un alt telefon sunând în interiorul apartamentului. Barli era clar supărat. Cel puţin, şi-a trântit telefonul pe masă.

— Se pare că încerca să îşi sune soţia, zise Harry. Sesiză un schimb rapid de priviri şi regretă că spusese „se pare”. Cât durează să cumperi salată de cartofi de la magazinul de după colţ?

— De la Kiwi? Pot să mă duc până acolo şi să mă întorc în cinci minute, dacă nu e coadă.

— Lisbeth Barli nu e tocmai sportivă, rosti partenera cu voce joasă.

— Deci o cunoaşteţi?

Ruth şi Trondheim Eagle schimbară priviri, de parcă ar fi vrut să se pună de acord în privinţa răspunsului.

— Nu. Dar ştim cu siguranţă cine este.

— Serios?

— Da, sigur aţi văzut afişul mare din *Verdens Gang* despre faptul că Wilhelm Barli regizează un musical la Teatrul Naţional în vara asta.

— Era mic, avea numai câteva rânduri, Ruth.

— Ba nu-i adevărat, replică Ruth prompt. Lisbeth joacă rolul principal. O poză mare şi tot tacâmul. Trebuie să-l fi văzut.

— Hm, zise Harry. Nu prea am ajuns… să mai citesc ziarele vara asta.

— A fost mare scandal. Toată elita culturală a considerat că este scandalos să pui în scenă un spectacol de vară la Teatrul Naţional. Cum se numea piesa parcă? *My Fat Lady?*

— Fair Lady, murmură Trondheim Eagle.

— Deci vă duceţi regulat la teatru? interveni Harry.

— Câte un pic din toate. Wilhelm Barli este genul care se ocupă cu tot felul de lucruri. Teatru de revistă, filme, musicaluri.

— Este producător. Iar ea cântă.

— Serios?

— Da. Sigur v-o amintiţi pe Lisbeth din perioada dinainte să se căsătorească, pe când purta numele Harang.

Harry clătină cu regret din cap, iar Ruth scoase un oftat adânc.

— În perioada aceea cânta cu sora ei în Roata de Tors. Lisbeth era o adevărată apariţie, aducea un pic cu Shania Twain. Cu o voce nemaipomenită.

— Nu era atât de bine-cunoscută, Ruth.

— Ei bine, cânta în programul acela al lui Vidar Lønn Arnesen. Şi au vândut un munte de discuri.

— Casete, Ruth.

— Am văzut *Roata de Tors* la festivalul country Momarkedet. Sună bine, să ştii. Ar fi trebuit să înregistreze în Nashville şi tot tacâmul, dar apoi a fost descoperită de Barli. Avea de gând să o facă star de musical. Deşi i-a luat destul de mult timp să reuşească.

— Opt ani, spuse Trondheim Eagle.

— În orice caz, Lisbeth Harang a încetat să mai cânte cu *Roata de Tors* şi s-a măritat cu Barli. Bani şi frumuseţe, ai mai auzit vreodată aşa ceva?

— Şi roata a încetat să se mai toarcă?

— Poftim?

— Întreabă de formaţie, Ruth.

— Oh, da. Sora a cântat solo, dar Lisbeth era adevăratul star. Cred că acum cântă pe la hotelurile de vacanţă şi pe feriboturile din Danemarca. Sigur aşa fac.

Harry se ridică.

— O ultimă întrebare de rutină. Aveţi idee cum era căsnicia dintre Wilhelm şi Lisbeth?

Trondheim Eagle şi Ruth schimbară din nou priviri.

— Sunetele se propagă în spaţii închise ca acesta, după cum v-am mai spus, zise Ruth. De asemenea, dormitorul lor dă spre curtea interioară.

— I-aţi auzit cumva certându-se?

— Nu certându-se.

Susţinură privirea lui Harry cu expresii sugestive. Trecură câteva secunde înainte ca el să se prindă la ce anume se refereau şi, spre enervarea lui, roşi.

— Deci impresia voastră este că mariajul mergea foarte bine?

— Uşa de la terasa lui este lăsată întredeschisă toată vara, aşa că glumeam că ar trebui să ne furişăm pe acoperiş, să ocolim curtea şi să sărim pe terasa lui, rânji Ruth. Îi spionăm puţin, de ce nu? Nu e greu, te ridici puţin pe balustrada balconului nostru, pui un picior pe canalul de scurgere şi…

Trondheim Eagle îi dădu partenerei sale un ghiont în coaste.

— Deşi nici nu e necesar, continuă Ruth. La urma urmelor, Lisbeth este o profesionistă… cum se numeşte?

— Comunicatoare, completă Trondheim Eagle.

— Exact. Ştii, toată marea imaginaţie stă în corzile vocale.

Harry îşi frecă ceafa.

— Se manifestă foarte vocal, zise Trondheim Eagle cu o tentativă de zâmbet.

Când Harry se întoarse, cei doi Ivan încă mai cercetau apartamentul. Poliţistul Ivan transpira de zor, iar limba ciobănescului german Ivan atârna prin botul deschis ca un covor roşu pentru vedete.

Harry se aşeză cu grijă pe unul dintre aranjamentele romane şi îi ceru lui Wilhelm Barli să îi povestească totul de la început. Relatarea sa privind după-amiaza şi timpii indicaţi confirmau ceea ce spuseseră Ruth şi Trondheim Eagle.

Harry recunoscu disperarea autentică din ochii soţului. Şi începu să suspecteze că, dacă avusese loc o crimă, atunci aceasta ar putea – *ar putea* – reprezenta o excepţie de la statistici. Dar, mai presus de toate, îi întărea credinţa că Lisbeth va apărea destul de curând. Dacă nu era soţul, atunci nu era nimeni. Statistic vorbind.

Beate se întoarse şi raportă că oamenii erau acasă în numai două apartamente din clădire şi nu auziseră şi nici nu văzuseră nimic, nici pe scară, nici afară, în stradă.

Se auzi un ciocănit la uşă şi Beate deschise. Era unul dintre poliţiştii în uniformă din maşina de patrulă. Harry îl recunoscu imediat. Era acelaşi poliţist care stătuse de pază pe Ullevålsveien. Acesta se întoarse către Beate, fără să pară că e conştient de prezenţa lui Harry.

— Am vorbit cu oamenii de pe stradă şi de la Kiwi. Am verificat intrarea şi curtea. Nimic. Dar este perioada de vacanţă şi străzile sunt aproape pustii, aşa că doamna ar fi putut fi trasă cu uşurinţă într-o maşină fără să observe cineva ceva.

Harry simţi cum Wilhelm Barli, care stătea lângă el, tresări puternic.

— Poate ar trebui să-i verificăm pe pakistanezii care au magazine în zonă, zise poliţistul, vârându-şi degetul mic în ureche şi învârtindu-l.

— De ce ei, mai exact? întrebă Harry.

În cele din urmă, poliţistul se întoarse şi apăsă exagerat de mult pe ultimul cuvânt:

— N-aţi citit statisticile asasinatelor, domnule inspector?

— Ba am făcut-o, replică Harry. Şi din câte îmi amintesc, proprietarii de magazine sunt cam în josul listei.

Poliţistul îşi studie degetul mic.

— Ştiu despre musulmani câteva lucruri pe care le ştiţi şi dumneavoastră, domnule inspector. Pentru ei, o femeie care iese în bikini, cerşeşte să fie violată. S-ar putea spune că este aproape o datorie.

— Da?

— Aşa este religia lor.

— Cred că confunzi islamul cu creştinismul.

— Eu şi Ivan am terminat aici, zise instructorul, coborând scările cu câinele. Am găsit câteva oase în coşul de gunoi, asta e tot. Apropo, au mai fost de curând pe aici alţi câini?

Harry se uită la Wilhelm, care doar clătină din cap. Expresia lui facială sugera că nu era în stare să vorbească.

— În holul de la intrare, Ivan a reacţionat de parcă s-ar mai fi aflat un alt câine acolo, dar trebuie să fi fost altceva. Suntem gata pentru pod şi pivniţă acum. Poate veni cineva cu noi?

— Da, sigur, zise Wilhelm, ridicându-se în picioare.

Ieşiră pe uşă, iar poliţistul de pe maşina de patrulă o întrebă pe Beate dacă poate pleca.

— Va trebui să-l întrebi pe şefu', spuse ea.

— S-a dus la culcare.

Făcu semn cu capul, batjocoritor, în direcţia lui Harry, care proba scaunul roman înclinat.

— Sergent, zise Harry cu voce joasă, fără să deschidă ochii. Vino, te rog, mai aproape.

Poliţistul se opri în faţa lui Harry, cu picioarele depărtate şi degetele mari vârâte la curea.

— Da, domnule *inspector.*

Harry deschise un ochi.

— Dacă îl laşi pe Tom Waaler să te convingă să mai faci un raport despre mine, o să mă asigur că o să stai în maşina de patrulă pentru tot restul carierei tale. Ai înţeles, *sergent?*

Muşchii feţei poliţistului tresăriră. Când deschise gura, Harry se aştepta la înjurături şi nervi. În schimb, poliţistul vorbi cu o voce controlată, joasă:

— În primul rând, nu cunosc nici un Tom Waaler. În al doilea rând, consider că este de datoria mea să raportez autorităţile poliţieneşti care se supun pe sine şi pe colegi riscului prin faptul că vin la lucru sub influenţa băuturilor alcoolice. Şi în al treilea rând, nu doresc să lucrez nicăieri altundeva decât pe maşini de patrulă. Pot să plec acum, domnule *inspector?*

Harry se uită la poliţist cu ochiul deschis. Apoi îl închise din nou şi înghiţi.

— Te rog, zise el.

Auzi uşa exterioară trântindu-se şi gemu. Avea nevoie de ceva de băut. Şi urcă repede.

— Vii? întrebă Beate.

— Nu, du-te tu, îi spuse Harry. Stau aici să-i ajut pe Ivani să adulmece pe străzi de îndată ce termină cu podul şi pivniţa.

— Sigur?

— Absolut.

Harry urcă scările şi ieşi pe terasă. Privi rândunelele şi ascultă sunetele ce veneau dinspre ferestrele deschise ce dădeau spre curte. Ridică sticla de vin roşu de pe masă. Mai rămăsese doar o picătură. O înghiţi şi făcu cu mâna către Ruth şi Trondheim Eagle care, până la urmă, nu băuseră destul şi intrară din nou în casă.

O simţi imediat ce deschise uşa dormitorului. Adesea o observase, dar niciodată nu descoperise de unde venea nemişcarea din dormitoarele altor oameni.

Se mai vedeau încă semne că cineva încă nu terminase de decorat.

O uşă a şifonierului, cu oglindă pe interior, era întredeschisă şi o trusă de scule stătea deschisă lângă patul dublu bine făcut. Deasupra patului se afla o fotografie a lui Wilhelm şi Lisbeth. Harry nu privise cu atenţie fotografia pe care Wilhelm o dăduse poliţistului de patrulă, dar acum înţelese că Ruth avea dreptate. Lisbeth era cu adevărat o tipă tare. Păr blond, ochi albaştri strălucitori şi un corp zvelt şi agil. Era probabil cu zece ani mai tânără ca Wilhelm. În fotografie erau bronzaţi şi fericiţi – probabil că se întorseseră de curând dintr-o vacanţă în străinătate. În spatele lor se distingea o clădire magnifică şi o statuie ecvestră. Poate undeva în Franţa. Normandia.

Harry se aşeză pe marginea patului şi tresări uimit când patul se mişcă. Avea saltea cu apă. Se întinse pe spate şi simţi cum aceasta se mulează după corpul lui. Cuvertura rece era minunată pe pielea braţului lui. Apa plescăi uşor în interiorul saltelei de plastic atunci când îşi schimbă poziţia. Închise ochii.

Rakel. Se aflau pe un râu. Nu, pe un canal. Barca lor aluneca uşor, iar apa lovea din ambele părţi, scoţând un sunet ca de sărut. Se aflau sub punte, Rakel stând tăcută lângă el în pat. Râse uşor când îi şopti ceva la ureche. Acum se prefăcea că doarme. Adora asta. Că se prefăcea că doarme. Era un fel de joc al lor. Harry se răsuci într-o parte ca să o privească. Privirea îi căzu pe oglinda uşii de la şifonier ce reflecta întregul pat. Se uită la cutia de scule deschisă. Deasupra se afla o daltă scurtă cu un mâner din lemn verde. Ridică unealta. Uşoară, mică, fără urme de rugină sub stratul fin de tencuială de construcţii.

Se pregătea să pună dalta înapoi, când mâna îi îngheţă. În cutie se afla un organ uman retezat. Mai văzuse acelaşi lucru la alte locuri ale crimei. Părţi sexuale tăiate. Dură o secundă până îşi dădu seama că penisul de culoarea pielii, ce părea foarte realist, era un simplu vibrator.

Se aşeză din nou pe pat, cu dalta încă în mână. Înghiţi cu greutate.

După ce făcuse treaba asta atât de mulţi ani – de a umbla prin lucrurile personale ale oamenilor şi prin intimitatea lor de fiecare zi – nu era mare scofală. Dar nu de aceea înghiţise.

Aici – în acest pat.

Trebuia să bea ceva acum.

Sunetele se propagă limpede în spaţiile închise.

Rakel.

Încercă să nu se gândească, dar era prea târziu. Corpul ei lipit de al lui.

Rakel.

Erecţia se produse. Harry închise ochii şi îi simţi mâna mişcându-se, mişcarea inconştientă şi arbitrară a unei persoane adormite, apoi aşezându-se pe stomac. Mâna ei zăcea acolo de parcă nu ar fi avut nici o intenţie să se ducă altundeva. Buzele ei la urechea lui, respiraţia ei fierbinte ce se auzea ca trosnetul unui foc. Buzele ei începură să se mişte de îndată ce o atinse. Sânii ei mici şi fini, cu sfârcuri sensibile care se întăreau şi numai dacă Harry sufla asupra lor; sexul ei care se deschidea şi îl devora. Simţi o explozie în gât de parcă ar fi vrut să plângă.

Harry tresări când auzi o uşă închizându-se la etajul de dedesubt. Se sculă în capul oaselor, netezi cuvertura, se ridică în picioare şi se privi în oglindă. Îşi frecă puternic faţa cu ambele mâini.

Wilhelm insistă să stea afară ca să vadă dacă Ivan câinele poate lua vreo urmă.

Pe când ieşeau afară de pe Sannergata, un autobuz roşu alunecă fără zgomot, pornind din staţie. O fetiţă se zgâi la Harry prin lunetă; faţa ei rotundă se făcu din ce în ce mai mică în timp ce autobuzul dispărea către Rodelokka.

Merseră până la Kiwi şi înapoi fără să obţină nici o reacţie din partea câinelui.

— Asta nu înseamnă că soţia nu a fost aici, zise Ivan. Pe o stradă cu mult trafic şi mulţi oameni în jur este dificil să distingă mirosul unei singure persoane.

Harry se uită în jurul lui. Avea sentimentul că este privit, dar strada era pustie şi tot ceea ce văzu în ferestrele şirului de faţade de case fu cerul şi un soare întunecat. Paranoia de alcoolic.

— Ei bine, zise Harry. Nu mai putem face nimic pentru moment.

Wilhelm se uită la el disperat.

— O să fie bine, continuă Harry.

— Nu, n-o să fie bine, răspunse Wilhelm cu aceeaşi voce plată cu care meteorologii de serviciu spun prognoza la radio.

— Vino aici, Ivan! strigă poliţistul, smucind de zgardă.

Câinele îşi vârâse nasul sub bara din faţă a unui VW Golf parcat aproape de bordură.

Harry îl bătu pe Wilhelm pe umăr şi îi evită privirea intensă.

— Toate maşinile de patrulă au fost informate. Dacă nu apare până la miezul nopţii, o să facem o echipă de căutare. Bine?

Wilhelm nu răspunse.

Ivan lătră la Golf şi trase de zgardă.

— Aşteptaţi o clipă, zise poliţistul.

Se lăsă în patru labe, coborî capul aproape de asfalt şi întinse braţul sub maşină.

— Ai găsit ceva? întrebă Harry.

Poliţistul se întoarse. În mână ţinea un pantof de damă cu toc înalt. Harry îl auzi pe Wilhelm suspinând în spatele lui şi întrebă:

— E pantoful ei, Wilhelm?

— N-o să fie bine, zise Wilhelm. N-o să fie bine.

CAPITOLUL 10

JOI ŞI VINERI. COŞMARURI

Joi după-amiaza, o camionetă roşie a poştei opri în faţa unui oficiu poştal din Rodelokka. Conţinutul cutiilor poştale a fost golit într-un sac, ridicat uşor în spatele camionetei şi dus la sediul central de pe bulevardul Biskop Gunnerus la nr. 14, cunoscut mai bine în Oslo drept Post House. În aceeaşi seară, la centru, poşta a fost sortată în funcţie de mărime, astfel că plicul maro ajunse într-o tavă cu alte scrisori de format C5. Plicul trecu prin câteva perechi de mâini, deşi, evident, nimeni nu îi acordă o atenţie specială, nici când a fost sortat după zona geografică şi pus mai întâi în tava Østland, apoi în aceea pentru codul poştal 0032.

Când scrisoarea ajunse, în cele din urmă, într-un sac poştal în spatele camionetei roşii, gata pentru livrare, a doua zi de dimineaţă, era deja noapte şi majoritatea oamenilor din Oslo dormeau.

— O să fie bine, zise băiatul, mângâind uşor capul fetiţei cu faţă rotundă.

Simţi cum părul ei lung şi subţire i se încurcă printre degete. Era electrizat.

El avea unsprezece ani. Ea avea şapte şi era surioara lui mai mică. O vizitaseră pe mama lor la spital.

Sosi liftul şi deschiseră uşa. Un bărbat îmbrăcat cu un halat alb împinse grilajul într-o parte, le zâmbi scurt şi plecă. Intrară în lift.

— De ce e un lift atât de vechi? întrebă fetiţa.

— Pentru că este o casă veche, răspunse băiatul, închizând grilajul.

— Este un spital?

— Nu tocmai, zise el, apăsând butonul pentru parter. Este o casă pentru oameni care sunt foarte obosiţi, ca să se odihnească puţin.

— Mami e obosită?

— Da, dar o să se facă bine. Nu te sprijini de uşă, Sis.

— Poftim?

Liftul porni cu o smucitură şi părul ei lung şi blond se mişcă. Electricitate, gândi el şi se uită la părul care începu să se ridice uşor. Mâinile ei se înălţară spre cap şi ţipă. Un ţipăt subţire şi pătrunzător care îl ţintui locului. Părul ei era prins de cealaltă parte a grilajului. Trebuie să fi fost prins în uşa liftului. Băiatul încercă să se mişte, dar parcă era şi el blocat.

— Tati! ţipă ea şi se ridică în vârful picioarelor.

Dar tati se dusese înainte ca să scoată maşina din parcare.

— Mami! ţipă ea, în timp ce era trasă de la pământ de uşa liftului.

Dar mami stătea întinsă în pat, cu un zâmbet şters pe faţă.

Fetiţa dădu cu sălbăticie din picioare, cu mâinile prinse de păr.

Dacă măcar s-ar fi putut mişca.

— Ajutor!

Harry se ridică în capul oaselor, speriat. Inima îi bătea ca o tobă care o luase razna.

— Doamne!

Îşi auzi propria voce răguşită şi îşi lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

Lumina ce se strecura prin crăpătura dintre draperii era cenuşie. Se uită la cifrele digitale roşii de pe noptieră: 04:12. Nopţile de vară erau un iad.

Îşi aruncă picioarele jos din pat şi se duse la baie. Urina împroşcă apa, în timp ce el privea fără ţintă, în depărtare. Ştia că nu va mai putea adormi.

Frigiderul era gol, cu excepţia unei sticle de bere slab alcoolizată care sfârşise în coşul lui de cumpărături numai pentru că vederea i se înceţoşase. Deschise dulapul de deasupra chiuvetei. O armată de sticle de bere şi whisky luară poziţia de drepţi şi îl ţintuiră în tăcere. Toate goale. Într-un acces brusc de furie, le zbură pe toate dintr-o singură mişcare şi încă le mai auzi zăngănind mult timp după ce închise uşile dulapului. Se uită din nou la ceas. Era vineri dimineaţă. La Vinmonopol nu deschidea decât după încă cinci ore lungi. Harry se aşeză lângă telefonul din sufragerie şi formă numărul de mobil al lui Øystein Eikeland.

— Taxi Oslo.

— Cum e traficul?

— Harry?

— Bună seara, Øystein.

— Aşa să fie? N-am mai avut nici un client de o jumătate de oră.

— Aşa e perioada de vacanţă.

— Mie-mi spui? Proprietarul a plecat la cabana lui de la Kragera şi m-a lăsat pe mine să răspund la cel mai mort telefon din Oslo. Şi în cel mai mort oraş din nordul Europei. De parcă ar fi aruncat cineva o nenorocită de bombă cu neutroni.

— Credeam că nu-ţi place să transpiri prea mult la muncă.

— Ha, transpir ca un porc. Nenorocitul zgârcit cumpără maşini fără aer condiţionat. După fiecare tură trebuie să beau ca o cămilă ca să înlocuiesc lichidul pierdut. Şi asta mă aduce la sapă de lemn. Ieri m-a costat mai mult decât am adunat toată ziua.

— Chiar îmi pare rău să aud asta.

— Ar fi trebuit să rămân la spartul de coduri.

— Când făceai pe hackerul, adică? Din care cauză ai fost dat afară de la banca Den Norske şi ai primit şase luni cu suspendare?

— Da, da’ eram bun. Pe când asta. Apropo, proprietarul se gândeşte să reducă numărul de ore în care conduce, dar eu deja fac ture de douăsprezece ore şi nu se mai găsesc şoferi de taxi pe nicăieri. Nu-ţi surâde să faci un pic şi de-asta, Harry?

— Mulţumesc, o să mă gândesc.

— Ce cauţi?

— Am nevoie de ceva care să mă adoarmă.

— Du-te la doctor.

— Am fost. Mi-a dat Imovane, nişte somnifere. N-au avut efect. Am cerut ceva mai tare, dar m-a refuzat.

— Nu-i o idee prea bună să miroşi a băutură când ceri medicului tău Rohypnol, Harry.

— A spus că sunt prea tânăr pentru medicamente puternice. Ai aşa ceva?

— Rohypnol? Ai înnebunit? E ilegal, nu? Dar am Flunipam. Cam aceeaşi marfă. Jumătate de tabletă şi adormi cum ai stinge lumina.

— Bine. Sunt cam lefter acum, dar o să primeşti banii la sfârşitul lunii. Te scapă şi de vise?

— Poftim?

— O să mă facă să nu mai visez?

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Ştii ceva, Harry? Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu mai am Flunipam. Şi, în plus, e periculos. Şi n-o să te facă să nu mai visezi, dimpotrivă.

— Minţi.

— Poate, dar oricum Flunipam nu e ceea ce-ţi trebuie ţie. Încearcă s-o laşi mai moale, Harry. Ia o pauză.

— Să iau o *pauză?* Eu nu *am* pauze. Ştii asta.

Harry auzi cum cineva deschide portiera taxiului şi cum Øystein îl trimite la dracu'. Apoi îi auzi din nou vocea.

— E vorba de Rakel?

Harry nu răspunse.

— Te-ai certat cu Rakel?

Harry auzi un sunet ca un pârâit şi presupuse că Øystein asculta frecvenţa poliţiei.

— Alo! Harry! Nu poţi să răspunzi când un prieten din copilărie te întreabă dacă fundamentul existenţei tale se mai află încă la locul lui?

— Nu mai este, murmură Harry.

— De ce?

Harry inspiră adânc.

— Pentru că practic am silit-o să o dezgroape. Ceva la care am muncit atât de mult timp s-a destrămat şi nu am putut să ajung la nici un compromis. M-am dus la o băută şi-am zăcut timp de trei zile în propriul rahat, fără să răspund la telefon. În a patra zi, a venit şi a sunat la uşă. La început a fost furioasă. A spus că nu pot să fug, pur şi simplu, că Møller a întrebat de mine, apoi m-a plesnit peste faţă. M-a întrebat dacă am nevoie de ajutor.

— Şi cum te ştiu eu, probabil i-ai arătat uşa sau ceva de genul ăsta, nu?

— I-am spus că sunt bine. Şi a devenit foarte nefericită.

— Evident. Fata ţine mult la tine.

— Asta a şi spus, dar a mai zis şi că nu mai poate să treacă din nou prin asta.

— Prin ce să treacă din nou?

— Tatăl lui Oleg e alcoolic. Şi asta îi distrugea pe toţi trei.

— Şi ce ai răspuns?

— Am spus că avea dreptate şi că ar trebui să stea departe de oameni ca mine. S-a strâmbat. Apoi a plecat.

— Şi acum ai coşmaruri?

— Da.

Øystein oftă din toţi rărunchii.

— Ştii ceva, Harry? Nimic nu te poate ajuta în situaţia asta. De fapt, ar fi un lucru.

— Ştiu, zise Harry. Un glonţ.

— Tu însuţi, asta voiam să spun.

— Ştiu şi asta. Uită că am sunat, Øystein.

— Deja am uitat.

Harry se duse să ia sticla de bere slab alcoolizată. Se aşeză în fotoliu şi se uită cu duşmănie la etichetă. Dopul sări cu un pocnet de uşurare. Puse dalta pe măsuţa de cafea. Mânerul de lemn era verde, iar lama era acoperită cu un strat fin de tencuială galbenă.

La ora 6 dimineaţa a zilei de vineri, soarele strălucea deja peste Ekeberg Ridge, făcând sediul central al poliţiei să strălucească precum un cristal. Gardianul de la recepţie căscă zgomotos şi îşi ridică privirea de pe *Aftenposten* când primul angajat îşi trecu cardul de identificare prin aparat.

— Cică o să fie şi mai cald, anunţă gardianul, bucuros că în sfârşit avea şi el cu cine să schimbe câteva vorbe.

Bărbatul înalt, blond şi cu ochii injectaţi îi aruncă o privire, dar nu îi răspunse.

Gardianul observă că preferă să urce pe scări, deşi nici unul din cele două lifturi de la parter nu era ocupat.

Se întoarse apoi concentrat la articolul din *Aftenposten* despre femeia care dispăruse într-o dimineaţă însorită înainte de weekend şi încă nu apăruse. Ziaristul, Roger Gjendem, îl cita pe inspectorul-şef Bjarne Møller, care confirmase că poliţia descoperise unul din pantofii femeii sub o maşină, chiar lângă blocul în care locuia şi că faptul acesta întărea bănuiala că avusese loc o crimă. Încă nu aveau totuşi nimic concret care să confirme asta.

Harry răsfoi ziarul în drum spre colţişorul său retras, unde găsi rapoartele ultimelor două zile de căutare a lui Lisbeth Barli. Erau cinci mesaje pe robotul telefonului său, absolut toate de la Wilhelm Barli. Harry ascultă mesajele, care erau aproape identice: că trebuia să desfăşoare mai mulţi oameni, că ştia de un clarvăzător şi că voia să se ducă la presă şi să ofere recompensă pentru oricine care ar fi putut ajuta poliţia să o găsească pe Lisbeth.

În ultimul mesaj era doar cineva care respira. Şi asta era tot.

Harry derulă banda şi o puse din nou.

Şi din nou.

Era imposibil să fie sigur dacă era bărbat sau femeie. Chiar şi mai imposibil să audă dacă era Rakel. Afişajul arăta că primise telefonul la ora 11:10 de la un „număr necunoscut”, ca atunci când Rakel suna de la telefonul ei din Holmenkollveien. Dacă era ea, atunci de ce nu îl suna pe numărul de acasă sau pe telefonul mobil?

Harry verifică rapoartele. Nimic. Le mai citi încă o dată. Tot nimic. Îşi limpezi mintea şi o luă din nou de la capăt.

După ce termină, se uită la ceas şi se uită prin celelalte birouri ca să verifice dacă mai sosise ceva. Luă cu el raportul unui detectiv, puse un plic adresat lui Bjarne Møller în biroul corect şi se întoarse la locul său.

Raportul detectivului era concis şi la obiect: nimic.

Harry rederulă caseta robotului de la telefon, apăsă pe „play” şi dădu volumul la maximum. Închise ochii şi se lăsă pe spate în scaun. Încercă să îşi amintească respiraţia ei. Să îi simtă respiraţia.

— Enervant atunci când nu spun cine sunt, nu?

Nu cuvintele, ci vocea îl făcu să i se zbârlească firele de păr de pe gât. Se întoarse încet cu scaunul, care scoase un scârţâit chinuit.

Tom Waaler se sprijinea de tocul uşii, cu un zâmbet pe faţă. Mânca un măr şi îi oferi punga.

— Nu-ş de care sunt. Australiene? Au un gust minunat.

Harry clătină din cap fără să îşi ia ochii de la el.

— Pot să intru? întrebă Waaler.

Cum Harry nu răspunse, intră şi închise uşa în urma lui. Ocoli biroul şi se aşeză pe scaunul celuilalt birou. Se lăsă pe spate şi mestecă zgomotos din mărul roşu şi apetisant.

— Ai observat că noi doi suntem aproape întotdeauna primii care sosesc la lucru, Harry? Ciudat, nu-i aşa? Cum suntem şi ultimii doi care pleacă acasă.

— Stai pe scaunul lui Ellen, zise Harry.

Waaler mângâie braţul scaunului.

— E timpul ca noi doi să avem o discuţie, Harry.

— Discută, zise Harry.

Waaler ridică mărul în lumina becului din tavan şi miji un ochi.

— Nu e deprimant să n-ai fereastră în birou?

Harry nu răspunse.

— Se zvoneşte că pleci, continuă Waaler.

— Se zvoneşte?

— Ei bine, poate că e exagerat să îl numesc zvon. Să zicem că am sursele mele. Probabil că ai căutat alte locuri de muncă – agenţii de securitate, de asigurări, poate chiar de recuperare a datoriilor? Probabil există multe locuri unde este nevoie de un investigator cu ceva cunoştinţe de drept.

Dinţii albi şi puternici se afundară în pulpa mărului.

— Poate că nu prea multe unde la vechime se cer rapoarte pentru beţie, absenţe nemotivate, abuz de autoritate, insubordonare în faţa superiorilor şi lipsă de loialitate faţă de poliţie.

Muşchii maxilarului său măcinau şi mestecau.

— Dar – dar, zise Waaler. Poate nu-i chiar atât de rău că nu te angajează acum. Nimeni nu oferă o provocare prea spectaculoasă, ca să zic aşa. Nu pentru cineva care, la urma urmelor, a fost inspector şi a fost recunoscut drept unul dintre cei mai buni din domeniul său. Şi nici nu plătesc foarte bine. Şi la asta se reduce analiza finală, nu? La a fi plătit pentru serviciile tale. La a primi suficienţi bani ca să plăteşti mâncarea şi chiria. Suficient pentru o bere şi o sticlă de coniac. Sau whisky?

Harry îşi dădu seama că îşi încleşta dinţii atât de tare, încât începuseră să îl doară gingiile.

— Cel mai bun lucru, continuă Waaler, ar fi, fără îndoială, să te tratezi cu câte ceva, mai presus de nevoile de bază, adică dacă ai bani suficienţi. Cum ar fi o excursie cu familia, în vacanţă, în Normandia, de exemplu.

Harry îşi simţi capul vâjâind, de parcă ar fi fost aprins un fitil.

— Noi doi suntem diferiţi în multe privinţe, Harry, dar asta nu înseamnă că nu te respect ca profesionist. Îţi urmăreşti scopul, eşti inteligent, creativ, iar integritatea ta e ireproşabilă. Asta am crezut întotdeauna. Şi, mai presus de toate, eşti puternic mental. Într-o societate în care competiţia devine tot mai dură, e nevoie de această calitate. Din păcate, competiţia nu foloseşte întotdeauna mijloacele pe care ni le dorim, dar dacă vrei să fii câştigător, trebuie să fii dispus să foloseşti aceleaşi mijloace ca şi competitorii tăi. Ar mai fi un lucru.

Waaler îşi coborî vocea.

— Trebuie să joci în echipa care trebuie, echipa cu care poţi câştiga ceva.

— Ce urmăreşti, Waaler?

Harry simţi că îi tremură vocea:

— Vreau să te ajut. Waaler se ridică. Ştii, lucrurile nu trebuie să stea aşa.

— Cum aşa?

— Aşa, ca şi cum tu şi eu suntem duşmani. Aşa, ca şi cum inspectorul-şef trebuie să semneze actele alea. Ştii tu. Waaler se apropie de uşă. Aşa, ca şi cum niciodată nu o să îţi permiţi să faci ceva drăguţ pentru tine şi cei pe care îi iubeşti. Îşi aşeză mâna pe clanţa uşii. Gândeşte-te, Harry. Un singur lucru te poate ajuta în jungla de acolo, de afară.

„Un glonţ”, gândi Harry.

— Tu însuţi, zise Waaler şi plecă.

CAPITOLUL 11

DUMINICĂ. PLECARE

Femeia era întinsă în pat, fumând o ţigară. Îl studie în timp ce stătea în faţa unui scrin scund, îi privi omoplaţii mişcându-se sub vestă şi făcând-o să lucească în tente de negru şi albastru. Îşi mută privirea spre oglindă şi urmări mişcările blânde, sigure, ale mâinilor care făceau nod la cravată. Îi plăceau mâinile lui, îi plăcea să le vadă în mişcare.

— Când te întorci? întrebă ea.

Privirile li se întâlniră în oglindă. Zâmbetul lui. Şi acesta era blând şi sigur. Îşi bosumflă buza de jos.

— Cât de repede pot, *Liebling.*

Nimeni nu spunea „dragă” aşa ca el. *Liebling.* Cu accentul lui ciudat şi cu acea intonaţie cântată care aproape că o făcuse să îi placă din nou germana.

— Cu zborul de mâine-seară, sper, zise el. Vii să mă aştepţi?

Nu se putu abţine să nu zâmbească. Bărbatul izbucni în râs.

Izbucni şi ea în râs. Blestemat să fie, întotdeauna reuşea.

— Sunt sigură că te aşteaptă o armată de femei în Oslo, spuse ea.

— Aşa sper.

Îşi încheie nasturii vestei şi luă sacoul de pe umeraşul din şifonier.

— Ai călcat batistele, *Liebling?*

— Ţi le-am pus în valiză cu şosetele, zise ea.

— Excelent.

— Ai întâlnire cu vreuna dintre ele?

Bărbatul începu să râdă, se apropie de pat şi se aplecă asupra ei.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Îşi puse braţele în jurul gâtului lui. Cred că simt un parfum de femeie ori de câte ori vii aici.

— Asta pentru că niciodată nu sunt plecat atât de mult încât să dispară parfumul tău, *Liebling.* Cât a trecut de când te-am descoperit prima dată? Douăzeci şi şase de luni. Am mirosul tău pe mine de douăzeci şi şase de luni.

— Şi nici un altul?

Femeia se foi mai jos în pat şi îl trase după ea. O sărută uşor pe buze.

— Şi nici un altul. Avionul meu, *Liebling.*

Se eliberă din braţele ei.

Îl privi apropiindu-se de scrin, deschise un sertar, scoase paşaportul şi biletele de avion, le puse în buzunarul interior şi încheie nasturii sacoului. Totul se întâmplă dintr-o singură mişcare lină. Această eficienţă fără efort şi siguranţa de sine pe care le găsea senzuale şi totodată înspăimântătoare. Dacă nu ar fi făcut aproape toate celelalte lucruri cu acelaşi efort minim, ar fi putut crede că se antrenase pentru asta toată viaţa lui: plecare; deplasare.

Având în vedere că petrecuseră foarte mult timp împreună în ultimii doi ani, ştia surprinzător de puţine lucruri despre el, deşi nu făcuse niciodată un secret din faptul că fusese cu foarte multe femei în viaţa lui de dinainte. Obişnuia să spună că asta se întâmplase pentru că o căutase cu disperare pe ea. Le respingea de îndată ce îşi dădea seama că nu erau ea şi îşi continuase căutarea neobosită până ce într-o zi de toamnă, cu doi ani în urmă, se întâlniseră în barul de la Grand Hotel Europa în Wenceslas Square.

Era cea mai frumoasă descriere a promiscuităţii pe care o auzise vreodată. În orice caz, mai frumoasă ca a ei, care avusese un motiv simplu – banii.

— Ce faci în Oslo?

— Afaceri, zise el.

— De ce nu-mi spui niciodată mai exact ce anume faci?

— Pentru că ne iubim unul pe celălalt.

Închise încet uşa în urma lui şi îi auzi paşii coborând scările.

Din nou singură. Închise ochii şi speră că mirosul lui va stărui în aşternuturi până ce se va întoarce. Îşi puse mâna pe lănţişorul de la gât. Nu îl mai dăduse jos încă de când i-l dăruise, nici măcar când făcea baie. Mângâie pandantivul cu degetele şi se gândi la valiza lui. La gulerul alb şi rigid de cleric pe care îl văzuse lângă şosete. De ce nu îl întrebase despre el? Poate pentru că avea sentimentul că punea prea multe întrebări. Nu trebuia să îl enerveze.

Oftă, se uită la ceas şi închise din nou ochii. Ziua nu avea nici o perspectivă. O programare la doctor, la ora 14:00, şi asta era tot. Începu să numere secundele, în timp ce degetele continuară să strângă pandantivul, un diamant roşu, modelat ca o stea cu cinci colţuri.

Pe prima pagină din *Verdens Gang* era un articol despre o celebritate, căreia nu i se dădea numele, din mass-media norvegiană, care avusese o relaţie „scurtă, dar foarte intensă” cu Camilla Loen. Puseseră mâna pe o mică poză de vacanţă a Camillei, în care purta un bikini minuscul, ca să sublinieze, evident, aluziile făcute în articol referitoare la ingredientul principal al relaţiei lor.

În aceeaşi zi, *Dagblade*t publica un interviu cu sora lui Lisbeth Barli, Toya Harang, care, într-un paragraf intitulat „Întotdeauna pe fugă”, oferea copilăria surorii ei drept o posibilă explicaţie pentru dispariţia ei inexplicabilă. Era citată spunând: „A fugit şi de la Roata de Tors, deci de ce nu şi acum?”

Era publicată o fotografie a ei, purtând o pălărie Stetson şi pozând în faţa autobuzului formaţiei. Zâmbea. Harry presupuse că nu se gândise cu adevărat la ceea ce făcea înainte să fie fotografiată.

— O bere.

Se aşeză pe scaunul de bar, la Submarin, şi trase aproape *Verdens Gang*. Biletele la concertul lui Springsteen, de la Valle Hovin, se epuizaseră. Din partea lui, mare pagubă. În primul rând, Harry detesta concertele de pe stadioane, iar în al doilea rând, pe la 15 ani, el şi Øystein intraseră la Drammenshallen cu bilete false la Springsteen pe care le făcuse Øystein. Atunci erau toţi la apogeu: Springsteen, Øystein şi Harry.

Harry dădu la o parte ziarul şi îşi deschise propriul *Dagbladet*, cu fotografia surorii lui Lisbeth. Asemănarea dintre cele două era izbitoare. Vorbise cu ea, la telefon, la Trondheim, dar nu avusese nimic să îi spună sau, mai exact, nu avusese nimic interesant de spus. Faptul că discuţia lor durase 20 de minute nu fusese vina lui. Ea îi explicase că numele ei ar trebui pronunţat cu accent pe *a*. ToyA. Şi că nu fusese botezată după sora lui Michael Jackson, care se numeşte La Toya, cu accentul pe *oy*.

Până acum, trecuseră patru zile de la dispariţia lui Lisbeth, iar cazul murise de tot.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru cazul Camillei Loen. Până şi Beate era frustrată. Muncise tot weekendul ca să îi ajute pe cei câţiva detectivi care nu se aflau în vacanţă. Fată bună, Beate. Păcat că a fi bun nu era preţuit.

Cum Camilla fusese în mod clar o tânără domnişoară sociabilă, reuşiseră să pună cap la cap majoritatea mişcărilor ei din acea săptămână, dinainte de a fi împuşcată, dar indiciile pe care le aveau nu îi duceau nicăieri.

Harry intenţionase să îi spună lui Beate că Waaler fusese în biroul lui şi că îi sugerase, mai mult sau mai puţin, să îşi vândă sufletul lui, dar din nu se ştie ce motive, se abţinu. Şi apoi, avea destule pe cap. Dacă i-ar fi spus lui Møller, s-ar fi ajuns la ceartă, aşa că imediat respinse ideea.

Harry începuse de mult a doua bere când o văzu. Stătea singură la una dintre mese, în semiîntuneric, lângă perete. Se uita drept la el şi îi zâmbi uşor. Pe masa din faţa ei se afla o bere, iar între index şi degetul mijlociu, o ţigară.

Harry îşi luă paharul şi îşi croi drum către masa ei.

— Pot să mă aşez?

Vibeke Knutsen făcu semn cu capul către scaunul liber.

— Cum de te găsesc aici?

— Locuiesc chiar după colţ, zise Harry.

— M-am gândit eu, dar nu te-am mai văzut niciodată aici.

— Nu. Eu şi localul meu preferat avem interpretări diferite legate de un incident care a avut loc săptămâna trecută.

— Te-au dat afară? întrebă ea, cu un râs răguşit.

Lui Harry îi plăcea felul în care râdea. Şi i se părea atrăgătoare, poate din cauza machiajului şi pentru că stătea în întuneric. Şi ce dacă. Îi plăceau ochii ei; erau jucăuşi şi plini de viaţă, copilăreşti şi inteligenţi, ca ai lui Rakel, dar asemănarea se oprea aici. Rakel avea o gură mică, senzuală. A lui Vibeke era mare şi părea chiar şi mai mare cu rujul de un roşu aprins de pe buze. Rakel era elegantă şi agilă într-un mod discret, zveltă aproape ca o balerină, fără forme generoase. Vibeke purta dungi tigrate astăzi, dar erau la fel de stridente ca cele de leopard şi de zebră. Majoritatea lucrurilor legate de Rakel erau întunecate: ochii, părul şi pielea. Niciodată nu mai văzuse o piele lucind ca a ei. Vibeke avea părul roşu şi era palidă. Picioarele, încrucişate, străluceau albe în întuneric.

— Ce faci aici de una singură? întrebă el.

Femeia ridică din umeri şi sorbi din pahar.

— Anders e plecat şi nu se întoarce până diseară. Aşa că mă răsfăţ puţin.

— A plecat departe?

— Undeva în Europa. Ştii cum e. Niciodată nu-ţi spun nimic.

— Cu ce se ocupă?

— Vinde accesorii pentru biserici şi capele. Piese de altar, amvoane, cruci şi lucruri de genul ăsta. Folosite şi noi.

— Hm. Şi face asta în Europa?

— Când o biserică din Elveţia are nevoie de un amvon nou, poate foarte bine să vină din Ålesund. Iar cel vechi ar putea ajunge să fie restaurat în Stockholm sau în Narvik. Călătoreşte tot timpul. E mai mult plecat decât acasă. Mai ales în ultimele luni. De fapt, chiar în ultimul an. Trase un fum din ţigară. Totuşi nu e creştin, adăugă ea, în timp ce inhala.

— Nu?

Clătină din cap, în vreme ce fumul se ridică, în rotocoale dense, de pe buzele roşii, cu riduri fine deasupra lor.

— Părinţii lui făceau parte din secta penticostalilor, iar el a crescut cu chestia asta. Am fost la o singură întrunire, dar ştii ceva? Cred că e înfiorător. Când încep să vorbească în alte limbi şi chestii de genul ăsta. Ai fost vreodată la o adunare de genul ăsta?

— De două ori, zise Harry. La Biserica Philadelphia.

— Ai fost salvat?

— Din păcate, nu. M-am dus acolo numai ca să găsesc pe cineva care a spus că vine în instanţă ca martor pentru mine.

— Ei bine, dacă nu l-ai găsit pe Isus, cel puţin ţi-ai găsit martorul.

Harry clătină din cap.

— Mi-au spus că nu mai vine pe acolo şi că nu locuieşte la nici una dintre adresele care mi se dăduseră. Deci nu, n-am fost în nici un caz salvat.

Harry îşi goli paharul de bere şi făcu semn către bar. Îşi aprinse altă ţigară.

— Am încercat să iau legătura cu tine în timpul zilei, zise ea. La serviciu.

— Da?

Harry se gândi la mesajul fără cuvinte de pe robotul telefonic.

— Da, dar mi s-a spus că nu tu te ocupi de caz.

— Dacă te referi la cazul Camillei Loen, atunci ţi s-a spus corect.

— Aşa că am vorbit cu celălalt care a fost la noi. Cel care arăta bine.

— Tom Waaler?

— Da. I-am spus câteva lucruri despre Camilla. Genul de lucru pe care nu l-aş fi putut spune când ai venit tu.

— De ce nu?

— Pentru că Anders era de faţă. Trase îndelung din ţigară. Nu suportă când spun ceva de rău despre Camilla. Devine foarte furios. Deşi abia dacă o cunoşteam. Ridică din umeri. Eu nu cred că este de rău. Anders e cel care gândeşte aşa. Cred că e vorba de educaţia primită. Cred că el chiar gândeşte că toate femeile ar trebui să treacă prin viaţă făcând sex cu un singur bărbat. Cel mult, adăugă ea cu glas scăzut, în timp ce îşi stingea ţigara.

— Hm. Şi Camilla a făcut sex cu mai mult decât un singur bărbat?

— Numele ei sofisticat spune tot.

— De unde ştii asta? Puteaţi auzi zgomote?

— Nu între etaje. Aşa că iarna nu auzeam mare lucru. Dar vara, cu ferestrele deschise, ştii, sunetul.

—... se propagă în spaţiile închise.

— Exact. Anders obişnuia să se scoale şi să trântească fereastra dormitorului. Şi, dacă făceam vreun comentariu de genul „acum chiar l-a pus pe foc”, se enerva atât de tare, încât se ducea să se culce în camera de zi.

— Şi ai încercat să iei legătura cu mine ca să îmi spui asta?

— Da. Şi mai e un lucru. Am primit un telefon. La început am crezut că este Anders, dar când sună el, aud de obicei sunete de fond. De regulă sună de pe câte o stradă din vreun oraş european. Ciudat este că sunetul este exact acelaşi, de parcă ar suna de fiecare dată din acelaşi loc. În orice caz, de data asta suna diferit. În mod normal, aş fi trântit receptorul, fără să mă mai gândesc o secundă la asta, dar de când cu Camilla, şi cu Anders plecat…

— Da?

— Ei bine, n-a fost mare lucru.

Zâmbi obosit. Lui Harry i se păru un zâmbet minunat.

— Era cineva care respira în receptor. Totuşi, mi s-a părut cam sinistru, aşa că m-am gândit să-ţi spun. Waaler a zis că o să cerceteze, dar nu cred că vor putea găsi numărul de la care s-a sunat. Se întâmplă ca asasinii să se întoarcă la locul faptei, nu-i aşa?

— Cred că asta e mai mult în romanele poliţiste, zise Harry. Eu nu mi-aş bate capul cu asta.

Îşi răsuci paharul. Medicamentul începea să îşi facă efectul.

— Cumva tu şi partenerul tău o cunoaşteţi, din întâmplare, pe Lisbeth Barli?

Vibeke îi susţinu privirea, cu sprâncenele subţiri ridicate.

— Femeia care a dispărut? De ce Dumnezeu am cunoaşte-o?

— Ai dreptate, de ce s-o cunoaşteţi? murmură Harry şi se întrebă ce anume îl făcuse să întrebe asta.

Era aproape ora 21 când ieşiră afară, în faţă la Submarin. Harry se clătina pe picioare.

— Eu locuiesc mai jos, pe strada asta, zise Harry. Ce-ai zice.

Vibeke înclină capul într-o parte şi zâmbi.

— Nu spune ceva ce o să regreţi mai târziu, Harry.

— Să regret?

— În ultima jumătate de oră ai vorbit încontinuu despre o anume Rakel. N-ai uitat, nu-i aşa?

— Am spus că nu mă vrea.

— Da, iar tu nu mă vrei pe mine. O vrei pe Rakel. Sau o înlocuitoare a lui Rakel. Îşi puse mâna pe braţul lui. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate mi-aş fi putut imagina că sunt o astfel de persoană, pentru o vreme, dar nu stau altfel. Iar Anders vine în curând acasă.

Harry ridică din umeri şi se echilibră făcând un pas în lături.

— Atunci dă-mi voie să te conduc până la uşă, mormăi el.

— Sunt două sute de metri, Harry.

— Mă descurc eu.

Vibeke râse zgomotos şi îşi trecu braţul pe sub al lui.

Merseră pe Ullevålsveien, în vreme ce maşini şi taxiuri ocupate treceau pe lângă ei, iar aerul de seară le mângâia pielea, aşa cum se întâmplă în Oslo în iulie, dar numai atunci. Harry ascultă murmurul constant al vocii ei şi se întrebă ce făcea Rakel acum.

Se opriră lângă intrarea din fier forjat negru.

— Noapte bună, Harry.

— Hm. Ai de gând să iei liftul?

— Poftim?

— Nimic. Harry îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, în încercarea de a-şi păstra echilibrul. Ai grijă de tine. Noapte bună.

Vibeke zâmbi, se apropie de el, iar Harry îi inspiră parfumul în timp ce îl săruta pe obraz.

— Într-o altă viaţă, cine ştie? şopti ea.

Poarta se închise în urma ei, cu un declic uşor, de balamale bine unse. Harry rămase pe loc, încercând să se orienteze, când îi atrase atenţia ceva din dreptul vitrinei magazinului. Nu era vorba de şirul de pietre funerare, ci reflexia din ea. O maşină roşie parcată lângă trotuar, de cealaltă parte a străzii. Dacă Harry ar fi fost câtuşi de puţin interesat de maşini, ar fi ştiut că jucăria aceasta selectă era o Tommykaira ZZ-R.

— Du-te dracului, murmură Harry şi porni să traverseze.

Un taxi zbură pe lângă el, claxonând. Harry traversă până la maşina sport şi se opri în dreptul portierei şoferului. Un geam fumuriu se lăsă silenţios în jos.

— Ce dracu’ cauţi aici? şuieră Harry. Mă spionezi?

— Bună seara, Harry, îl salută Tom Waaler căscând. Supraveghez apartamentul Camillei Loen, urmăresc cine vine şi cine pleacă. Ştii, nu sunt numai vorbe goale că asasinii se întorc la locul faptei.

— Ba sunt. Exact asta sunt, zise Harry.

— Dar, aşa cum probabil ţi-ai dat seama, este tot ce avem. Criminalul nu ne-a lăsat prea multe indicii.

— Nu ştim dacă bărbatul… zise Harry.

— Sau femeia, îl întrerupse Waaler.

Harry ridică din umeri şi se echilibră. Portiera de la locul pasagerului se deschise.

— Urcă, Harry. Aş vrea să schimbăm o vorbă.

Harry se uită cu ochi mijiţi la portiera deschisă. Se clătină şi făcu încă un pas ca să-şi recapete echilibrul. Ocoli apoi maşina şi urcă.

— Te-ai gândit? întrebă Waaler, dând muzica mai încet.

— Da, cred că da, zise Harry, foindu-se pe scaunul îngust.

— Şi ai ajuns la concluzia care trebuie?

— E clar că-ţi plac maşinile japoneze sport roşii. Harry ridică mâna şi plesni tabloul de bord cu ceva forţă. Marfă solidă. Spune-mi. Harry se concentră asupra dicţiei. Aşa aţi stat în maşină, pălăvrăgind, tu şi Sverre Olsen, în Grünerløkka în noaptea în care Ellen a fost ucisă?

Waller îl privi îndelung pe Harry, înainte să deschidă gura şi să răspundă:

— Harry, habar n-am despre ce vorbeşti.

— Nu? Ştiai că Ellen te-a numit drept şeful reţelei de contrabandă cu arme, nu-i aşa? Tu ai fost cel care s-a asigurat că Sverre Olsen a omorât-o înainte să poată spune şi altcuiva. Şi când ţi s-a spus că mă aflam pe urmele lui Sverre Olsen, ai aranjat în grabă să pară că a scos arma şi s-a opus când tu încercai să îl arestezi. Ca şi cu celălalt tip din Havnelageret. Este un fel de specialitate a ta, să execuţi prizonierii care fac probleme.

— Eşti beat, Harry.

— Am pierdut doi ani încercând să găsesc ceva despre tine, Waaler. Ştiai asta?

Waaler nu răspunse.

Harry începu să râdă şi lovi din nou cu palma tabloul de bord care scoase un pârâit ameninţător.

— Sigur că ştiai! Se pare că Prinţul moştenitor ştie totul. Cum faci? Spune-mi.

În oglinda retrovizoare, Waaler observă un bărbat care ieşea de la Kebabgården; se opri şi privi în ambele direcţii, înainte să se îndrepte spre Biserica Sfânta Treime. Nici unul din ei nu scoase vreo vorbă până ce bărbatul coti pe strada dintre cimitir şi Spitalul Sfânta Fecioară.

— Bine, mormăi Waaler. Pot să mă confesez foarte uşor, dacă asta vrei. Dar ţine minte că atunci când auzi o confesiune, poţi foarte repede să fii prins în dileme neplăcute.

— Neplăcerile nu mă deranjează.

— I-am dat lui Sverre Olsen pedeapsa pe care o merita.

Harry întoarse încet capul către Waaler, care se sprijinea de tetieră, cu ochii pe jumătate închişi.

— Dar nu de teama că ar putea dezvălui că eu şi el eram în cârdăşie. Acea parte a teoriei tale este incorectă.

— Chiar aşa?

Waaler oftă.

— Nu te întrebi ce anume îi face pe oamenii ca noi să facă tot ceea ce facem noi?

— Eu niciodată nu fac nimic altceva.

— Care e cea mai timpurie amintire a ta, Harry?

— Când?

— Cea mai timpurie amintire a mea e dintr-o noapte, cu tata aplecându-se asupra patului meu. Waaler lovi uşor volanul. Cred că aveam patru sau cinci ani. Mirosea a tutun şi a siguranţă. Ştii, cum miros taţii. Venea acasă după ce mă duceam la culcare. Şi ştiam că va pleca la serviciu cu mult înainte să mă trezesc eu, dimineaţa. Ştiam că dacă deschideam ochii, avea să zâmbească, să mă mângâie pe cap şi să plece. Aşa că mă prefăceam că dorm, ca să mai stea puţin.

Câteodată, când aveam coşmarurile cu femeia cu cap de porc care bântuia pe străzi în căutare de sânge de copii, deschideam ochii când se ridica să plece şi îl rugam să mai stea puţin cu mine. Şi se aşeza, în vreme ce eu îl priveam cu ochii larg deschişi. Aşa era şi cu tatăl tău, Harry?

Harry ridică din umeri.

— Tata era profesor. Era întotdeauna acasă.

— Deci un cămin din clasa de mijloc, nu?

— Ceva de genul ăsta.

Waaler dădu din cap.

— Tata a fost muncitor. La fel ca taţii celor mai buni prieteni ai mei, Geir şi Solo. Locuiau chiar deasupra noastră, într-un apartament din blocurile oraşului vechi, unde am crescut. Zona de est din Oslo, cu blocuri cenuşii, dar bune, aflate în proprietatea sindicatului. Nu ne consideram clasă muncitoare, eram cu toţii antreprenori. Tatăl lui Solo avea chiar un magazin şi toţi membrii familiei aveau câte un rol. Toţi oamenii din vecinătate munceau din greu, dar nici unul cât tata – din zori şi până în noapte. Era ca o maşină care nu se oprea decât duminica. Nici unul din părinţii mei nu era un creştin practicant. Tata a studiat teologia timp de o jumătate de an la seral, pentru că bunicul ar fi vrut să îl facă preot, dar când bunicul a murit, tata a renunţat. Cu toate astea, mergeam la Biserica Vålerenga în fiecare duminică, iar după aceea, tata mergea cu noi la Ekeberg sau Østmarka. La ora cinci, ne schimbam şi luam masa de duminică în salon. Poate că pare plictisitor, dar crede-mă, toată săptămâna aşteptam duminica.

Apoi venea ziua de luni şi pleca din nou. Întotdeauna se găsea o treabă în construcţii care îl solicita să facă ore suplimentare. „Unii bani sunt mai albi decât albul, alţii gri şi alţii negri”, obişnuia el să spună. Era singura modalitate prin care puteai pune ceva deoparte muncind în acest domeniu. Când aveam treisprezece ani, ne-am mutat într-o casă cu livadă de meri. Tata a spus că era mai bine acolo. Eram singurul din clasă ai cărui părinţi nu erau avocaţi, economişti, medici sau alte profesii. Vecinul era judecător şi avea un băiat de vârsta mea. Tata spera că o să ajung şi eu ca el. Spunea că dacă voiam vreodată să urmez una dintre aceste profesii, era important să am prieteni în domeniu, să învăţ codurile, limbajul şi regulile nescrise. Nu l-am văzut totuşi niciodată pe fiul lor, ci numai câinele, un ciobănesc german care lătra toată noaptea pe verandă. După şcoală, luam trenul până în Oraşul Vechi şi mă întâlneam cu Geir şi Solo. Mama şi tata i-au invitat pe toţi vecinii la o petrecere cu grătar, dar cu toţii s-au scuzat şi au refuzat politicos invitaţia noastră, cu excepţia unei persoane. Îmi amintesc mirosul de fum de la grătare şi râsetul răguşit din celelalte grădini, din vara aceea. Niciodată nu am primit o invitaţie la rândul nostru.

Harry se concentră asupra dicţiei.

— Povestea asta are vreun sens?

— Tu va trebui să decizi asta. Să mă opresc?

— Nu, continuă, n-am nimic special de văzut la televizor în seara asta.

— Într-o duminică, ne duceam, ca de obicei, la biserică. Îi aşteptam afară pe tata şi pe mama, uitându-mă cum ciobănescul german latră înnebunit la mine, de cealaltă parte a gardului, în grădină. Nu ştiu de ce am făcut-o, dar m-am dus şi am deschis poarta. M-am gândit că era furios pentru că era atât de singur. Câinele a sărit pe mine, m-a doborât la pământ şi m-a muşcat chiar de obraz. Şi acum mai am cicatricea.

Waaler îi arătă locul, dar Harry nu văzu nimic.

— Judecătorul a strigat câinele de pe verandă. Animalul mi-a dat drumul, apoi omul mi-a spus să ies dracului din grădina lui. Mama plângea şi tata abia dacă a spus două cuvinte în drum spre spital. La întoarcere, aveam o linie groasă

şi neagră de copci care se întindea de la bărbie până sub ureche. Tata s-a dus să vorbească cu judecătorul. Când s-a întors, avea ochii întunecaţi de furie şi a vorbit chiar şi mai puţin. Am luat masa de duminică într-o tăcere totală. În noaptea aceea, m-am trezit şi am rămas aşa, întrebându- mă ce anume mă trezise. Era tăcere peste tot. Apoi mi-am dat seama. Ciobănescul german. Nu mai lătra. Am auzit cum se închide uşa de la intrare şi am ştiut instinctiv că nu voi mai auzi niciodată câinele lătrând. Când uşa dormitorului s-a deschis uşor, mi-am închis ochii strâns, dar tot am reuşit să zăresc ciocanul. Tata mirosea a tutun şi a siguranţă. Şi m-am prefăcut că dorm. Waaler şterse un fir invizibil de praf de pe schimbătorul de viteze. Am făcut ceea ce am făcut pentru că ştiam că Sverre Olsen luase viaţa unuia dintre colegii noştri. Am făcut-o pentru Ellen, Harry. Pentru noi. Acum ştii că am omorât un om. O să mă denunţi sau nu?

Harry nu putu decât să se privească înainte, nemişcat. Waaler închise ochii.

— Aveam numai dovezi circumstanţiale împotriva lui Olsen, Harry. Reuşise să scape. Nu puteam îngădui să se întâmple asta, nu? Tu ai fi lăsat să se întâmple asta, Harry? Waaler întoarse capul şi întâlni privirea nemişcată a lui Harry. Aşa ai fi făcut?

Harry înghiţi.

— Cineva v-a văzut pe tine şi pe Sverre Olsen împreună într-o maşină, cineva care era dispus să depună mărturie pentru asta, dar probabil că ştiai, nu?

Waaler ridică din umeri.

— Am vorbit cu Olsen de câteva ori. Era un neonazist şi un criminal. E treaba noastră să urmărim îndeaproape astfel de oameni, Harry.

— Persoana care te-a văzut, dintr-odată, nu mai vrea să vorbească. Ai discutat cu el, nu-i aşa? L-ai intimidat să păstreze tăcerea.

Waaler clătină din cap.

— Nu pot să răspund la aşa ceva, Harry. Chiar dacă te hotărăşti să te alături echipei noastre, regula de fier este că nu vei afla decât strictul necesar pentru ca tu să îţi faci treaba. Poate suna rigid, dar funcţionează. Funcţionează pentru noi.

— Ai vorbit cu Kvinsvik? bolborosi Harry.

— De Kvinsvik este numai gura, Harry. Uită-l. Ar fi mai bine să te gândeşti la tine. Se apropie mai mult de Harry şi îşi coborî vocea. Ce ai de pierdut? Uită-te bine în oglindă.

Harry clipi.

— Exact, continuă Waaler. Eşti un bărbat de aproape patruzeci de ani, cu o problemă cu alcoolul şi fără slujbă, fără familie şi fără bani.

— Pentru ultima dată! încercă Harry să strige, dar era prea beat. Ai vorbit cu... cu Kvinsvik?

Waaler se ridică drept în scaun.

— Du-te acasă, Harry. Şi gândeşte-te cui îi eşti de fapt dator aici. Poliţiei? Care se hrăneşte din tine, nu îi place gustul şi apoi te scuipă? Şefilor, care se împrăştie ca nişte şoricei speriaţi de îndată ce simt miros de necaz? Sau poate datorezi ceva ţie însuţi? Ai muncit pe brânci ani de-a rândul ca străzile din Oslo să fie oarecum sigure, într-o ţară care protejează criminalii mai bine decât pe propriii funcţionari. Eşti, de fapt, unul dintre cei mai buni în ceea ce faci, Harry. Spre deosebire de alţii, ai talent. Şi totuşi, ai un salariu de mizerie. Pot să-ţi ofer de cinci ori mai mult decât câştigi acum, dar nu asta e cel mai important. Pot să-ţi ofer demnitate, Harry. Demnitate. Gândeşte-te la asta.

Harry se strădui să îşi menţină privirea asupra lui Waaler, dar faţa acestuia părea să tot alunece. Bâjbâi în jur, căutând mânerul portierei, dar nu îl găsi. Nenorocite de maşini japoneze! Waaler se aplecă pe lângă el şi îi deschise uşa.

— Ştiu că ai încercat să îl găseşti pe Kvinsvik, continuă Waaler. Dă-mi voie să te scutesc de efort. Da, am vorbit cu Olsen pe Grünerløkka în seara aia, dar asta nu înseamnă că am avut de-a face cu asasinarea lui Ellen. Mi-am ţinut gura ca să nu complic situaţia. Poţi să faci ce vrei, dar crede-mă: Roy Kvinsvik n-are nimic de spus care să merite ascultat.

— Unde e?

— Ar avea vreo importanţă dacă ţi-aş spune? Atunci m-ai crede?

— Poate, zise Harry. Cine ştie?

Waaler oftă.

— Sognsvannveien numărul 32. Are o cameră la demisolul casei fostului său tată vitreg.

Harry se întoarse şi fluieră un taxi ce se apropia cu semnul de liber aprins.

— Dar în seara asta face repetiţii la cor, la corul Menna, explică Waaler. Foarte aproape de mers pe jos. Repetă în holul bisericii Gamle Aker.

— Gamle Aker?

— S-a convertit de la Philadelphia la Bethlehem.

Taxiul liber încetini, ezită, apoi acceleră din nou şi se îndepărtă înspre centrul oraşului. Waaler zâmbi forţat.

— Nu trebuie să-ţi pierzi convingerile ca să te converteşti, Harry.

CAPITOLUL 12

DUMINICĂ. BETHLEHEM

Era ora 21. Bjarne Møller căscă, încuie sertarul biroului şi întinse mâna ca să stingă lampa de lucru. Era obosit, dar mulţumit de el însuşi. Cel mai virulent atac violent al ziariştilor, după împuşcături şi dispariţie, se mai liniştise, iar el putuse lucra netulburat tot sfârşitul de săptămână. Teancul de dosare care se strânsese pe biroul său la începutul perioadei de vacanţă se înjumătăţise. Acum se putea duce acasă, să savureze un whisky Jameson şi reluarea la televizor a *Beat for Beat*. Degetul era pe întrerupător. Aruncă o ultimă privire pe biroul acum ordonat. Abia atunci observă plicul cu hârtie maro. Îşi aminti vag cum vineri îl luase din cutie. Era limpede că fusese ascuns în spatele teancului de hârtii.

Ezită. Putea aştepta până a doua zi. Strânse plicul. Simţi un obiect înăuntru, ceva pe care nu reuşi să îl identifice imediat. Îl deschise cu cuţitul pentru scrisori. Nu era nici o scrisoare. Întoarse plicul cu gura în jos, dar nu căzu nimic. Îl scutură cu putere şi auzi cum ceva se desprinde de căptuşeala cu bule de aer, se izbeşte de birou, se rostogoleşte în salturi până la telefon şi aterizează pe mapa de birou cu sugativă, chiar pe lista cu ofiţeri de serviciu.

Durerile de stomac îl apucară brusc. Bjarne Møller se chirci de durere şi rămase fără suflare. Abia după câteva minute reuşi să se îndrepte de spate şi să formeze un număr. Dacă nu ar fi avut dureri atât de mari, poate ar fi observat că numărul de telefon pe care tocmai îl formase aparţinea numelui de pe lista de serviciu către care arăta obiectul din plic.

Marit era îndrăgostită.

Din nou.

Aruncă o privire către treptele din holul bisericii. Lumina strălucea prin fereastra circulară a uşii ce avea încastrată Steaua din Bethlehem, căzând pe chipul băiatului celui nou, Roy. Acesta discuta cu una dintre celelalte fete din cor. De câteva zile se tot gândea cum l-ar fi putut face să o observe, dar o părăsise inspiraţia. Să se ducă direct la el ca să stea de vorbă ar fi fost un început prost. Era nevoită să aştepte până ce avea să se ivească ocazia. La ultima repetiţie a corului, el mărturisise, cu o voce clară şi răspicată, despre trecut, despre cum devenise membru al Bisericii Philadelphia şi cum fusese un neonazist înainte să fie salvat! Una dintre fete auzise un zvon cum că avea un tatuaj neonazist mare undeva pe corp. Căzuseră de acord că era îngrozitor, dar Marit simţea cum numai simplul gând îi făcea trupul să freamăte de incitare. În adâncul sufletului, ştia că acesta era motivul pentru care se îndrăgostise. Noutatea, necunoscutul, acest fior minunat, dar trecător. Ştia că, până la urmă, va fi cu altcineva. Cineva precum Kristian. Kristian era conducătorul corului. Amândoi părinţii lui se aflau în congregaţie, iar el începuse să predice la întrunirile tinerilor. Oamenii ca Roy sfârşeau adesea în rândul dezertorilor.

În seara aceasta, făcuseră o repetiţie îndelungată. Repetaseră un cântec nou şi trecuseră, de asemenea, prin aproape tot repertoriul. Kristian avea tendinţa să facă acest lucru atunci când li se alăturau noi membri, ca să le arate cât sunt ei de buni. De obicei, repetau în propriile camere din Geitmyrsveien, dar acum erau închise din cauza sărbătorii naţionale, aşa că împrumutaseră holul Bisericii Gamle Aker din Akersbakken. Deşi trecuse de miezul nopţii, stăteau afară, după repetiţia corului. Vocile lor zumzăiau ca un roi de insecte şi parcă în

seara asta se simţea un nou fior în aer. Poate era numai căldura. Sau poate pentru că membrii căsătoriţi şi logodiţi ai corului erau în vacanţă şi deci ei erau scutiţi de privirile zâmbitoare, tolerante, dar cu toate acestea mustrătoare pe care membrii mai tineri le primeau atunci când se socotea că merseseră prea departe cu flirtul. Marit răspunse fără să gândească atunci când prietenele ei o întrebară ceva, aruncând totodată o privire furişă către Roy. Se întrebă unde şi-ar fi putut face un tatuaj nazist mare.

Una dintre prietene o înghionti şi făcu semn cu capul către un bărbat care venea pe Akersbakken.

— Ia uite. E beat, şopti o fată.

— Săracul om, zise alta.

— Acestea sunt sufletele pierdute pe care Isus vrea să le salveze.

Sofie fusese cea care vorbise. Întotdeauna rostea astfel de lucruri. Celelalte o aprobară dând din cap. Şi Marit la fel. Apoi îşi dădu seama. Aceasta era ocazia. Şi fără ezitare se desprinse de grupul de prietene şi se proţăpi în calea omului.

Bărbatul se opri şi se uită în jos la ea. Era mai înalt decât anticipase Marit.

— Îl cunoşti pe Isus? întrebă Marit cu voce tare, clară, zâmbind.

Faţa bărbatului era de un roşu aprins şi avea vederea înceţoşată.

Conversaţia din spatele ei se opri dintr-odată şi cu colţul ochiului văzu că Roy şi fetele de pe trepte se întorseseră către ei.

— Din păcate, nu, pufni bărbatul. Şi nici tu, fata mea, dar îl cunoşti, poate, pe Roy Kvinsvik?

Marit simţi cum i se îmbujorează obrajii şi cuvintele „Ştii că abia aşteaptă să te cunoască?” îi rămaseră în gât.

— Ei bine? întrebă bărbatul. E aici?

Marit observă părul tuns scurt al bărbatului şi bocancii. Se făcu dintr-odată foarte roşie la faţă. Era, oare, acest bărbat un neonazist, cineva din trecutul lui Roy? Venise să răzbune trădarea lui? Sau să îl convingă să se întoarcă?

— Eu…

Dar bărbatul trecuse deja pe lângă ea.

Marit se răsuci la timp cât să mai vadă că Roy se retrage repede în holul bisericii, trântind uşa în urma lui.

Beţivul porni cu paşi mari pe pietriş, cu bustul aplecat ca un catarg bătut de o rafală bruscă de vânt. În faţa treptelor alunecă şi căzu în genunchi.

— Oh, Dumnezeule, icni una dintre fete.

Bărbatul se ridică din nou.

Marit văzu cum Kristian se dă în grabă înapoi, în timp ce bărbatul urcă scările în fugă. Se opri pe ultima treaptă de sus, clătinându-se înainte şi înapoi. Pentru o clipă, crezură cu toţii că o să cadă pe spate. Îşi recăpătă apoi echilibrul şi smuci clanţa uşii.

Marit îşi duse mâna la gură.

Apăsă pe clanţă. Din fericire, Roy încuiase uşa.

— La dracu'!

Bărbatul strigase cu o voce înecată în alcool. Îşi luă avânt şi lovi cu putere cu capul.

Se auzi zăngănitul de sticlă spartă când fruntea sa sparse fereastra circulară din uşă, iar cioburile se împrăştiară pe trepte.

— Opreşte-te! strigă Kristian. Nu poţi.

Bărbatul se întoarse şi se uită urât la el. Un fragment triunghiular de sticlă îi străpungea fruntea. Sângele şiroia într-un firicel subţire şi se bifurca în dreptul nasului.

Kristian nu mai scoase nici un cuvânt.

Bărbatul deschise gura şi începu să urle. Sunetul le îngheţă sângele în vine. Începu să atace uşa cu o furie pe care Marit nu o mai văzuse niciodată, lovind uşa solidă, albă, cu pumnii încleştaţi. Urlând ca un lup, lovi iarăşi şi iarăşi, carne împotriva lemnului. Păreau parcă lovituri de topor în nemişcarea dimineţii în pădure. Începu apoi să izbească fierul Stelei din Bethlehem, din fereastra circulară. Fetei i se păru că aude sunetul de piele sfâşiată şi sângele începu să împroaşte uşa albă.

— Să facă cineva ceva! ţipă o voce.

Îl văzu pe Kristian scoţându-şi telefonul mobil.

Steaua de fier se desprinse. Dintr-odată, bărbatul căzu în genunchi.

Marit se apropie. Ceilalţi se traseră înapoi, dar ea trebuia să se apropie. Inima îi bubuia în piept. În faţa scărilor, simţi mâna lui Kristian pe umăr şi se opri. Auzea cum bărbatul icneşte după aer, ca un peşte ce se îneacă pe uscat. I se păru că plânge.

Când maşina de poliţie veni, un sfert de oră mai târziu, bărbatul stătea ghemuit pe scări. Îl ridicară în picioare şi el îi lăsă să îl conducă la maşină fără să opună nici un fel de rezistenţă. Unul dintre poliţişti întrebă dacă avea cineva daune de raportat. Clătinară cu toţii din cap, prea şocaţi ca să se mai gândească la geamul spart.

Maşina plecă şi nu mai rămase decât noaptea caldă de vară. Lui Marit îi trecu prin minte că de fapt nu se întâmplase nimic. Abia dacă îl văzu pe Roy ieşind, palid şi bulversat, apoi dispărând din nou, sau pe Kristian punându-şi braţul în jurul ei. Se uită la steaua stricată din fereastră. Era îndoită şi contorsionată. Două dintre cele cinci colţurile ale stelei arătau în sus, iar unul în jos. În ciuda căldurii nopţii, îşi trase jacheta mai strâns pe umeri.

Era de mult trecut de miezul nopţii, iar luna se reflecta în ferestrele sediului central al poliţiei. Bjarne Møller străbătu parcarea goală şi intră în sectorul de arest. Se uită repede în jur, de la intrare. Cele trei birouri de la recepţie erau goale. Doi poliţişti se uitau la televizor în camera de pază. Ca un vechi fan al lui Charles Bronson, recunoscu filmul. *Justiţiarul.* Şi îl recunoscu pe cel mai bătrân dintre cei doi poliţişti. Era Groth, cunoscut şi ca „Torţionarul”, după cicatricea care se întindea dinspre ochiul stâng până în partea de sus a obrazului. Groth lucra în sectorul de arest de când ştia Møller şi toată lumea cunoştea faptul că din toate punctele de vedere, el conducea locul.

— Hei! strigă Møller.

Fără să îşi ia ochii de la ecranul televizorului, Groth ridică degetul şi arătă către tânărul poliţist care, fără tragere de inimă, răsuci scaunul până ajunse cu faţa la el.

Møller îşi arătă legitimaţia, dar se pare că fără rost, pentru că îl cunoşteau.

— Unde de Hole? strigă el.

— Idiotul? pufni Groth, în timp ce Charles Bronson îşi ridica pistolul ca să se răzbune.

— Cred că în celula cinci, răspunse tânărul ofiţer. Întrebaţi pe unul dintre gardienii de acolo, dacă găsiţi vreunul.

— Mulţumesc, zise Møller şi intră pe uşa ce dădea către celule.

Erau aproximativ o sută de camere de detenţie, iar numărul de locatari varia în funcţie de sezon. Acum era clar un sezon slab. Møller nu se mai obosi să se ducă în camera gardienilor, ci străbătu coridoarele dintre celulele de metal. Paşii săi răsunau în liniştea nopţii. Întotdeauna îi displăcuse sectorul de arest. În primul rând, era absurd ca oamenii să fie încarceraţi aici. În al doilea rând, era

atmosfera de canal şi de vieţi distruse. În al treilea rând, ştia cam ce gen de lucruri se petreceau acolo. Ca atunci când un prizonier îl reclamase pe Groth că îl bătuse cu furtunul stingătorului. SEFO respinsese acuzaţia după ce scoseseră furtunul şi descoperiseră că ajungea numai până la jumătatea drumului către celula unde se pretindea că avusese loc bătaia. Se pare că SEFO erau singurii oameni din sediul central care nu ştiau că Groth putea pur şi simplu să taie o bucată de furtun, dacă era deranjat.

Ca toate celelalte celule, numărul cinci nu avea încuietoare şi cheie, ci numai un dispozitiv de deschidere din exterior.

Harry stătea pe podea, cu capul prins în mâini. Primul lucru pe care Møller îl observă era că bandajul de pe mâna dreaptă a lui Harry era îmbibat de sânge. Harry ridică încet capul şi se uită la el. Avea un plasture pe frunte şi avea ochii umflaţi, de parcă plânsese. Mirosea a vomă.

— De ce nu te întinzi pe pat? întrebă Møller.

— Nu vreau să dorm, şopti Harry, cu o voce de nerecunoscut. Nu vreau să visez.

Møller se strâmbă ca să ascundă faptul că era şocat. Îl mai văzuse pe Harry la pământ, dar nu ca acum, nu atât de dărâmat. Niciodată zdrobit.

Îşi drese vocea.

— Să mergem.

Groth „Torţionarul” şi tânărul poliţist nu le aruncară nici măcar o privire când trecură pe lângă camera de gardă, dar Møller îl surprinse pe Groth clătinând sugestiv din cap.

Harry vomită în parcare. Stătu aplecat, scuipând şi înjurând, în timp ce Møller aprinse o ţigară şi i-o dădu.

— Asta e în afara serviciului, zise Møller. Rămâne neoficial.

Harry se înecă de râs.

— Mulţam, şefu'. E bine să ştiu că o să fiu concediat cu un dosar ceva mai bun decât ar fi putut fi.

— Nu asta am spus. Dar altfel ar trebui să te suspend pe loc.

— Şi?

— Am nevoie de un detectiv ca tine pentru următoarele câteva zile. Adică detectivul care eşti când eşti treaz. Deci întrebarea e dacă poţi sta treaz.

Harry se îndreptă şi expiră fumul de ţigară.

— Ştii că pot, şefu'. Dar oare vreau?

— Nu ştiu. Vrei, Harry?

— Trebuie să am un motiv, şefu'.

— Da. Presupun că trebuie să ai.

Møller îşi cercetă inspectorul din priviri, gânditor. Evaluă situaţia. Iată-i, se aflau în mijlocul unei parcări goale, într-o noapte de vară în Oslo, sub lumina lunii şi un felinar plin de insecte moarte. Se gândi la toate lucrurile prin care trecuseră împreună, la toate lucrurile pe care le realizaseră şi pe care nu le realizaseră. În pofida a tot, după toţi aceşti ani, se va întâmpla aici, astfel, într-un mod cât se poate de banal, să pornească fiecare pe calea lui?

— De când te cunosc, un singur lucru te-a ţinut pe linia de plutire, şi acela a fost munca, zise Møller.

Harry nu răspunse.

— Am o treabă pentru tine. Dacă o vrei.

— Şi este vorba despre.

— Am primit asta astăzi într-un plic maro. De atunci mă tot străduiesc să dau de tine.

Møller deschise mâna şi analiză reacţia lui Harry. Luna şi felinarul luminară palma lui Møller şi una dintre pungile departamentului de medicină legală.

— Hm, zise Harry. Şi restul corpului ei?

În punga de plastic se afla un deget lung şi subţire, cu o unghie dată cu ojă roşie. Degetul purta inel. Bijuteria încastrată în inel era în forma unei stele cu cinci colţuri.

— E tot ce avem, zise Møller. Degetul mijlociu de la mâna stângă.

— Legiştii au reuşit să identifice degetul?

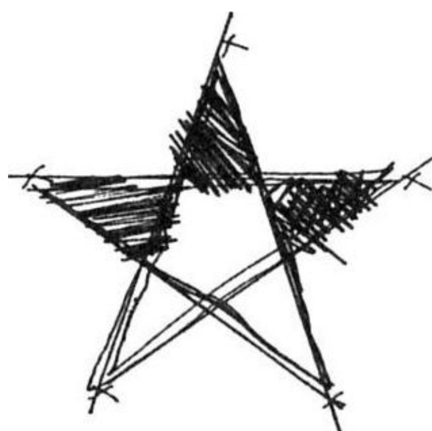
Bjarne Møller dădu din cap.

— Aşa repede?

Møller se apăsă cu mâna pe stomac şi dădu din nou din cap.

— Da, zise Harry. Atunci e Lisbeth Barli.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 13

LUNI. ATINGERE

Eşti la televizor, iubito. E un perete întreg numai cu tine. Douăsprezece clone ale tale, toate mişcându-se la unison, copii în variaţii aproape imperceptibile de culoare şi umbre. Mergi pe un podium de modă la Paris. Te opreşti, ridici un şold şi mă priveşti de sus cu acea privire rece, plină de ură pe care ai învăţat-o, şi îmi întorci spatele. Funcţionează. Respingerea funcţionează de fiecare dată, ştii asta, iubito, nu-i aşa?

Apoi ştirea se termină şi îmi arunci douăsprezece priviri severe în vreme ce citeşti douăsprezece ştiri identice, iar eu citesc de pe 24 de buze roşii, dar eşti tăcută şi te iubesc pentru tăcerea ta.

Apoi sunt imagini cu inundaţii undeva în Europa. Uite, iubito, mergem cu dificultate pe străzi. Îmi trec degetul peste ecranul televizorului şi desenez semnul stelei tale. Chiar dacă televizorul e mort, pot să simt tensiunea dintre ecranul prăfuit şi degetul meu. Electricitatea. Viaţa pusă într-o capsulă. Atingerea mea o aduce la viaţă.

Vârful unuia dintre braţele stelei întâlneşte trotuarul de lângă clădirea din cărămidă roşie de cealaltă parte a intersecţiilor, iubito. Pot să stau aici în magazinul de televizoare şi să o cercetez prin spaţiile dintre aparate. Este una dintre cele mai aglomerate intersecţii din Oslo şi de obicei sunt şiruri lungi de vehicule, dar astăzi sunt numai maşini pe două dintre străzile care pornesc din inima de asfalt. Cinci străzi, iubito. Ai stat în pat toată ziua, aşteptându-mă. Trebuie numai să fac asta şi apoi vin. Dacă vrei, pot să scot scrisoarea din spatele peretelui şi să îţi şoptesc cuvintele. „Iubita mea! Eşti tot timpul în gândurile mele. Încă îţi mai simt buzele pe ale mele, pielea ta pe a mea.”

Deschid uşa magazinului ca să ies. Soarele mă inundă. Soare. Inundaţie. Curând voi fi cu tine.

Ziua începuse prost pentru Møller.

În noaptea anterioară, îl adunase pe Harry din arest, iar de dimineaţă, fusese trezit de durerile de stomac, care căpătase forma unei mingi de plajă umflate în exces.

Şi totuşi, urma să fie şi mai rău.

Dar la ora 9, lucrurile nu păreau atât de rele, când un Harry aparent treaz intră pe uşa sălii de şedinţe a Secţiei Omucideri de la etajul şase. În jurul mesei deja se aflau Tom Waaler, Beate Lønn şi patru dintre detectivii responsabili cu strategia cazului, împreună cu doi colegi specialişti convocaţi din concedii cu o noapte înainte.

— Bună dimineaţa tuturor, începu Møller. Presupun că ştiţi deja ce anume avem aici: două cazuri, posibil două crime, cu câteva indicii că făptaşul este una şi aceeaşi persoană. Pe scurt, arată suspect de asemănător cu coşmarul pe care cu toţii îl avem uneori.

Møller puse prima folie transparentă pe proiector.

— În stânga, putem vedea mâna dreaptă a Camillei Loen, cu indexul tăiat. În dreapta, putem vedea degetul mijlociu de la mâna stângă al lui Lisbeth Barli, care mi-a fost trimis mie prin poştă. Deşi deocamdată nu avem un cadavru la care să îl potrivim, Beate a identificat degetul comparând amprenta cu cele găsite de ea în apartamentul lui Barli. O bună iniţiativă şi bună treabă, Beate.

Beate se îmbujoră în vreme ce lovea cu creionul pe carneţel, încercând să pară neafectată.

Møller schimbă folia transparentă.

— Am găsit această piatră preţioasă sub pleoapa Camillei, un diamant roşu în formă de stea cu cinci colţuri. Acest inel din dreapta provine de pe degetul lui Lisbeth. După cum puteţi vedea, diamantul de pe inel este mai deschis, dar forma este identică.

— Am încercat să aflăm de unde provine primul diamant, interveni Waaler. Fără rezultat. Am trimis fotografii la două dintre cele mai mari ateliere de tăiere a diamantelor din Anvers, dar au spus că acest tip de lucrare provine probabil din alt loc din Europa. Au sugerat Rusia sau sudul Germaniei.

— Am contactat un expert în diamante care lucrează pentru De Beers, de departe cel mai mare cumpărător de diamante neprelucrate din lume, zise Beate. După părerea ei, este posibil să folosim spectrometria şi microtomografia ca să identificăm cu precizie de unde provine diamantul. Vine cu avionul în seara asta de la Londra, ca să ne ajute.

Magnus Skarre, unul dintre detectivii mai tineri şi relativ nou în Secţia Omucideri, ridică mâna.

— Întorcându-mă la ceea ce aţi spus la început, domnule, nu înţeleg de ce este aşa un coşmar dacă este crimă dublă. La urma urmelor, căutăm un singur criminal în loc de doi, deci cu toţii putem lucra cu aceeaşi concentrare. După părerea mea, ar trebui să fie invers.

Magnus Skarre auzi cum cineva îşi drege vocea şi atenţia celor prezenţi se întoarse către fotoliul în care Harry Hole rămăsese cufundat până atunci.

— Cum ai zis ca te cheamă? întrebă Harry.

— Magnus.

— Numele de familie.

— Skarre. Vocea trăda iritarea. Va trebui să îţi aminteşti...

— Nu, Skarre, n-o să-mi amintesc. Tu, în schimb, încearcă să ţii minte ce îţi spun acum. Când detectivii se confruntă cu o crimă premeditată şi, în acest caz, planificată cu atenţie, ştiu că făptaşul are câteva avantaje clare. Poate că a înlăturat toate dovezile, şi-a stabilit un alibi aparent solid pentru momentul morţii, a scăpat de armă şi aşa mai departe. Dar există un lucru pe care asasinul nu poate, ca să zic aşa, să îl ascundă într-o investigaţie. Care ar fi ăla?

Magnus Skarre clipi de câteva ori.

— Motivul, zise Harry. Un lucru de bază, nu? Motivul – şi de acolo începem investigaţia. E aşa de fundamental, încât uneori uităm. Până când într-o zi, din senin, apare asasinul din cel mai groaznic coşmar al oricărui detectiv. Sau vis erotic, după cum îşi e setată mintea. Iar coşmarul e despre criminalul care nu are motiv. Sau, ca să fiu mai precis: care nu are un motiv omeneşte comprehensibil.

— Tocmai l-ai descris pe diavol, nu-i aşa, inspectore Hole? Skarre se uită în jur la ceilalţi. Încă nu ştim dacă în spatele acestor crime se află un motiv sau nu.

Tom Waaler îşi drese vocea.

Møller văzu cum muşchii maxilarului lui Harry se încordează.

— Are dreptate, zise Waaler.

— Sigur că am dreptate, zise Skarre. Este evident că...

— Taci din gură, Skarre, inspectorul Hole are dreptate. Am lucrat la aceste două cazuri de zece, respectiv cincisprezece zile fără să descoperim nici cel mai mic element care ar putea lega cele două victime. Şi când singura legătură dintre victime este felul în care au fost omorâte, ritualurile şi lucrurile care par mesaje codate, atunci începem să ne gândim la un cuvânt pe care sugerez să nu îl pronunţăm deocamdată cu voce tare, dar pe care fiecare dintre noi îl are în

minte. Mai propun, de asemenea, ca Skarre şi ceilalţi băieţi noi de la colegiu să îşi ţină gura de acum înainte şi să ciulească urechile când vorbeşte inspectorul Hole.

În cameră se făcu linişte.

Møller îl văzu pe Harry holbându-se la Waaler.

— Ca să rezumăm, zise Møller, trebuie să ţinem permanent minte două lucruri. Pe de o parte, vom lucra sistematic, ca şi cum ar fi două crime obişnuite. Pe de altă parte, am descris un diavol mare, gras şi rău. Absolut nimeni nu vorbeşte cu presa în afară de mine. Următoarea şedinţă e la cinci. Acum, la treabă.

Bărbatul din lumina reflectorului era îmbrăcat elegant în tweed, cu o pipă a la Sherlock Holmes, legănându-se pe călcâie în timp ce o privea pe femeia în zdrenţe din faţa lui cu o expresie compătimitoare.

— Cât propui să mă plăteşti pentru lecţii?

Femeia în zdrenţe îşi dădu capul pe spate şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Oh, ştiu cât trebuie. O prietenă de-a mea ia lecţii de franceză cu optsprezece penny pe oră de la un domn francez adevărat. Dumneata n-ai avea tupeul să-mi ceri la fel ca să mă înveţi propria limbă cât ai cere pentru franceză; deci n-o să-ţi dau mai mult de un şiling. Accepţi sau nu.

Wilhelm Barli se aşeză pe rândul doisprezece şi îşi lăsă lacrimile să curgă în voie. Le simţi alunecând pe gât şi pe sub cămaşa din mătase thailandeză, până pe piept. Simţi cum sarea îl face să îl usture sfârcurile, înainte ca lacrimile să îşi continue drumul spre stomac.

Nu putea să le oprească.

Ridică mâna la gură pentru ca suspinele să nu distragă atenţia actorilor sau a regizorului de scenă, aflat pe rândul cinci.

Tresări când simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi văzu un bărbat înalt în spatele lui. O premoniţie îl ţintui de scaun.

— Da? rosti el încet cu o voce sugrumată.

— Sunt eu, şopti bărbatul. Harry Hole. Poliţia.

Wilhelm Barli luă mâna de la gură şi cercetă cu atenţie faţa lui Harry.

— Sigur că da, zise el, cu uşurare în glas. Îmi pare rău, inspectore. E aşa de întuneric. Am crezut…

Poliţistul se aşeză pe scaunul de lângă Wilhelm.

— Ce ai crezut?

— Eşti îmbrăcat în negru. Wilhelm îşi suflă nasul într-o batistă. Am crezut că eşti un preot. Un preot care vine... cu veşti proaste. Ce idioţenie, nu?

Poliţistul nu răspunse.

— M-ai prins într-un moment destul de emoţional, inspectore. Avem prima repetiţie cu costume astăzi. Uită-te la ea.

— La cine?

— Eliza Doolittle. Acolo, sus. Când am văzut-o pe scenă, pentru o clipă mi s-a părut că e Lisbeth şi că am visat numai că a dispărut. Wilhelm inspira adânc şi tremura. Dar apoi a început să vorbească şi Lisbeth a mea a dispărut. Wilhelm descoperi că poliţistul se uită uimit la scenă. O asemănare izbitoare, nu-i aşa? De aceea am adus-o pe ea. Trebuia să fie muzicalul lui Lisbeth.

— Este...? începu Harry.

— Da, este sora ei.

— Toya? Adică Toy-A?

— Am reuşit să păstrăm secretul până acum. Conferinţa de presă este astăzi, mai târziu.

— Da. Asta ar trebui să facă ceva publicitate.

Toya se răsuci şi înjură cu voce tare când se împiedică. Partenerul ei ridică braţele exasperat şi îl căută pe regizor cu privirea.

Wilhelm oftă.

— Publicitatea nu este totul. După cum poţi vedea, este foarte mult de muncă. Are ceva talent neprelucrat, dar a apărea pe scena Teatrului Naţional e diferit de a interpreta cântece country la centrul cultural într-un mic orăşel din centrul Norvegiei. Mi-a luat doi ani să o învăţ pe Lisbeth cum să se poarte pe scenă, dar cu ea va trebui să facem treaba în două săptămâni.

— Dacă deranjez, pot să fac treaba asta foarte repede, *herr* Barli.

— Să faci treaba asta repede?

Wilhelm încercă să citească în întuneric expresia de pe faţa lui Harry. Frica îl cuprinse din nou în ghearele ei şi, când Harry deschise gura, instinctul îl copleşi şi Wilhelm îl întrerupse:

— Nu deranjezi deloc, inspectore. Eu sunt numai producătorul. Ştii, cel care pune lucrurile în mişcare. Ceilalţi vor prelua treaba acum.

Făcu cu mâna către scenă, unde bărbatul îmbrăcat în tweed declama cu voce sonoră în acel moment:

— O să fac o ducesă din stricata asta zdrenţuită!

— Regizor, decorator, actori, zise Barli. De mâine, o să fiu un simplu spectator care urmăreşte această – continuă să fluture mâna în aer până ce reuşi să găsească cuvântul – comedie.

— Ei bine, cu toţii trebuie să ne descoperim propriile talente.

Wilhelm scoase un hohot de râs fals, dar se opri când văzu capul regizorului întorcându-se brusc înspre ei. Se aplecă înspre poliţist şi şopti:

— Ai dreptate. Am fost dansator timp de douăzeci de ani. Un dansator foarte prost, dacă vrei să ştii, dar întotdeauna e mare lipsă de dansatori bărbaţi la operă, aşa că acceptă întotdeauna pe oricine dansează măcar puţin. În orice caz, suntem pensionaţi la vârsta de patruzeci de ani şi atunci a trebuit să găsesc ceva nou. Abia atunci mi-am dat seama că adevăratul meu talent era să-i fac pe alţii să danseze. Regie de scenă, inspectore. Este singurul lucru pe care pot să-l fac. Dar ştii ceva? Devenim patetici la cea mai mică urmă de succes. Pentru că se întâmplă ca lucrurile să meargă aşa cum vrem noi la vreo două spectacole, credem că suntem zei care pot controla toate variabilele şi că suntem arhitecţii norocului nostru în toate privinţele. Şi apoi se întâmplă ceva de genul ăsta şi descoperim cât de neajutoraţi suntem. Eu. Wilhelm se opri dintr-odată. Te plictisesc, nu-i aşa?

Celălalt bărbat clătină din cap şi îşi drese vocea.

— E despre soţia ta.

Wilhelm strânse din ochi de parcă s-ar fi pregătit să audă un sunet puternic şi neplăcut.

— Am primit un pachet care conţinea un deget retezat. Mă tem că era al ei.

Wilhelm înghiţi cu greutate. Întotdeauna se socotise un om iubitor, dar acum simţea cum creşte din nou – umflătura de sub inima lui care apăruse acolo încă din acea zi. Tumoarea care îl ducea până la graniţa nebuniei. Simţea că era colorată, simţea că ura era galbenă.

— Ştii ceva, inspectore? E aproape o uşurare. Am ştiut-o de la început. Că o va răni.

— Răni?

Wilhelm detectă o undă de surprindere îngrijorată în vocea celuilalt.

— Poţi să îmi promiţi ceva, Harry? Pot să îţi spun Harry?

Poliţistul dădu din cap aprobator.

— Găseşte-l. Găseşte-l, Harry. Şi pedepseşte-l. Pedepseşte-l cu severitate. Îmi promiţi asta?

Lui Wilhelm i se păru că bărbatul dă din cap, dar nu era sigur. Lacrimile distorsionau totul.

Apoi bărbatul dispăru. Wilhelm inspiră adânc şi încercă să se concentreze din nou la scenă.

— Nu! O să sun la poliţie, o s-o fac! striga Toya.

Harry stătea la biroul său, privind în gol. Era atât de obosit încât nu ştia dacă va mai fi capabil să o mai facă.

Escapadele din ziua anterioară – perioada petrecută în celulă şi încă o noapte de coşmaruri – îşi spuseseră cuvântul. Întâlnirea cu Wilhelm Barli însă îl secătuise de puteri. Îi promisese că îl vor prinde pe făptaş, se abţinuse să spună ceva când Barli zisese că soţia lui fusese „rănită”. Căci dacă Harry era sigur de ceva era că Lisbeth Barli era moartă.

Harry simţise cum îl roade pofta de alcool din momentul în care se trezise de dimineaţă. La început, ca o dorinţă fizică instinctivă, apoi ca un atac de panică, pentru că pusese distanţă între el şi „medicamentul” său prin faptul că nu îşi luase la serviciu nici sticluţa de buzunar, nici bani. Acum pofta intra într-o nouă fază în care era atât durere fizică, cât şi un sentiment de teroare oarbă că va fi sfâşiat în bucăţele. Inamicul din adâncuri smucea de lanţuri, câinii lătrau la el de undeva din stomac, sub zona inimii. Dumnezeule, cum îi ura. Îi ura la fel de mult pe cât se ura pe sine.

Harry se ridică în picioare. Luni ascunsese în fişet o jumătate de sticlă de Bell. Asta îi venise în minte acum, sau fusese conştient de ea tot timpul? Harry era obişnuit ca Harry să îi joace, în sute de moduri, feste lui Harry. Se afla pe punctul de a trage sertarul, când dintr-odată ridică privirea. Sesizase o mişcare. Ellen îi zâmbea din fotografia ei. Înnebunea cumva, sau gura ei tocmai se mişcase?

— La ce ce uiţi, ticăloaso? murmură el şi în clipa imediat următoare.

Fotografia căzu de pe perete şi se făcu ţăndări pe podea.

Harry se holbă la Ellen care îi zâmbea, imperturbabilă, din rama spartă. Îşi apucă mâna dreaptă, acolo unde durerea îi pulsa pe sub bandaje.

Numai când se întoarse să deschidă sertarul îi observă pe amândoi stând în cadrul uşii. Îşi dădu seama că stăteau probabil acolo de ceva vreme şi că probabil văzuse mişcând reflexia lor în geamul fotografiei.

— Bună, zise Oleg, uitându-se la Harry cu un amestec de mirare şi teamă.

Harry înghiţi îndepărtându-şi mâna de sertar.

— Bună, Oleg.

Oleg purta o pereche de tenişi, pantaloni albaştri şi un tricou cu culorile naţionale ale Braziliei. Harry ştia că pe spatele tricoului era numărul nouă, cu numele Ronaldo deasupra lui. Îl cumpărase de la o staţie de benzină într-o duminică, atunci când Rakel, Oleg şi el se duseseră la Norefjell la ski.

— L-am găsit jos, zise Tom Waaler. Îşi ţinea mâna pe capul lui Oleg. Întreba de tine la recepţie, aşa că l-am adus aici, sus. Deci joci fotbal, Oleg?

Oleg nu răspunse, ci doar se uită la Harry. Cu ochii întunecaţi ai mamei lui, care puteau uneori să fie atât de nesfârşit de blânzi, iar alteori atât de duri şi de nemiloşi. În acel moment, Harry nu putu citi cum erau, dar erau întunecaţi.

— Atacant, ei? întrebă Waaler, zâmbind şi ciufulind părul puştiului.

Harry rămase cu ochii pironiţi la degetele puternice, vânjoase ale colegului său, la şuviţele închise de păr ale lui Oleg pe mâna bronzată a lui Waaler. Simţi cum i se înmoaie picioarele.

— Nu, răspunse Oleg, cu ochii încă aţintiţi ferm asupra lui Harry. Joc în apărare.

— Hei, Oleg, zise Waaler, uitându-se întrebător la Harry. Harry mai are încă de făcut ceva antrenament de box aici – şi eu fac aşa când mă calcă ceva pe nervi –, dar poate că noi doi am putea merge pe acoperiş ca să admirăm priveliştea de pe terasă până ce termină Harry.

— Rămân aici, zise Oleg fără echivoc.

Harry dădu din cap aprobator.

— Bine. Îmi pare bine că te-am cunoscut, Oleg.

Waaler îl bătu pe băiat pe umăr şi plecă. Oleg rămase în cadrul uşii.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Harry.

— Cu metroul.

— Singur?

Oleg aprobă din cap.

— Rakel ştie că eşti aici?

Oleg clătină din cap.

— Nu vrei să intri?

Harry îşi simţi gâtul uscat.

— Vreau să vii acasă, zise Oleg.

La patru secunde după ce Harry apăsă pe sonerie, Rakel smuci uşa deschizând-o. Privirea îi era întunecată de furie.

— Unde ai fost?

Pentru o clipă, Harry crezu că întrebarea era adresată amândurora, înainte ca ochii ei să alunece pe lângă el şi să se focalizeze pe Oleg.

— Nu aveam cu cine să mă joc, răspunse Oleg, cu capul plecat. Am luat metroul până în oraş.

— Metroul. De unul singur? Dar cum...?

Vocea i se frânse.

— M-am strecurat afară, zise Oleg. Am crezut că o să fii fericită, mami. La urma urmelor, ai spus că şi tu vrei.

Dintr-odată, Rakel îl luă pe Oleg în braţe.

— Îţi dai seama cât am fost de îngrijorată din cauza ta, copile?

Se uită strâmb la Harry, în timp ce îl strângea pe Oleg în braţe.

Rakel şi Harry stăteau lângă gardul din fundul grădinii, privind de sus oraşul şi fiordul Oslo. Erau tăcuţi. Ambarcaţiunile cu pânze punctau marea albastră ca nişte triunghiuri mici şi albe. Harry se întoarse cu faţa spre casă. Păsările îşi luară zborul de pe pajişte şi planară printre merii din faţa ferestrelor deschise. Era o casă mare, acoperită cu cherestea neagră – o casă construită pentru iarnă, nu pentru vară.

Harry o privi lung. Avea picioarele goale şi purta o jachetă subţire, roşie, cu nasturi sus, peste o rochie albastră. Soarele strălucea peste picăturile de sudoare de pe pielea goală de sub lănţişorul cu cruce pe care îl moştenise de la mama ei. Harry se gândi că ştia totul despre ea: mirosul jachetei de bumbac, curba lină a spatelui sub rochie, mirosul pielii transpirate şi sărate, ce voia de la viaţă, de ce nu spunea nimic acum.

Şi lista continua la nesfârşit.

— Cum îţi mai merge? întrebă el.

— Bine, zise ea. Am închiriat o cabană. Nu o putem avea până în august. M-am interesat prea târziu.

Tonul era neutru, acuzaţia abia perceptibilă.

— Te-ai rănit la mână?
— Doar o tăietură, zise Harry.
O şuviţă de păr îi căzu pe faţă. Harry rezistă tentaţiei de a i-o da la o parte.
— Ieri am adus pe cineva să evalueze casa, zise ea.
— S-o evalueze? Nu te gândeşti s-o vinzi, nu?
— Casa este prea mare pentru numai doi oameni, Harry.
— Da, dar adori casa asta. Ai crescut aici. La fel şi Oleg.
— Nu e nevoie să-mi aduci aminte. Problema este că pe timp de iarnă cheltuielile sunt de două ori mai mari decât mi-aş fi imaginat. Iar acoperişul trebuie refăcut. E o casă veche.
— Hm.
Harry îl privea pe Oleg lovind mingea de uşa garajului. Lovi mingea din nou şi imediat închise ochii şi îşi ridică mâinile către o mulţime imaginară de fani.
— Rakel.
Rakel oftă.
— Ce este, Harry?
— Ai putea măcar să te uiţi la mine când vorbesc?
— Nu.
Vocea ei nu era nici mânioasă, nici supărată; stabilea doar o stare de lucruri.
— Ar avea vreo importanţă dacă aş renunţa?
— Nu poţi să renunţi, Harry.
— Mă refer la poliţie.
— Mi-am imaginat.
Lovi cu piciorul în iarbă.
— S-ar putea să nu am de ales, zise el.
— Nu?
— Nu.
— Atunci ce e cu întrebarea ipotetică?
Rakel suflă într-o parte şuviţa de păr.
— Aş putea să găsesc o slujbă mai bună, să stau acasă mai mult, să am grijă de Oleg. Am putea...
— Opreşte-te, Harry!
Vocea ei era ca o şfichiuire de bici. Îşi aplecă fruntea şi îşi încrucişă braţele de parcă ar fi îngheţat sub soarele arzător.
— Răspunsul este nu, şopti ea. Nu va avea nici o importanţă. Nu slujba ta e problema. Este. Rakel inspiră, se întoarse şi îl privi în ochi. Tu eşti, Harry. Tu eşti problema.
Harry văzu cum ochii i se umplu de lacrimi.
— Acum pleacă, şopti ea.
Harry vru să spună ceva, dar se răzgândi. În schimb, arătă cu capul spre bărcile din fiord.
— Ai dreptate, spuse el. Eu sunt problema. O să stau puţin de vorbă cu Oleg şi apoi plec. Făcu vreo câţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse. Nu vinde casa, Rakel. N-o face, mă auzi? Găsesc eu o soluţie.
Ea zâmbi printre lacrimi.
— Eşti un om ciudat, şopti ea şi întinse o mână ca şi cum ar fi vrut să îl mângâie pe obraz, dar era prea departe şi o lăsă să cadă din nou. Ai grijă de tine, Harry.
În timp ce Harry pleca, un fior îi străbătu şira spinării. Era 17:15. Trebuia să se grăbească, să ajungă la şedinţă.

Sunt în clădire. Miroase a pivniţă. Stau nemişcat şi cercetez numele de pe avizierul din faţa mea. Aud voci şi paşi pe scări, dar nu îmi este teamă. Ei nu pot vedea asta, dar sunt invizibil. Ai auzit? Ei nu pot vedea asta, dar... Nu este un paradox, iubito. Am exprimat-o în acel fel ca să pară unul. Totul poate fi formulat ca un paradox. Nu e greu. Numai că adevăratul paradox nu există. Paradox adevărat, ha, ha. Vezi cât este de uşor? Sunt numai cuvinte, lipsa de precizie în limbaj. Am terminat cu cuvintele. Cu limbajul. Mă uit la ceas. Acesta este limbajul meu. Este limpede şi nu există paradoxuri. Sunt gata.

CAPITOLUL 14

LUNI. BARBARA

Barbara Svendsen începu să se gândească destul de mult la timp în ultima perioadă, dar nu pentru că avea apucături filosofice din fire; majoritatea oamenilor pe care îi ştia ar fi spus exact contrariul. Numai că nu se mai gândise niciodată până atunci la asta. Niciodată nu se gândise că era o vreme pentru toate şi că timpul fugea pe nesimţite. Cu câţiva ani în urmă, îşi dăduse seama că niciodată nu va avea succes ca model şi că va trebui să se mulţumească doar cu titlul de fost manechin. Suna bine, chiar dacă cuvântul, care îşi avea originea în olandeză, însemna „om mic". Petter îi spusese asta. Şi îi spusese toate lucrurile pe care el credea că ar fi trebuit să le ştie. Îi găsise o slujbă în barul Head On. Şi din cauza medicamentelor, nu avea chef să meargă de la lucru direct la Universitatea Blindern, unde studia ca să devină sociolog.

Oricum, vremea lui Petter, a pastilelor şi a visurilor de a deveni sociolog trecuse şi, într-o bună zi, se trezise singură, cu datorii pentru studiile neterminate şi pastilele neplătite şi o slujbă la cel mai plictisitor bar din Oslo. Aşa că Barbara lăsase totul baltă, împrumutase bani de la părinţii ei şi plecase la Lisabona ca să îşi pună din nou viaţa pe picioare şi poate să înveţe ceva portugheză. La Lisabona fusese minunat. Zilele treceau cu repeziciune, dar asta nu o deranja. Timpul era ceva care venea şi pleca, până ce banii încetaseră să mai vină, până ce Marco nu mai era „adevărata iubire pentru totdeauna", iar distracţia luase sfârşit. Se întorsese acasă cu ceva experienţe în plus; învăţase, de exemplu, că Ectasy e mai ieftin în Portugalia decât în Norvegia, dar îţi dă viaţa peste cap în exact acelaşi fel, că portugheza este o limbă extrem de dificilă şi că timpul era o resursă limitată, ireversibilă.

Apoi ieşi şi îşi îngădui să fie întreţinută de Rolf, Ron şi Roland, în ordine cronologică. Părea mult mai amuzant decât fusese în realitate, cu excepţia lui Roland. Roland era minunat, dar timpul trecuse, şi Roland odată cu el.

Numai când se întorsese în vechea ei cameră din casa părinţilor lumea încetase să se mai învârtească, iar timpul încetinise. Încetase să mai iasă, reuşise să renunţe la pastile şi începuse să cocheteze cu ideea că şi-ar putea relua studiile. Între timp, lucra cu jumătate de normă la Manpower. După un contract de patru săptămâni cu o firmă de avocatură numită Halle, Thune & Wetterlid amplasată geografic în zona Carl Berners, iar ierarhic în partea inferioară în topul avocaţilor specializaţi în recuperarea datoriilor, i se oferise o slujbă permanentă.

Asta se întâmpla în urmă cu patru ani.

Motivul pentru care acceptase fusese în primul rând pentru că descoperise că în birourile de la Halle, Thune & Wetterlid timpul curgea mai încet decât în toate celelalte locuri în care fusese. Curgerea lentă a timpului începea din momentul în care intrai în clădirea din cărămidă roşie şi apăsai pe butonul cu numărul cinci al liftului. O jumătate de eternitate trecea până ce uşile se închideau la loc, iar liftul se ridica încet către un rai în care timpul trecea chiar şi mai încet. Bine ascunsă în spatele unui ghişeu, Barbara putea urmări minutarul ceasului de deasupra intrării şi mersul ca de melc al secundelor, minutelor, orelor. În unele zile, putea chiar să oprească timpul în loc, era doar o chestiune de concentrare. Ciudat era că timpul părea să curgă mult mai repede pentru oamenii din jurul ei, de parcă ar fi trăit într-o dimensiune paralelă şi diferită a timpului. Telefonul din faţa ei suna încontinuu şi oamenii roiau înăuntru şi afară ca într-un

film mut, dar parcă totul se întâmpla separat de ea, de parcă ar fi fost un robot cu părţi mecanice care se mişca la fel de repede ca toţi ceilalţi, în vreme ce viaţa ei interioară curgea lent.

Nu mai departe de săptămâna trecută fusese un astfel de caz. O mare firmă de recuperare a datoriilor dăduse dintr-odată faliment şi toată lumea începuse să zorească de colo, colo, dând telefoane, de parcă o luaseră razna cu toţii. Wetterlid îi spusese că se deschisese sezonul pentru ca vulturii să apuce noi hălci din piaţă şi se ivise ocazia de aur ca să se ridice la nivelul elitei. În dimineaţa aceasta, o întrebase pe Barbara dacă ar putea sta puţin după program. Spusese că urmau şedinţe cu clienţii companiei falimentare până la ora 18 şi voiau să le dea impresia că totul era în regulă la Halle, Thune & Wetterlid, nu-i aşa? Ca de obicei, Wetterlid se holbă la sânii ei în timp ce vorbea şi, ca de obicei, ea zâmbea, trăgându-şi automat umerii înapoi, aşa cum o învăţase Petter pe când lucra la Head On. Devenise un gest reflex. Fiecare îşi scotea în evidenţă ceea ce avea. Cel puţin, asta învăţase Barbara Svendsen. Curierul care tocmai în acel moment intrase pe uşă era un exemplu. Ar fi pus pariu pe orice că nu avea ce arăta pe sub cască, ochelarii de ciclist şi eşarfa legată în jurul gurii. Probabil de aceea o şi ţinea pe faţă. În schimb, îi spuse că ştia pentru care dintre birouri era pachetul şi pornise încet pe coridor, în pantalonii lui mulaţi de biciclist, astfel ca ea să aibă suficient timp să se uite la fesele lui musculoase. Femeia de serviciu era un alt exemplu. Era budistă sau hinduistă, sau cum i-o mai fi chemând, iar Allah proclamase că trebuie să îşi ascundă trupul sub un morman de cearşafuri, dar avea dinţi superbi, prin urmare ce făcea? Exact, zâmbea încontinuu ca un crocodil drogat. Împăunare, împăunare.

Barbara urmărea minutarul ceasului, când se deschise uşa.

Bărbatul care intră era destul de scund şi de durduliu. Respira cu dificultate şi avea ochelarii aburiţi, aşa că Barbara presupuse că urcase pe scări. Când începuse lucrul aici cu patru ani în urmă, nu putea să facă diferenţa între o rochie de două mii de coroane de la Dressman şi o Prada, dar încetul cu încetul se obişnuise şi acum nu numai că putea evalua rochiile, dar şi cravatele şi – cel mai sigur factor care îi spunea ce nivel de servicii ar trebui să ofere – pantofii.

Nou-sositul nu părea impresionant, aşa cum se oprise pe loc, ştergându-şi ochelarii. De fapt, îi amintea de grăsanul din Seinfeld al cărui nume nu şi-l amintea pentru că nu urmărea, de fapt, Seinfeld. Totuşi, dacă era să se ia după haine – şi avea ce vedea –, costumul din stofă fină cu dungi subţiri, cravata de mătase şi pantofii lucraţi manual sugerau că Halle, Thune & Wetterlid va avea, în curând, un client interesant.

— Bună seara. Vă pot fi de folos? întrebă ea, afişând un zâmbet seducător.

Cel mai seducător zâmbet îl păstra pentru ziua în care pe uşă urma să intre bărbatul care avea să devină al ei.

— Sper, zise bărbatul, zâmbind. Îşi scoase batista din buzunarul de la piept şi îşi şterse fruntea. Am o întâlnire, dar eşti drăguţă ca mai întâi să îmi dai un pahar cu apă?

Barbarei i se păru că detectează un accent străin, dar nu reuşi să îl identifice. Totuşi, felul curtenitor, dar poruncitor cu care îi ceruse apă îi întări convingerea că bărbatul era un client important.

— Desigur, zise ea. O clipă.

Mergând pe coridor, îşi aminti că Wetterlid pomenise ceva despre un bonus pentru toţi angajaţii dacă vor reuşi să depăşească cifrele din anii anteriori. Poate atunci firma îşi va permite să se gândească să cumpere un răcitor de apă, ca acelea pe care le văzuse în alte părţi. Apoi, din senin, ceva straniu se întâmplă.

Timpul acceleră. Ţâşni înainte. Totul dură numai câteva secunde şi apoi timpul îşi reluă lentoarea, dar avu senzaţia nedefinită, că îi fuseseră furate secunde.

Intră în toaleta femeilor şi răsuci robinetul de la unul dintre cele trei chiuvete. Trase un pahar de plastic din suport şi aşteptă, ţinând degetul sub jetul de apă. Călduţă. Bărbatul de afară trebuia să aibă răbdare. Astăzi spuseseră la radio că temperatura apei mării la Nordmarka era în jur de 22 de grade. Totuşi, dacă laşi apa să curgă suficient de mult, apa potabilă care venea din Lacul Maridal devenea minunat de rece. În timp ce se uita la propriul deget, se întrebă cum se putea aşa ceva. Când apa va deveni cu adevărat rece, degetul se va albi şi va deveni insensibil. Inelarul de la mâna stângă. Când va purta o verighetă? Spera înainte ca inima să se albească şi să devină insensibilă. Simţi un curent de aer care dispăru imediat, aşa că nu se sinchisi să se întoarcă. Apa era tot călduţă. Iar timpul trecea. Curgea, la fel ca apa. Prostii. Va face 30 de ani abia peste 20 de luni. Avea destul timp.

Un sunet o făcu să ridice privirea. În oglindă văzu două uşi albe de toalete. Intrase oare cineva fără ca ea să observe?

Aproape că tresări când apa deveni rece ca gheaţa. Cavităţi adânci din pământ. Asta era, de aceea apa era atât de rece. Puse paharul sub robinet şi îl umplu până la buză. Simţi nevoia să se grăbească, să iasă afară. Se întoarse şi scăpă paharul pe podea.

— Te-am speriat?

Vocea păru cu adevărat preocupată.

— Îmi pare rău, zise ea, uitând să-şi mai tragă umerii înapoi. Sunt puţin cam sperioasă astăzi. Se aplecă să ridice paharul de pe jos. De fapt, eşti în toaleta femeilor.

Paharul se răsucise pe podea şi se oprise în picioare. Mai rămăsese ceva apă în el şi, în timp ce întinse mâna după el, îşi văzu propria reflexie în suprafaţa circulară albă. Lângă faţa ei, la marginea exterioară a reflexiei înguste, zări ceva mişcându-se. Din nou, timpul păru să curgă încet. Nesfârşit de încet. Încă o dată se trezi că se gândeşte la felul în care timpul se scurge.

CAPITOLUL 15

LUNI. *VENA AMORIS*

Fordul Escort roşu cu alb al lui Harry opri în faţa unui magazin de televizoare. Două maşini de poliţie şi maşina sport roşie a lui Waaler arătau de parcă ar fi fost aruncate la întâmplare pe trotuarele din jurul intersecţiei din Piaţa Carl Berners.

Harry parcă, scoase dalta verde din buzunarul hainei şi o puse pe locul pasagerului. Cum nu reuşise să îşi găsească cheile de la maşină în apartament, luase cu el nişte sârmă şi dalta şi hoinărise prin vecinătate. Îşi găsise adorata maşină din nou pe Stensberggata. Desigur, cu cheile în contact. Dalta verde era perfectă ca să îndoaie portiera, astfel încât să poată trage în sus dispozitivul de încuiere cu ajutorul sârmei.

Harry traversă zebra pe roşu. Mergea încet. Corpul nu îi îngăduia vitezele mai mari. Îl dureau stomacul şi capul, iar cămaşa transpirată era lipită de spate. Era 17:55 şi se descurcase fără medicament până acum, dar nu îşi făcea nici o promisiune.

Avizierul din hol spunea că firma de avocatură Halle, Thune & Wetterlid se afla la etajul cinci. Harry gemu. Aruncă o privire către lift. Uşi glisante. Fără grilaj.

Liftul era fabricat de Kone şi când uşile de metal strălucitor se închiseră, avu sentimentul că se afla într-o conservă sudată. Încercă să nu asculte sunetul maşinăriei liftului în timp ce urca. Închise ochii, dar îi deschise repede când imaginea lui Sis îi apăru dinapoia pleoapelor.

Unul dintre poliţişti deschise uşa către zona birourilor.

— E înăuntru, zise el, arătând spre un coridor aflat la stânga ghişeului de recepţie.

— Ceva poliţişti în uniformă pe aici?

— Sunt pe drum.

— Cu siguranţă ar aprecia dacă ai bloca liftul şi uşa de la intrarea de jos.

— Bine.

— A venit cineva de la medicină legală?

— Li şi Hansen. I-a adunat pe toţi oamenii care se mai aflau aici când a fost găsită. Îi interoghează acum într-una dintre sălile de conferinţe.

Harry străbătu coridorul. Covoarele erau uzate, iar reproducerile cu comori naţionale romantice erau decolorate. Era o firmă care văzuse şi vremuri mai bune. Sau poate că nu.

Uşa de la toaleta femeilor era întredeschisă, iar covoarele înăbuşiră paşii lui Harry în timp ce se apropia. Auzi sunetul vocii lui Tom Waaler. Harry se opri afară. Se părea că Waaler vorbeşte la telefonul mobil.

— Dacă este una de-a lui, e clar că nu mai trece pe la noi. Bine, las-o pe mine.

Harry deschise uşa şi îl văzu pe Waaler în poziţie ghemuită. Ridică privirea.

— Bună, Harry. Termin într-un minut.

Harry rămase în prag, privind scena şi ascultând vocea de la celălalt capăt al convorbirii lui Waaler.

Încăperea era surprinzător de mare, cam patru metri pe cinci, cu două toalete şi trei chiuvete albe plasate dedesubtul unei oglinzi lungi. Luminile de neon din tavan proiectau o strălucire aspră pe pereţii şi gresia albe. Absenţa culorii era aproape izbitoare. Poate că acest fundal făcea ca leşul să pară o mică

operă de artă, un exponat atent aranjat. Femeia era tânără şi subţire. Era îngenuncheată, cu fruntea pe podea, ca un musulman care se roagă, numai că braţele erau sub trup. Fusta costumului se ridicase, dezvăluind o pereche de bikini galbeni. Un firicel îngust, roşu-închis, de sânge curgea pe rostul dintre capul femeii şi scurgere. Parcă era pictat, cu scopul de a obţine efectul maxim.

Corpul se afla în echilibru, susţinut de cinci puncte de sprijin: labele picioarelor, genunchii şi fruntea. Costumul, poziţia bizară şi posteriorul dezvelit îl făceau pe Harry să se gândească la o secretară care se pregăteşte să fie penetrată de şeful ei. Din nou, stereotipuri. Din câte ştia, putea foarte bine să fie chiar şefa.

— Bine, dar nu ne putem ocupa acum de asta, zise Waaler. Sună-mă în seara asta.

Inspectorul puse telefonul înapoi în buzunarul interior, dar rămase ghemuit. Harry observă că mâna cealaltă se afla pe pielea albă a femeii, chiar sub marginea lenjeriei ei intime. „Probabil ca să se sprijine”, gândi el.

— O să iasă fotografii bune, nu? zise Waaler, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Harry.

— Cine e?

— Barbara Svendsen, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, din Bestum. A fost recepţioneră aici.

Harry se ghemui lângă Waaler.

— A fost împuşcată în ceafă, după cum poţi vedea, continuă Waaler. Probabil cu pistolul de sub chiuveta de acolo. Încă mai miroase a cordită.

Harry se uită la arma neagră de pe podea, într-un colţ al camerei. De capătul ţevii era ataşată o bucată mare şi neagră de metal.

— Un Ceská Zbrojovka, zise Waaler. Cehă, cu un amortizor de sunet special.

Harry dădu din cap aprobator. Era tentat să întrebe dacă arma era una dintre cele importate de Waaler. Sau dacă despre asta vorbise la telefon.

— O poziţie neobişnuită, zise Harry.

— Da, presupun că se apleca sau stătea în genunchi şi a căzut în faţă.

— Cine a găsit-o?

— Unul dintre avocaţi, o femeie. Dispeceratul a primit apelul la cinci şi unsprezece minute.

— Martori?

— Nimeni dintre cei cu care am discutat până acum nu a văzut nimic. Nimic neobişnuit, nici o persoană suspectă care să vină sau să plece în ultima oră. Un vizitator care trebuia să se întâlnească cu unul dintre avocaţi spune că Barbara a plecat de la recepţie ca să îi aducă un pahar cu apă la cinci fără cinci şi nu s-a mai întors.

— Şi ea a venit aici?

— Cred că da. Bucătăria e destul de departe de recepţie.

— Dar nimeni altcineva nu a văzut-o pe drumul de la recepţie încoace?

— Cei doi oameni cu birouri între recepţie şi toalete plecaseră acasă. Iar cei care se mai aflau încă aici erau fie în birourile lor, fie într-una dintre sălile de conferinţe.

— Ce a făcut acest vizitator când ea nu s-a mai întors?

— Avea întâlnire la ora cinci şi, când recepţionera nu s-a mai întors, n-a mai avut răbdare şi a căutat până a găsit biroul avocatului cu care trebuia să se vadă.

— Deci ştia locurile pe aici?

— Nu, a spus că este prima dată când vine aici.

— Hm. Şi este ultima persoană despre care noi ştim că a văzut-o în viaţă.
— Mda.
Harry observă că Waaler nu îşi mişcase mâna.
— Deci totul s-a întâmplat la un moment dat între cinci fără cinci şi cinci şi unsprezece minute.
— Aşa se pare, da.
Harry coborî privirea către carneţel.
— Chiar trebuie să faci asta? întrebă el, cu voce joasă.
— Ce?
— Să o atingi.
— Nu-ţi place?
Harry nu răspunse. Waaler se aplecă mai aproape.
— Vrei să spui că nu i-ai atins niciodată, Harry?
Harry încercă să scrie, dar pixul nu mergea.
Waaler chicoti.
— Nu trebuie să răspunzi. Pot să citesc pe faţa ta. Nu e nimic rău în a fi curios, Harry. Este unul dintre motivele pentru care am intrat în poliţie, nu? Curiozitatea şi fiorul. Cum ar fi să afli cum e pielea când abia au murit, când nu sunt nici calzi, nici foarte reci.
— Eu.
Harry scăpă pixul când Waaler îl apucă de mână.
— Atinge.
Waaler apăsă mâna lui Harry pe coapsa femeii moarte. Harry respira greu pe nas. Primul impuls fu acela să îşi retragă mâna, dar nu o făcu. Mâna lui Waaler pe a lui era caldă şi uscată, dar pielea pe care o atingea el parcă nu era piele umană. Parcă era de cauciuc. Cauciuc călduţ.
— Simţi? Este fiorul, Harry. Te-a cuprins şi pe tine. Dar cum o să-l mai găseşti când nu vei mai avea slujba asta? O să faci şi tu ca amărâţii ceilalţi? Să îl cauţi în magazine video sau pe fundul sticlelor tale? Sau îl vrei în viaţa reală? Simte, Harry. Asta îţi oferim noi. O viaţă reală. Da sau nu?
Harry îşi drese vocea.
— Am vrut doar să spun că legiştii vor dori să examineze dovezile înainte să atingem ceva.
Waaler îl privi timp îndelungat pe Harry. Apoi clipi cu veselie şi îi dădu drumul la mână.
— Ai dreptate. Greşeala mea.
Waaler se ridică şi ieşi.
Durerile de stomac continuară să îl copleşească pe Harry, dar încercă să inspire adânc şi să rămână calm. Beate nu i-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi vomitat peste scena crimei sale.
Îşi puse obrazul pe gresia rece şi ridică jacheta Barbarei ca să vadă ce se afla dedesubtul ei. Între genunchi şi sub curba blândă a sânilor văzu un pahar alb. Totuşi, ceea ce îi atrase cel mai mult atenţia fu mâna ei.
— La dracu’, şopti Harry. La dracu’.

La 18:20, Beate intră ca o vijelie în birourile Halle, Thune & Wetterlid. Harry stătea pe podea cu spatele lipit de perete, lângă toaleta femeilor, bând dintr-un pahar de plastic.
Beate se opri în faţa lui, puse jos genţile metalice şi îşi trecu dosul palmei peste fruntea umedă şi roşie.
— Îmi pare rău. Eram la plajă în Ingierstrand. A trebuit să mă duc mai întâi acasă să mă schimb, apoi să vin cu maşina la Kjølberggata ca să iau

echipamentul. Un idiot a dat ordinul să fie blocat liftul, aşa că am urcat scările până aici.

— Hmm. Persoana de care vorbeşti a vrut probabil să protejeze dovezile. A venit presa să-şi vâre botul?

— Sunt câţiva reporteri afară, se fac comozi la soare. Nu prea mulţi. E vacanţă.

— Mă tem că vacanţa s-a terminat.

Beate făcu o grimasă.

— Vrei să spui…?

— Vino aici.

Harry intră în toaletă înaintea ei şi se ghemui la podea.

— Uită-te dedesubtul ei, la mâna stângă. Inelarul a fost tăiat.

Beate gemu.

— Nu prea mult sânge, zise Harry. Deci a făcut-o când era deja moartă. Şi apoi am găsit asta.

Ridică părul deasupra urechii stângi a Barbarei.

Beate se scărpină la nas.

— Un cercel?

— În formă de inimă. Foarte diferit de celălalt cercel de argint al ei. Am găsit celălalt cercel pe podea într-una dintre toalete. Deci asasinul i-a pus acest cercel. Ciudat e că poţi să îl deschizi. Aşa. Un conţinut neobişnuit, nu?

Beate încuviinţă din cap.

— Un diamant roşu în formă de stea cu cinci colţuri, zise ea.

— Deci ce avem?

Beate se uită la el.

— Putem să spunem cuvintele cu voce tare acum? întrebă ea.

— Criminal în serie?

Bjarne Møller vorbi într-o şoaptă atât de joasă, încât Harry apăsă instinctiv telefonul mobil mai tare pe ureche.

— Ne aflăm la scena crimei şi avem acelaşi tipar, zise Harry. Va trebui să pui lucrurile în mişcare şi să anulezi concediile, şefu'. Vom avea nevoie de toţi oamenii pe care poţi să îi aduni.

— Nu e un imitator?

— Nici vorbă. Suntem singurii care ştiu de mutilări şi de diamante.

— E foarte inconvenabil, Harry.

— Asasinatele în serie convenabile sunt rare, şefu'.

Møller rămase tăcut câteva momente.

— Harry?

— Sunt aici, şefu'.

— O să te rog să îţi petreci ultimele tale săptămâni alături de Tom Waaler la acest caz. Eşti singura persoană din Secţia Omucideri care are experienţă în crimele în serie. Ştiu că vei spune nu, dar o să-ţi cer oricum asta. Până începem să ne mişcăm, Harry.

— Bine, şefu'.

— Lucrul acesta este mult mai important decât neînţelegerile dintre tine şi Tom. Ce-ai spus?

— Am spus că da.

— Chiar vorbeşti serios?

— Da. Acum trebuie să închid. O să stăm aici cam toată seara, aşa că ar fi bine dacă ai putea stabili pentru mâine prima şedinţă cu cei implicaţi în acest caz. Tom sugerează ora opt.

— Tom? întrebă Møller uimit.

— Tom Waaler.

— Ştiu cine este. Numai că nu te-am mai auzit niciodată folosindu-i numele mic.

— Mă aşteaptă ceilalţi, şefu'.

— Bine.

Harry vârî telefonul înapoi în buzunar, aruncă paharul de plastic în coşul de gunoi, se închise într-una dintre toaletele de la bărbaţi, se apucă cu mâinile vas şi vomită.

După aceea, se opri în faţa chiuvetei, dădu drumul la apă şi se privi în oglindă. Ascultă zumzăitul vocilor de pe coridor. Asistentul lui Beate le cerea oamenilor să rămână în spatele barierelor; Waaler le spunea poliţiştilor să afle cine se găsise în apropierea clădirii; Magnus Skarre striga la un coleg că dorea cheeseburger fără cartofi prăjiţi.

După ce apa deveni, în cele din urmă, rece, Harry îşi băgă capul sub robinet. Lăsă apa să îi curgă pe obraz, în ureche, pe gât, pe sub cămaşă, de-a lungul umărului şi în jos, pe braţ. Bău cu nesaţ. Refuză să îl asculte pe inamicul din adâncul său. Apoi alergă în toaletă şi vomită din nou.

Seara trecu repede şi Piaţa Carl Berners era pustie când Harry ieşi din clădire, îşi aprinse o ţigară şi ridică o mână, ca să se apere, parcă, în faţa unui ziarist care se apropie de el. Bărbatul se opri. Harry îl recunoscu. Gjendem, nu aşa îl chema? Stătuse de vorbă cu el după cazul din Sydney. Gjendem nu era mai rău decât ceilalţi, era poate ceva mai bun.

Magazinul de televizoare era încă deschis. Harry intră. Nu era nimeni, cu excepţia unui bărbat gras, îmbrăcat cu un pulover murdar, care stătea în spatele tejghelei citind un ziar. Un ventilator electric de pe tejghea îi flutura şuviţele de păr atent aranjate ca să îi ascundă începutul de chelie şi împrăştia mirosul de transpiraţie prin tot magazinul. Pufni când Harry intră, îi arătă legitimaţia şi îl întrebă dacă văzuse pe cineva suspect înăuntrul sau în afara magazinului.

— Aici toţi sunt suspecţi, răspunse el. Zona asta se duce de râpă.

— Vreunul care arăta că ar omorî pe cineva? întrebă Harry sec.

Bărbatul închise un ochi.

— De aceea sunt atât de multe maşini de poliţie pe-aici?

Harry dădu din cap aprobator.

Bărbatul ridică din umeri şi reîncepu să citească ziarul.

— Cui nu i-a trecut prin cap, la un moment dat, să omoare pe careva, domnule poliţist?

În drum spre ieşire, Harry se opri când îşi văzu propria maşină pe unul dintre ecranele de televizor. Camera se mişcă, vizualizând toată Piaţa Carl Berners, şi se opri când întâlni clădirea din cărămidă roşie. Apoi imaginea se mută înapoi pe ştirile de pe TV2, iar în clipa următoare era difuzat un spectacol de modă. Harry trase cu nesaţ din ţigară şi închise ochii. Rakel venea înspre el pe un podium de prezentare, nu, pe douăsprezece. Păşi prin peretele cu televizoare şi se opri în faţa lui cu mâinile în şolduri. Îl fixă cu privirea, dădu capul pe spate, se întoarse şi plecă. Harry deschise din nou ochii.

Era ora 20. Încercă să nu îşi aducă aminte că se afla un bar în apropiere, pe Trondheimsveien. Aveau licenţă pentru băuturi spirtoase.

Înainte se afla cea mai grea parte a serii.

Apoi urma noaptea.

Era ora 22 şi, deşi mercurul coborâse, îndurător, cu două grade, aerul era încă fierbinte şi static, aşteptând o briză dinspre uscat sau dinspre mare, sau

orice fel de briză. Legiştii plecaseră, singura excepţie fiind biroul lui Beate, unde lumina încă mai ardea. Crima din Piaţa Carl Berners dăduse peste cap întreaga zi, iar Beate se mai afla încă la locul crimei când colegul ei, Bjorn Holm, sunase ca să spună că la recepţie se afla o femeie de la De Beers, care venise să examineze nişte diamante.

Beate se întorsese în grabă şi acum se concentra asupra femeii scunde şi energice din faţa ei, care vorbea genul perfect de engleză pe care l-ai aştepta de la o un olandez stabilit în Londra.

— Diamantele au amprente geologice care, teoretic, ne permit să le urmărim până la proprietar pentru că certificatele, care însoţesc pretutindeni diamantul, sunt emise arătând originea lor. Deşi mă tem că nu şi în acest caz.

— De ce nu? întrebă Beate.

— Pentru că cele două diamante pe care le-am văzut sunt ceea ce noi numim diamante de sânge.

— Din cauza culorii roşii?

— Nu, pentru că cel mai probabil vin din minele Kiuvu din Sierra Leone. Toţi dealerii din lume boicotează diamantele din Sierra Leone pentru că minele de diamante sunt controlate de forţele rebele care exportă diamante ca să finanţeze un război care nu se poartă din cauza politicii, ci din cauza banilor. De aici numele, diamante de sânge. Cred că aceste diamante sunt noi şi presupun că au fost scoase pe ascuns din Sierra Leone şi duse în altă ţară unde au fost emise certificate false care pretind că vin din mine bine-cunoscute, să zicem Africa de Sud.

— Aveţi vreo idee în ce ţară au fost duse?

— Cele mai multe dintre ele ajung în ţările ex-comuniste. Când Cortina de Fier a căzut, cei care fac acte false au fost nevoiţi să găsească un nou domeniu. Un certificat pentru diamante care să pară autentic costă destul de mult. Acesta nu este însă singurul motiv pentru care aş miza pe Europa de Est.

— Dar?

— Am mai văzut astfel de diamante în formă de stea. S-a făcut trafic cu ele în fosta RDG şi Cehoslovacia. Ca şi acestea, au fost catalogate drept diamante de calitate mediocră.

— Calitate mediocră?

— Diamantele roşii pot părea atractive, dar sunt mai ieftine decât diamantele albe şi clare. Pietrele pe care le-aţi găsit au în ele resturi substanţiale de carbon necristalizat, care le fac mai puţin clare decât s-ar dori. Dacă vrei să îndepărtezi atât de mult dintr-un diamant încât să obţii o formă de stea, atunci s-ar putea să preferi să nu foloseşti de la început diamante perfecte.

— Deci Germania de Est şi Cehoslovacia.

Beate închise ochii.

— Era doar o părere. Dacă nu mai este nimic altceva, aş vrea să prind zborul de seară înapoi la Londra.

Beate deschise ochii şi se ridică.

— Vă rog să mă scuzaţi. A fost o zi lungă şi agitată. Ne-aţi fost de mare ajutor. Vă mulţumesc foarte mult pentru că aţi venit.

— Pentru puţin. Sper că vă va ajuta să prindeţi persoana care a făcut asta.

— Şi noi sperăm la fel. Vă chem un taxi.

În vreme ce Beate aştepta ca Taxi Oslo să răspundă, observă că experta în diamante se uita la mâna ei dreaptă, cu care ţinea telefonul. Beate zâmbi.

— Aveţi un diamant foarte atrăgător. Pare să fie un inel de logodnă.

Beate roşi fără să ştie de ce.

— Nu sunt logodită. Este inelul de logodnă pe care tata i l-a dat mamei mele. L-am moştenit după ce ea a murit.

— Da. Asta explică de ce îl purtaţi la mâna dreaptă.

— Poftim?

— Da, de obicei se poartă la mâna stângă. Sau la degetul mijlociu al mâinii stângi, ca să fim mai exacţi.

— Degetul mijlociu? Credeam că inelarul este degetul de lângă cel mic.

— Nu şi dacă ai aceleaşi credinţe ca ale egiptenilor.

— Şi ce anume credeau ei?

— Credeau că vena iubirii, *vena amoris*, mergea direct de la inimă la degetul mijlociu al mâinii stângi.

După ce sosi taxiul şi femeia plecă, Beate rămase o vreme cu ochii pironiţi la mâna ei, la degetul mijlociu al mâinii stângi.

Apoi îl sună pe Harry.

— Şi arma e de origine cehă, zise Harry, după ce Beate termină.

— Poate avem ceva aici, zise Beate.

— Poate, zise Harry. Cum zici că se numea vena aia?

— Vena amoris?

— Vena amoris, murmură Harry.

Apoi puse receptorul în furcă.

CAPITOLUL 16

LUNI. DIALOG

Dormi. Îmi pun mâna pe faţa ta. Ţi-a fost dor de mine? Îţi sărut stomacul. Cobor mai jos şi tu începi să te mişti. Valuri. Un dans al elfilor. Eşti tăcută. Te prefaci că dormi. Poţi să te trezeşti acum, iubito. Ai fost găsită.

Harry sări ca ars din pat. Trecură câteva secunde înainte să îşi dea seama că de fapt propriul ţipăt îl trezise. Rămase cu ochii deschişi în semiîntuneric şi cercetă umbrele de lângă perdele şi şifonier.

Îşi puse capul înapoi pe pernă. Ce anume visase? Se afla într-o cameră întunecată. Doi oameni se apropiau unul de celălalt într-un pat. Feţele lor erau acoperite. Îşi aprinsese lanterna şi o îndreptase către ei când fusese trezit de propriul ţipăt.

Harry se uită la ceasul digital de pe noptieră. Mai erau încă două ore şi jumătate până la 7. Poţi să visezi drumul până în iad şi înapoi în timpul ăsta. Totuşi, trebuia să doarmă. Trebuia. Inspiră adânc, de parcă s-ar fi pregătit să se scufunde sub apă şi închise ochii.

CAPITOLUL 17

MARŢI. PROFILURI

Harry privi minutarul ceasului de perete de deasupra capului lui Tom Waaler.

Fuseseră nevoiţi să aducă scaune suplimentare pentru ca toată lumea să se poată aşeza în marea sală de conferinţe din zona verde de la etajul şase. În încăpere era aproape o atmosferă solemnă: fără sporovăială, fără cafele, fără ziare răsfoite, doar oamenii care notau în carneţele, aşteptând în tăcere să se facă ora 8. Harry numără 17 capete, ceea ce însemna că lipsea o singură persoană. Tom Waaler stătea în faţă, cu braţele încrucişate, uitându-se insistent la ceasul său de mână Rolex.

Minutarul ceasului de perete se mişcă şi se opri, atrăgând atenţia.

— Să începem, zise Tom Waaler.

Se auzi un foşnet general, pe când oamenii se îndreptară, toţi ca unul, pe scaune.

— Eu o să conduc această investigaţie, asistat de Harry Hole.

Toate capetele din jurul mesei se întoarseră surprinse către Harry, care se afla aşezat în spatele camerei.

— În primul rând, aş vrea să mulţumesc acelora dintre voi care, fără să vă plângeţi, v-aţi scurtat concediile, continuă Waaler. Mă tem că în zilele care vor urma vi se va cere să sacrificaţi mai mult decât concediile şi nu sunt sigur că o să pot ajunge la fiecare în parte ca să vă mulţumesc personal. Prin urmare să spunem că acest „mulţumesc” e valabil pentru toată lumea. În regulă?

În jurul mesei se văzură zâmbete şi încuviinţări din cap. „Aşa cum cineva ar zâmbi unui viitor comandant”, gândi Harry.

— Aceasta este, în multe privinţe, o zi specială.

Waaler porni retroproiectorul. Prima pagină a ziarului *Dagbladet* apăru pe ecranul din spatele lui. Criminal în serie în libertate? Fără nici o fotografie, doar acest titlu ţipător scris cu litere de tipar. Rar se întâmplă ca un birou de ştiri cu pretenţii de profesionalism să folosească semne de întrebare pe prima pagină şi, ceea ce foarte puţini oameni ştiau – nimeni din Camera K615 – era că decizia de a se adăuga semnul de întrebare fusese luată cu câteva minute înainte ca ziarul să intre la tipar, după ce editorul îl sunase pe şeful său – aflat în vacanţă la Tvedestrand – ca să îi ceară sfatul.

— Nu am mai văzut un criminal în serie în Norvegia – cel puţin din câte ştim noi – de când Arnfinn Nesset a acţionat în anii ‘80, zise Waaler. Criminalii în serie sunt rari, atât de rari, încât faptul acesta va atrage atenţia până dincolo de hotarele Norvegiei. Suntem deja obiectul unui foarte mare interes, oameni buni.

Pauza pe care Tom Waaler o făcu pentru a accentua efectul cuvintelor sale fu inutilă. Toţi cei prezenţi erau deja conştienţi de semnificaţia cazului după ce fuseseră puşi în temă de Møller, la telefon, cu o seară înainte.

— Bine, continuă Waaler. Dacă de data asta avem în faţă un criminal în serie, avem de partea noastră mai multe avantaje. În primul rând, în mijlocul nostru se află cineva care a investigat şi prins un criminal în serie. Presupun că toată lumea ştie despre succesul inspectorului Harry Hole de la Sydney. Harry?

Harry văzu cum toate feţele se întorc înspre el şi îşi drese glasul. Simţi că vocea avea să îl lase, aşa că şi-o drese din nou.

— Nu sunt sigur că treaba pe care am făcut-o în Sydney a fost o investigaţie model. Încercă un zâmbet forţat. După cum probabil vă amintiţi, am sfârşit prin a-l împuşca.

Nici un râset, nici măcar o încercare de zâmbet. Harry nu era un viitor comandant.

— Ne putem închipui deznodăminte şi mai rele decât acesta, Harry, interveni Waaler, uitându-se din nou la Rolexul său. Mulţi dintre voi îl ştiu pe psihologul Ståle Aune, la care am apelat în câteva cazuri, pentru o părere de expert. A fost de acord să vină şi să ne facă o scurtă prezentare referitoare la fenomenul asasinatelor în serie. Pentru unii dintre voi nu este nimic nou, dar n-o să vă dăuneze dacă mai revedeţi informaţii mai vechi. Ar trebui să sosească la…

Toate capetele se ridicară când uşa se deschise. Bărbatul care intră gâfâia zgomotos. Deasupra abdomenului rotund şi bombat, profilat din haina de tweed, se afla o cravată portocalie şi o pereche de ochelari atât de mici, încât te întrebai dacă putea de fapt să vadă ceva prin ei. Sub ţeasta strălucitoare se afla o frunte ce lucea de transpiraţie şi, dedesubt, o pereche de sprâncene întunecate, probabil vopsite, dar, în orice caz, bine îngrijite.

— Vorbeam de lup... zise Waaler.

— Şi lupul la uşă! îl completă Ståle Aune, scoţând o batistă din buzunarul de la piept şi ştergându-şi fruntea. Ce căldură infernală!

Se duse la un capăt al mesei şi îşi trânti pe jos geanta uzată din piele maro.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor. Îmi pare bine să văd atât de mulţi oameni tineri treji la o oră atât de matinală. Pe unii dintre voi i-am întâlnit deja, ceilalţi se pare că aţi scăpat.

Harry zâmbi. El era unul dintre cei care, evident, nu scăpase. Harry se dusese prima dată la Aune pentru problemele sale cu băutura cu mulţi ani în urmă. Aune nu era expert în abuzul de droguri, dar Harry trebuia să recunoască faptul că între ei se dezvoltase o relaţie ce ajunsese aproape de prietenie.

— Scoateţi carneţelele, molâilor! Aune îşi atârnă jacheta pe un scaun. Arătaţi de parc-aţi fi la înmormântare, şi în unele privinţe e probabil adevărat, dar aş vrea să văd câteva zâmbete înainte să plec. Ăsta e un ordin. Şi să profitaţi de ceea ce vă spun. O să vă prezint pe scurt. Aune luă un marker de pe suportul flip chart-ului şi începu să scrie cu viteză în timp ce vorbea: Avem toate motivele să credem că asasini în serie au existat de când există oameni de omorât pe pământ. Totuşi, mulţi consideră aşa-numita „Toamnă a Terorii” din 1888 drept primul caz de criminal în serie din epoca modernă. Este primul caz documentat al unui asasin în serie cu un motiv pur sexual. Criminalul a ucis cinci femei înainte să dispară în neant. I s-a dat porecla „Jack Spintecătorul”, dar adevărata lui identitate a luat-o cu sine în mormânt. Cea mai faimoasă contribuţie naţională a noastră la listă nu este Arnfinn Nesset care, după cum vă amintiţi, a otrăvit douăzeci şi ceva de pacienţi în anii ‘80, ci Belle Gunness, care era *rara avis*: o criminală în serie. Ea a plecat în America, s-a căsătorit cu un deşirat în 1902 şi s-a stabilit la o fermă de lângă La Porte, în statul Indiana. Zic „deşirat” pentru că el cântărea şaptezeci de kilograme, iar ea, 120. Aune trase uşor de bretelele pantalonilor. Dacă mă întrebaţi pe mine, greutatea ei era ideală.

Râsete se auziră prin încăpere.

— Această doamnă plinuţă şi-a ucis soţul, câţiva copii şi un număr necunoscut de pretendenţi pe care îi atrăgea la fermă prin intremediul anunţurilor matrimoniale în ziarele din Chicago. Cadavrele lor au fost descoperite într-o zi, în 1908, când ferma a ars în împrejurări misterioase. Printre ele se afla torsul ars şi neobişnuit de voluminos al unei femei, cu capul tăiat. S-a presupus că

femeia a fost pusă acolo de Belle ca să îi facă pe investigatori să creadă că era chiar ea. Poliţia a primit câteva relatări de la martori care au spus că o văzuseră pe Belle prin diferte locuri din America, dar nu a fost găsită niciodată. Şi asta am vrut să spun, dragi prieteni. Din păcate, cazurile lui Jack şi Belle sunt destul de tipice pentru criminalii în serie. Aune termină de scris cu un gest rotund al markerului pe flip chart. Nu sunt prinşi.

Adunarea îl privi în tăcere.

— Deci, continuă Aune, conceptul de criminal în serie este la fel de controversat ca tot ceea ce o să vă spun mai departe. Aceasta deoarece psihologia este o ştiinţă aflată încă la nivel incipient pentru că psihologii sunt, prin natura lor, certăreţi. O să vă spun ce anume ştim despre criminalii în serie – cam tot atât cât nu ştim. Apropo, „criminal în serie” este un termen pe care mulţi psihologi competenţi îl socotesc lipsit de semnificaţie, de vreme ce este folosit pentru a descrie un set de boli mintale despre care alţi psihologi pretind că nu există. Este limpede? Ei bine, câţiva dintre voi zâmbesc, ceea ce este foarte bine. Aune bătu cu degetul arătător pe primul punct pe care îl scrisese pe flip chart. Criminalul în serie tipic este un bărbat alb, cu vârsta între 24 şi 40 de ani. Ca regulă generală, acţionează singur, dar poate lucra şi cu alţii, de exemplu, în pereche. Brutalitatea împotriva victimei este un indiciu că acţionează singur. Victima poate fi oricine, deşi în general face parte din acelaşi grup etnic ca şi criminalul şi, în cazuri excepţionale, sunt cunoscuţi de-ai lui.

De obicei îşi găseşte prima victimă într-o zonă pe care o cunoaşte bine. În imaginaţia publică există întotdeauna ritualuri speciale legate de crime. Lucrul acesta nu este adevărat, dar când ritualurile într-adevăr apar, adesea sunt în legătură cu crime în serie. Aune arătă către următorul punct, unde scrisese PSIHOPAT/SOCIOPAT. Trăsătura cea mai caracteristică a asasinului în serie este aceea că este american. Numai Dumnezeu – şi poate câţiva profesori de psihologie de la Blindern – ştie de ce. De aceea este interesant că cei care ştiu cele mai multe lucruri despre crimele în serie – FBI şi sistemul legal american – fac distincţia între două tipuri de asasini în serie: psihopatul şi sociopatul. Profesorii pe care i-am pomenit consideră că atât distincţia, cât şi conceptele sunt o porcărie, dar, în ţara de baştină a crimei în serie, cele mai multe tribunale urmează Regula McNaughten, care decretează că numai psihopatul nu ştie ce face atunci când comite o crimă. Psihopatul deci, spre deosebire de sociopat, scapă de închisoare sau – cum este probabil cazul tărâmului lui Dumnezeu – de execuţie. În legătură cu asasinii în serie, părerea mea este, hmm.

Pufni către marker şi ridică surprins o sprânceană.

Waaler ridică mâna. Aune îi îngădui să vorbească cu o înclinare din cap.

— Este foarte interesant de aflat ce pedeapsă i se va da, începu Waaler, dar mai întâi trebuie să îl prindem. Ne poţi da vreun sfat practic?

— Eşti nebun? Sunt psiholog, nu-i aşa?

Râsete. Aune mulţumi făcând plecăciuni.

— Da, o să ajung la asta, inspector Waaler. Dă-mi voie mai întâi să spun că, dacă vreunii dintre voi sunt deja nerăbdători, vă aşteaptă vremuri grele. Din experienţă vă spun că nimic nu durează mai mult decât să prinzi un criminal în serie. În orice caz, dacă sunt de tipul greşit.

— Care este tipul greşit?

Era întrebarea lui Magnus Skarre.

— În primul rând, haideţi să vedem cum anume oamenii care întocmesc profiluri psihologice la FBI fac distincţia între psihopaţi şi sociopaţi. Adesea, psihopatul este un individ inadaptat, fără slujbă, fără educaţie, cu dosar penal şi numeroase probleme sociale. Spre deosebire de sociopat, care este inteligent,

aparent are succes şi duce o viaţă normală. Psihopatul se remarcă şi devine cu uşurinţă suspect, în vreme ce sociopatul poate dispărea în mulţime. Adesea, când un sociopat este descoperit, evenimentul este un şoc pentru vecini şi prieteni. Discutam cu un psiholog care lucrează profiler pentru FBI şi mi-a spus că primul lucru pe care îl ia în consideraţie este momentul crimelor. Sigur, crimele durează ceva vreme. Pentru ea, un indiciu util era acela dacă asasinatele aveau loc în timpul săptămânii, în weekend sau de sărbătorile naţionale. Cele din urmă sugerau că asasinul avea serviciu, fapt care sporea şansele să fie sociopat.

— Deci, dacă omul nostru ucide în timpul sărbătorilor naţionale, înseamnă că are serviciu şi este sociopat? întrebă Beate Lønn.

— Sigur că este prematur să tragem o astfel de concluzie, dar merită să coroborăm lucrul acesta cu ceea ce ştim deja. Este suficient de practic pentru tine?

— Da, este practic, interveni Waaler, dar, dacă te înţeleg corect, asta este şi o veste proastă, nu?

— Corect. Omul nostru seamănă foarte tare cu tipul greşit de criminal în serie. Sociopatul. Aune lăsă auditoriului câteva secunde ca să asimileze informaţia, înainte de a continua: După psihologul american Joel Norris, criminalul în serie trece printr-un proces mental ce implică şase faze, la fiecare crimă. Prima este numită faza aurei, când persoana pierde treptat contactul cu realitatea. Faza totem, a cincea fază, este crima însăşi, punctul culminant al asasinului sau, ca să fim mai precişi, anticlimaxul, deoarece crima nu este niciodată capabilă să îndeplinească speranţele şi aşteptările de catharsis şi purificare pe care asasinul le asociază cu luarea unei vieţi. De aceea criminalul intră direct în faza a şasea, aceea a depresiei. Aceasta duce direct în faza aurei, în care se întăreşte din nou şi este gata pentru următoarea crimă.

— Şi ciclul continuă la nesfârşit, zise Bjarne Møller, care intrase pe neobservate şi stătea lângă uşă. Ca un perpetuum mobile.

— Exceptând faptul că o maşină ce se mişcă perpetuu repetă operaţiile fără nici o schimbare, afirmă Aune. Criminalul în serie, în schimb, trece printr-un proces care îi schimbă comportamentul pe termen lung, caracterizat, din fericire, de scăderea nivelului controlului şi, din păcate, de creşterea celui al brutalităţii. Prima crimă este întotdeauna cea din care îşi revine cel mai greu şi deci aşa-numita perioadă de linişte de după aceea este şi ea cea mai lungă. Ea produce o perioadă a aurei mai lungă în care criminalul se alimentează pentru următorul omor şi stă foarte mult timp ca să îl plănuiască. Dacă asasinul este foarte atent cu detaliile de la scena crimei, dacă ritualurile au fost îndeplinite cu precizie, iar riscul de a fi descoperit este mic, aceasta sugerează că se află încă la începutul procesului. În această fază îşi perfecţionează tehnica, pentru a deveni şi mai eficient. Este faza cea mai rea pentru cei care încearcă să îl prindă. Totuşi, dacă a ucis de câteva ori, perioadele de linişte devin din ce în ce mai scurte. Are mai puţin timp de planificare, scenele crimei sunt din ce în ce mai dezordonate, ritualurile executate, cu mai puţină precizie şi îşi asumă riscuri mai mari. Toate acestea indică faptul că frustrarea sa creşte. Sau, ca să zic aşa, că setea lui de sânge sporeşte. Îşi pierde autocontrolul şi este mai uşor de prins. Dar dacă în acest moment încercările de a-l prinde eşuează, se va speria şi pentru o vreme se va opri din ucis. În acest fel, are timp să se calmeze şi o va lua de la început. Sper că aceste exemple nu sunt prea deprimante, nu?

— O să supravieţuim, zise Waaler. Ai putea să ne vorbeşti puţin despre acest caz?

— Bine, răspunse Aune. Avem trei crime premeditate.

— Două! Era din nou Skarre. Deocamdată, Lisbeth Barli este numai dată dispărută.

— Trei crime, repetă Aune. Crede-mă, tinere.

Câţiva dintre poliţişti schimbară priviri. Skarre păru că doreşte să spună ceva, dar se răzgândi. Aune continuă:

— Cele trei crime au fost comise cu acelaşi număr de zile între ele. Iar ritualul de mutilare şi decorare a corpului a fost dus până la capăt în toate cele trei cazuri. Taie un deget şi compensează prin a-i da victimei un diamant. Compensaţia este, că veni vorba, o trăsătură familiară la acest gen de brutalitate, tipică pentru asasinii care au fost crescuţi după principii morale stricte. Poate acesta este un indiciu pe care îl puteţi urmări, de vreme ce nu prea a mai rămas moralitate în familiile din Norvegia.

Nici un râset.

Aune oftă.

— Se numeşte umor de spânzurătoare. Nu încerc să fiu cinic şi poate că ideile mele ar putea fi mai bine subliniate, dar încerc să nu las acest caz să mă îngroape înainte să fi început măcar. Vă recomand să faceţi la fel. Oricum, în acest caz, intervalele dintre crime şi faptul că ritualurile sunt îndeplinite indică autocontrol şi o fază timpurie.

Cineva îşi drese încet vocea.

— Da, Harry? zise Aune.

— Alegerea victimei şi a locului, spuse Harry.

Aune îşi frecă indexul de bărbie, se gândi o vreme, apoi dădu din cap.

— Ai dreptate, Harry.

Ceilalţi din jurul mesei schimbară priviri întrebătoare.

— În ce privinţă are dreptate? întrebă Skarre.

— Alegerea victimei şi a locului sugerează contrariul, răspunse Aune. Şi anume că asasinul se deplasează cu repeziciune spre o fază în care îşi pierde controlul şi începe să ucidă la întâmplare.

— Cum aşa? întrebă Møller.

Harry vorbi fără să îşi ridice privirea dinspre masă:

— Prima crimă, împuşcarea Camillei Loen, a avut loc într-un apartament unde locuia singură. Criminalul a putut să intre şi să iasă fără riscul de a fi prins sau identificat. Putea comite crima şi îndeplini ritualurile fără să fie tulburat, dar deja şi-a asumat riscuri când a ajuns la a doua victimă. O răpeşte pe Lisbeth Barli în mijlocul unei zone rezidenţiale, în miezul zilei, folosindu-se probabil de o maşină şi, evident, maşina are un număr de înmatriculare. A treia crimă este pură loterie – în toaleta femeilor, într-o zonă cu birouri. Este adevărat că după orele de program ale firmei, dar cu atât de mulţi oameni în jur încât trebuie să fie cu adevărat norocos să nu fie prins sau măcar identificat.

Møller se întoarse către Aune.

— Deci care este concluzia?

— Că nu putem trage nici o concluzie. În cel mai bun caz putem presupune că este un sociopat bine integrat. Şi nu ştim dacă se află pe punctul de a o lua razna sau încă are un puternic autocontrol.

— Şi la ce ne putem aştepta?

— Un scenariu este acela că vom asista la o baie de sânge, dar există şi şansa să îl prindem în timp ce riscă. Celălalt scenariu ar fi existenţa unor intervale mai lungi între crime, dar experienţa noastră ne spune că nu vom reuşi să îl prindem în viitorul apropiat. Alegeţi ce vreţi.

— Dar de unde să începem să căutăm? întrebă Møller.

— Dacă ar fi să mă iau după colegii mei care cred în statistici, aş zice că printre cei care fac în pat, torţionari de animale, violatori şi piromani, mai ales printre piromani. Dar eu nu îi cred. Din păcare, nu am idoli alternativi, aşa că presupun că răspunsul este: habar n-am.

Aune puse capacul markerului. Tăcerea era apăsătoare.

Tom Waaler sări în picioare.

— Bine, oameni buni. Avem ceva treabă de făcut. Pentru început, vreau ca toţi cei pe care i-am interogat până acum să fie interogaţi din nou. Vreau ca toţi criminalii condamnaţi să fie verificaţi şi vreau o trecere în revistă a tuturor criminalilor care au fost condamnaţi pentru viol sau incendiere.

Harry îl observă pe Waaler în timp ce distribuia însărcinările, îi remarcă eficacitatea şi stăpânirea de sine, viteza şi flexibilitatea cu care trata obiecţiile relevante, practice, puterea de concentrare şi de luare a deciziilor atunci când obiecţiile nu erau relevante.

Ceasul de deasupra uşii arăta 09:15. Ziua abia începuse, iar Harry deja se simţea secătuit de puteri, ca un leu bătrân, pe moarte, care se ţinea pe urma turmei, când altădată putea provoca liderul. Nu că ar fi avut vreodată ambiţia să conducă turma, dar lucrurile erau oricum în picaj. Tot ceea ce putea să facă era să stea cuminte şi să spere că cineva îi va arunca un os.

Şi cineva îi aruncase un os. Unul mare.

Acustica înăbuşită din micile camere de interogatoriu îi dădea lui Harry impresia că vorbea într-o pătură.

— Import aparate auditive, zise bărbatul scund şi solid, trecându-şi mâna peste cravata de mătase. Un discret ac de cravată din aur o ţinea prinsă de cămaşa albă.

— Aparate auditive? repetă Harry, uitându-se la formularul de interviu pe care i-l dăduse Tom Waaler. În căsuţa din dreptul numelui bărbatul scrisese „André Clausen”, iar sub profesie „afacerist particular”.

— Aveţi probleme cu auzul? întrebă Clausen.

Harry nu îşi putea da seama dacă sarcasmul lui era direcţionat către el, sau dacă Clausen era ironic.

— Hm. Deci vă aflaţi la Halle, Thune & Wetterlid ca să discutaţi despre aparate auditive?

— Voiam numai o evaluare a contractului unei agenţii. Unul dintre colegii dumneavoastră drăguţi a făcut o copie după el ieri după-amiază.

— Aceasta? întrebă Harry, arătând către un dosar.

— Exact.

— Chiar mă uitam pe el. A fost semnat şi datat acum doi ani. O să fie reînnoit?

— Nu. Voiam numai să mă asigur că nu este falsificat.

— Abia acum?

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Nu aveţi un avocat?

— Ba da, dar mă tem că vrea să plece de la noi. Se văzu strălucirea unui dinte de aur când Clausen zâmbi şi continuă să vorbească: Am cerut o întâlnire de prezentare, ca să aflu ce poate oferi această firmă de avocatură.

— Şi aţi fost de acord cu această întâlnire înainte de weekend? Cu o firmă specializată în recuperarea datoriilor?

— Mi-am dat seama de asta numai în cursul întâlnirii. Adică în scurtul interval pe care l-am avut înainte de toată tevatura.

— Dar dacă sunteţi în căutarea unui nou avocat, probabil că aţi stabilit întâlniri cu mai mulţi, zise Harry. Ne puteţi spune cu care anume?

Harry nu se uită la faţa lui André Clausen. Nu acolo avea să se arate minciuna. Harry îşi dăduse seama de îndată ce îl întâlnise că Clausen era unul dintre acei oameni cărora nu le plăcea ca expresia facială să dezvăluie ce anume gândea. Poate pentru că era timid, poate pentru că profesia îi cerea o faţă inexpresivă sau probabil pentru că, în trecut, autocontrolul fusese văzut ca o virtute esenţială. În consecinţă, Harry îşi concentră atenţia asupra altor semne, ca de exemplu dacă îşi va ridica din nou mâna din poală ca să îşi netezească cravata. Nu o făcu. Clausen rămase nemişcat, uitându-se la Harry. Nu se holba, dar pleoapele erau grele, de parcă situaţia i s-ar fi părut iritantă şi uşor plictisitoare.

— Majoritatea avocaţilor pe care i-am sunat nu au vrut să stabilească o întâlnire decât după sărbători, zise Clausen. Halle, Thune & Wetterlid au fost mult mai serviabili. Spuneţi-mi: sunt suspect de ceva?

— Toată lumea este suspectă, răspunse Harry.

— Mi se pare corect.

Clausen vorbise într-o engleză cu accent curat de BBC.

— Am observat că aveţi un uşor accent.

— Da? Am călătorit foarte mult în ultimii ani. Poate de aceea.

— Unde aţi călătorit?

— Ca să spun drept, cel mai mult în Norvegia. Vizitez spitale şi instituţii. Altfel, mă duc frecvent în Elveţia, la fabrica unde se fac dispozitivele auditive. În ritmul în care avansează produsele, trebuie să ţii pasul, profesional vorbind.

Din nou, sarcasmul indefinibil din tonul vocii.

— Sunteţi căsătorit? Aveţi familie?

— Dacă v-aţi uita în formularul completat de colegul dumneavoastră, aţi vedea că nu am.

Harry se uită peste chestionar.

— Da, văd. Deci locuiţi singur… să vedem… pe Strada Gimle?

— Nu, zise Clausen. Locuiesc împreună cu Truls.

— Exact. Ştiam.

— Chiar aşa? Clausen zâmbi şi pleoapele îi coborâră imperceptibil. Truls este un *golden retriever*.

Harry simţi cum înapoia ochilor îi apare o durere de cap. Aruncă o privire pe listă şi observă că mai avea patru interogatorii înainte de prânz şi cinci după aceea. Nu avea energia să se ia peste picior cu fiecare dintre ei.

Îi ceru lui Clausen să îi relateze din nou ce anume se întâmplase, din momentul în care intrase în clădirea din Piaţa Carl Berners, până la sosirea poliţiei.

— Bucuros, zise el, căscând.

Harry se lăsă pe spate pe scaun, în timp ce Clausen, fluent şi cu siguranţă de sine, îi spuse cum sosise cu taxiul, luase liftul până sus şi, după un scurt schimb de cuvinte cu recepţionera, o aşteptase cinci sau şase minute să revină cu apa. Când văzuse că nu se mai întoarce, pornise la întâmplare prin birouri şi descoperise pe o uşă plăcuţa cu numele domnului Halle.

Harry văzu în notiţele lui Waaler că Halle confirmase momentul în care Clausen ciocănise la uşă ca fiind 17:05.

— Aţi văzut pe cineva intrând sau ieşind din toaleta femeilor?

— De unde stăteam eu la recepţie nu puteam vedea uşa. Şi nu am văzut pe nimeni îndreptându-se într-acolo sau ieşind când m-am dus spre birou. De fapt, am repetat asta de câteva ori până acum.

— Şi o să mai repetaţi de câteva ori, zise Harry, căscând zgomotos şi trecându-şi mâna peste faţă.

În acel moment, Magnus Skarre ciocăni la fereastra camerei de interogatorii şi îi arătă ceasul de mână. Harry îl recunoscu pe Wetterlid stând în spatele lui. Harry dădu din cap aprobator şi aruncă o ultimă privire pe chestionar.

— Scrie aici că nu aţi văzut nici o persoană suspectă intrând sau ieşind de la recepţie în intervalul în care aţi stat acolo.

— E corect.

— Ei bine, mulţumesc foarte mult pentru cooperarea de până acum, zise Harry punând formularul în dosar şi oprind reportofonul.

— Nici o persoană suspectă, zise Clausen, ridicându-se.

— Poftim?

— Am spus că nu am văzut pe nimeni suspect la recepţie, dar femeia de serviciu a intrat şi s-a dus spre birouri.

— Da, am discutat cu ea. A spus că s-a dus direct la bucătărie şi nu a văzut pe nimeni.

Harry se ridică şi îşi aruncă ochii pe listă. Următorul interogatoriu era la 10:15 în camera patru.

— Şi, desigur, curierul, adăugă Clausen.

— Curierul?

— Da. A ieşit pe uşa principală chiar înainte să plec să îl caut pe avocat. Probabil că a livrat ceva sau a ridicat ceva. De ce mă priviţi aşa, domnule inspector? Un curier obişnuit într-un birou de avocatură nu este, la drept vorbind, aşa de suspect.

O jumătate de oră mai târziu, după ce verifică informaţia la firma de avocatură şi la câteva companii de curierat din Oslo, Harry era convins de un lucru: în ziua de luni, nimeni nu înregistrase vreo livrare sau ridicare de vreun fel la birourile din Halle, Thune & Wetterlid.

La două ore după ce plecase de la sediul poliţiei, chiar înainte de prânz, Clausen fu luat de la birou şi adus înapoi ca să îl descrie din nou pe curier.

Nu le putu spune prea multe: în jur de 1,80 m înălţime, talie medie. Clausen nu analizase îndeaproape detaliile fizice ale bărbatului. Considera că acest lucru era neinteresant şi nepotrivit pentru bărbaţi, afirma el, repetând că omul purta ceea ce curierii pe bicicletă poartă de obicei: o bluză de ciclist galben cu negru dintr-un material elastic, şort şi încălţări de ciclism care scoteau un ţăcănit chiar şi când mergea pe mochetă. Faţa îi era mascată de cască şi ochelari de soare.

— Gura? întrebă Harry.

— Un material alb îi acoperea gura, răspunse Clausen. De genul celui folosit de Michael Jackson. M-am gândit că bicicliştii curieri le folosesc pentru a nu inhala gaze de eşapament.

— În New York şi Tokyo, da. Dar suntem în Oslo.

Clausen ridică din umeri.

— Ei bine, nu mi s-a părut neobişnuit.

Clausen fu lăsat să plece, iar Harry se duse în biroul lui Tom Waaler. Waaler stătea cu telefonul la ureche, murmurând aha şi hmm.

— Cred că ştiu cum a intrat asasinul în apartamentul Camillei Loen, zise Harry.

Tom Waaler puse telefonul jos, fără să fi terminat conversaţia.

— Există o cameră de supraveghere conectată la interfonul de la intrarea principală a clădirii, nu-i aşa?

— Da...?

Waaler se aplecă în faţă.

— Cine ar putea să sune la un apartament, să arate o faţă mascată în cameră şi să mai fie şi sigur că o să fie lăsat să intre?

— Moş Crăciun?

— Puţin probabil, dar ai lăsa să intre o persoană care aduce un pachet sau un buchet de flori, un curier, nu-i aşa?

Waaler deveni şi mai atent.

— Numai patru minute şi ceva au trecut din momentul în care Clausen a sosit până ce a văzut curierul plecând pe la recepţie. Un curier intră, lasă pachetul şi pleacă, nu mai stă patru minute pe-acolo, pierzând vremea.

Waaler aprobă încet din cap.

— Un curier pe bicicletă, zise el. Este simplu şi ingenios. Cineva cu un motiv plauzibil să intre oriunde, cu o cârpă peste gură. Cineva pe care toată lumea îl poate vedea, dar nimeni nu îl ia în seamă.

— Un cal troian, zise Harry. Ce scenariu de vis pentru orice criminal în serie.

— Nimeni nu stă să se gândească la un curier care pleacă în mare grabă de undeva. Şi foloseşte un mijloc de transport neînregistrat, probabil cel mai eficient mod de a te face pierdut într-un oraş.

Waaler puse mâna pe telefon.

— O să pun câţiva băieţi să facă cercetări în legătură cu posibila prezenţă a vreunui curier la scenele crimelor, în intervalele corespunzătoare.

— Mai e un lucru la care va trebui să ne gândim, zise Harry.

— Da, fu de acord Waaler. Dacă ar trebui să avertizăm oamenii în privinţa curierilor care nu le sunt familiari.

— Da. Discuţi tu asta cu Møller?

— Da. Şi Harry.

Harry se opri în cadrul uşii.

— Ai făcut o treabă al dracului de bună, zise Waaler.

Harry dădu scurt din cap şi plecă.

Trei minute mai târziu, prin toată Secţia Omucideri circula zvonul că Harry avea un fir.

CAPITOLUL 18

MARȚI. PENTAGRAMA

Nikolai Loeb apăsă cu blândeţe pe clape. Notele pianului sunau delicat şi fragil în încăperea goală. Piotr Ilici Ceaikovski, *Concertul pentru pian nr. 1 în si minor*. Mulţi pianişti gândeau că era straniu şi lipsit de eleganţă, dar pentru urechile lui Nikolai, nimeni nu compusese o muzică mai frumoasă. I se făcea dor de casă numai cântând câteva acorduri pe care le ştia pe dinafară şi întotdeauna degetele lui căutau automat aceste note atunci când se aşeza la pianul dezacordat din sala de întruniri a Bisericii Gamle Aker.

Privi prin fereastra deschisă. Păsările cântau în cimitir. Îi aminteau de verile din Leningrad şi de tatăl său, care îl dusese la vechile câmpuri de bătălie din afara oraşului, acolo unde bunicul şi toţi unchii lui Nikolai zăceau în morminte comune de mult uitate.

„Ascultă, spusese tatăl lui. Ce frumos şi ce inutil e cântul lor."

Nikolai îşi dădu seama că cineva îşi dregea vocea şi se întoarse.

Un bărbat înalt, îmbrăcat în tricou cu mâneci scurte şi blugi, stătea în cadrul uşii. Avea un bandaj în jurul unei mâini. Primul lucru la care se gândi Nikolai a fost că era probabil unul dintre acei dependenţi de droguri care mai apăreau din când în când.

— Vă pot ajuta cu ceva? strigă Nikolai.

Acustica sobră a încăperii îi făcu vocea mai puţin prietenoasă decât intenţionase.

Bărbatul păşi peste prag.

— Aşa sper, zise el. Am venit să repar o greşeală.

— Mă bucur foarte mult, spuse Nikolai. Dar mă tem că nu pot primi confesiuni aici. Pe hol se află o listă cu orarul. Şi va trebui să mergeţi la capela noastră din Inkognitogata.

Bărbatul se apropie de el. Din cearcănele întunecate şi ochii injectaţi Nikolai trase concluzia că bărbatul nu mai dormise de ceva vreme.

— Am venit să despăgubesc pentru că am distrus steaua de pe uşă.

Trecură câteva secunde până ce Nikolai îşi dădu seama la ce se referea bărbatul.

— Oh, am înţeles. În acest caz, nu cu mine ar trebui să vorbiţi. Exceptând faptul că văd steaua desprinsă şi că atârnă cu susul în jos. Zâmbi. Puţin nepotrivit într-un lăcaş religios, ca să zic aşa.

— Deci nu lucraţi aici?

Nikolai clătină din cap.

— Trebuie să împrumutăm aceste încăperi la ocazii. Sunt de la Biserica Sfintei Prinţese Apostolice Olga.

Harry ridică sprâncenele, întrebător.

— Biserica Ortodoxă Rusă, adăugă Nikolai. Sunt pastor şi administrator-şef. Va trebui să mergeţi la biroul bisericii, să vedeţi dacă puteţi găsi acolo pe cineva care să vă ajute.

— Aha. Mulţumesc.

Bărbatul nu dădu nici un semn că ar vrea să plece.

— Ceaikovski, nu-i aşa? *Primul concert pentru pian?*

— Corect, zise Nikolai cu surprindere.

Norvegienii nu erau tocmai ceea ce s-ar putea numi un popor cult. Şi, în plus, bărbatul purta tricou şi părea terminat.

— Mama obişnuia să mi-l cânte, explică bărbatul. Spunea că este greu.

— Aveţi o mamă bună. Care vă cânta partituri pe care le socotea prea grele pentru dumneavoastră.

— Da, a fost bună. O sfântă.

Era ceva în zâmbetul strâmb al bărbatului care îl nedumerea pe Nikolai. Era un zâmbet contradictoriu. Închis şi deschis, prietenos şi cinic, vesel şi dureros. Dar probabil că îşi imagina prea multe, ca de obicei.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse bărbatul, îndreptându-se către uşă.

— Pentru puţin.

Nikolai îşi îndreptă iar atenţia asupra pianului şi se concentră. Apăsă pe o clapă suficient de uşor cât să facă contactul, dar fără sunet – simţea pâsla pe coarda pianului – şi în acel moment deveni conştient de faptul că nu auzise uşa închizându-se. Se întoarse şi îl văzu pe bărbat stând pe loc, cu mâna pe clanţa uşii, uitându-se la steaua din fereastra spartă.

— S-a întâmplat ceva?

Bărbatul ridică privirea.

— Nu. Mă întrebam numai ce aţi vrut să spuneţi când aţi afirmat că e nepotrivit ca steaua să atârne cu susul în jos.

Nikolai scoase un hohot de râs care reverberă în sala vastă.

— Este pentagrama întoarsă, nu? Din expresia feţei celuilalt, Nikolai îşi dădu seama că nu înţelesese. Pentagrama este un vechi simbol religios, nu numai pentru creştinism. După cum puteţi vedea, este o stea cu cinci colţuri făcută dintr-o linie continuă care se intersectează de câteva ori: a fost descoperită săpată pe pietre funerare vechi de mii de ani. În orice caz, atunci când atârnă invers, cu un vârf în jos şi două în sus, este ceva complet diferit. Este unul dintre cele mai importante simboluri în demonologie.

— Demonologie?

Bărbatul punea întrebări cu o voce calmă şi totuşi fermă, precum cineva obişnuit să primească răspunsuri, gândi Nikolai.

— Studiul răului. Termenul a apărut în perioada în care oamenii credeau că răul emană din existenţa demonilor.

— Hm. Iar acum demonii au fost aboliţi?

Nikolai se roti pe scaunul pianului. Îl judecase cumva greşit? Părea să fie puţin prea abil pentru un dependent de droguri sau un nenorocit.

— Sunt poliţist, zise bărbatul, răspunzându-i parcă la gânduri. Avem tendinţa să punem întrebări.

— Bine, dar de ce întrebaţi aceasta în mod special?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am văzut recent acest simbol, dar nu pot să îmi dau seama unde. Nu sunt sigur dacă are vreo semnificaţie sau nu. Care demon foloseşte acest simbol?

— Thor, răspunse Nikolai, apăsând cu blândeţe trei clape deodată. Disonanţă. Numit, de asemenea, şi Satana.

După-amiază, Olaug Sivertsen deschise uşile franţuzeşti ale balconului ce dădea spre Bjørvika, se aşeză pe scaun şi privi trenul roşu alunecând pe lângă casa ei. Era o casă obişnuită, o clădire din cărămidă roşie ce data din 1891; extraordinară era însă locaţia ei. Vila Valle – numită după bărbatul care o proiectase – era plasată, singură, lângă calea ferată, chiar lângă gara centrală din Oslo, în interiorul domeniului feroviar. Cele mai apropiate clădiri din vecinătate

erau nişte barăci joase şi ateliere ce aparţineau Căilor Ferate Norvegiene. Vila Valle fusese construită pentru şeful de gară, familia şi servitorii lui şi era proiectată cu pereţi deosebit de groşi, astfel ca şeful de gară şi soţia lui să nu fie treziţi ori de câte ori trecea un tren. Mai mult, şeful de gară ceruse constructorului – care căpătase slujba pentru reputaţia sa că folosea un mortar special pentru a face pereţi deosebit de solizi – să o întărească şi mai mult. În cazul în care trenul deraia de pe şine şi lovea casa, şeful de gară dorea ca numai conductorul să aibă de suferit, nu şi familia lui. Până acum, nici un tren nu se izbise de eleganta casă a şefului de gară, aflată într-o atât de ciudată izolare, ca un castel în aer, deasupra unei sălbăticii de pietriş negru în care şinele licăreau şi se întortocheau ca nişte şerpi la soare.

Olaug închise ochii, încălzindu-se la soare. În tinereţe nu îi plăcuse căldura. I se făcea pielea roşie şi o mânca, şi tânjea îndelung după verile răcoroase, umede din nord-vestul Norvegiei. Acum era bătrână, avea aproape 80 de ani, şi prefera căldura frigului, lumina întunericului, compania singurătăţii, sunetul tăcerii.

Lucrurile nu stăteau aşa când, în 1941, la vârsta de 16 ani, plecase din Averaya la Oslo, pe chiar acea cale ferată, şi începuse să lucreze ca fată în casă pentru Gruppenführer Ernst Schwabe şi soţia sa Randi în Vila Valle. El era un bărbat înalt, chipeş şi provenea dintr-o familie aristocratică. În primele zile, Olaug fusese îngrozită. Totuşi o trataseră bine şi îi arătaseră respect, iar Olaug îşi dăduse în curând seama că nu avea de ce să se teamă atâta timp cât îşi făcea treaba cu seriozitatea şi punctualitatea pentru care germanii sunt, şi pe drept cuvânt, faimoşi.

Ernst Schwabe era responsabil pentru WLTA, *Landtransportabteilung*-ul Wehrmacht-ului, divizia lor de transport, şi chiar el alesese casa de lângă calea ferată. Soţia sa, Randi, probabil că lucra şi ea în WLTA, dar Olaug nu o văzuse niciodată în uniformă. Camera lui Olaug dădea spre sud, iar de la fereastră putea vedea grădina şi şinele. În primele câteva săptămâni, zăngănitul trenurilor lungi, fluierele ascuţite şi toate celelalte zgomote ale oraşului o ţineau trează noaptea, dar treptat începuse să se obişnuiască. Când, un an mai târziu, se dusese acasă în primul concediu, stând întinsă în pat în casa în care crescuse şi ascultând tăcerea absolută, tânjea după sunetele vieţii şi ale oamenilor vii.

Oameni vii fuseseră foarte mulţi în Vila Valle în timpul războiului. Familia Schwabe era foarte activă social vorbind şi atât germanii, cât şi norvegienii erau prezenţi la evenimentele sociale. Dacă ar fi ştiut populaţia ce fruntaşi ai societăţii novegiene se aflau acolo, bând, mâncând şi fumând alături de invitaţii din Wehrmacht! Unul dintre primele lucruri care i se spuseseră după război a fost să ardă plăcuţele cu nume pe care le aşeza pe mese. Făcuse ceea ce i se spusese şi niciodată nu spusese un cuvânt cuiva. Desigur, simţise uneori nevoia de a se destănui atunci când în presă apăreau fotografii ale acelor persoane care vorbeau despre traiul sub jugul ocupaţiei germane. Îşi ţinuse totuşi gura dintr-un singur motiv: la venirea păcii, ameninţaseră să îi ia tânărul fiu, iar el era tot ceea ce avusese şi preţuise mai mult vreodată. Frica era încă adânc înrădăcinată în fiinţa ei.

Olaug închise ochii în faţa soarelui slab. Descreştea acum, lucru destul de puţin remarcabil, cum strălucise toată ziua şi făcuse tot ce putuse ca să îi ucidă florile de la ferestre. Olaug zâmbi. Dumnezeule, fusese atât de tânără, nimeni nu fusese mai tânăr. Tânjea oare să fie tânără din nou? Poate că nu, poate îşi dorea companie, viaţă, oameni care să se agite în jurul ei. Niciodată nu înţelesese ce voiau oamenii să spună când se refereau la singurătatea bătrâneţii, dar acum nu o durea faptul că era singură, cât mai ales că nu putea ajuta pe nimeni. Căpătase

o tristeţe profundă de la simplul fapt că se trezea dimineaţa ştiind că putea sta în pat toată ziua, fără ca lucrul acesta să conteze pentru cineva.

De aceea luase în gazdă o tânără plină de viaţă din Trandelag.

Era ciudat să ştie că Ina, care avea numai câţiva ani mai mulţi decât avusese ea când se mutase la Oslo, locuia acum în vechea ei cameră. Probabil că stătea trează noaptea, gândindu-se cât îşi dorea să se afle departe de zarva vieţii la oraş, undeva în liniştea nordului Trandelagului.

Totuşi, poate că Olaug se înşela. Ina avea un domn prieten. Nu îl văzuse, ca să nu mai vorbim că nu îl întâlnise, dar din dormitorul ei îi auzise paşii pe scările din spate, spre intrarea în camera Inei. Nu era posibil să îi interzică Inei să primească bărbaţi în dormitor, aşa cum era pe vremea ei, dar nici nu ar fi vrut asta. Singura ei speranţă era că nu va veni nimeni care să i-o ia de acolo. Ajunsese să îi fie prietenă bună, aproape ca o fiică, fiica pe care nu o avusese niciodată.

Olaug era conştientă de faptul că, într-o relaţie între o doamnă bătrână şi o femeie tânără ca Ina, întotdeauna tânăra va fi aceea care va oferi prietenia, iar bătrâna cea care o va primi. În consecinţă, era atentă să nu fie băgăcioasă. Ina era întotdeauna prietenoasă, dar Olaug credea că lucrul acesta avea de-a face cu chiria mică.

Devenise un fel de ritual: Olaug făcea ceai şi în jurul orei şapte seara bătea la uşa Inei, ducând o tavă cu biscuiţi. Olaug prefera să stea împreună acolo. Era ciudat, dar continua să fie camera în care se simţea cel mai acasă. Pălăvrăgeau despre câte în lună şi în stele. Ina era în mod deosebit interesată de război şi de câte se petrecuseră la Vila Valle. Şi Olaug îi povestise. Cât de mult se iubiseră Ernst şi Randi, cum stăteau ore în şir în salon vorbind, alintându-se, dându-şi la o parte de pe faţă vreo şuviţă de păr, cum stăteau cu capul pe umărul celuilalt. Olaug îi spusese cum uneori îi observa în taină din spatele uşii de la bucătărie. Descrisese silueta dreaptă a lui Ernst Schwabe, părul negru şi des şi fruntea deschisă şi înaltă, cum expresia ochilor lui putea alterna între glumă şi seriozitate, mânie şi râs, stăpânire de sine în problemele importante ale vieţii şi tulburare băieţească în lucrurile mai mici, triviale. Dar cel mai mult o privea pe Randi Schwabe, cu părul ei de un roşu strălucitor, gâtul subţire şi alb şi ochii sclipitori cu irisul de un albastru palid, înconjurat de un cerc de albastru-închis. Erau cei mai frumoşi ochi pe care Olaug îi întâlnise vreodată.

Văzându-i astfel, Olaug se gândea că erau făcuţi unul pentru celălalt, că erau suflete pereche şi nimic nu ar fi putut să îi despartă vreodată. Şi totuşi, îi spusese Inei, atmosfera fericită a petrecerilor de la Vila Valle se putea dezintegra în certuri furioase de îndată ce oaspeţii plecau acasă.

După o astfel de ceartă, după ce Olaug se dusese la culcare, Ernst Schwabe ciocănise la uşa ei şi intrase în dormitor. Fără să aprindă lumina, se aşezase pe marginea patului ei şi îi spusese că soţia plecase de acasă furioasă şi că va sta la un hotel în acea noapte. Din mirosul respiraţiei lui, Olaug îşi dăduse seama că băuse, dar era tânără şi nu ştia ce ar fi trebuit să facă atunci când un bărbat cu douăzeci de ani mai mult ca ea, un om pe care îl respecta, admira şi de care era chiar puţin îndrăgostită, îi ceruse să îşi scoată cămaşa de noapte ca să o poată vedea goală.

Nu o atinsese în prima noapte, numai o privise, îi mângâiase obrazul, îi spusese că era frumoasă, mai frumoasă decât ar fi putut ea să înţeleagă vreodată, apoi se ridicase în picioare. În timp ce pleca, păruse că avea lacrimi în ochi.

Olaug se ridică şi închise uşile dinspre terasă. Era aproape ora şapte. Aruncă o privire către uşa de la capătul scărilor din spate şi văzu o pereche de

pantofi bărbăteşti eleganţi pe preşul de la uşa Inei. Deci avea un vizitator. Olaug se aşeză pe pat şi ascultă.

La ora opt se deschise uşa. Auzi cum cineva se încalţă şi coboară scările, dar mai era încă un sunet, un râcâit, un hârşâit, ca ghearele unui câine. Intră în bucătărie şi puse apă fierbinte pentru ceai.

Când ciocăni la uşa Inei, câteva minute mai târziu, rămase surprinsă de faptul că Ina nu îi răspunse, mai ales că auzea o muzică lentă venind din camera ei.

Ciocăni din nou, dar tot nu primi nici un răspuns.

— Ina?

Olaug împinse şi uşa se deschise. Primul lucru pe care îl remarcă fu aerul foarte apăsător. Fereastra era închisă, iar draperiile trase, aşa că era aproape complet întuneric.

— Ina?

Nici un răspuns. Poate că dormea. Olaug intră şi se uită în dosul uşii unde se afla patul. Gol. Ciudat. Ochii ei bătrâni se obişnuiseră acum cu întunericul şi o văzu pe Ina. Stătea în fotoliul- balansoar lângă fereastră şi chiar părea că doarme. Ochii erau închişi, iar capul îi atârna într-o parte. Olaug tot nu îşi putea da seama de unde venea murmurul lent al muzicii.

Se apropie de scaun.

— Ina?

Chiriaşa ei nu îi răspunse nici acum. Olaug ţinu tava cu o mână şi pe cealaltă o puse cu blândeţe pe obrazul fetei.

Se auzi un bufnet uşor când ceainicul lovi covorul. Urmat imediat de două ceşti, un bol de argint cu zahăr cu vulturul imperial german pe el, o farfurie şi şase prăjituri Maryland.

În acelaşi moment în care ceştile de ceai ale lui Olaug – sau, mai exact, ale familiei Schwabe – loviră podeaua, Ståle Aune îşi ridică ceaşca – sau, mai exact, a Departamentului de Poliţie din Oslo.

Bjarne Møller studie degetul mic ridicat şi grăsuţ al psihologului durduliu şi se întrebă cât era teatru şi cât era numai un simplu deget mic ridicat.

Møller anunţase o şedinţă în biroul lui şi, pe lângă Aune, le ceruse celor care conduceau investigaţia – Tom Waaler, Harry Hole şi Beate Lønn – să participe.

Păreau cu toţii epuizaţi, poate mai ales pentru că speranţa care le apăruse odată cu descoperirea falsului curier începuse să pălească.

Tom Waaler tocmai se uitase peste rezultatele apelului la informaţii pe care îl făcuseră la TV şi radio. Primiseră 24 apeluri, dintre care 13 de la obişnuiţii care sunau întotdeauna indiferent dacă văzuseră ceva sau nu. Dintre celelalte unsprezece apeluri, şapte se dovediseră a fi curieri autentici cu slujbe autentice. Patru apelanţi le spuseseră ceea ce ştiau deja: că un curier se aflase luni în Piaţa Carl Berners, în jurul orei 17. Ceea ce era nou era faptul că fusese văzut mergând cu bicicleta în jos pe Trondheimsveien. Singurul apel interesant venise de la un taximetrist care văzuse un biciclist ce purta cască, ochelari şi un tricou galben cu negru lângă Şcoala Tehnică şi de Artă, în timp ce mergea pe Ullevålsveien în jurul orei la care fusese ucisă Camilla Loen. Nici unul dintre serviciile de curierat nu avuseseră livrări în apropiere de zona Ullevålsveien în acel moment al zilei. Apoi, cineva de la firma de curierat Forstemann sunase ca să spună că ocolise pe Ullevålsveien, la terasa restaurantului St. Hanshaugen, ca să bea o bere.

— Cu alte cuvinte, cercetările noastre nu au dus nicăieri, zise Møller.

— E încă devreme, spuse Waaler.

Møller încuviinţă din cap, dar expresia sa arăta că nu se simţea deloc încurajat. În afară de Aune, toată lumea din cameră ştia că primele răspunsuri erau cele importante. Oamenii uită repede.

— Ce se mai spune în departamentul ăla fără personal suficient de medicină legală? întrebă Møller. Au descoperit ceva care să poată ajuta la identificarea omului nostru?

— Mă tem că nu, răspunse Waaler. Au lăsat la o parte toate celelalte autopsii şi le-au făcut prioritare pe ale noastre, dar până acum, nimic. Nici urmă de spermă, sânge, păr… nimic. Singurul indiciu fizic lăsat de criminal sunt găurile de glonţ.

— Interesant, zise Aune.

Deprimat, Møller întrebă ce era atât de interesant.

— Este interesant pentru că faptul acesta sugerează că nu şi-a atacat sexual victimele, zise Aune. Şi asta e foarte neobişnuit la criminalii în serie.

— Poate nu are de-a face cu sexul, spuse Møller.

Aune clătină din cap.

— Întotdeauna există o motivaţie sexuală. Întotdeauna.

— Poate e ca Peter Sellers în *Un grădinar face carieră*, zise Harry. „Îmi place să mă uit.”

Ceilalţi îl priviră într-o confuzie totală.

— Vreau să zic, poate nu trebuie să le atingă pentru a obţine satisfacţia sexuală. Harry evită privirea lui Waaler. Poate că omorul şi vederea cadavrului sunt suficiente.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Aune. De obicei, criminalul vrea o eliberare orgasmică, dar poate că a ejaculat fără să îşi lase sperma la locul crimei. Sau poate că a avut suficient autocontrol ca să aştepte până ce se va afla în siguranţă.

Rămase tăcut câteva secunde. Harry ştia că toată lumea se gândea la acelaşi lucru ca şi el. Ce făcuse criminalul cu femeia care dispăruse, cu Lisbeth Barli?

— Dar armele pe care le-am găsit la locul faptei?

— Le-am verificat, răspunse Beate. Testele arată că sunt 99,99% sigur armele crimelor.

— E destul de bine, zise Møller. Vreo idee în privinţa provenienţei?

Beate clătină din cap.

— Ca şi data trecută, numerele de serie au fost şterse. Semnele sunt la fel ca acelea pe care le vedem pe majoritatea armelor pe care le confiscăm.

— Hm, murmură Møller. Deci iarăşi marea frăţie a traficanţilor de arme. Sigur că băieţii de la Serviciul de Securitate, pot, vor pune în curând mâna pe ele, nu-i aşa?

— Interpolul a lucrat la acest caz mai bine de patru ani, fără să obţină nici un rezultat, replică Waaler.

Harry se dădu pe spate în scaun şi aruncă pe furiş o privire către Waaler. Făcând aceasta, spre consternarea sa, simţi ceva ce nu mai simţise niciodată pentru Waaler: admiraţie. Acelaşi gen de admiraţie pe care o ai faţă de animalele de pradă care şi-au perfecţionat arta de a supravieţui.

Møller oftă.

— Ştiu. Am luat deja trei goluri şi adversarul nici nu ne-a arătat încă mingea. N-are nimeni vreo idee strălucită?

— Nu sunt foarte sigur dacă este o idee.

— Spune, Harry.

— Este mai mult un sentiment instinctiv legat de scenele crimelor. Toate au ceva în comun, dar nu pot să îmi dau seama ce anume. Prima crimă a avut loc într-un apartament de mansardă din Ullevålsveien. A doua la aproximativ un kilometru nord-vest, în Sannergata. Iar a treia, la cam aceeaşi distanţă tot de acolo, de data aceasta către est, într-o clădire cu birouri în Piaţa Carl Berners. Se mişcă, dar am sentimentul că o face după o logică.

— Cum aşa? întrebă Beate.

— Teritoriul lui, zise Harry. Poate că psihologul poate explica.

Møller se întoarse spre Aune, care tocmai bea o gură de ceai.

— Ai vreun comentariu, Aune?

Aune făcu o grimasă.

— Ei bine, nu e tocmai Earl Grey.

— Nu mă refeream la ceai.

Aune oftă.

— Era o glumă, Møller. Ştiu la ce faci aluzie, Harry. Criminalul are anumite preferinţe pentru localizarea geografică a crimei. Aici, în termeni mai simpli, putem distinge trei tipuri.

Aune continuă numărând pe degete:

— Avem criminalul staţionar care ademeneşte sau sileşte victimele să intre în casa sa şi le ucide. Avem criminalul teritorial care operează într-o zonă anume, ca Jack Spintecătorul, care ucidea numai în districtul felinarelor roşii, dar teritoriul lui ar putea foarte uşor să fie un întreg oraş. În sfârşit, avem criminalul nomad, care este probabil cel cu cele mai multe crime pe conştiinţă. Ottis Toole şi Henry Lee Lucas mergeau din stat în stat în SUA şi au ucis mai bine de trei sute de oameni.

— Da, zise Møller. Deşi nu pot vedea logica despre care vorbeai, Harry.

Harry ridică din umeri.

— După cum spuneam, şefu', este numai un instinct.

— Au un anumit lucru în comun, interveni Beate.

Ca acţionaţi de o telecomandă, ceilalţi se întoarseră către ea. Imediat, obrajii ei se îmbujorară şi păru să regrete imediat că deschisese gura. Totuşi, reuşi să meargă mai departe.

— Pătrunde acolo unde femeile se simt foarte în siguranţă. În casa lor. Pe stradă, la lumina zilei. În toaleta femeilor, la serviciu.

— Bine gândit, Beate, zise Harry şi primi o scurtă privire de recunoştinţă.

— Bună observaţie, domniţă, interveni şi Aune. Şi cum discutăm despre tipare comportamentale, aş vrea să mai adaug ceva. Asasinii din tipul sociopat sunt adesea foarte siguri pe sine, aşa cum pare a fi şi în acest caz. O trăsătură caracteristică şi comună lor este aceea că urmăresc îndeaproape investigaţia şi tind să profite de fiecare ocazie pentru a fi fizic aproape de ceea ce se întâmplă. Ar putea interpreta investigaţia ca pe un joc între ei şi poliţie. Poate că simt plăcere văzând poliţia în impas.

— Ceea ce înseamnă că, chiar acum, stă undeva acolo şi jubilează, zise Møller, împreunându-şi mâinile. Asta este tot pentru astăzi.

— Încă un lucru, adăugă Harry. Diamantele pe care asasinul le-a plasat asupra victimelor.

— Da?

— Au cinci colţuri. Aproape ca o pentagramă.

— Aproape? Din câte ştiu eu, sunt exact ca o pentagramă.

— O pentagramă este trasată cu o linie neîntreruptă care se intersectează.

— Aha! exclamă Aune. Acea pentagramă. Trasată folosindu-se secţiunea de aur. O formă foarte interesantă. Apropo, ştiaţi că există o teorie care spune că

în perioada vikingilor, celţii erau hotărâţi să convertească Norvegia la creştinism, aşa că au desenat o pentagramă sfântă pe care au plasat-o peste sudul Norvegiei şi o foloseau ca să determine locaţia oraşelor şi a bisericilor?

— Şi ce are asta de-a face cu diamantele? întrebă Beate.

— Nu cu diamantele, zise Harry. Cu forma, cu pantagrama. Ştiu că am văzut-o undeva, la una dintre scenele crimelor, numai că nu îmi amintesc la care şi unde. Poate că pare o prostie, dar cred că este important.

— Deci, făcu Møller sprijinindu-şi bărbia în mâini. Îţi aminteşti ceva ce nu ţii minte foarte bine, dar crezi că este important?

Harry îşi frecă faţa cu putere cu ambele palme.

— Când te duci la o scenă a crimei, te concentrezi atât de mult, încât lucrurile cele mai periferice pe care creierul tău le asimilează sunt mult mai mult decât poţi de fapt procesa. Rămân pur şi simplu acolo până ce se întâmplă ceva, până apare ceva nou, o piesă din puzzle care se potriveşte cu alta, dar nu mai ţii minte de unde ai prima piesă. Totuşi, instinctul îţi spune că este important. Cum ţi se pare?

— Ca o psihoză, zise Aune, căscând.

Ceilalţi trei se uitară la el.

— Aţi putea măcar să zâmbiţi atunci când sunt amuzant? întrebă el. Harry, pare ca un creier cu o funcţionare absolut normală. Nimic de care să te temi.

— Cred că aici avem patru creiere care au muncit suficient pentru o zi, zise Møller şi se ridică.

În acel moment sună telefonul din faţa lui.

— Møller la telefon. Numai o clipă.

Îi dădu receptorul lui Waaler, care îl luă şi îl puse la ureche.

— Da?

Se auziră scaune trase, dar Waaler le făcu semn cu mâna să aştepte.

— Minunat, zise el şi închise.

Ceilalţi se întoarseră către el cu interesul renăscut.

— A sunat un martor. O femeie care a văzut un biciclist ieşind dintr-un bloc de pe Ullevålsveien, în apropiere de Cimitirul Mântuitorului în după-amiaza de vineri în care Camilla Loen a fost ucisă. Îşi aminteşte pentru că i s-a părut ciudat că purta o pânză albă peste gură. Curierul care a făcut popas la St. Hanshaugen nu purta aşa ceva.

— Şi?

— Nu ştia de la care număr anume de pe Ullevålsveien, dar Skarre a dus-o cu maşina acolo. Femeia a indicat o clădire şi era cea a Camillei Loen.

Møller plesni cu putere mâna pe suprafaţa mesei.

— În sfârşit!

Olaug stătea pe pat, cu mâna la gât, simţind cum pulsul îi revine la normal.

— Ce m-ai speriat, şopti ea cu o voce răguşită, de nerecunoscut.

— Îmi pare atât de rău, zise Ina, luând ultima prăjitură Maryland. Nu te-am auzit intrând.

— Eu ar trebui să mă scuz, zise Olaug. Că am dat buzna aşa. N-am văzut că purtai acele…

— Căşti, zise Ina, râzând. Probabil că aveam muzica destul de tare. Cole Porter.

— Ştii că nu sunt la curent cu muzica modernă.

— Cole Porter este un vechi cântăreţ de jazz. De fapt, a şi murit.

— Vai de mine, cineva aşa de tânără ca tine nu ar trebui să asculte oameni morţi.

Ina râse din nou. Când simţise că ceva îi atinsese obrazul, automat lovise cu mâna şi dărâmase tava cu setul de ceai. Pe covor încă mai era un strat fin de zahăr.

— Cineva mi-a pus discurile lui.

— Ce zâmbet secretos, zise Olaug. E vorba despre prietenul tău?

Regretă întrebarea din clipa în care o formulă. Ina avea să creadă că o spiona.

— Poate, zise Ina, cu o sclipire în ochi.

— E mai bătrân decât tine. Nu-i aşa? Pe ocolite, Olaug dorea să sugereze că nu ieşise special ca să îl vadă mai bine. Vreau să zic pentru că ascultă muzică veche.

Îşi dădu seama că nici de data asta nu sunase bine. Punea întrebări şi testa terenul ca o ţaţă bătrână. Într-o străfulgerare de panică, văzu deja cum Ina căuta deja pe altcineva cu care să locuiască.

— Da, puţin mai bătrân. Zâmbetul jucăuş al Inei o derută pe Olaug. Poate ca tine şi herr Schwabe.

Olaug râse fericită împreună cu Ina, aproape uşurată.

— Imaginează-ţi. Stătea exact unde stai tu acum, zise Ina din senin.

Olaug îşi trecu mâna peste cuvertura de pe pat.

— Da, ca să vezi.

— Când a plâns în seara aceea, a fost pentru că nu te putea avea?

Olaug încă mai mângâia cuvertura. Îi plăcea senzaţia dată de lâna aspră.

— Nu ştiu, zise ea. Nu am îndrăznit să întreb. Mi-am dat în schimb propriile răspunsuri, cele care îmi plăceau cel mai mult, vise la care mă puteam gândi noaptea. Probabil de aceea eram atât de îndrăgostită.

— Aţi ieşit vreodată împreună?

— Da. M-a luat o dată cu el cu maşina la Bygdoy. Ne-am dus să înotăm. Adică eu am înotat, în vreme ce el a stat şi a privit. Îmi spunea nimfa lui personală.

— Când ai rămas însărcinată, a aflat soţia că tatăl copilului era chiar el?

Olaug o privi gânditoare pe Ina. Apoi clătină din cap.

— Au plecat din ţară în mai 1945. Nu i-am mai văzut niciodată. Abia în iulie am descoperit că eram însărcinată. Olaug plesni cuvertura cu palma. Dar probabil că eşti sătulă de poveştile mele vechi, draga mea. Hai să vorbim despre tine. Cine este prietenul tău?

— Este un om bun. Ina purta încă pe chip expresia visătoare pe care o avea de obicei când Olaug îi povestea despre prima şi ultima ei dragoste, Ernst Schwabe. Mi-a dat ceva, zise, deschizând un sertar al biroului, din care scoase un pachet mic legat cu fundă aurie. Mi-a spus că nu îl pot deschide până nu ne vom logodi.

Olaug zâmbi şi atinse obrazul Inei. Era fericită pentru ea.

— Ţii la el?

— Este diferit de ceilalţi. Nu este atât de… este de modă veche. Vrea să aşteptăm. Cu… ştii tu.

Olaug încuviinţă din cap.

— Pare că este serios.

— Da.

Îi scăpă un mic oftat.

— Va trebui să te asiguri că este bărbatul potrivit pentru tine, înainte să mergi mai departe, zise Olaug.

— Ştiu, răspunse Ina. Asta e aşa de greu. Tocmai a fost aici şi, înainte să plece, i-am spus că am nevoie de timp de gândire. Mi-a spus că înţelege, că sunt mult mai tânără decât el.

Olaug se afla pe punctul de a întreba dacă avea un câine, dar se opri la timp. Făcuse destule investigaţii pentru moment. Îşi trecu mâna peste cuvertură pentru ultima dată şi se ridică în picioare.

— O să mă duc înapoi ca să mai pun ceai, draga mea.

Era o revelaţie. Nu un miracol, o revelaţie.

Trecuse o jumătate de oră de când ceilalţi plecaseră, iar Harry tocmai termina de citit rapoartele interogatoriilor celor două femei care locuiau împreună, vizavi de Lisbeth Barli. Stinsese lampa de birou, clipise în întuneric şi dintr-odată îi venise în minte. Poate pentru că stinsese lampa ca atunci când vrei să te duci la culcare. Sau poate pentru că încetase să mai gândească pentru câteva clipe. Indiferent care era motivul, era de parcă cineva îi vârâse brusc sub ochi o fotografie.

Intră în biroul unde erau ţinute cheile de la locurile crimelor şi o găsi pe cea pe care o căuta. Conduse până la Bulevardul Sofies, îşi luă lanterna, apoi merse pe jos pe Ullevålsveien. Era aproape miezul nopţii. Parterul era încuiat, iar spălătoria, închisă. În vitrina magazinului de pietre funerare se afla o reclamă luminoasă cu „Odihnească-se în pace”.

Harry intră în apartamentul Camillei Loen.

Nu fusese scoasă mobila şi, de altfel, nimic altceva, dar ecoul paşilor săi se auzea totuşi. De parcă decesul proprietarului conferise apartamentului un vid fizic care nu existase înainte. În acelaşi timp, avea sentimentul că nu era singur. Harry credea în existenţa sufletului. Nu că ar fi fost deosebit de religios, dar de fiecare dată când vedea un cadavru era uimit de un lucru: corpul era văduvit de ceva, ceva ce nu avea de-a face cu procesul schimbării fizice prin care trecea cadavrul. Timpurile arătau ca nişte carcase goale de insecte în pânza unui păianjen – creatura dispăruse, lumina dispăruse, nu exista strălucirea iluzorie pe care o au stelele după ce au murit. Trupului îi lipsea sufletul şi exact această absenţă a sufletului îl făcea pe Harry să creadă.

Nu aprinse lumina; razele lunii ce răzbăteau prin luminatoare erau suficiente. Se duse direct în dormitor, unde aprinse lanterna şi o îndreptă spre traversa de deasupra patului. Inspiră adânc. Nu era o inimă în jurul unui triunghi, aşa cum crezuse la început.

Harry se aşeză pe pat şi îşi trecu vârful degetelor de-a lungul canelurilor din grindă. Tăieturile din lemnul maro, vechi, erau atât de evidente, încât trebuia să fie recente. Şi era clar că era o singură tăietură. O tăietură lungă, compusă din linii drepte ce se întorceau şi se intersectau una pe cealaltă. O pentagramă.

Harry îndreptă lanterna spre podea. Văzu un strat fin de praf şi câteva ghemotoace de praf. Camilla Loen nu făcuse curăţenie înainte de moarte. Dar acolo, lângă unul dintre picioare de la capul patului, văzu ceea ce căuta. Aşchii de lemn.

Harry se întinse pe pat. Salteaua era moale şi elastică. Îşi fixă privirea asupra tavanului înclinat, încercând să se gândească. Dacă într-adevăr criminalul fusese cel care sculptase steaua în grindă, deasupra patului, ce însemna asta?

— Odihnească-se în pace, murmură Harry, închizând ochii.

Era prea obosit ca să gândească limpede. Mai era o întrebare care îi frământa mintea. De ce nu observase pentagrama? De ce nu adunase doi şi cu doi, steaua şi diamantele? Sau o făcuse? Poate că fusese prea rapid, poate

subconştientul său făcuse legătura între pentagramă şi altceva, ceva ce văzuse la unul dintre locurile crimelor, dar nu reuşise să aducă asta la nivel conştient.

Încercă să stabilească o imagine mentală a scenelor crimelor.

Lisbeth în Sannergata. Barbara în Piaţa Carl Berners. Şi Camilla aici, la duş, în camera de alături. Era aproape goală. Pielea udă. O simţise. Apa fierbinte făcuse să pară că era moartă de mai puţin timp decât în realitate. Îi atinsese pielea. Beate îl privise. Nu se putuse abţine să nu o atingă. Era de parcă şi-ar fi trecut degetele peste un cauciuc cald şi fin. Îşi ridică privirea şi văzu că erau singuri şi abia atunci simţi suvoiul cald de apă al duşului. Privirea îi coborî din nou. Văzu că femeia îl priveşte de jos, cu o licărire ciudată în ochi. Tresări şi îşi retrase mâinile; privirea ei se stinse ca ecranul unui televizor când e închis. Ciudat, gândi el şi îşi puse mâna pe obrazul ei. Aşteptă, în vreme ce apa fierbinte a duşului îi îmbibă hainele. Licărirea din privire reveni treptat. Îşi puse cealaltă mână pe stomacul ei. Ochii îi deveniră vii şi simţi cum corpul se trezeşte la viaţă sub degetele lui. Ştia că atingerea lui o adusese înapoi la viaţă, că fără ea avea să dispară, să moară. Îşi lipi fruntea de a ei. Apa curse pe sub haine, îi udă pielea şi se întinse ca un filtru cald între ei. Atunci observă că ochii ei nu erau albaştri, ci căprui. Iar buzele nu mai erau palide, ci roşii şi pline de viaţă. Rakel. Îşi lipi buzele de ale ei. Se retrase când descoperi că erau reci ca gheaţa.

Femeia se holbă la el. Gura ei se mişcă.

— Ce faci?

Inima lui Harry încetă să mai bată, în parte pentru că ecoul cuvintelor încă mai răsuna în cameră, aşa că îşi dădu seama că nu putea fi un vis, în parte pentru că vocea nu aparţinea unei femei, dar mai ales pentru că cineva stătea lângă pat şi se apleca deasupra lui.

Inima i-o luă la galop din nou şi se răsuci, în încercarea de a înşfăca lanterna care era încă aprinsă. Aceasta căzu la podea cu un bufnet înăbuşit şi se roti în cerc, făcând ca raza de lumină şi umbra siluetei să alerge pe pereţi.

Apoi se aprinseră luminile de pe tavan.

Harry fu orbit şi prima lui reacţie instinctivă fu aceea de a-şi ridica mâinile în faţa ochilor. Trecură câteva secunde. Nu se întâmplă nimic. Nici o împuşcătură, nici o lovitură. Harry îşi coborî braţele.

Îl recunoscu pe bărbatul care stătea în faţa lui.

— Ce Dumnezeu pui la cale? întrebă bărbatul.

Purta un halat roz, dar altfel nu arăta de parcă tocmai s-ar fi trezit. Cărarea într-o parte a părului era impecabilă.

Era Anders Nygård.

— Am fost trezit de zgomot, zise Nygård, împingând în faţa lui Harry o ceaşcă de cafea de la filtru. Primul gând a fost că cineva şi-a dat seama că sus e liber şi a intrat abuziv. Aşa că m-am dus sus ca să verific.

— E de înţeles, spuse Harry. Deşi am crezut că am încuiat uşa după mine.

— Am luat cheia de la administrator. Pentru orice eventualitate.

Harry auzi târşâitul unor picioare şi se întoarse.

Vibeke Knutsen, îmbrăcată în halat, apăru în cadrul uşii cu o faţă de om adormit şi cu părul roşu zbârlit în toate direcţiile. Fără machiaj şi în lumina dură a bucătăriei părea mai bătrână decât versiunea pe care Harry o văzuse altădată. Femeia tresări când îl descoperi.

— Ce se întâmplă? murmură ea, cu ochii când la Harry, când la partenerul ei.

— Verificam câteva lucruri în apartamentul Camillei, interveni repede Harry când văzu că se înspăimântă. Stăteam pe pat şi îmi odihneam ochii pentru

câteva secunde, apoi am aţipit. Nygård, aici de faţă, a auzit zgomote şi m-a trezit. Am avut o zi lungă.

Fără să fie foarte sigur de ce, Harry căscă demonstrativ.

Vibeke îl ţintui cu privirea pe partenerul ei.

— Cu ce eşti îmbrăcat?

Anders Nygård se uită la halatul roz, de parcă atunci şi-ar fi dat seama că îl purta.

— Uau, probabil că arăt ca un adevărat travestit. Chicoti. Este un cadou pe care ţi l-am cumpărat, iubire. Încă se mai afla în valiza mea şi în grabă este tot ce am nimerit. Poftim.

Dezlegă cordonul, dădu jos veşmântul şi îl aruncă spre Vibeke. Femeia fu luată prin surprindere, dar îl prinse.

— Mulţumesc, zise ea, uimită.

— Apropo, mă mir că te văd trează, continuă el. Nu ţi-ai luat somniferul?

Vibeke aruncă o privire stânjenită spre Harry.

— Noapte bună, murmură ea şi plecă.

Anders se duse la filtru şi puse înapoi cana de cafea. Spatele şi partea de sus a braţelor erau palide, aproape albe, dar antebraţele erau bronzate, exact cum se întâmplă vara şoferilor de camioane. Acelaşi contrast izbitor se vedea şi în dreptul genunchilor.

— De obicei, doarme buştean toată noaptea, zise el.

— Dar tu, nu?

— Poftim?

— Păi dacă ştii că doarme buştean.

— Asta spune ea.

— Deci nu trebuie decât să meargă cineva pe podeaua etajului de deasupra şi gata, te trezeşti?

Anders îl privi pe Harry şi încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, inspectore. Nu dorm. Nu este aşa uşor, după câte s-au întâmplat. Stai treaz, pe gânduri, şi îţi vin în cap tot felul de teorii posibile.

Harry sorbi o gură de cafea.

— Vrei să ne împărtăşeşti şi nouă vreuna?

Anders ridică din umeri.

— Nu ştiu aşa de multe despre ucigaşii în masă. Dacă într-adevăr asta este.

— Nu este. Este un criminal în serie. Mare diferenţă.

— Da, dar nu ai observat că victimele au ceva în comun?

— Sunt femei tinere. Altceva?

— Sunt promiscue, sexual vorbind. Sau au fost.

— Oh?

— Poţi să citeşti despre asta în ziare. Ceea ce citeşti despre trecutul acestor femei vorbeşte de la sine.

— Lisbeth Barli a fost o femeie măritată şi, din câte ştiu eu, fidelă.

— Da, după ce s-a căsătorit, dar înainte de asta a făcut parte dintr-o formaţie care călătorea prin toată ţara ca să cânte pe la petreceri. Nu eşti atât de naiv, nu-i aşa, inspectore?

— Hmm. Atunci ce concluzie tragi din această similitudine?

— Genul acesta de asasin care activează ca arbitru al vieţii şi al morţii s-a ridicat pe sine la rang de Dumnezeu. Şi, în Biblia noastră, în Evrei, capitolul 13, versetul 4, scrie că Dumnezeu îi va judeca pe toţi cei care comit păcate trupeşti.

Harry încuviinţă din cap şi ridică mâna să se uite la ceas.

— O să ţin minte asta.

Nygård îşi agită ceaşca.

— Ai găsit ceea ce căutai?

— Poţi să spui şi aşa. Am găsit o pentagramă. Presupun că de vreme ce ai de-a face cu interioare de biserici ştii despre ce este vorba.

— Te referi la steaua cu cinci colţuri?

— Da, trasată cu o linie continuă. Ai idee ce ar putea simboliza un astfel de semn?

Capul lui Harry era aplecat deasupra mesei, dar studia pe furiş faţa lui Nygård.

— Da, destul de multe, zise Nygård. Cinci este cea mai importantă cifră în magia neagră. Avea unul sau două colţuri ridicate în sus?

— Unul.

— Atunci nu este semnul răului. Semnul pe care îl descrii ar putea simboliza vitalitatea şi pasiunea. Unde l-ai găsit?

— Pe o grindă de deasupra patului ei.

— Oh, înţeleg, zise Nygård. Atunci este vorba de unul simplu.

— Adică?

— Este ceea ce numim o cruce *mar* sau steaua diavolului.

— O cruce *mar*?

— Un simbol păgân. Obişnuiau să îl sculpteze deasupra paturilor sau a uşilor ca să ţină departe *marul*. Un demon femeie care stă pe pieptul unei persoane adormite şi o călăreşte ca să aibă coşmaruri. Pagânii credeau că este un spirit. Nu e aşa ciudat, de vreme ce „mar” este derivat din cuvântul indo-german „mer”.

— Trebuie să mărturisesc că indo-germana mea nu e aşa de bună.

— Înseamnă „moarte”. Nygård se zgâi în ceaşca sa de cafea. Sau, ca să fim mai exacţi, „crimă”.

Când ajunse acasă, Harry găsi un mesaj pe robotul telefonului. Era de la Rakel. Se întreba dacă nu cumva ar putea să stea cu Oleg la piscina de la Frogner, în ziua care urma, pentru că ea avea programare la dentist de la ora trei până la ora cinci. Oleg dorise asta, preciza ea.

Harry se aşeză şi o reascultă de câteva ori, ca să vadă dacă putea auzi respiraţia, ca în telefonul pe care îl primise cu câteva zile mai înainte, dar fără succes.

Se dezbrăcă şi se urcă gol în pat. Cu o noapte înainte, scosese pilota din cearşaf şi dormise numai cu cearşaful pe el. Îl dădu o vreme de colo-colo, adormi, îşi prinse piciorul în ochiul cearşafului, se panică şi se trezi la sunetul bumbacului sfâşiat. Întunericul de afară deja căpătase o nuanţă cenuşie. Aruncă pe podea ceea ce mai rămăsese din aşternut şi rămase cu faţa la perete.

Atunci veni ea. Se aşeză călare pe el. Îi puse căpăstrul în gură şi trase. Capul lui se smuci în lături. Se aplecă asupra lui şi îi răsuflă fierbinte în ureche. Un dragon ce scuipă flăcări. Un mesaj fără cuvinte, un sâsâit, pe robotul telefonului. Îi biciui coastele, pulpele, iar durerea era dulce şi în curând, spuse ea, ea va fi singura femeie pe care el va fi capabil s-o iubească, aşa că el ar putea foarte bine să afle asta de la bun început.

Femeia nu îi dădu drumul până ce soarele străluci deasupra celor mai înalte acoperişuri.

CAPITOLUL 19

MIERCURI. SUB APĂ

Când Harry parcă lângă piscina în aer liber de la Frogner, puţin după ora 15:00, îşi dădu seama că toţi oamenii care mai rămăseseră în Oslo dispăruseră. În faţa ghişeului de bilete era o coadă de o sută de metri. Citi *Verdens Gang* în timp ce rândul aluneca uşor spre mântuirea apei cu clor.

Nu apăruse nimic nou în cazul asasinului în serie, dar ziariştii reuşiseră totuşi să adune suficient material ca să umple patru pagini întregi. Titlurile erau întru câtva criptice şi direcţionate către cititorii care urmăriseră cazul de ceva vreme. Acum vorbeau despre omoruri cu apelativul „crimele curierului". Totul era dezvăluit, poliţia nu mai era cu un pas înaintea presei, iar Harry îşi închipuia că şedinţele de dimineaţă cu editorii nu se deosebeau cu nimic de cele pe care el le avea cu ceilalţi detectivi din acest caz. Citi declaraţiile martorilor pe care chiar el îi interogase la sediul poliţiei, dar care îşi aminteau şi mai multe detalii pentru presă. Citi sondaje despre oameni care spuneau că se tem, că le este foarte frică sau că sunt îngroziţi, şi despre firme de curierat care spuneau că ar trebui să primească compensaţii pentru că nu îşi mai puteau face treaba, de vreme ce oamenii nu îi mai lăsau să intre în casă şi, până la urmă, era responsabilitatea autorităţilor să îl prindă pe individ, nu-i aşa? Era clar că legătura dintre crimele curierului şi dispariţia lui Lisbeth Barli nu mai era socotită drept o speculaţie. O fotografie mare plasată sub titlul „Preia rolul surorii" îi arăta pe Toya Harang şi Wilhelm Barli stând în faţa Teatrului Naţional. Subtitlul de sub fotografie spunea: „Dinamicul producător nu are nici o intenţie să anuleze".

Harry îşi aruncă ochii peste text, unde Wilhelm Barli era citat afirmând:

> „Spectacolul trebuie să continue" este mai mult decât un clişeu ieftin, este ceva foarte serios în domeniul nostru de activitate şi ştiu că Lisbeth ne susţine în acest demers, indiferent ce i s-a întâmplat. Bineînţeles, situaţia a avut un impact, dar, cu toate acestea, încercăm să rămânem optimişti. Spectacolul va fi un tribut adus lui Lisbeth; este o mare artistă, care nu şi-a conştientizat încă potenţialul, dar o va face. Nu îmi pot îngădui să cred altfel.

Când Harry trecu în cele din urmă de intrare, se opri şi privi în jur. Probabil trecuseră douăzeci de ani de când venise ultima dată la piscina în aer liber de la Frogner, dar, în afară de exterioarele renovate ale clădirilor şi un uriaş tobogan albastru plasat la capătul mai puţin adânc, nu se schimbase mare lucru. Încă se mai simţea mirosul de clor, stropi fini dinspre duşuri înspre piscine descriau mici curcubeie, sunetul picioarelor lipăiau pe asfalt, copii tremurau în costume de baie ude, stând la coadă în faţa chioşcului.

Îi găsi pe Rakel şi Oleg pe panta acoperită de iarbă de lângă piscina copiilor.

— Bună.

Rakel zâmbi cu gura, dar era greu de văzut ce anume făceau ochii ei în spatele ochelarilor mari de soare Gucci. Purta un bikini galben. Nu sunt prea multe femeile care pot face un bikini galben să arate bine, dar Rakel era una dintre ele.

— Ştii ceva? izbucni Oleg, cu capul aplecat într-o parte, în timp ce încerca să îşi scoată apa din urechi. Am sărit de pe trambulina de cinci metri.

Harry se aşeză pe iarbă lângă ei, chiar dacă era suficient loc pe pled.

— Ee, acum îmi spui minciuni gogonate.

— Ba îţi spun adevărul, pe bune.

— Cinci metri? Eşti un adevărat cascador.

— Ai sărit vreodată de la cinci metri, Harry?

— Cinci şi ceva.

— De la şapte?

— Ei bine, am luat o burtă.

Harry îi aruncă lui Rakel o privire semnificativă, dar femeia se uita la Oleg, care dintr-odată încetase să mai scuture din cap şi întrebă în şoaptă:

— De la zece?

Harry aruncă o privire în sus, spre ultima trambulină, de unde se auzeau toate ţipetele de plăcere şi urletele salvamarului prin megafon. Zece metri. Marea trambulină arăta ca un T în alb şi negru pe cerul albastru. Nu era adevărat că ultima dată venise aici acum douăzeci de ani. Venise aici într-o noapte de vară, la câţiva ani după aceea. El şi Kristin se căţăraseră peste gard, urcaseră treptele spre ultima trambulină şi stătuseră întinşi acolo, unul lângă altul. Stătuseră pur şi simplu acolo şi vorbiseră, şi vorbiseră, în vreme ce rogojina aspră şi rigidă le zgâria spatele, iar cerul plin de stele licărea deasupra lor. Crezuse că era singura iubire pe care o va trăi vreodată.

— Nu, n-am sărit niciodată de la zece metri, răspunse el.

— Niciodată.

Harry simţi dezamăgirea din vocea lui Oleg.

— Niciodată. Doar am plonjat.

— Ai plonjat? se entuziasmă din nou Oleg. Dar asta e şi mai tare. Te-au văzut mulţi oameni?

Harry clătină din cap.

— Am făcut-o noaptea. Singur-singurel.

Oleg gemu.

— Ce rost are să faci asta? Ce rost are să fii curajos dacă nu te vede nimeni.?

— Şi eu mă întreb asta din când în când.

Harry încercă să prindă privirea lui Rakel, dar ochelarii de soare erau prea întunecaţi. Îşi strânsese bagajele şi îmbrăcase un tricou şi o fustă scurtă albastră peste bikini.

— Dar ăsta e şi cel mai dificil lucru, zise Harry. Să fii singur, să nu te privească nimeni.

— Îţi mulţumesc pentru acest favor, Harry, spuse Rakel. E drăguţ din partea ta.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse el. Stai cât timp ai nevoie.

— Cât îi trebuie dentistului, zise ea. Şi sper să nu fie prea mult.

— Cum ai aterizat? întrebă Oleg.

— În mod obişnuit, replică Harry, fără să îşi ia ochii de la Rakel.

— Mă întorc la cinci, zise ea. Nu vă schimbaţi locul.

— N-o să schimbăm nimic, zise Harry, dar în clipa următoare regretă că spusese asta.

Nu era locul şi momentul să fie patetic. Aveau să vină ocazii mai potrivite.

Harry o privi plecând, până dispăru din vedere. Se întrebă cât de greu fusese să facă o programare în mijlocul unei sărbători naţionale.

— Te uiţi la mine cum sar de la cinci? întrebă Oleg.

— Sigur, spuse Harry, scoţându-şi tricoul.

Oleg se holbă la el.

— Tu nu faci niciodată plajă, Harry?

— Niciodată.

După ce Oleg sări de două ori, Harry îşi dădu jos blugii şi i se alătură pe trambulină. Boxerii săi lăsaţi cu steagul UE pe ei atraseră privirile dezaprobatoare ale câtorva dintre băieţi de la coadă, în vreme ce îi explica lui Oleg cum să facă un briceag.

— Şmecheria e să stai orizontal în aer. Arată destul de ciudat. Oamenii cred că o să aterizezi ca o plăcintă. Dar în ultima clipă...

Harry îşi apăsă degetul mare de cel arătător.

—... te îndoi de la mijloc, ca un briceag, şi străpungi suprafaţa apei cu mâinile şi picioarele în acelaşi timp.

Harry făcu un salt şi sări. Auzi fluierul salvamarului când se îndoi de mijloc şi atinse suprafaţa apei cu fruntea.

— Hei, tu de colo, am spus că cinci este limita, ţipa vocea de la megafon în timp ce reapăru la suprafaţă.

Oleg îi făcu un semn de pe trambulină, iar Harry ridică degetul mare în sus, ca să îi arate că înţelesese.

Ieşi din apă, coborî cu prudenţă scările şi se opri la una dintre ferestrele ce dădeau spre piscină. Îşi trecu două degete peste geam şi desenă ceva în condens, privind prin peisajul subacvatic verde şi albastru. La suprafaţă putea vedea costume ce înotau, picioare lovind apa şi contururile unui nor pe cerul albastru. Se gândi la Submarin.

Apoi sosi Oleg. Se opri brusc într-un nor de bule, dar, în loc să înoate către suprafaţă, dădu de câteva ori din picioare şi se apropie de fereastra unde se afla Harry.

Se uitară unul la celălalt. Oleg zâmbea, dând din mâini şi arătând undeva. Faţa îi era palidă, verzuie. Harry nu putea auzi nici un sunet din interiorul piscinei; vedea numai gura lui Oleg mişcându-se şi părul negru plutind, lipsit de greutate, deasupra capului, dansând ca iarba de mare, şi pe el arătând undeva în sus. Îi amintea lui Harry de ceva, ceva la care nu voia să se gândească în acest moment. Stând acolo, cu Oleg de cealaltă parte a geamului, cu soarele arzând sus pe cer, în mijlocul veselelor sunete ale vieţii din jurul lui şi totuşi în absolută nemişcare, Harry avu brusca premoniţie că se va întâmpla ceva îngrozitor.

În clipa imediat următoare uitase deja, iar premoniţia fu înlocuită de un alt sentiment atunci când Oleg dădu o dată din picioare şi dispăru din raza sa vizuală. Harry rămase cu ochii lipiţi de ecranul TV gol acum. Ecranul TV gol. Cu liniile pe care le desenase în condens. Acum ştia unde îl mai văzuse.

— Oleg!

O luă la fugă pe scări.

În general, Karl nu era interesat de oameni. Deşi conducea magazinul de televizoare din Piaţa Carl Berners de mai bine de douăzeci de ani, niciodată nu fusese suficient de interesat, de exemplu, să afle detalii despre tizul său după care fusese numită piaţa. Nu era interesat să afle nici despre bărbatul înalt care stătea în faţa lui cu o legitimaţie de poliţie, sau despre băiatul cu păr ud care îi era alături. Sau despre fata despre care vorbea poliţistul, cea pe care o găsiseră în toaleta biroului de avocatură de peste drum. Singura persoană de care Karl era interesat acum era fata de pe coperta *Vi Menn*, şi anume de câţi ani avea, dacă chiar venea din Tonsberg şi îi plăcea să facă plajă goală pe balconul apartamentului ei, astfel ca trecătorii de sex masculin să o poată vedea.

— Au fost aici în ziua în care Barbara Svendsen a fost ucisă, afirmă poliţistul.

— Dacă spui tu, zise Karl.

— Vezi televizorul de la fereastră? Nu este băgat în priză, continuă poliţistul, arătând cu degetul.

— Philips, zise Karl, împingând într-o parte *Vi Menn*. Drăguţ, nu-i aşa? Cincizeci de hertzi. Ecran plan. Sunet surround, teletext şi radio. Face şaptezeci şi nouă, dar ţie ţi-l dau cu cincizeci şi nouă.

— Cineva a desenat pe praful de pe ecran. Vezi?

— Bine, oftă Karl. Cincizeci şi şase.

— Nu dau doi bani pe televizor, zise poliţistul. Vreau să aflu cine a făcut-o.

— De ce? întrebă Karl. Nu aveam de gând să îl reclam pentru asta.

Poliţistul se aplecă peste tejghea. După culoarea feţei lui, Karl îşi dădu seama că nu îi plăceau răspunsurile pe care le primea.

— Ascultă-mă cu atenţie. Încercăm să descoperim un asasin şi am motive să cred că a intrat aici şi că a desenat pe ecranul acelui televizor. E suficient pentru tine?

Karl dădu din cap, amuţit.

— Excelent. Şi acum vreau să te gândeşti bine.

Poliţistul se întoarse când auzi clopoţelul uşii de la intrarea în magazin. În cadul ei apăru o femeie cu o geantă metalică.

— Televizorul Philips, zise poliţistul, arătând locul.

Femeia dădu din cap aprobator fără să scoată nici un alt cuvânt, se ghemui în faţa peretelui unde se afla aparatul şi îşi deschise geanta.

Karl se uită la ei cu ochii larg deschişi.

— Ei bine? făcu poliţistul.

Karl începu să priceapă că ceea ce i se întâmpla era mult mai important decât Liz din Tonsberg.

— Nu pot să îmi amintesc toată lumea care intră aici, nu-i aşa, se bâlbâi el, vrând să spună că nu îşi aminteşte de nimeni.

Aşa stăteau lucrurile. Feţele nu îi spuneau nimic. Chiar şi faţa lui Liz era deja uitată.

— Nu am nevoie să ştiu despre toţi, preciză poliţistul. Numai despre acesta. Lucrurile par să fie destul de liniştite astăzi.

Resemnat, Karl clătină din cap.

— Dar dacă te-ai uita la câteva poze? întrebă poliţistul. L-ai recunoaşte?

— Nu ştiu. Nu te-am recunoscut pe tine.

— Harry… zise băiatul.

— Dar ai văzut pe cineva desenând pe televizor?

— Harry…

Karl văzuse pe cineva în magazin în ziua aceea. Îşi dăduse seama atunci când venise poliţia şi îl întrebase dacă văzuse ceva suspect. Problema era că acea persoană nu făcuse nimic deosebit, ci se holbase numai la ecranele televizoarelor. Deci ce ar fi putut spune? Că cineva a cărui faţă nu şi-o putea aminti se aflase în magazinul lui şi se comportase suspect? Şi pentru asta să se aleagă cu un frecuş bun şi o atenţie nedorită pe deasupra?

— Nu, zise Karl. N-am văzut pe nimeni desenând pe televizor.

Poliţistul murmură ceva indescifrabil.

— Harry. Băiatul se prinse zdravăn de tricoul poliţistului. E ora cinci.

Poliţistul se îndreptă şi se uită la ceas.

— Beate, zise el. Poţi vedea ceva?

— E prea curând să spun, răspunse ea. Sunt suficiente urme, dar şi-a tras degetul continuu, deci e greu să găsesc o amprentă completă.

— Sună-mă.

Clopoţelul de la uşă sună din nou şi Karl şi femeia cu valiza metalică rămaseră singuri în magazin.

Karl o luă din nou pe Liz din Tonsberg, dar se răzgândi. O lăsă cu faţa în jos şi se apropie de femeia poliţist. Cu o pensulă micuţă îndepărta cu delicateţe un soi de pudră pe care o împrăştiase pe tot ecranul. Acum putea vedea şi el desenul din praf. Trecuse printr-o perioadă de economii, inclusiv în privinţa curăţeniei, aşa că nu era de mirare că desenul se afla acolo după atâtea zile. Totuşi, desenul era surprinzător.

— Ce ar trebui să fie asta? întrebă el.

— Nu ştiu, zise ea. Tocmai mi s-a spus şi mie cum este numit.

— Şi cum e numit?

— Steaua diavolului.

CAPITOLUL 20

MIERCURI. CONSTRUCTORI DE CATEDRALĂ

Harry şi Oleg se întâlniră cu Rakel în timp ce aceasta ieşea de la piscina în aer liber de la Frogner. Alergă spre Oleg şi îl cuprinse în braţe, în vreme ce îl săgeta pe Harry cu privirea.

— Ce îţi închipui că faci? şopti ea.

Harry rămase ţintuit locului, cu braţele atârnându-i într-o parte, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Ştia că i-ar fi putut da un răspuns. Ar fi putut să spună că nu „făcea” decât să încerce să salveze nişte vieţi din oraş, dar chiar şi asta ar fi fost o minciună. Adevărul era că îşi „făcea” treaba lui, lăsându-i pe cei din jur să plătească pentru asta. Întotdeauna fusese şi va fi astfel şi, dacă se mai întâmpla să mai şi salveze vieţi, atunci asta era un bonus.

— Îmi pare rău, zise el, în schimb.

În orice caz, acesta era adevărul.

— Ne-am dus undeva unde a fost şi criminalul în serie, interveni Oleg foarte încântat, dar se opri când văzu privirea aspră a mamei sale.

— Păi. Începu Harry.

— Nu, îl întrerupse Rakel. Nici măcar să nu încerci.

Harry ridică din umeri şi îi zâmbi cu tristeţe lui Oleg.

— Dă-mi voie să vă conduc totuşi acasă.

Ştia care avea să fie răspunsul înainte să îl audă. Rămase pe loc, privindu-i cum pleacă. Rakel mergea cu pas alert. Oleg se întoarse şi îi făcu cu mâna. Harry îi răspunse şi el.

Soarele îi pulsa înapoia pleoapelor.

Cantina se afla la ultimul etaj din sediul poliţiei. Harry se opri în cadrul uşii şi îşi roti privirea în încăpere. În afară de o persoană care stătea cu spatele la una dintre mese, spaţiul era complet gol. Harry condusese de la parcul Frogner direct la sediul poliţiei. Străbătând coridorul de la etajul şase, observă că biroul lui Tom Waaler era neocupat, dar lumina era aprinsă.

Harry se apropie de tejghea, unde grilajul metalic era lăsat. La televizorul suspendat în colţ se făcea extragerea la loterie. Harry privi cum bila se rostogoleşte pe pâlnie în jos. Sonorul era dat destul de încet, dar Harry auzi vocea unei femei spunând: „Cinci, numărul este cinci”. Cineva fusese norocos. Un scaun scârţâi lângă masă.

— Bună, Harry. E închis.

Era Tom.

— Ştiu, zise Harry.

Harry se gândi la ceea ce îl întrebase Rakel, la ceea ce făcea el de fapt.

— M-am gândit să vin la o ţigară.

Harry făcu semn cu capul către uşa ce dădea spre terasa acoperişului, care, de fapt, funcţiona ca loc de fumat în tot timpul anului.

Vederea de pe acoperiş era minunată, dar aerul era la fel de fierbinte şi de nemişcat ca şi jos în stradă. Soarele după-amiezii strălucea peste oraş, odihnindu-se în Bjørvika, o zonă din Oslo unde se aflau o autostradă, un depozit pentru containere navale şi un adăpost pentru drogaţi, dar în curând avea să primească o operă, hoteluri şi apartamente pentru milionari. Bogăţia începea să ia oraşul cu asalt. Faptul acesta îl făcea pe Harry să se gândească la somnii din râurile Africii, peştele mare şi negru care nu avea instinctul de a înota în ape mai adânci atunci

când venea seceta şi în cele din urmă rămânea prins într-una dintre gropile noroioase care, încet, încet, se usca. Începuse toată munca de construcţie. Macaralele se ridicau ca nişte siluete de girafe în soarele după-amiezii.

— O să fie minunat.

Nu îl auzise pe Tom apropiindu-se.

— O să mai vedem.

Harry trase din ţigară. Nu era sigur la ce dăduse răspuns.

— O să-ţi placă. Trebuie numai să te obişnuieşti, zise Waaler.

Harry putea vedea somnii în faţa ochilor, în noroi, după ce se retrăsese apa, bătând din coadă, cu gurile larg deschise, încercând să se obişnuiască să respire aer.

— Dar am nevoie de un răspuns, Harry. Trebuie să ştiu dacă te bagi sau nu.

Să te îneci cu aer. Moartea unui somn poate că nu era mai rea decât oricare altă moarte. Se zicea că moartea prin înecare este relativ plăcută.

— A sunat Beate, zise Harry. A verificat amprentele din magazinul de televizoare.

— Şi?

— Numai amprente parţiale. Iar proprietarul nu îşi aminteşte nimic.

— Păcat. Aune spune că au obţinut rezultate foarte bune cu hipnoza la martori care au uitat, în Suedia. Poate ar trebui să încercăm şi asta.

— Sigur.

— În după-amiaza asta, legiştii ne-au dat o informaţie destul de interesantă. Despre Camilla Loen.

— Hm?

— Se pare că era gravidă. În două luni. Dar nimeni din cercul ei nu avea habar cine ar fi putut fi tatăl. Nu cred că are prea multe legături cu moartea ei, dar ar fi interesant de ştiut.

— Hm.

Rămaseră în tăcere. Waaler se apropie de balustradă şi se aplecă peste margine.

— Ştiu că nu mă placi, Harry. Şi nu îţi cer să începi să mă placi aşa, peste noapte. Făcu o pauză. Dar dacă o să lucrăm împreună, trebuie să începem de undeva, poate să fim un pic mai deschişi unul faţă de celălalt.

— Mai deschişi?

— Da. Sună dubios?

— Un pic.

Tom Waaler zâmbi.

— Bine, dar poţi să începi tu. Întreabă-mă orice ai vrea să ştii despre mine.

— Să ştiu?

— Da. Absolut orice.

— Tu l-ai împuşcat...? Harry se opri. Bine, zise el. Vreau să ştiu ce anume te face să funcţionezi.

— Ce vrei să spui?

— Ce anume te face să te trezeşti în fiecare dimineaţa şi să faci ceea ce faci. Ce urmăreşti şi de ce?

— Înţeleg.

Tom se gândi. Destul de mult. Apoi arătă către macarale.

— Vezi alea? Străbunicul meu a emigrat din Scoţia cu şase oi Sutherland şi o scrisoare de la breasla zidarilor din Aberdeen. A ajutat la construcţia caselor pe care le vezi pe Akerselva, spre est, de-a lungul căii ferate. Mai târziu, fiii săi i-au urmat profesia, la fel ca şi fiii fiilor lor, până la tata. Tatăl meu a luat un nume

norvegian, dar când ne-am mutat în vestul oraşului Oslo, l-a schimbat înapoi. Waaler. *Wall.* Era un pic de mândrie, dar s-a mai gândit şi că Andersen era un nume prea obişnuit pentru un viitor judecător.

Harry îl privi pe Waaler. Încercă să îi localizeze cicatricea de pe bărbie.

— Deci te pregăteai să devii judecător?

— Asta era planul când am început Facultatea de Drept. Şi probabil că aş fi continuat dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-ar fi întâmplat.

— Ce anume?

Waaler ridică din umeri.

— Tatăl meu a murit într-un accident de muncă. Este ciudat, dar după dispariţia propriului tată, descoperi brusc că alegerile pe care le-ai făcut au fost mai degrabă pentru el decât pentru tine. Imediat mi-am dat seama că nu aveam nimic în comun cu ceilalţi studenţi de la Drept. Presupun că eram un soi de idealist naiv. Credeam că e vorba numai să susţii cauza dreptăţii şi să împingi mai departe statul democratic modern. Am descoperit totuşi că pentru majoritatea oamenilor era vorba de a obţine un titlu şi de a obţine o slujbă şi bani suficienţi ca s-o impresioneze pe fata din vecini din Ullern. De fapt, ai făcut şi tu Dreptul.

Harry încuviinţă din cap.

— Poate că e în gene, continuă Waaler. În orice caz, întotdeauna mi-a plăcut să construiesc lucruri. Lucruri mari. Încă de când eram mic. Construiam palate uriaşe din piese Lego, mult mai mari decât toate celelalte lucruri pe care le construiau ceilalţi copii. Desigur că la Drept mi-am dat seama că eram alcătuit cu totul altfel decât toţi oamenii aceştia cu minţi şi gânduri mărunte. La două luni după moartea tatălui meu, am depus cererea de înscriere la Academia de Poliţie.

— Hm. Şi ai plecat cadet de frunte, după cum spun zvonurile.

— Al doilea.

— Şi aici, la sediul central al poliţiei, trebuia să construieşti un palat?

— Nu *trebuia.* Nu există *trebuie*, Harry. Când eram mic, luam piesele Lego de la ceilalţi copii ca să îmi fac construcţia suficient de mare. Problema e ceea ce vrei. Vrei o casă mică şi mizerabilă, pentru nişte oameni cu vieţi mici şi mizerabile, sau vrei o operă şi catedrale, clădiri maiestuoase care se înalţă către ceva mai măreţ decât tine, ceva după care poţi tânji.

Waaler îşi trecu mâna peste balustrada de oţel.

— Construirea catedralelor este o chemare, Harry. În Italia, masonii care au murit în timpul construirii unei biserici au statutul unui martir. Deşi constructorii de catedrale le înalţă pentru restul oamenilor, nu există nici o singură catedrală în istoria umanităţii care să nu fi fost fondată pe oase şi sânge uman. Bunicul meu obişnuia să spună asta. Şi aşa va fi întotdeauna. Sângele familiei mele a fost folosit la mortarul multora dintre clădirile pe care le vezi de aici. Vreau numai mai multă dreptate. Pentru toţi. Şi voi folosi toate materialele de construcţii care sunt necesare.

Harry privi cu atenţie capătul aprins al ţigării.

— Iar eu sunt material de construcţie?

Waaler zâmbi.

— Poţi să spui şi aşa. Dar răspunsul este da. Dacă vrei. Eu am alternative…

Nu termină propoziţia, dar Harry ştia cum trebuia să se termine: „… însă *tu* nu ai”.

Harry trase îndelung din ţigară şi întrebă pe o voce joasă:

— Şi dacă sunt de acord să urc şi eu la bord?

Waaler ridică o sprânceană şi îl fixă pe Harry cu privirea înainte să răspundă.

— O să primeşti prima însărcinare, pe care o vei îndeplini de unul singur şi fără să pui nici o întrebare. Toţi cei dinaintea ta au făcut asta. Ca o dovadă a loialităţii.

— Şi despre ce e vorba?

— O să le afli pe toate la timpul lor. Dar o să fie ceva radical.

— Poate să însemne încălcarea legii norvegiene?

— Probabil.

— Aha, zise Harry. Ca să mă aveţi cu ceva la mână, în caz că încerc să vă torn.

— Ai exprimat ideea într-un mod aparte, dar da, te-ai prins despre ce e vorba.

— Şi despre ce vorbim aici? Furtişaguri?

— Încă nu pot să-ţi spun asta.

— De unde ştii că nu sunt o cârtiţă trimisă de POT sau SEFO?

— O vezi, Harry?

Harry se aplecă peste margine şi îşi concentră privirea înspre parc. Oameni mai stăteau încă la iarbă verde, profitând de ultimele raze ale soarelui.

— Femeia în bikini galbeni, zise Waaler. Frumoasă culoare pentru nişte bikini, nu-i aşa?

Harry simţi cum i se strânge stomacul şi se ridică din nou, drept.

— Nu eşti prost, zise Waaler, fără să îşi ia privirea de la pajişte. Îi urmărim pe cei care dorim să ni se alăture. Se îmbracă bine. Inteligentă şi independentă, din câte am putut vedea. Dar desigur că îşi doreşte ceea ce îşi doresc toate femeile în poziţia ei. Un bărbat care să aibă grijă de ea. Este pură biologie. Şi tu nu mai ai prea mult timp. Femeile ca ea nu stau singure prea mult timp.

Ţigara lui Harry căzu peste margine, lăsând în urmă o cascadă de scântei.

— Am auzit ieri un avertisment de incendii forestiere pentru Østland, zise Waaler.

Harry nu răspunse. Se înfioră numai atunci când simţi mâna lui Waaler pe umăr.

— La drept vorbind, termenul limită deja a trecut, Harry. Dar ca să îţi arătăm ce de treabă suntem, îţi mai dau două zile. Dacă nu aud nimic în acest răstimp, oferta va fi anulată.

Harry înghiţi cu greutate şi încercă să pronunţe acel unic cuvânt, dar limba refuză să execute comanda şi glandele salivare se transformară într-o albie secată de râu din Africa.

În cele din urmă, reuşi.

— Mulţumesc.

Lui Beate Lønn îi plăcea ceea ce făcea. Îi plăcea rutina, siguranţa, conştiinţa faptului că era competentă şi ştia că şi toţi ceilalţi de la Institutul de Medicină Legală de la Kjølberggata 21 A ştiau asta. Cum munca era singurul lucru din viaţa ei pe care îl considera important, era suficient ca să se trezească pentru asta în fiecare dimineaţă. Toate celelalte erau un interludiu muzical. Locuia în casa mamei sale din Oppsal, iar un etaj întreg era în întregime al ei. Se înţelegeau nemaipomenit. Fusese dintotdeauna fata lui tata, atâta timp cât el fusese în viaţă. Presupunea că acesta fusese motivul pentru care şi intrase în poliţie. Ca să fie ca el. Nu avea nici un hobby. Deşi ea şi Halvorsen, poliţistul cu care Harry împărţea biroul, deveniseră un fel de cuplu, nu era foarte convinsă. Citise într-o revistă pentru femei că genul ăsta de îndoială era firesc şi că trebuia să îşi asume riscuri. Lui Beate nu îi plăcea să rişte. Sau să aibă îndoieli. Tocmai de aceea se bucura din plin de munca ei.

În adolescenţă, roşea la gândul că oamenii s-ar putea gândi la ea, aşa că îşi petrecea cea mai mare parte a timpului căutând modalităţi de a se ascunde. Încă mai roşea, dar acum găsea nişte ascunzători foarte bune. Putea sta ore întregi între pereţii roşii şi uzaţi ai Institutului, analizând amprente, rapoarte balistice, înregistrări video, comparaţii între voci, analize de ADN sau fibre textile, urme plantare, sânge şi un număr nesfârşit de indicii tehnice care ar putea soluţiona cazuri importante, complicate, controversate, în linişte şi pace desăvârşite. Mai descoperise, de asemenea, că lucrul nu era nici pe departe aşa periculos pe cât părea. Atâta timp cât vorbea cu voce tare şi limpede şi reuşea să îşi reprime panica legată de îmbujorare, haine, expunerea în prim-plan în faţa celorlalţi, plină de ruşine, fără să ştie vreodată din ce motiv. Biroul din Kjølberggata era castelul ei, iar uniforma şi îndatoririle profesionale, armura ei mentală.

Ceasul arăta 00:30 când telefonul de pe biroul ei sună, întrerupându-i lectura raportului de laborator referitor la degetul lui Lisbeth Barli. Inima i-o luă la galop când văzu pe afişaj că apelantul suna de la un „număr necunoscut”. Asta nu putea decât să însemne că era el.

— Beate Lønn.

El era. Cuvintele lui veniră ca nişte şfichiuiri de bici.

— De ce nu mi-ai spus de amprente?

Îşi ţinu respiraţia o secundă, înainte să replice:

— Harry a spus că va transmite mesajul mai departe.

— Mulţumesc. L-am primit. Data viitoare mă suni mai întâi pe mine. E clar?

Beate înghiţi cu greutate. Nu ştia însă dacă de teamă sau de furie.

— Bine.

— Mai e ceva ce i-ai spus lui şi nu mi-ai spus mie?

— Nu. Exceptând faptul că am primit rezultatele de la laborator legate de materia găsită sub degetul trimis prin poştă.

— Al lui Lisbeth Barli? Şi ce era?

— Excremente.

— Ce?

— Caca.

— Mulţumesc foarte mult. Ştiu ce este. Ai idee de unde provine?

— Hmm, da.

— Corecţie. *De la cine* provine.

— Nu ştiu sigur, dar pot să presupun.

— Şi ai putea fi atât de bună.

— Excrementul conţine sânge, poate de la un hemoroid. În acest caz, grupa de sânge B. Numai şapte la sută din populaţia ţării are această grupă. Wilhelm Barli este un donator de sânge cu acte. El a…

— Bine. Şi ce concluzie tragi de aici?

— Nu ştiu, zise Beate repede.

— Dar ştii că anusul este o zonă erogenă, Beate? La bărbaţi şi la femei. Sau ai uitat?

Beate strânse tare din ochi. Se rugă în gând să nu înceapă din nou. Nu din nou. Se petrecuse cu mult timp în urmă, începuse să uite, să elimine informaţia din propriul sistem. Dar vocea era reală, calmă şi dură, ca pielea de şarpe.

— Te pricepi să joci rolul de fată obişnuită, Beate. Îmi place asta. Îmi plăcea când te prefăceai că nu vrei.

„Tu ştii ceva, eu ştiu ceva, nimeni altcineva nu ştie nimic”, gândi ea.

— Halvorsen ţi-o trage la fel de bine ca mine?

— O să închid acum, zise Beate.

Râsul lui îi răni timpanele. Şi atunci ştiu. Nu avea unde să se ascundă. Te puteau găsi oriunde, aşa cum le găsiseră pe cele trei femei acolo unde se simţeau cel mai în siguranţă. Nu exista nici un castel. Şi nici o armură.

Øystein stătea în taxi, la coada de taxiuri de la Bulevardul Thereses şi asculta o casetă cu Rolling Stones, când sună telefonul.

— Oslo Ta.

— Bună, Øystein. Sunt Harry. Ai vreun client în maşină?

— Numai pe Mick şi Keith.

— Poftim?

— Cea mai tare formaţie din lume.

— Øystein.

— Mda?

— Stones nu e cea mai tare formaţie din lume. Nici măcar cea mai bună a doua formaţie din lume. Sunt numai cea mai supraevaluată trupă din lume. Şi nici Keith, nici Mick nu au scris *Wild Horses*. Gram Parsons a scris-o.

— Astea sunt minciuni şi o ştii foarte bine! Cred c-o să închid.

— Alo? Øystein?

— Spune-mi ceva drăguţ. Repede.

— *Under My Thumb* nu e rea deloc. Şi *Exlie on Main Street* a avut clipele ei de glorie.

— Bine. Ce vrei?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— E trei dimineaţa. N-ar trebui să dormi acum?

— Nu pot, zise Harry. Mă îngrozesc de câte ori închid ochii.

— Acelaşi coşmar ca altădată?

— La cererea ascultătorilor din iad.

— Chestia cu liftul?

— Ştiu exact ce o să se întâmple şi sunt la fel de înspăimântat de fiecare dată. Cât de repede poţi ajunge la mine?

— Nu-mi place deloc asta, Harry.

— Cât de repede? Øystein suspină.

— În şase minute.

Harry stătea în cadrul uşii, având pe el numai o pereche de blugi, când Øystein urcă.

Se aşezară în sufragerie, fără să aprindă luminile.

— Ai o bere?

Øystein îşi scoase şapca neagră inscripţionată cu logoul PlayStation şi dădu la o parte o şuviţă subţire de păr transpirat. Harry clătină din cap.

— Ia asta, zise Øystein, punând pe masă un tub negru de film foto. Ţi-o dau gratis. Flunipam. Knockout sigur. O pastilă e mai mult decât suficient.

Harry se zgâi la tub.

— Nu de asta te-am rugat să vii, Øystein.

— Nu?

— Nu. Trebuie să sparg un cod. Cum trebuie să procedez?

— Vrei să spui hacking? Øystein îl privi surprins pe Harry. Trebuie să spargi o parolă?

— Într-un fel. Ai citit din ziare despre criminalul în serie? Cred că ne trimite coduri.

Harry aprinse o lampă.

— Uită-te la asta.

Øystein examină cu atenţie foaia de hârtie pe care Harry o pusese pe masă.

— O stea?

— O pentagramă. A lăsat semne la două dintre scenele crimei. Una era încrustată într-o grindă de deasupra unui pat, iar cealaltă trasată în praful de pe ecranul unui televizor, într-un magazin aflat vizavi de locul crimei.

Øystein cercetă steaua şi dădu din cap.

— Şi tu crezi că pot să-ţi spun ce înseamnă?

— Nu. Harry îşi cuprinse capul în mâini. Dar speram că îmi poţi spune ceva privind principiile legate de spargerea codurilor.

— Codurile pe care le-am spart eu erau matematice, Harry. Codurile interpersonale au o semnificaţie complet diferită. De exemplu, eu încă nu pot decoda ce spun de fapt femeile.

— Închipuie-ţi că e vorba de ambele. Logică simplă şi un subtext.

— Bine, hai să vorbim despre criptologie. Cifruri. Ca să vezi că ai nevoie atât de gândire logică, cât şi de aceea numită analogică. Cea din urmă înseamnă că foloseşti subconştientul şi intuiţia, cu alte cuvinte ceea ce nu îţi dai seama că ştii deja. Şi apoi combini gândirea lineară cu recunoaşterea tiparelor. Ai auzit vreodată de Alan Turing?

— Nu.

— Un englez. A spart codurile germane în timpul războiului. Într-un cuvânt, i-a făcut să piardă al Doilea Război Mondial. El spunea că pentru a sparge coduri, în primul rând trebuie să ştii în ce dimensiune operează adversarul tău.

— Şi ce înseamnă asta?

— Dacă pot să spun aşa, este nivelul aflat deasupra literelor şi numerelor. Dincolo de limbaj. Răspunsurile care nu îţi spun cum, ci de ce. Înţelegi?

— Nu, dar spune-mi cum s-o fac.

— Nimeni nu ştie. E ceva în legătură cu viziunea religioasă şi este mai degrabă un dar.

— Să presupunem că ştiu de ce. Ce se întâmplă mai departe?

— Poţi porni pe calea cea lungă. Şi să faci toate permutările până mori.

— Nu eu o să fiu cel care moare. Nu am timp decât pentru calea cea scurtă.

— Cunosc o singură metodă.

— Care?

— Transa.

— A, da, sigur, transa.

— Nu glumesc. Te uiţi insistent la simbol, până ce încetezi să mai gândeşti conştient. Ca şi cum ai încorda un muşchi până ce face o crampă şi începe să acţioneze de capul lui. Ai văzut vreodată piciorul unui alpinist în convulsii atunci când rămâne blocat pe munte? Nu, ei bine, cam aşa ceva. În ‘88 am intrat în conturile băncii Den Danske în patru nopţi, folosindu-mă de patru picături îngheţate de LSD. Dacă subconştientul tău sparge codul, ai reuşit. Dacă nu.

— Da?

Øystein începu să râdă.

— O să te spargă el. Secţiile de psihiatrie sunt pline de oameni ca mine.

— Mm. Transă?

— Transă. Intuiţie. Şi un mic ajutor farmaceutic.

Harry luă tubul negru şi îl ridică în faţa ochilor.

— Ştii ceva, Øystein?

— Ce?

— Am minţit în legătură cu *Under My Thumb*.

Øystein puse tubul pe marginea mesei în timp ce îşi lega şireturile la o pereche de tenişi Puma neobişnuit de uzaţi, cumpăraţi cu mult înainte de moda retro.

— Ştiu. Ai mai văzut-o pe Rakel?

Harry clătină din cap.

— Asta te deranjează, nu-i aşa?

— Poate, zise Harry. Mi s-a oferit o slujbă. Nu ştiu dacă să o refuz.

— Ei bine, e limpede că nu vorbim de genul de slujbă pe care ţi-ar oferi-o şeful meu.

Harry zâmbi.

— Îmi pare rău, nu sunt cel mai potrivit om căruia să îi ceri sfaturi legate de carieră, continuă Øystein şi se ridică. Las tubul aici. Fă ce vrei cu el.

CAPITOLUL 21

MARȚI. PYGMALION

Şeful de sală îl măsură cu privirea din cap până în picioare. Treizeci de ani în acest serviciu îi formaseră instinctul să miroasă scandalul, iar bărbatul din faţa lui mirosea de la o poştă. Nu că toate scandalurile erau rele. Un scandal bun, din când în când, era savurat şi aşteptat de clienţii care veneau la Cafeneaua Teatrului Vienez. Trebuia să fie totuşi scandalul potrivit, ca atunci când tinerii artişti aspiranţi proclamaseră de la galeria Cafenelei Teatrului că erau viitoarele staruri sau când o fostă mare vedetă de la Teatrul Naţional susţinuse sus şi tare că singura afirmaţie pozitivă pe care o putea face în legătură cu un finanţator faimos aflat la o masă vecină era aceea că e homosexual şi deci incapabil să se reproducă. Persoana care stătea în faţa şefului de sală totuşi nu părea că are ceva inteligent sau original de spus; aspectul său sugera un gen mai neplăcut de scandal: o notă neplătită, ceartă şi încăierare. Semnele exterioare – blugi negri, un nas roşu şi cap ras – îl făcuseră să creadă că era unul dintre maşiniştii de la teatru care se potrivea cel mai bine în crâşma poreclită Burns. Dar când bărbatul ceru să vorbească cu Wilhelm Barli, îşi dădu seama că era un şobolan de la taverna ziariştilor Tostrupkjelleren, plasată sub restaurantul în aer liber inspirat numit Capacul de Veceu. Nu avea nici un fel de respect pentru vulturii care sfâşiaseră atât de nemilos ceea ce mai rămăsese din bietul Barli după ce fermecătoarea lui soţie dispăruse într-un chip atât de tragic.

— Eşti sigur că domnul în chestiune este aici? întrebă şeful de sală, uitându-se în registrul de rezervări, deşi ştia perfect că Barli venise acolo la ora 10 fix, ca de obicei, şi se aşezase la masa lui de lângă veranda de sticlă ce dădea spre Stortingsgata.

Un fapt neobişnuit – care îl făcuse pe şeful de sală să se îngrijoreze în legătură cu starea mentală a lui Barli – fusese acela că jovialul producător greşise ziua şi venise marţi, în loc de ziua lui obişnuită, miercuri.

— Las-o baltă. Pot să-l văd, zise bărbatul din faţa lui.

Şi plecă.

Harry îl recunoscu pe Wilhelm Barli după coama de păr, dar în timp ce se apropia, începu să se întrebe dacă nu cumva se înşela.

— Herr Barli?

— Harry!

Privirea lui Wilhelm se aprinse, dar se stinse la fel de repede. Avea obrajii supţi, iar pielea sănătoasă, bronzată din urmă cu câteva zile era acum acoperită de un strat de pudră albă, lipsită de viaţă. Wilhelm Barli părea să se fi micşorat; până şi largii săi umeri păreau să se fi îngustat.

— Hering? Wilhelm arătă înspre masa din faţa lui. Cel mai bun din Oslo. Mănânc în fiecare miercuri. Se spune că e bun pentru inimă. Dar asta presupune că şi ai una, iar oamenii care vin în această cafenea…

Wilhelm îşi desfăcu braţele ca să prezinte încăperea aproape goală.

— Nu, mulţumesc, zise Harry, aşezându-se.

— Serveşte totuşi o felie de pâine, zise Wilhelm, întinzându-i coşul cu pâine. Acesta este singurul loc din Norvegia unde poţi mânca pâine veritabilă cu secară dulce, cu seminţe întregi de secară. Perfectă pentru hering.

— Doar cafea, mulţumesc.

Wilhelm îi făcu semn chelnerului.
— Cum m-ai găsit aici?
— Am fost la teatru.
— Oh? Li s-a zis să spună că nu sunt în oraş. Ziariştii.
Wilhelm mimă cum se strânge de gât. Harry nu era sigur dacă gestul voia să arate situaţia lui Wilhelm sau dacă arăta ceea ce dorea să le facă ziariştilor.
— Le-am arătat legitimaţia de poliţie şi le-am spus că este important, explică Harry.
— Bine. Bine.
Atenţia lui Wilhelm era concentrată undeva în faţa lui Harry, când chelnerul sosi cu o a doua ceaşcă şi turnă cafea din vasul aflat deja pe masă. Chelnerul se retrase, iar Harry îşi drese vocea. Wilhelm tresări şi îşi întoarse din nou atenţia spre el.
— Dacă ai venit cu veşti proaste, spune-mi-le imediat, Harry.
Harry clătină din cap în timp ce bău din cafea.
Wilhelm închise ochii şi murmură ceva neinteligibil.
— Cum merge piesa? întrebă Harry.
Wilhelm zâmbi trist.
— A sunat ieri o femeie de la Biroul de Cultură de la Dagbladet şi a întrebat exact acelaşi lucru. Am explicat cum mergea partea artistică a lucrurilor, dar apoi s-a dovedit că de fapt voia să afle dacă publicitatea din jurul dispariţiei misterioase a lui Lisbeth şi intrarea în breaslă a surorii ei era de efect pentru vânzarea biletelor.
Îşi dădu ochii peste cap.
— Şi aşa este? întrebă Harry.
— Ai înnebunit, omule? Vocea lui Wilhelm bubui rău prevestitor. E vară. Oamenii vor să se distreze, nu să jelească după o femeie pe care nici măcar nu au cunoscut-o. Am pierdut principala atracţie: Lisbeth Barli, cântăreaţa star nedescoperită. Să o pierdem chiar înainte de premieră, nu face bine afacerilor!
Câteva capete din colţurile îndepărtate ale camerei se întoarseră, dar Wilhelm continuă cu aceeaşi voce tare:
— Aproape că nu am vândut nici un bilet. Ei bine, exceptându-le pe cele pentru premieră – pentru seara aceea, biletele s-au vândut ca pâinea caldă. Oamenii sunt atât de însetaţi de sânge, încât aproape că pot mirosi scandalul. În esenţă, Harry, suntem complet dependenţi de recenziile critice ca să o scoatem la capăt de data asta. Dar acum. Wilhelm izbi pumnul de faţa de masă albă şi cafeaua sări în aer.... cel mai puţin important lucru pentru mine este nenorocita asta de afacere!
Wilhelm se uită la Harry. Erau toate semnele că ieşirea va continua când, fără nici un semn prevestitor, o mână invizibilă şterse furia din expresia celuilalt. Pentru o clipă rămase năucit, de parcă nu ştia unde se află. Apoi chipul i se schimonosi şi Wilhelm îşi ascunse repede faţa în mâini. Harry văzu că şeful de sală îi aruncă o privire stranie, plină de speranţă.
— Îmi cer scuze, murmură Wilhelm dinapoia degetelor. De obicei, nu. Nu sunt adormit. Of, rahat, sunt atât de teatral! Suspină, un sunet care era undeva între râs şi plâns, lovi din nou masa cu palma şi făcu o grimasă pe care reuşi să o transforme într-un fel de rânjet disperat. Cu ce te pot ajuta, Harry? Parcă ţi-ai plânge de milă.
— Să-mi plâng mie de milă?
— Întristat. Melancolic. Lipsit de veselie.

Wilhelm ridică din umeri, umplu o furculiţă cu hering şi o vârî în gura deschisă. Pielea peştelui luci. Chelnerul alunecă fără zgomot lângă masă şi turnă Chatelain Sancerre dintr-o sticlă în paharul lui Wilhelm.

— Trebuie să te întreb despre o chestiune intimă, care va fi, probabil, neplăcută, zise Harry.

Wilhelm clătină din cap în timp ce spălă mâncarea cu vin.

— Cu cât este mai intim, cu atât este mai puţin neplăcut, Harry. Adu-ţi aminte că sunt artist.

— Bine.

Harry luă o altă gură de cafea ca să poată revedea mental întreaga problematică.

— Am găsit urme de excremente şi sânge sub unghia lui Lisbeth. Analizele preliminare au făcut potrivirea cu grupa ta de sânge. Aş vrea să ştiu dacă trebuie să îţi facem testul ADN.

Wilhelm se opri din mestecat, îşi puse degetul arătător pe buze şi privi gânditor în gol.

— Nu, spuse el. Nu trebuie să vă deranjaţi.

— Deci degetul ei s-a aflat în contact cu... excrementele tale.

— Am făcut dragoste cu o noapte înainte să dispară. Făceam dragoste în fiecare noapte. Am fi făcut dragoste şi în timpul zilei, dacă nu ar fi fost atât de cald în apartament.

— Şi atunci...

— Te întrebi dacă practicam sexul anal?

— Păi...?

— Dacă îi plăcea să mi-o tragă cu degetul în anus? Cât de frecvent putea. Dar cu grijă. La fel ca şaizeci la sută dintre bărbaţii norvegieni de vârsta mea, am hemoroizi. De aceea Lisbeth nu îşi lăsa niciodată unghiile să crească prea mult. Practici sexul anal, Harry?

Harry se înecă cu cafea.

— Pe tine însuţi sau cu alţii? întrebă Wilhelm. Ar trebui s-o faci, Harry. Mai ales ca bărbat. Dacă îngădui să fii penetrat, vei atinge lucruri absolut fundamentale. Dacă vei îndrăzni, o să descoperi că ai o capacitate emoţională mult mai mare decât îţi poţi imagina. Dacă te blochezi, îi închizi pe ceilalţi afară şi pe tine înăuntru. Dar deschizându-te, făcându-te vulnerabil şi arătând încredere, vei da celorlalţi şansa de a intra în sinele tău. Wilhelm gesticula cu furculiţa. Desigur, sunt riscuri şi aici. Ei te-ar putea distruge, te-ar putea spinteca din interior. Dar ar putea să te şi iubească. Şi atunci ai putea îmbrăţişa întreaga lor iubire, Harry. Este a ta. Noi spunem că bărbatul posedă femeia în timpul actelor sexuale, dar oare este asta adevărat? Cine posedă sexul cui? Gândeşte-te la asta, Harry.

Harry se gândi la asta.

— E la fel ca la artişti. Trebuie să ne deschidem, să ne facem vulnerabili, să îi lăsăm să intre. Pentru a avea şansa să fim iubiţi, trebuie să ne asumăm riscul de a fi distruşi în interior. Şi discutăm despre sporturi extreme aici, Harry. Mă bucur că nu mai dansez.

Când Wilhelm zâmbi, două lacrimi i se rostogoliră pe obraji – câte una din fiecare ochi – într-un slalom paralel, după care dispărură în barbă.

— Mi-e dor de ea, Harry.

Harry se concentră la faţa de masă. Se gândi dacă nu cumva era cazul să plece, dar rămase pe loc.

Wilhelm scoase o batistă şi îşi suflă nasul cu un zgomot de trompetă, după care turnă în pahar vinul care mai rămăsese în sticlă.

— Nu vreau să fac pe grozavul, Harry, dar când am spus că pari să-ţi plângi de milă, mi-am dat seama că de fapt întotdeauna pari să-ţi plângi singur de milă. Este vorba de vreo femeie?

Harry se juca absent cu ceaşca de cafea.

— De mai multe?

Harry avea de gând să dea un răspuns care să stăvilească viitoare întrebări, dar ceva îl făcu să se răzgândească. Aprobă dând din cap.

Wilhelm îşi ridică paharul.

— Întotdeauna este vorba despre femei. Ai observat? Pe cine ai pierdut?

Harry îl privi pe Wilhelm. Era ceva în expresia producătorului bărbos, o sinceritate dureroasă, o deschidere francă ce îi spunea că poate avea încredere în el.

— În copilărie, mama s-a îmbolnăvit şi a murit, zise Harry.

— Şi ţi-e dor de ea?

— Da.

— Dar sunt mai multe, nu-i aşa?

Harry îşi încovoie umerii.

— Acum şase luni, o colegă de-a mea a fost ucisă. Rakel, iubita mea.

Harry se opri.

— Da?

— De fapt, nu e nimic interesant.

— Presupun că am ajuns la esenţa problemei, zise Wilhelm, suspinând. Aţi pornit pe căi diferite.

— Nu noi. Ea. Încerc să o fac să se răzgândească.

— Aha. Şi de ce vrea să plece?

— Pentru că sunt aşa cum sunt. E o poveste lungă, dar ca să fac un rezumat, eu sunt problema. Iar ea şi-ar dori ca eu să fiu altfel.

— Ştii ceva? Am o idee. Adu-o la spectacolul meu.

— De ce?

— Pentru că *My Fair Lady* este bazată pe un mit grecesc despre sculptorul Pygmalion, care se îndrăgosteşte de una dintre sculpturile lui, frumoasa Galatea. O imploră pe Venus să dea viaţă statuii, astfel încât să se poată căsători cu ea, iar rugămintea îi este ascultată. Spectacolul poate că îi va arăta lui Rakel ce anume se poate întâmpla când încerci să schimbi o altă persoană.

— Şi se sfârşeşte prost?

— Nu, dimpotrivă. Pygmalion, întrupat pe profesorul Higgins, are succes total în intenţiile sale în *My Fair Lady*. Pun în scenă numai spectacole care au final fericit. Acesta este moto-ul meu în viaţă. Iar dacă nu există un final fericit, inventez eu unul.

Harry clătină din cap şi zâmbi strâmb.

— Rakel nu încearcă să mă schimbe. Este o femeie inteligentă. Dar va merge în schimb pe drumul ei.

— Ceva îmi spune că te vrea înapoi. O să îţi trimit două bilete pentru seara premierei.

Wilhelm îi făcu semn ospătarului să aducă nota de plată.

— Ce Dumnezeu te face să crezi că mă vrea înapoi? întrebă Harry. Nu ştii nimic despre ea.

— Ai dreptate. Vorbesc prostii. Vinul alb la micul dejun este o idee bună, dar numai teoretic. În acest moment, beau mai mult decât ar trebui. Îmi cer scuze.

Ospătarul veni cu nota de plată. Wilhelm o semnă fără să se uite şi îl rugă să o pună lângă celelalte. Ospătarul plecă.

— Şi totuşi, a invita o femeie în seara unei premiere, cu bilete de lux, nu poate să fie o idee cu totul greşită. Wilhelm zâmbi. Crede-mă. Am testat lucrul ăsta de mai multe ori.

Zâmbetul lui Wilhelm îi aminti lui Harry de zâmbetul trist şi resemnat al tatălui lui, zâmbetul unui om care se uită în urmă, pentru că acolo se află lucrurile care îl fac să zâmbească.

— Îţi mulţumesc foarte mult, dar...

— Fără nici un „dar”. În lipsă de altceva, este un bun pretext să o suni în caz că nu vorbiţi în acest moment. Dă-mi voie să îţi trimit două bilete, Harry. Cred că lui Lisbeth i-ar fi plăcut. Iar Toya e tot mai bună. O să fie o producţie reuşită.

Harry se jucă cu faţa de masă.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta.

— Excelent. O să rezolv treaba asta înainte să mă duc la culcare.

Wilhelm se ridică în picioare.

— Apropo. Harry vârî mâna în buzunarul jachetei. Am găsit acest simbol în apropierea celorlalte două locuri ale crimei. Se numeşte steaua diavolului. Îţi poţi aminti dacă l-ai văzut pe undeva după dispariţia lui Lisbeth?

Wilhelm analiză cu atenţie fotografia.

— Nu pot să spun că l-am văzut.

Harry întinse mâna după fotografie.

— Stai puţin.

Wilhelm se uită din nou cu atenţie, scărpinându-şi barba.

Harry aşteptă.

— L-am văzut, zise Wilhelm. Dar unde?

— În apartament? Lângă scări? Pe stradă?

Wilhelm clătină din cap.

— În nici unul dintre aceste locuri. Şi nu recent. E altceva, cu mult timp în urmă. Dar unde? Este important?

— Ar putea fi. Sună-mă dacă îţi aminteşti ceva.

Când se despărţiră, Harry se opri în loc şi privi pe Drammensveien, unde soarele strălucea peste liniile de tramvai, iar aerul fierbinte şi tremurător lăsa impresia că tramvaiul plutea.

CAPITOLUL 22

JOI ŞI VINERI. REVELAŢIA

Jim Beam este făcut din secară, orz şi 75 la sută porumb, care dă bourbonului gustul dulce, complet ce îl diferenţiază de simplul whisky. Apa cu care se face Jim Beam provine de la o sursă aflată lângă distileria din Clearmont, Kentucky, unde se mai face acea drojdie de bere specială despre care unii oameni susţin că provine din aceeaşi reţetă pe care Jacob Beam a folosit-o în 1795. Rezultatul este depozitat cel puţin patru ani înainte să fie trimis în întreaga lume şi să fie băut de de Harry Hole, căruia nu îi pasă de Jacob Beam şi ştie că aiurelile despre sursa de apă este o gogoriţă de marketing pusă la cale cu Farris, apa minerală norvegiană şi sursa Farris. Iar singurul procent de care îi pasă este cel scris cu litere mici pe eticheta sticlei.

Harry rămase în faţa frigiderului, cu un cuţit în mână, uitându-se la sticlă şi la lichidul ei auriu-maroniu. Era complet dezbrăcat. Zăpuşeala din dormitor îl silise să se dezbrace de chiloţi, care erau încă umezi şi miroseau a clor.

Era abstinent de patru zile. Ceea ce fusese mai greu trecuse, îşi zisese. Nu era adevărat. Răul era departe de a se fi terminat. Aune îl întrebase odată de ce credea el că bea. Harry răspunsese fără ezitare: „Pentru că mi-e sete". Într-o varietate de feluri, Harry, deplângea faptul că trăia într-o societate într-o perioadă în care dezavantajele băuturii depăşeau avantajele. Motivele pentru a nu se îmbăta nu fuseseră niciodată principii, ci doar practice. Era extrem de obositor să fii un băutor înrăit, iar răsplata era o viaţă scurtă, nefericită de plictiseală şi oboseală fizică. Pentru un alcoolic, viaţa era alcătuită din a fi beat şi intervalele dintre perioadele în care era beat. Care dintre părţi era viaţa reală era o chestiune filosofică pe care nu avusese niciodată suficient timp să o studieze, de vreme ce răspunsul nu era capabil să îi ofere o viaţă mai bună. Sau mai rea. Conform principiului de bază al vieţii alcoolicului – Marea Sete –, tot ceea ce e bun, absolut totul, se va pierde mai devreme sau mai târziu. Aşa văzuse el ecuaţia, până ce îi întâlnise pe Rakel şi Oleg. Lucrul acesta dăduse cumpătării o nouă dimensiune. Dar nu invalidase legea alcoolicului. Iar acum nu mai putea îndura coşmarurile. Nu mai putea îndura ţipetele ei. Nu mai suporta să vadă şocul din ochii ei rigizi, lipsiţi de viaţă, în timp ce capul i se ridica înspre tavan, în lift. Mâna i se mişcă înspre dulap. Nu putea lăsa nimic necercetat. Puse cuţitul jos lângă Jim Beam şi închise uşa dulapului. Apoi se întoarse în dormitor.

Nu aprinse lumina. Razele lunii se strecurau printre draperii.

Pernele şi salteaua păreau că încearcă să scape de aşternutul moale şi lipicios, învălmăşit.

Se ghemui în pat. Ultima dată când dormise fără să aibă un coşmar fusese atunci când aţipise câteva minute în patul Camillei Loen. Şi atunci visase despre moarte, dar diferenţa era că nu îi fusese teamă. Un om poate să se închidă în sine, dar trebuie să doarmă. Şi în vis nimeni nu se poate ascunde.

Harry închise ochii.

Draperiile se mişcară, iar razele lunii tremurară. Străluciră pe peretele de deasupra capului patului şi peste urmele negre de cuţit. Probabil că fuseseră făcute cu multă forţă, pentru că tăietura străpunsese adânc lemnul din spatele tapetului alb. Canelura continuă forma, o stea mare cu cinci colţuri.

Femeia asculta traficul de pe stradă, în Trojská, şi respiraţia lui profundă, regulată, lângă ea. Din când în când, i se părea că aude ţipete de la grădina zoologică, dar ar fi putut foarte bine să fie trenurile de noapte de cealaltă parte a râului, care frânează înainte să intre în staţie. El spunea că îi plac trenurile care plecau spre Troja, care era poziţionată în partea de sus a semnului de întrebare maro pe care râul Vltava îl forma în drum spre Praga.

Ploua.

El fusese plecat toată ziua. În Brno, zisese el. Când, în cele din urmă, auzise că descuie uşa apartamentului lor, se calmase. Auzise sunetul valizei lui în contact cu podeaua, înainte să intre în dormitor. Se prefăcuse că doarme, dar îl analizase în secret în timp ce el îşi aranja încet şi cu calm hainele şi, din când în când, arunca o privire în oglinda de lângă dulap ca să se uite la ea. Apoi se strecurase în pat. Mâinile îi erau reci, iar pielea lipicioasă de transpiraţie uscată. Făcuseră dragoste în sunetul ploii ce cădea pe acoperiş, iar el avea gust de sare, şi adormise după aceea ca un copil. De obicei, şi ea era somnoroasă după ce făceau dragoste, dar acum era trează, în vreme ce seva lui curgea din ea şi îmbiba aşternutul.

Se prefăcea că nu ştie ce anume o ţine trează, deşi mintea i se întorcea sistematic la acelaşi lucru. Şi anume că găsise un fir de păr lung şi blond pe mâneca costumului lui, atunci când îl periase după ce se întorsese de la Oslo. Şi că el avea să se întoarcă la Oslo sâmbătă. Că era a patra oară în patru săptămâni. Şi că tot nu îi spunea ce anume făcea acolo. Desigur, firul ar fi putut proveni de oriunde, de la un bărbat, sau chiar de la un câine.

Bărbatul începu să sforăie.

Se gândi la perioada în care se cunoscuseră. La chipul lui deschis şi la confidenţele sincere pe care ea le interpretase greşit ca venind de la o persoană deschisă. O topise ca pe zăpezile de primăvară în piaţa Václav, dar când cedezi atât de uşor unui bărbat, întotdeauna va exista bănuiala că nu eşti singura care a cedat în acelaşi fel.

O trata totuşi cu respect, aproape ca pe un egal, deşi ar fi putut să o cumpere ca pe oricare altă prostituată din Perlová. Pentru ea, el era un dar neaşteptat, singurul pe care îl primise vreodată, singurul pe care l-ar fi putut pierde. Certitudinea aceasta o făcea să fie prudentă, o împiedica să îl întrebe unde a fost, cu cine a fost, ce făcea el de fapt.

Totuşi, se întâmplase ceva care stârnise în ea nevoia de a şti că putea avea încredere în el. Avea ceva chiar şi mai preţios de pierdut. Încă nu îi spusese nimic lui. Nici ea nu fusese sigură, până nu se dusese la doctor, cu trei zile în urmă.

Se strecură din pat şi merse în vârful picioarelor până la uşă. Apăsă cu grijă pe clanţă, privindu-i chipul în oglinda de deasupra mesei de toaletă. Ajunse în hol şi închise cu grijă uşa în urma ei.

Valiza era de un gri-închis, modern şi purta însemnul firmei Samsonite. Era aproape nouă, şi totuşi marginile erau zgâriate şi acoperite cu etichete rupte puse după controlul de securitate de la aeroport şi cu numele unor destinaţii de care ea nu auzise.

În lumina scăzută văzu combinaţia 0-0-0. Întotdeauna arăta astfel. Şi nu avea nevoie să pună mâna. Ştia că valiza nu se va deschide. Niciodată nu văzuse valiza deschisă, exceptând momentele când ea stătea în pat, iar el lua haine din sertare şi le aşeza în ea. Fusese o pură întâmplare faptul că fusese de faţă ultima dată când el împachetase. Avusese noroc că numărul combinaţiei încuietorii se afla în interior. Nu era prea greu să reţină trei numere. Nu când eşti nevoit să faci asta. Nu era greu să uite orice altceva şi să îşi amintească cele trei numere ale

unei camere de hotel, când sunaseră şi îi spuseseră că era nevoie de serviciile ei, zicându-i totodată ce să poarte şi toate celelalte cereri speciale.

Ascultă. Sforăitul lui era ca sunetul jos al unei maşini de cusut dinapoia unei uşi. Erau lucruri pe care el nu le ştia. Lucruri pe care nu trebuia să le ştie, lucruri pe care fusese silită să le facă, dar totul era în trecut acum. Puse vârfurile degetelor pe clapetele închise de deasupra numerelor şi răsuci. Viitorul era singurul lucru care conta de acum.

Încuietoarea se deschise cu un declic uşor.

Privi din poziţia ei ghemuită.

Sub capac, deasupra unei cămăşi albe, se afla un obiect urât, negru, din metal.

Nu avea nevoie să îl atingă ca să îşi dea seama că arma era autentică. Mai văzuse aşa ceva şi altădată, mai demult.

Înghiţi şi simţi că o podidesc lacrimile. Îşi apăsă degetele pe ochi. De două ori şopti numele mamei sale.

Dură numai câteva secunde.

Inspiră atunci adânc, liniştitor. Trebuia să treacă peste asta. Trebuia ca amândoi să treacă peste asta. Măcar asta explica de ce nu putea să îi spună prea multe despre profesia lui, care îi îngăduia să câştige atât de mulţi bani, după cum era evident. Şi gândul îi trecuse prin cap, nu?

Se decise.

Erau lucruri pe care ea nu le ştia. Lucruri pe care nu avea nevoie să le ştie.

Închise valiza şi răsuci cifrul lacătului înapoi la zero. Ascultă la uşă înainte să o deschidă cu grijă şi să se strecoare înăuntru. Un fascicul de lumină cădea pe pat. Dacă ar fi aruncat o privire în oglindă înainte să închidă uşa, ar fi văzut unul din ochii lui deschizându-se. Dar era mult prea preocupată de propriile gânduri. Sau, mai degrabă, de gândul la care revenea iarăşi şi iarăşi, în timp ce asculta traficul, ţipetele de la grădina zoologică şi respiraţia lui profundă, regulată. Viitorul era singurul lucru care conta acum.

Un ţipăt, o sticlă spartă de asfalt, urmată de un hohot de râs răguşit. Înjurături şi ropotul unor paşi grăbiţi îndepărtându-se spre bulevardul Sofies, în direcţia Stadionului Bislett.

Harry se uită la tavan şi ascultă sunetele nopţii de afară. Dormise trei ore fără vise, înainte să se trezească şi să înceapă să se gândească. La trei femei, două locuri ale crimei şi un om care oferea un preţ bun pe sufletul lui. Încercă să găsească un sistem aici. Să descifreze codul. Să vadă tiparul. Să înţeleagă dimensiunea de dincolo de tiparul la care se referise Øystein, întrebarea care o preceda pe „cum”. De ce.

De ce un om se îmbrăca în curier, ucidea două femei şi probabil o a treia? De ce complica lucrurile pentru sine atunci când alegea locul crimei? De ce lăsa mesaje? Când toate modelele anterioare de asasini în serie sugerau faptul că erau motivaţi sexual, de ce nu existau indicii de abuz sexual în cazurile Camillei Loen şi Barbarei Svendsen?

Harry simţi cum îl apucă durerea de cap. Se dezveli şi se întinse pe o parte. Numerele roşii ale ceasului deşteptător arătau 02:51. Ultimele două întrebări ale lui Harry erau pentru el însuşi. De ce să te ţii cu atâta disperare cu dinţii de propriul suflet, dacă asta îţi frânge inima? Şi de ce să te sinchiseşti de un sistem care te urăşte?

Îşi coborî picioarele pe podea, se duse în bucătărie şi se holbă la dulapul de deasupra chiuvetei. Turnă apă în pahar, până la buză. Apoi deschise sertarul cu cuţite, luă tubul negru, scoase capacul gri şi turnă conţinutul în palmă. O

pastilă îl va face să dormă. Două, cu un pahar de Jim Beam, l-ar face surescitat. Trei sau mai multe ar avea consecinţe neprevăzute.

Harry deschise larg gura, aruncă înăuntru trei tablete şi le înghiţi cu apă călduţă.

Se duse apoi în camera de zi, puse un disc cu Duke Ellington pe care îl cumpărase după ce îl văzuse pe Gene Hackman stând în autobuzul de noapte în *Conversaţia*, în sunetul unor acoduri fragile de pian care erau cele mai triste pe care Harry le auzise vreodată.

Se aşeză în scaunul balansoar.

„Ştiu o singură metodă”, spusese Øystein.

Harry o luă de la capăt. În ziua în care trecuse împleticindu-se pe lângă Submarin, în drum spre adresa pe pe Ullevålsveien. Vineri. Sannergata. Sâmbătă. Carl Berner. Luni. Trei femei. Trei degete retezate. Mâna stângă. Mai întâi degetul arătător, apoi degetul mijlociu, apoi inelarul. Trei locuri. Locuri cu vecini, fără familie. Un bloc de apartamente de la sfârşitul secolului trecut, unul din anii 1930 şi o clădire cu birouri din anii 1940. Putea vedea numerele etajelor deasupra uşilor liftului. Skarre discutase cu majoritatea curierilor specializaţi din Oslo şi din zonele înconjurătoare. Nu fuseseră de nici un ajutor în privinţa echipamentului de ciclist sau a tricourilor galbene, dar prin intermediul unui aranjament cu serviciile de urgenţă reuşiseră cel puţin să facă o listă a tuturor oamenilor care în ultimele şase luni cumpăraseră biciclete scumpe de tipul celor folosite de curieri.

Simţi cum îl cuprinde senzaţia de amorţeală. Lâna aspră a tapiţeriei scaunului îi înţepa coapsele şi fesele goale.

Victimele: Camilla, copywriter pentru o firmă de publicitate, singură, 28 de ani, brunetă, puţin durdulie; Lisbeth, cântăreaţă, căsătorită, 33 de ani, blondă, slabă; Barbara, recepţioneră, 28 de ani, locuia cu părinţii, blond mediu. Toate trei arătau bine, dar nu erau remarcabile. Momentele crimelor. Dacă se considera că Lisbeth fusese ucisă imediat, toate în cursul săptămânii. După-amiaza, după programul de lucru.

Duke Ellington cânta tot mai rapid. Ca şi cum capul îi era plin de note pe care trebuia să le înghesuie înăuntru. Iar acum se oprise aproape de tot. Şi doar adăuga punctele necesare.

Harry nu cercetase trecutul victimelor, nu discutase cu rudele sau cu prietenii, răsfoise doar rapoartele fără să găsească măcar ceva care să îi atragă atenţia. Nu acolo se afla răspunsul. Nu conta cine erau victimele, conta ce erau, ce reprezentau. Pentru acest asasin, victimele nu erau mai mult decât un înveliş exterior, ales mai mult sau mai puţin la întâmplare, ca toate celelalte din jurul lor. Problema era aceea de a întrezări despre ce era vorba, de a desluşi tiparul.

Şi atunci chimicalele îl atacară din plin. Efectul era mai degrabă acela al unei pastile halucinogene decât al unui somnifer. Gândirea făcu loc gândurilor şi, fără nici un fel de control – ca într-un butoi –, navigă în josul râului. Timpul pulsa, pompat ca un univers în expansiune. Când îşi reveni, totul în jurul lui era nemişcat, se auzea numai scârţâitul recorderului ce zgâria eticheta discului.

Se duse în dormitor, se aşeză cu picioarele încrucişate la capătul patului şi îşi concentră atenţia asupra stelei diavolului. După o vreme, începu să îi danseze în faţa ochilor. Îi închise. Trebuia numai să o păstreze în câmpul vizual.

Când afară se crăpă de ziuă, se afla dincolo de toate. Stătea drept, auzea şi vedea, dar visa. Zgomotul surd al ziarului *Aftenposten* trântit pe scări îl trezi. Îşi înălţă capul şi privi steaua diavolului, care nu mai dansa.

Nimic nu mai dansa. Se terminase. Văzuse tiparul.

Tiparul unui om amorţit, în căutare disperată de sentimente adevărate. Un idiot naiv care credea că acolo unde se află cineva care iubeşte, se află şi iubire,

că unde se află întrebări, se află şi răspunsuri. Tiparul lui Harry Hole. Într-un acces de furie, izbi cu capul în crucea de pe perete. Văzu stele verzi în faţa ochilor şi căzu pe pat. Privirea îi căzu pe ceasul deşteptător: 05:55. Aşternutul era ud şi cald.

Apoi, ca şi cum cineva stinse lumina, leşină.

Îi turna cafea în ceaşcă. Bărbatul mormăi un „danke” şi întoarse paginile ziarului *Observer* pe care îl cumpăra de obicei de la hotelul din colţ. Împreună cu croasantele proaspete pe care Hlinka, brutăreasa din partea locului, începuse să le facă. Ea nu fusese niciodată peste hotare, numai în Slovacia, care nu era chiar „peste hotare”, dar el o asigurase că Praga avea acum tot ceea ce aveau şi celelalte oraşe mari din Europa. Ea îşi dorise să călătorească. Înainte să îl cunoască pe el, un om de afaceri american care se îndrăgostise de ea. Îi fusese adusă drept cadou de către o legătură de afaceri din Praga, directorul unei companii farmaceutice. Era un bărbat dulce, inocent, mai degrabă rotofei, care i-ar fi dat absolut tot ce avea, numai să se întoarcă cu el acasă, în Los Angeles. Desigur, ea răspunsese da. Dar când îi spusese lui Tomas, peştele şi fratele ei vitreg, acesta se dusese în camera americanului şi îl ameninţase cu cuţitul. Americanul plecase a doua zi, iar ea nu îl mai văzuse niciodată de atunci. Patru zile mai târziu, stătea abătută, în Grand Hotel Europa, bând vin, când apăruse el. Se aşezase pe un scaun în partea din spate a camerei şi o urmărise cum respinge bărbaţii inoportuni. Asta îl atrăsese, spunea el mereu, nu faptul că era foarte solicitată de alţi bărbaţi, ci de faptul că era absolut indiferentă faţă de curtea pe care i-o făceau, atât de apatică, atât de castă.

Îl lăsase să îi cumpere un pahar cu vin, îi mulţumise şi se dusese acasă pe jos, singură.

În ziua următoare, el sunase la uşa micului ei apartament de la demisol, în Strasnice. Niciodată nu îi spusese cum aflase unde locuieşte. Dar viaţa ei se schimbase într-o clipită de la gri la roşu trandafiriu. Era fericită. Era fericită.

Ziarul foşnea în timp ce el întorcea paginile.

Ea ar fi trebuit să îşi dea seama. Dacă nu ar fi fost arma din valiză, nici nu ar mai fi stat pe gânduri.

Se hotărî să uite, să uite totul, exceptând ce era important. Erau fericiţi. Îl iubea.

Femeia stătea pe scaun, purtând în continuare şorţul. Ştia că o place cu şorţ. La urma urmelor, ştia ce anume îi făcea pe bărbaţi să tresară, şmecheria era să nu te dai de gol. Îşi coborî privirea în poală. Începu să zâmbească. Nu se putea abţine.

— Trebuie să-ţi spun ceva, continuă ea.

— D… da?

Ziarul foi ca o pânză de corabie în vânt.

— Promite-mi că nu te enervezi, zise ea, simţind cum zâmbetul i se lăţeşte.

— Nu pot să promit asta, răspunse el, fără să îşi ridice privirea.

Zâmbetul ei amorţi.

— Ce.

— Presupun că vrei să îmi spui că mi-ai umblat în valiză când te-ai trezit, azi-noapte.

Observă pentru prima dată că accentul lui era diferit. Nu mai era monoton. Bărbatul puse ziarul jos şi o privi în ochi.

Slavă Domnului, nu trebuia să îl mintă şi ştia că niciodată nu ar fi putut să o facă. Acum avea dovada. Clătină din cap, dar îşi dădu seama că nu îşi putea controla expresia feţei.

Bărbatul ridică o sprânceană.

Înghiţi.

Minutarul ceasului, ceasul mare de bucătărie pe care îl cumpărase de la IKEA cu banii lui, ticăi fără sunet.

Bărbatul zâmbi.

— Şi ai găsit teancuri de scrisori de la iubitele mele, nu-i aşa?

Clipi, complet pierdută.

Se aplecă înainte.

— Glumesc, Eva. S-a întâmplat ceva?

Femeia încuviinţă din cap.

— Sunt însărcinată, şopti ea repede, de parcă brusc trebuia să se grăbească. Eu… noi. O să avem un copil.

Bărbatul rămase împietrit, privind în gol în timp ce ea îi vorbea de bănuelile ei, despre vizita la doctor şi apoi, în cele din urmă, de certitudine. După ce termină, bărbatul se ridică şi ieşi din bucătărie. Se întoarse şi îi dădu o cutie mică şi neagră.

— O vizitez pe mama, zise el.

— Poftim?

— Te întrebai ce am de gând să fac în Oslo. O s-o vizitez pe mama.

— Ai o mamă. Acesta fusese primul ei gând. Chiar avea o mamă? Dar adăugă. În Oslo?

Bărbatul zâmbi şi arătă din cap înspre cutie.

— Deschide-o, *Liebling*. E pentru tine. Pentru copil.

Clipi de două ori înainte să se poată aduna cât să deschidă cutia.

— E minunat, spuse ea şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Te iubesc, Eva Marvanova.

Armonia reveni în accentul lui.

Ea zâmbi printre lacrimi, în timp ce el o ţinu în braţe.

— Iartă-mă, şopti ea. Iartă-mă. Faptul că mă iubeşti e tot ce vreau să ştiu. Restul nu e important. Nu trebuie să-mi povesteşti despre mama ta. Sau despre armă.

Simţi cum corpul lui se încordează în braţele ei. Îşi puse gura la urechea lui.

— Am văzut arma, şopti ea. Dar nu trebuie să ştiu nimic. Nimic, mă auzi?

Se eliberă din braţele ei.

— Ei bine, zise el. Îmi pare rău, Eva, dar nu există altă cale. Nu acum.

— La ce te referi?

— Trebuie să afli cine sunt eu.

— Dar eu ştiu cine eşti tu, iubitule.

— Nu ştii cu ce mă ocup.

— Nu cred că vreau să ştiu.

— Va trebui. Luă cutia din braţele ei, scoase colierul din ea şi îl ridică. Asta fac.

Diamantul în formă de stea străluci ca ochii unui amant atunci când reflectă lumina dimineţii de la fereastra bucătăriei.

— Şi asta.

Scoase mâna din buzunarul jachetei. În mână ţinea aceeaşi armă pe care o văzuse în valiză. Dar era mai lungă şi avea o bucată lungă de metal ataşat la

capătul ţevii. Eva Marvanova nu ştia prea multe despre arme, dar ştia ce era acela. Amortizor de sunet.

Harry fu trezit de sunetul telefonului. Se simţea de parcă cineva îi îndesase un prosop în gură. Încercă să o umezească cu limba, dar îl zgârie pe cerul gurii ca o felie de pâine uscată. Ceasul de lângă pat arăta 10:17. Jumătate amintire, jumătate imagine îi reveni în minte. Se duse în camera de zi. Telefonul sună pentru a şasea oară.

Ridică receptorul.

— Harry. Cu cine vorbesc?

— Voiam numai să îmi cer scuze.

Era vocea pe care dintotdeauna îşi dorise să o audă.

— Rakel?

— Este serviciul tău, zise ea. Nu am nici un drept să fiu furioasă. Îmi pare rău.

Harry se aşeză pe scaun. Ceva se lupta să iasă din străfundurile viselor lui pe jumătate uitate.

— Ai toate motivele să fii supărată, zise el.

— Eşti poliţist. Cineva trebuie să vegheze asupra noastră.

— Nu vorbesc despre slujbă, spuse Harry.

Rakel nu răspunse. Harry aşteptă.

— Mi-e dor de tine, zise ea cu vocea tremurându-i de lacrimi.

— Ţi-e dor de persoana care îţi doreşti să fiu, răspunse el. În vreme ce eu tânjesc...

— La revedere, rosti ea ca un cântec întrerupt brusc în timpul primei strofe.

Harry rămase pe loc, uitându-se la telefon, exaltat şi decepţionat în acelaşi timp. Un fragment al visului de noapte făcu o ultimă încercare de a ieşi la suprafaţă, lovindu-se de marginea de gheaţă care devenea tot mai groasă cu fiecare secundă, în vreme ce temperatura scădea. Bâjbâi pe măsuţă după ţigări şi găsi un chiştoc în scrumieră. Limba încă îi mai era semiamorţită. Din dicţia lui neclară probabil că Rakel trăsese concluzia că e din nou mahmur, fapt care nu era prea departe de adevăr, exceptând faptul că nu avea nici un chef să mai ia din nou aceeaşi otravă.

Se duse în dormitor şi se uită la ceasul de pe noptieră. Era timpul să se ducă la serviciu. Ceva...

Închise ochii.

Un ecou al lui Duke Ellington răsună în canalele sale auditive. Nu era acolo. Trebuia să înainteze mai adânc. Continuă să asculte. Auzi ţipătul dureros al tramvaiului, paşii unei pisici pe acoperiş, un fâşâit ameninţător în frunzişul mestecenilor din curte. Chiar mai departe. Auzi curtea gemând, pârâitul chitului de la ramele ferestrelor, huruitul camerei goale de la subsol, în adâncuri. Auzi foşnetul pătrunzător al cearşafurilor pe pielea sa şi lipăitul pantofilor săi nerăbdători în hol. O auzi pe mama sa şoptind, cum obişnuia ea, înainte ca el să adoarmă: „*Bak skapet bakenfor skapet bakenfor skapet til hans madam...*” Şi ajunse din nou în vis.

Visul de azi-noapte. Era orb. Probabil că era orb, pentru că putea numai să audă.

Auzi o voce psalmodiind şi un soi de murmur de rugăciuni în fundal. Judecând după acustică, se afla într-o încăpere mare, ca de biserică, dar se auzea şi un fel de picurare continuă. De sub tavanul înalt şi boltit, dacă despre asta era vorba, se auzea un fâlfâit furios de aripi. Porumbei? Un preot sau un predicator

probabil conducea o adunare, dar slujba era necunoscută şi ciudată. Aproape ca rusa, sau în altă limbă. Congregaţia se alătură psalmodiind. O armonie ciudată, cu secvenţe scurte, sacadate. Nici un cuvânt familiar, ca Isus sau Maria. Dintr-odată, congregaţia începu să cânte, alături de o orchestră. Recunoscu melodia. De la televizor. Stai puţin. Auzi ceva rostogolindu-se. O bilă. Se opri.

„Cinci, rosti o voce de femei. Numărul este cinci.” Era codul.

CAPITOLUL 23

VINERI. UN NUMĂR UMAN

Revelaţiile lui Harry erau de obicei mici – picături de gheaţă care îl loveau în cap. Nu mai erau aşa, dar, desigur, privind în sus şi urmărind căderea picăturilor, ar fi putut stabili legătura cauzală. Revelaţia aceasta era diferită. Era un dar, o favoare nemeritată din partea unui înger, muzica aceea ce putea ajunge la oameni, ca Duke Ellington, gata făcută, direct dintr-un vis. Şi tot ceea ce trebuia să faci era să stai comod şi să o laşi să curgă.

Iar Harry se pregătea să facă exact acest lucru. Planificase audierea concertului în biroul său, la ora 13:00. Avea deci suficient de mult timp ca să lămurească partea cea mai importantă, ultima parte a codului. Pentru aceasta avea nevoie de Steaua Polară. Şi de o hartă a cerului.

În drum spre serviciu, se opri la o papetărie ca să cumpere o riglă, un raportor, un compas, o cariocă având vârful cel mai subţire pe care o găsi şi câteva foi de calc. Se puse pe treabă de îndată ce ajunse la birou. Găsi harta mare a oraşului Oslo pe care o rupsese, o lipi, şterse avizierul şi prinse din nou harta pe peretele biroului. Desenă apoi un cerc pe hârtia de calc, îl împărţi în cinci sectoare de exact 72 de grade fiecare şi apoi, cu creionul şi rigla, uni fiecare dintre cele mai îndepărtate două puncte, cu o linie continuă. Când termină, ridică hârtia de calc în lumină. Steaua diavolului.

Proiectorul de sus din sala de conferinţe dispăruse, aşa că Harry se duse în sala de conferinţe a Secţiei Omucideri, unde inspectorul-şef Ivarsson îşi ţinea prelegerea obişnuită – cunoscută printre colegi drept „Cum am devenit atât de deştept” – în faţa unui grup de ziarişti de duminică.

— Maximă prioritate, zise Harry, scoţând ştecărul şi împingând suportul pe role al aparatului de proiecţie pe lângă un Ivarsson stupefiat.

Înapoi în biroul său, Harry puse hârtia de calc pe proiector, îndreptă fasciculul de lumină spre hartă şi stinse lumina din cameră.

În camera întunecată, fără ferestre, îşi auzi propria respiraţie în timp ce răsuci foaia, mişcă proiectorul mai aproape şi mai departe şi potrivi conturul negru al stelei până ce se potrivi. Chiar se potrivea. Sigur că se potrivea. Se holbă la hartă, încercui două numere de străzi şi dădu câteva telefoane.

Era gata.

La 13:05, Bjarne Møller, Tom Waaler, Beate Lønn şi Ståle Aune stăteau pe scaune împrumutate, înghesuiţi în biroul lui Harry şi al lui Halvorsen, tăcuţi ca nişte şoricei.

— Este un cod, zise Harry. Un cod foarte simplu. Un numitor comun pe care ar fi trebuit să îl vedem de la început. Ne-a fost dat foarte limpede. O cifră.

Se uitară cu toţii la el.

— Cinci, zise Harry.

— Cinci?

— Numărul este cinci.

Harry privi cele patru feţe nedumerite.

Atunci se întâmplă ceva ce el mai experimenta din când în când, tot mai frecvent cu trecerea timpului, după perioade lungi de beţie. Fără nici un avertisment, pământul îi fugi de sub picioare. Avu senzaţia de cădere şi pierdu simţul realităţii. Nu existau patru colegi în faţa lui, într-un birou, nu era nici un caz

de crimă, nu era o zi caldă de vară în Oslo, nimeni pe nume Rakel şi Oleg nu existaseră. Ştia că acest scurt atac de panică ar fi putut fi urmat de altele şi se strădui să reziste.

Harry ridică ceaşca de cafea şi bău încet, în vreme ce se adună.

Îşi zise că în momentul în care va auzi sunetul ceştii puse înapoi pe birou se va fi întors aici, în această realitate.

Puse cana jos şi aceasta scoase un sunet înfundat.

— Prima întrebare, zise Harry. Asasinul a lăsat acest semn în preajma tuturor victimelor, împreună cu un diamant. Câte laturi are?

— Cinci, răspunse Møller.

— A doua întrebare. A mai tăiat şi câte un deget de la mâna stângă a fiecărei victime. Câte degete sunt la o mână? A treia întrebare. Crimele şi respectiv dispariţia au avut loc în trei săptămâni consecutive, vineri, miercuri şi respectiv luni. Câte zile se află în total între ele?

Se făcu linişte câteva secunde.

— Cinci, zise Waaler.

— Şi ora crimei?

Aune îşi drese vocea.

— În jurul orei cinci.

— A cincea şi ultima întrebare. Adresele victimelor par să fi fost alese la întâmplare, dar locurile crimelor au un lucru în comun. Beate?

Lui Beate i se lungi faţa.

— Cinci?

Toţi cei patru se uitară nedumeriţi la Harry.

— Ah, la dracu', exclamă Beate, oprindu-se apoi şi roşind. Scuze, am vrut să spun... la etajul cinci. Toate victimele au murit la etajul cinci.

— Exact.

Revelaţia începu să lumineze feţele celorlalţi în timp ce Harry se îndreptă spre uşă.

— Cinci.

Møller pronunţă cuvântul de parcă tocmai mâncase şi i se făcuse rău.

Se făcu beznă când Harry stinse lumina. Puteau doar să îi audă vocea în timp ce se mişca în încăpere.

— Cinci este un număr familiar într-o varietate de ritualuri. În magia neagră. În vrăjitorie. Şi în adorarea diavolului. De asemenea, în creştinism. Cinci este numărul rănilor pe care Hristos le-a primit pe cruce. Şi există cei cinci stâlpi şi cele cinci chemări la rugăciune în islam. În unele scrieri, cinci este socotit un număr uman, cum avem cinci simţuri şi trecem prin cinci etape în viaţă.

Se auzi un declic şi dintr-odată o faţă palidă iluminată cu ochii afundaţi în orbite şi o stea pe frunte se materializă în faţa lor din întuneric. Urmă un zumzăit uşor de şoapte.

— Scuze.

Harry răsuci aparatul de proiecţie astfel încât fasciculul de lumină să se îndrepte dinspre faţa lui spre peretele alb.

— După cum puteţi vedea, aceasta este o pentagramă, sau o stea a diavolului, aceeaşi pe care am găsit-o sculptată şi desenată în apropierea cadavrelor Camillei Loen şi Barbarei Svendsen. Pe baza secţiunii de aur, după cum este cunoscută. Cum funcţionează asta, Ståle?

— Habar n-am, pufni psihologul. Detest ştiinţele exacte.

— Bine, zise Harry. Am făcut o versiune simplă cu un raportor. Este suficient de bună pentru scopurile noastre.

— Scopurile noastre? întrebă Møller.

— Până acum v-am arătat câteva coincidenţe numerice care ar fi putut foarte bine să fie întâmplătoare. Aceasta este dovada că nu sunt aşa. Cele trei crime au avut loc pe perimetrul unui cerc cu centrul în inima oraşului Oslo, continuă Harry. În plus, ele sunt separate de un interval de exact 72 de grade. După cum puteţi vedea, locurile crimelor sunt poziţionate…

—… în vârfurile celor trei colţuri ale stelei, şopti Beate.

— Dumnezeule! completă Møller, uimit. Vrei să spui că... că ne-a dat…

— Ne-a dat o Stea Polară, zise Harry. Este codul său... prin care ne spune de cele cinci crime. Trei au fost deja înfăptuite şi se vor mai petrece încă două. Care, conform stelei, se vor petrece aici şi aici.

Harry arătă spre cercurile pe care le desenase pe hartă, în jurul a două puncte.

— Şi ştim când anume, zise Tom Waaler.

Harry încuviinţă din cap.

— Dumnezeule! făcu Møller. Cu cinci zile între fiecare crimă, asta înseamnă.

— Sâmbătă, zise Beate.

— Mâine, zise şi Aune.

— Dumnezeule! exclamă Møller pentru a treia oară.

Exclamaţia părea să vină din adâncul inimii.

Harry continuă să vorbească, întrerupt de vocile entuziaste ale celorlalţi, pe când soarele străbătea, sus, cerul palid, ars, deasupra micilor ambarcaţiuni albe care făceau încercări, fără tragere de inimă, să-şi găsească drumul înapoi spre uscat. În Bjørvika, la intersecţia aglomerată cunoscută popular drept Maşina Traficului, o pungă pluti, deasupra străzilor, dusă de curenţii calzi de aer, care se întrepătrundeau ca nişte vipere încâlcite în cuib.

— Stai puţin, zise Tom Waaler. Cum ar fi putut criminalul să ştie că Lisbeth Barli locuia la etajul cinci, dacă a aşteptat-o jos, în stradă?

— Dar nu a aşteptat-o aiurea, pe stradă, zise Beate. S-a aflat pe casa scării. Am verificat ceea ce a spus Barli despre uşă, că nu se închide cum trebuie, şi este adevărat. A urmărit liftul, ca să vadă dacă cineva cobora de la etajul cinci, ascunzându-se în culoarul dinspre demisol în caz că apărea cineva.

— Foarte bine, Beate, zise Harry. Şi apoi?

— A urmărit-o pe stradă şi... nu, e prea riscant. A oprit-o când a coborât din lift. Şi a folosit cloroform.

— Nu, interveni Waaler cu fermitate. E prea riscant. Aşa, ar fi trebuit să o care până la o maşină parcată afară şi, dacă i-ar fi văzut cineva, cu siguranţă ar fi observat maşina şi ar fi reţinut numărul acesteia.

— Nu cloroform, zise Møller. Iar maşina era parcată la ceva distanţă. A ameninţat-o cu o armă şi a făcut-o să meargă înaintea lui, în vreme ce el a urmat-o cu arma ascunsă în buzunar.

— Indiferent ce s-a întâmplat, victimele sunt alese la întâmplare, afirmă Harry. Cheia este locul unde este comisă crima. Dacă Wilhelm Barli ar fi coborât cu liftul, de la etajul cinci, în locul soţiei lui, el ar fi fost victima.

— Dacă este aşa cum spui, astfel s-ar putea explica motivul pentru care femeile nu au fost abuzate sexual, zise Aune. Dacă criminalul…

— Asasinul.

—... asasinul nu a ales victimele, asta înseamnă că este o coincidenţă faptul că au fost toate femei. În acest caz, victimele nu sunt obiecte sexuale. Acţiunea în sine este cea care îi oferă satisfacţia.

— Dar cum rămâne cu toaleta femeilor? interveni Beate. Asta nu a fost la întâmplare. Nu ar fi fost mai firesc pentru un bărbat să se ducă la toaleta bărbaţilor dacă sexul victimei nu are nici o importanţă? Aşa nu ar fi riscat să atragă atenţia la intrare sau la ieşire.

— Poate, zise Harry. Dar dacă s-a pregătit atât de bine pe cât se pare, ar fi ştiut că sunt mult mai mulţi bărbaţi decât femei într-un birou de avocatură. Înţelegi?

Beate clipi des cu ambii ochi.

— Bine gândit, Harry, spuse Waaler. La toaleta femeilor risca mult mai puţin să fie deranjat în timpul ritualului.

Era 14:08 şi Møller fu cel care puse capăt şedinţei.

— Bine, oameni buni, am vorbit destul despre morţi. Haideţi să ne concentrăm asupra celor vii.

Soarele porni să străbată a doua jumătate a arcului său obişnuit, iar umbrele începură să se lungească în curtea părăsită a şcolii din Tøyen, unde nu se mai auzea decât pocnetul monoton al unei mingi de fotbal izbite sistematic de un perete. În biroul ermetic închis al lui Harry, aerul devenise o supă groasă de fluide umane evaporate. Colţul stelei din dreapta Pieţei Carl Berners se afla chiar deasupra unei proprietăţi de lângă Ensjøveien din Kampen. Harry explicase că proprietatea de sub vârf fusese construită în 1912, fiind în acea vreme cunoscută drept „casa tuberculozei", dar de atunci fusese transformată într-un cămin studenţesc. La început ca locuinţă pentru studenţii la Economie, apoi pentru cei de la şcoala de infirmiere şi, în final, pentru studenţi în general.

Ultimul vârf al pentagramei arăta către un şir de linii paralele.

— Liniile feroviare din gara Oslo? întrebă Møller. Nimeni nu locuieşte acolo, nu-i aşa?

— Stai puţin, zise Harry, arătând spre un pătrăţel aproape ascuns. Aici trebuie să fie un depozit. Este.

— Nu. Harta are dreptate, spuse Waaler. Chiar este o casă acolo. N-ai observat-o niciodată când ai venit cu trenul? Casa aceea ciudată, din cărămidă, complet izolată. Cu grădină şi aşa mai departe.

— Te referi la Vila Valle, zise Aune. Casa şefului gării. Este binecunoscută. Presupun că acum sunt birouri acolo.

Harry clătină din cap şi le spuse că Biroul Naţional de Evidenţă a Populaţiei avea înregistrată o persoană care locuia acolo, o femeie în vârstă, Olaug Sivertsen.

— Nu există un etaj cinci în căminul studenţesc sau la casa şefului gării, zise Aune.

— Îl va opri asta? întrebă Waaler, întorcându-se către Aune.

Aune ridică din umeri.

— Nu cred. Dar acum vorbim despre prezicerea viitorului la un comportament uman, iar aici presupunerea voastră e la fel de bună ca a mea.

— Bine, zise Waaler. Să presupunem că mâine va ataca în căminul studenţesc, iar şansa noastră este să organizăm o operaţiune bine planificată. Sunteţi de acord?

Toţi cei din jurul mesei încuviinţară.

— Bine, repetă Waaler. O să iau imediat legătura cu Sivert Falkeid de la Forţele Speciale, ca să lucrăm la detalii.

Harry văzu o scânteie în privirea lui Tom Waaler. Îl înţelegea. Acţiunea. Arestarea. Mirosul prăzii. Esenţa muncii în poliţie.

— Mă duc cu Beate pe Bulevardul Schweigaards să văd dacă ne putem întâlni cu Sivertsen, zise Harry.

— Aveţi grijă, strigă Møller, ca să acopere zgomotul scaunelor târşite pe podea. Nu trebuie să existe nici o scurgere. Ţineţi minte ce a spus Aune despre cum tipii ăştia de la Forţele Speciale adulmecă în jurul investigaţiilor.

Soarele apunea. Temperatura se ridica.

CAPITOLUL 24

VINERI. OTTO TANGEN

Otto Tangen se rostogoli într-o parte. Era lac de transpiraţie după încă o noapte tropicală, dar nu faptul acesta îl trezise. Se întinse după telefon şi patul vechi pârâi ameninţător. Se rupsese la miezul unei nopţi, acum mai bine de un an, când Otto i-o trăsese lui Aud-Rita, de la brutărie, de-a latul patului. Aud-Rita era numai o mână de fată, dar Otto sărise de 110 kilograme în acea primăvară şi era beznă în cameră atunci când descoperiseră că paturile erau construite pentru mişcare în lungimea lor, iar nu pe lăţime. Aud-Rita se aflase dedesubt, iar Otto fusese nevoit să o ducă la urgenţe la Hønefoss, cu clavicula fracturată. Ea fusese furioasă, iar în accesul ei de mânie, ameninţase că o să îi spună lui Nills, partenerul şi cel mai bun – de fapt, unicul – prieten al lui Otto. În perioada aceea, Nills cântărea 115 kilograme şi era bine-cunoscut pentru temperamentul lui coleric. Otto râsese atât de tare, încât abia că mai putuse respira şi, de atunci, Aud-Rita se uita furioasă la el ori de câte ori intra în brutărie. Lucrul acesta îl întrista pentru că, la urma urmelor, noaptea aceea era pentru el o amintire plăcută. Era, de asemenea, ultima dată când se mai culcase cu cineva.

— Harry Sounds, pufni el în telefon.

Îşi numise compania după rolul pe care Gene Hackman îl jucase în filmul care, în multe privinţe, determinase viaţa profesională şi viitoare a lui Otto: *Conversaţia*, un film de Francis Ford Coppola din 1974 despre un mare ştab. Nimeni din cercul limitat de cunoştinţe al lui Otto nu îl văzuse. Cât despre el, îl văzuse de 38 de ori. Când îşi dăduse seama ce informaţii din vieţile celorlalţi îţi poate oferi un mic echipament tehnic, la vârsta de 15 ani îşi cumpărase primul microfon şi descoperise despre ce discutau părinţii lui în dormitor. În ziua următoare, începuse să economisească bani pentru prima sa cameră video.

Acum avea 35 de ani şi în jur de 100 de microfoane, 24 de camere video şi un fiu de unsprezece ani de la o femeie cu care îşi petrecuse o noapte umedă de toamnă în camioneta lui de supraveghere. Măcar reuşise să o convingă să îl boteze pe băiat Gene. Ar fi putut totuşi să spună, fără să clipească, că, emoţional vorbind, era mai apropiat de microfoanele sale. Într-adevăr, colecţia lui includea microfoane performante Neuman din anii ‘50 şi microfoane direcţionale Offscreen. Cele din urmă erau special proiectate pentru a fi folosite cu camere foto militare, şi fusese nevoit să se ducă în America pentru a le cumpăra pe sub mână, dar acum le achiziţiona de pe internet, fără nici o problemă. Locul de frunte în colecţie revenea însă celor trei microfoane ruseşti de spionaj, de mărimea unor vârfuri de ac. Nici o marcă nu era inscripţionată pe ele şi intrase în posesia lor la un târg din Viena.

În plus, Harry Sounds era proprietarul unuia din cele două studiouri profesionale mobile de supraveghere din Norvegia. Aceasta însemna că din când în când era contactat de poliţie, POT şi, mai rar, de Serviciul de Spionaj al Ministerului Apărării. Şi-ar fi dorit să se întâmple mai des. Se săturase să monteze camere de supraveghere în magazine 7-Eleven şi Videonova şi să antreneze un personal care nu înţelegea elementele mai sofisticate implicate în monitorizarea clienţilor care nu bănuiau nimic. În ceea ce privea munca de supraveghere, era mai uşor să găsească spirite înrudite lui în forţele de poliţie şi în Ministerul Apărării, dar echipamentul performant al lui Harry Sounds costa mulţi bani şi, spre neplăcerea lui, Otto auzea din ce în ce mai des vechea poveste a reducerilor

bugetare. Îi spuneau că era mai ieftin pentru ei să îşi instaleze propriul echipament într-un apartament sau o casă din apropierea ţintei, şi desigur că aveau dreptate. Din când în când totuşi, în apropiere nu se afla nici o casă aflată într-o stare rezonabilă, sau misiunea solicita echipament de calitate pe care ei nu îl aveau. Şi atunci îl sunau pe Harry Sounds. Ca acum.

Otto ascultă. Părea a fi o misiune minunată. Cum evident se aflau numeroase apartamente în apropierea ţintei, bănui că urmăreau un peşte mare. Şi în acest moment era un singur peşte atât de mare în apă.

— E vorba de cazul curierului? întrebă el, ridicându-se cu grijă în pat, ca să nu se afunde de la mijloc.

Ar fi trebuit să cumpere un alt pat. Nu era sigur dacă amânarea constantă se datora circumstanţelor economice sau sentimentalismului. Indiferent de motiv, dacă acea conversaţie se ridica la nivelul aşteptărilor pe care le întrezărea, în curând avea să îşi permită un pat decent, solid, la comandă. Poate unul dintre cele rotunde. Şi atunci poate că putea încerca un nou asalt asupra lui Aud-Rita. Nils cântărea 135 de kilograme acum şi arăta revoltător.

— Este urgent, zise Waaler fără să îi răspundă la întrebare, dar asta era suficient pentru Otto. Vreau ca totul să fie instalat în seara asta.

Otto râse zgomotos.

— Deci vrei ca scara, liftul şi diversele coridoare care străbat o clădire cu patru etaje să fie acoperite pentru sunet şi imagine într-o singură noapte? Îmi pare rău, amice, nu se poate.

— Este un caz de maximă prioritate şi ai lăsat la o parte...

— Am zis N-U. *Capisce?*

Gândul îl făcu pe Otto să jubileze şi patul începu să se clatine.

— Dacă este atât de urgent, putem începe în noaptea asta, Waaler. Şi îţi promit că o să fie gata până luni dimineaţă.

— Înţeleg, zise Waaler. Scuză-mă pentru naivitatea mea.

Dacă Otto ar fi fost la fel de priceput să interpreteze vocile pe cât era să le înregistreze, poate ar fi detectat în intonaţia lui Waaler faptul că inspectorului nu îi picase bine deloc refuzul lui. Acum era însă mai preocupat să negocieze urgenţa şi numărul de ore de care avea nevoie ca să facă toată treaba.

— Bine, acum suntem oarecum pe aceeaşi lungime de undă, zise Otto căutându-şi şosetele sub pat. Dar nu văzu decât ghemotoace de praf şi cutii goale de bere. Va trebui să adaug o taxă pentru orele lucrate seara. Şi desigur în weekend.

Bere! Poate că ar fi trebuit să cumpere o cutie mare şi să o invite pe Aud-Rita să sărbătorească obţinerea misiunii? Sau, dacă ea nu putea, pe Nils.

— Şi un mic avans pentru echipamentul pe care va trebui să îl închiriez. Nu îmi curg toate astea la robinet.

— Nu, zise Waaler. Se află probabil în şopronul lui Stein Astrup din Asker.

Otto Tangen aproape că scăpă receptorul.

— Vai de mine, zise Waaler sarcastic, cu voce blândă. Am atins un nerv sensibil? Ceva ce ai uitat să declari? Vreun echipament trimis cu vaporul din Rotterdam?

Patul se prăbuşi la podea cu un trosnet.

— Poţi lua câţiva dintre băieţii noştri ca să te ajute, continuă Waaler. Bagă-ţi burta într-o pereche de pantaloni, bagă-ţi supermaşina în viteză şi vino la biroul meu pentru informare şi ca să trecem în revistă schiţele.

— Eu... eu...

—... sunt copleşit de recunoştinţă. E minunat că prietenii pot lucra împreună, nu-i aşa, Tangen? Fii deştept, nu sufla o vorbă, încearcă să faci cea mai bună treabă din viaţa ta şi totul va fi bine.

CAPITOLUL 25

VINERI. PĂSĂREASCA

— Locuiţi aici? întrebă Harry, împietrit.

Era împietrit deoarece similitudinea era atât de izbitoare, încât tresări atunci când femeia deschise uşa. Cercetă cu atenţie faţa palidă, îmbătrânită. Era vorba de ochii ei. Aveau acelaşi calm, aceeaşi căldură. Mai presus de orice, erau ochii ei. Dar şi vocea ei, atunci când confirmă că era într-adevăr Olaug Sivertsen.

— Poliţia, zise el, ridicând legitimaţia.

— Serios? Sper că nu s-a întâmplat nimic rău, nu?

O expresie de nelinişte străbătu reţeaua de riduri şi linii fine de pe faţă. Harry se întrebă dacă preocuparea era pentru altcineva. Poate avea impresia asta din cauza asemănării, pentru că ea se preocupase tot timpul pentru ceilalţi.

— Nu, nimic, răspunse el automat şi repetă minciuna clătinând din cap. Putem intra?

— Desigur.

Femeia deschise larg uşa şi le făcu loc. Harry şi Beate păşiră înăuntru. Harry închise ochii. Mirosea a săpun fin şi a haine vechi. Desigur. Când redeschise ochii, femeia îl privea cu un zâmbet întrebător pe buze. Harry îi zâmbi şi el. Nu avea cum să presupună că el aşteptase o îmbrăţişare, o mângâiere pe cap şi câteva cuvinte şoptite că Bunicul îi aştepta pe el şi pe Sis cu o surpriză.

Îi conduse într-un salon, dar nu era nimeni acolo. Salonul – sau saloanele, pentru că erau trei, unul după celălalt – aveau modele circulare pe tavan, cu coroane de sticlă şi erau mobilate cu antichităţi elegante. Şi mobilele, şi covoarele erau uzate, dar erau impecabile şi aranjate cum numai o casă cu un singur locatar poate fi.

Harry se întrebă de ce o chestionase dacă locuieşte acolo. Fusese ceva în felul în care deschisese uşa? Sau în felul în care îi poftise înăuntru? În orice caz, se aşteptase într-un fel să vadă un bărbat, bărbatul din casă, dar se părea că Biroul Naţional de Evidenţă a Populaţiei avusese dreptate. Ea era singurul locatar.

— Luaţi loc, zise ea. Cafea?

Sună mai degrabă ca o rugăminte decât ca o ofertă. Stânjenit, Harry îşi drese vocea, nesigur dacă ar fi trebuit să îi spună motivul prezenţei lor acolo la începutul sau la sfârşitul conversaţiei lor.

— Sună grozav, răspunse Beate cu un zâmbet.

Bătrâna îi întoarse zâmbetul şi îşi târşi picioarele până la bucătărie. Harry îi aruncă lui Beate o privire recunoscătoare.

— Îmi aminteşte de. Începu el.

— Ştiu, zise Beate. Am văzut-o pe faţa ta. Şi bunica mea semăna puţin cu ea.

— Hm, făcu Harry, privind în jur.

Nu erau prea multe fotografii de familie. Doar chipuri serioase în două poze alb-negru decolorate, care trebuie să fi fost făcute înainte de război, şi patru fotografii ale unui băiat la vârste diferite. Într-o fotografie de adolescenţă avea coşuri, o tunsoare după moda anilor ‘60, ochii blânzi de ursuleţ care îi întâmpinase în cadrul uşii şi un zâmbet care nu era decât atât – un zâmbet. Nu faţa chinuită pe care Harry, nu fără mare dificultate, reuşise să o afişeze în faţa aparatului la aceeaşi vârstă.

Femeia bătrână se întoarse cu o tavă, se aşeză, turnă cafea şi dădu din mână în mână o farfurie de prăjituri Maryland. Harry aşteptă până ce Beate termină de complimentat cafeaua.

— *Fru* Sivertsen, aţi citit despre tinerele femei care au fost ucise recent în Oslo?

Femeia clătină din cap.

— Am văzut titlurile ziarelor. Sunt pe prima pagină în *Aftenposten*. Nu poţi să nu le vezi. Dar nu citesc niciodată despre aşa ceva.

Ridurile din jurul ochilor ei se îndreptară în jos când zâmbi.

— Şi mă tem că sunt numai o *frøken* bătrână, nu o *fru*.

— Îmi cer scuze. Am crezut…

Harry aruncă o privire spre fotografii.

— Da, zise ea. Este băiatul meu.

Se făcu linişte. Vântul purtă cu el lătratul îndepărtat al câinilor şi vocea metalică anunţând că trenul spre Halden se pregătea să plece de la peronul 17, dar abia dacă mişcă perdelele de la uşile balconului.

— Da. Harry îşi ridică ceaşca de cafea, dar se decise să vorbească şi o puse din nou jos. Avem motive să credem că persoana care a ucis fetele este un asasin în serie şi că una din următoarele două ţinte este…

— Minunate prăjituri, *fru* Sivertsen, îl întrerupse dintr-odată Beate, cu gura plină.

Harry se uită la ea, uimit. Dinspre uşile balconului veni şuieratul unui tren ce sosea în gară.

Bătrâna zâmbi, încurcată.

— Sunt numai prăjituri cumpărate, zise ea.

— Să o iau de la capăt, *fru* Sivertsen, zise Harry. În primul rând, aş vrea să spun că nu există nici un motiv de îngrijorare, că avem situaţia sub control. Apoi…

— Mulţumesc, spuse Harry în timp ce mergeau spre Bulevardul Schweigaards, pe lângă hangare şi clădirile joase ale fabricii. Făceau un contrast evident cu casa şi grădină, care era ca o oază verde în mijlocul pietrişului negru.

Beate zâmbi fără să roşească.

— M-am gândit c-ar trebui să evităm echivalentul mental al unei fracturi la osul şoldului. Ni se permite să ocolim un pic problema, să prezentăm lucrurile într-un mod mai frumos decât sunt de fapt.

— Da, am auzit şi eu asta. Harry aprinse o ţigară. Niciodată nu am fost prea priceput la discuţiile cu oamenii. Sunt mai bun la ascultat. Şi poate…

Se opri brusc.

— Ce e? întrebă Beate.

— Poate am devenit cam insensibil. Poate că nu-mi mai pasă chiar atât de mult. Poate că e timpul să… fac altceva. Vrei să conduci tu?

Îi aruncă cheile peste capota maşinii.

Beate le prinse şi le privi încruntată.

La ora 20:00, cei patru detectivi care conduceau investigaţia, împreună cu Aune, stăteau din nou în sala de conferinţe.

Harry raportă rezultatele întâlnirii din Vila Valle şi spuse că Olaug Sivertsen primise vestea cu calm. Era evident înspăimântată, dar nu se panicase la gândul că s-ar putea afla pe lista morţii unui criminal în serie.

— Beate i-a sugerat că ar putea să se mute o vreme la fiul ei, zise Harry. Cred că ar fi o idee bună.

Waaler clătină din cap.

— Nu? întrebă Harry, surprins.

— S-ar putea ca asasinul să supravegheze viitoarele locuri ale crimei. Dacă ar începe să se întâmple lucruri neobişnuite, s-ar putea să îl gonim.

— Vrei să spui că ar trebui să folosim o bătrânică nevinovată pe post de... de... de... Beate încercă să îşi ascundă mânia, dar reuşi să bâlbâie, roşie la faţă... momeală?

Waaler îi susţinu privirea lui Beate. De data aceasta şi ea i-o susţinu pe-a lui. În cele din urmă tăcerea deveni atât de apăsătoare, încât Møller deschise gura să spună ceva, orice, nişte cuvinte la întâmplare, dar Waaler i-o luă înainte.

— Vreau să fiu sigur că îl vom prinde pe tip, ca să dormim cu toţii liniştiţi noaptea. Şi din câte am înţeles, rândul bătrânei căprioare va veni abia săptămâna viitoare.

Møller izbucni într-un râs zgomotos, încordat. Şi deveni chiar şi mai zgomotos atunci când observă că atmosfera tensionată nu fusese relaxată.

— Oricum, începu Harry, nu va pleca. Fiul ei locuieşte mult prea departe, undeva peste hotare.

— Bine, zise Waaler. Cât despre căminul studenţesc, este cam gol acum din cauza vacanţei, dar tuturor ocupanţilor cu care am discutat li s-a spus clar să stea în camerele lor mâine. În afară de asta, li s-au dat informaţii minime. Le-am spus că e vorba despre un spărgător pe care încercăm să îl prindem în fapt. O să instalăm echipamentul de supraveghere în noaptea asta, în vreme ce criminalul doarme, sperăm noi.

— Şi Forţele Speciale?

Waaler zâmbi.

— Sunt fericite.

Privirea lui Harry alunecă pe fereastră. Încercă să îşi aducă aminte cum era să fii fericit.

Møller încheie şedinţa şi Harry observă că petele de sudoare formate pe ambele părţi ale cămăşii lui Aune aveau forma Somaliei.

Cei trei se aşezară din nou.

Møller aduse patru beri Carlsberg din frigiderul de la bucătărie.

Aune acceptă una dând din cap, cu o expresie fericită pe chip. Harry, în schimb, clătină din cap.

— Dar de ce? întrebă Møller în timp ce deschidea sticlele de bere. De ce ne dă voluntar cheia codului şi deci şi a viitoarelor sale mutări?

— Încearcă să ne spună cum îl putem prinde, zise Harry, deschizând fereastra.

Încăperea fu inundată de sunetele vieţii oraşului într-o noapte de vară: ciclul frenetic al vieţii efemeridelor, muzică venind dinspre o cabrioletă aflată în trecere, râsete exagerate, tocuri înalte ce bocăneau rapid pe asfalt. Oameni care se simţeau bine.

Møller se uită la Harry, nevenindu-i să creadă şi aruncă o privire către Aune, sperând că va primi confirmarea faptului că Harry îşi pierduse minţile.

Psihologul îşi uni vârfurile degetelor de la ambele mâini în faţa papionului pleoştit.

— S-ar putea ca Harry să aibă dreptate, zise el. Nu e ceva neobişnuit ca un criminal în serie să ajute poliţia pentru că, în adâncul sufletului, îşi doreşte să fie oprit. Există un psiholog, Sam Vaknin, care susţine că asasinii în serie vor să fie prinşi şi pedepsiţi ca să îşi satisfacă superegoul sadic. Eu înclin mai mult spre

ideea că au nevoie de ajutor ca să oprească monstrul din ei. Pun dorinţa lor de a fi prinşi pe seama unui anumit grad de înţelegere obiectivă a bolii lor.

— Ei ştiu că sunt nebuni?

Aune aprobă din cap.

— Trebuie să fie un iad, rosti Møller încet, ridicându-şi sticla de bere.

Møller ieşi ca să discute la telefon cu un ziarist de la Aftenposten care dorea să ştie dacă poliţia susţinea apelul făcut de Consiliul pentru Copii ca aceştia să fie ţinuţi în casă.

Harry şi Aune rămaseră pe loc, ascultând sunetele îndepărtate ale unei petreceri, strigătele neclare şi formaţia The Strokes, întrerupte de o chemare la rugăciune, care, din nu se ştie ce motiv, reverberă dintr-odată într-un mod metalic şi probabil blasfemic, totuşi ciudat de frumos, pe aceeaşi fereastră deschisă.

— Din curiozitate, zise Aune, ce anume a declanşat ideea? Cum ai ştiut că era cifra cinci?

— La ce te referi?

— Ştiu câte ceva despre procesele creative. Ce s-a întâmplat?

Harry zâmbi.

— Asta să-mi spui tu mie. În orice caz, ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să adorm în dimineaţa asta a fost ceasul de pe noptieră arătând trei de cinci. Trei femei. Cinci.

— Creierul este un instrument minunat, zise Aune.

— Da, cred că este, fu de acord Harry. După spusele unui prieten de-al meu care se pricepe la coduri, trebuie să aflăm răspunsul la întrebarea „de ce” înainte ca acest cod să fie pe deplin descifrat. Iar răspunsul nu este cinci.

— Aşadar, de ce?

Harry căscă şi se întinse.

— „De ce” este domeniul tău, Ståle. Eu o să fiu fericit numai să îl prindem.

Aune zâmbi, se uită la ceas şi se ridică în picioare.

— Eşti o persoană foarte ciudată, Harry. Îşi îmbrăcă haina. Ştiu că în ultima vreme ai cam băut, dar arăţi mai bine acum. Ai trecut peste ce era mai rău de data asta?

Harry clătină din cap.

— Sunt doar treaz.

În drum spre casă, cerul se arcuia deasupra lui Harry în toată splendoarea lui.

O femeie cu ochelari de soare stătea pe trotuar, sub semnul din neon al firmei Niazi, mica băcănie de pe strada de lângă casa lui Harry. Ţinea o mână în şold. În cealaltă avea una dintre plasele universale de plastic alb de la Niazi. Îi zâmbi şi se prefăcu a-l aştepta pe el acolo.

Era Vibeke Knutsen.

Harry îşi dădu seama că juca teatru. Era o glumă în care ar fi vrut ca Harry să i se alăture, aşa că încetini şi îi răspunse cu acelaşi zâmbet. Ca să arate că se aşteptase să o vadă acolo. Ciudat era că de fapt aşa şi era. Doar că până în acea clipă nu îşi dăduse seama.

— Nu te-am mai văzut în ultima vreme la Submarin, scumpule, zise ea, ridicând ochelarii de soare şi mijind ochii de parcă soarele încă ar mai fi strălucit cu putere peste acoperişuri.

— M-am străduit să îmi menţin capul deasupra apei, replică Harry, scoţând un pachet cu ţigări.

— Oh, un joc de cuvinte, zise ea, întinzându-se.

Nu purta nimic exotic în această seară – o rochie albastră de vară cu un decolteu generos. Îi venea bine şi femeia ştia asta. Îi întinse pachetul, iar ea scoase o ţigară, pe care reuşi să o pună între buze într-un fel pe care Harry nu îl putea caracteriza decât ca indecent.

— Ce faci aici? întrebă el. Nu făceai cumpărături la Kiwi de obicei?

— E închis. E aproape miezul nopţii, Harry. Trebuia să vin pe strada ta ca să găsesc ceva încă deschis.

Zâmbetul i se lărgi, iar ochii i se îngustară, ca ai unei pisici jucăuşe.

— Este o zonă periculoasă pentru o fetiţă, vinerea seara, zise Harry, aprinzându-i ţigara. Ai fi putut să îţi trimiţi bărbatul dacă aveai nevoie de ceva cumpărături.

— De sucuri pentru cocktailuri, zise ea, ridicând plasa. Să amestec băuturile ca să nu mai fie atât de tari. Şi logodnicul meu e plecat. Dacă e atât de periculos pe-aici, ar trebui să salvezi fata şi să o duci undeva unde e în siguranţă.

Arătă cu capul clădirea în care el avea apartamentul.

— Pot să-ţi fac o cafea, zise el.

— Da?

— Nescafé. Asta e tot ce pot să-ţi ofer.

Când Harry intră în camera de zi, cu un vas cu apă fierbinte şi un bol cu cafea, Vibeke Knutsen stătea pe sofa, cu picioarele strânse dedesubtul ei şi cu pantofii pe podea. Pielea ei albă ca laptele strălucea în semiîntuneric. Femeia îşi aprinse încă o ţigară, de data aceasta din pachetul propriu. O marcă străină pe care Harry nu o mai văzuse niciodată. Fără filtru. În lumina tremurătoare a chibritului observă că oja de un roşu întunecat era sărită la vârful unghiilor de la picioare.

— Nu ştiu dacă mai pot continua, zise ea. S-a schimbat. Când vine acasă nu are astâmpăr şi fie măsoară camera în lung şi în lat, fie iese la antrenament. De parcă abia aşteaptă să iasă şi să plece din nou în călătorie. Încerc să discut cu el, dar mi-o retează repede, ori se uită la mine complet nedumerit. Chiar venim de pe două planete diferite.

— Combinaţia dintre distanţa dintre planete şi atracţia mutuală le ţine pe orbită, zise Harry, amestecând cu linguriţa granulele de cafea.

— Alt joc de cuvinte? spuse Vibeke, culegând un fir de tutun de pe vârful limbii ei roz şi umede.

Harry chicoti.

— E ceva ce am citit într-o cameră de aşteptare. Probabil că speram să fie adevărat. Pentru binele meu.

— Ştii care e partea cea mai ciudată? Nu mă place. Şi totuşi, ştiu că niciodată nu îmi va da drumul.

— Ce vrei să spui?

— Are nevoie de mine. Nu ştiu exact pentru ce, dar parcă a pierdut ceva şi de aceea are nevoie de mine. Părinţii lui.

— Da?

— Nu ţine nici un fel de legătură cu ei. Nu i-am întâlnit niciodată. Cred că nici nu ştiu că exist. Nu cu mult timp în urmă a sunat telefonul şi un bărbat a întrebat de Anders. Imediat mi-am dat seama că era tatăl lui. Poţi să simţi asta din felul în care părinţii rostesc numele copiilor lor. Într-un fel, e ceva ce au spus de atât de multe ori, încât e cel mai firesc lucru din lume. Dar pe de altă parte, e atât de intim, încât cuvântul îi dezbracă până la piele şi îl spun repede, aproape cu stânjeneală. „Anders e acolo?” Când am zis că va trebui să îl trezesc, vocea a început dintr-odată să pălăvrăgească într-o limbă străină, sau... nu tocmai

străină, ci mai curând ca şi cum noi doi am vorbi atunci când trebuie să găsim cuvintele în grabă. Aşa cum iniţiaţii vorbesc la întâlnirile religioase, la capelă.

— Vorbesc în parabole?

— Da, cred că aşa îi zice. Anders a crescut cu chestia asta, dar nu vorbeşte niciodată despre asta. Am ascultat o vreme. În primul rând, apăreau destul de des cuvinte ca „satana” şi „sodomie”. Apoi a devenit mai porcos. „Pizdă” şi „curvă” şi chestii de genul ăsta. Aşa că am închis.

— Ce a spus Anders despre asta?

— Nu i-am spus niciodată.

— De ce nu?

— Păi… e ca un loc unde nu mi s-a permis niciodată să intru. Şi nici nu îmi doresc asta.

Harry îşi bău cafeaua. Vibeke nu se atinse de a ei.

— Nu te simţi singur, câteodată, Harry?

Îşi întoarse privirea şi o întâlni pe a ei.

— Singuratic. Nu îţi doreşti să fii cu cineva?

— Sunt două lucruri diferite. Poţi să fii cu cineva şi să te simţi singur.

Femeia se înfioră, de parcă un curent rece străbătuse camera.

— Ştii ceva? zise ea. Aş bea ceva.

— Îmi pare rău, nu mai am aşa ceva.

Îşi deschise geanta.

— Poţi să aduci două pahare, scumpule?

— Avem nevoie numai de unul.

— Bine, OK.

Deşurubă dopul sticluţei plate, dădu capul pe spate şi bău.

— Nu am voie să mă mişc deloc, zise ea, râzând.

O picătură maro strălucitoare îi alunecă pe bărbie.

— Poftim?

— Lui Anders nu îi place să mă mişc. Şi trebuie să stau locului, fără să mă mişc. Nu trebuie să spun nici un cuvânt sau să gem. Trebuie să mă prefac că dorm. Spune că îi dispare pofta dacă arăt pasiune.

— Şi?

Mai bău un gât, apoi înşurubă la loc capacul, privindu-l pe Harry în ochi. Privirea ei era atât de directă încât Harry respiră automat ceva mai adânc şi, spre propria iritare, simţi cum erecţia începe să îi pulseze în pantaloni.

Vibeke ridică o sprânceană, de parcă ar fi simţit şi ea.

— Vino şi aşează-te pe canapea, şopti ea.

Vocea ei devenise răguşită şi aspră. Harry văzu umflătura arterei ei albastre pe pielea albă a gâtului. „Este numai un act reflex, gândi Harry. Precum câinele lui Pavlov care se ridică atunci când aude semnalul pentru mâncare, un reflex condiţionat, asta era tot.”

— Nu cred că pot, zise el.

— Te temi de mine?

— Da, zise Harry.

O dulceaţă tristă îi inundă vintrele, protestul tăcut al sexului său.

Femeia râse zgomotos, dar se opri când îi văzu ochii. Se bosumflă şi începu să îl roage cu o voce copilărească:

— Haide, Harry.

— Nu pot. Eşti minunată, dar.

Zâmbetul ei era intact, dar clipi de parcă ar fi plesnit-o.

— Nu pe tine te vreau, zise Harry.

Ochii ei şovăiră. Colţurile gurii se ridicară de parcă era pe punctul să râdă.

— Aha, făcu ea.

Ar fi vrut să fie ironică, ar fi trebuit să fie o exclamaţie teatrală şi dramatică. În schimb, se auzi ca un geamăt obosit, resemnat. Piesa se terminase, amândoi îşi uitaseră replicile.

— Îmi pare rău, zise Harry.

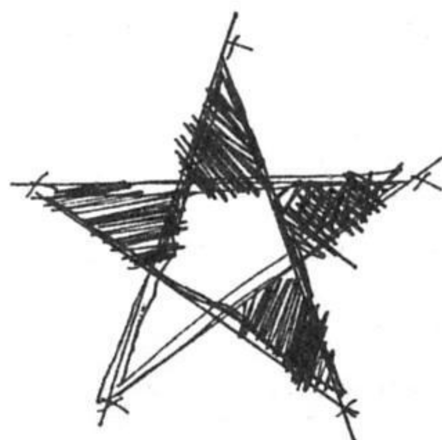
Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Oh, Harry, şopti ea.

Îşi dori ca femeia să nu fi spus asta, că să poată să îi ceară să plece imediat.

— Indiferent ce vrei tu de la mine, nu am, zise el. Ea ştie asta. Acum o ştii şi tu.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 26

SÂMBĂTĂ. SUFLETUL. ZIUA

Pe când soarele aluneca pe deasupra crestei Ekeberg, sâmbătă dimineaţa, promiţând încă o temperatură care avea să bată toate recordurile, Otto Tangen verifica pentru o ultimă dată consola.

Era întuneric şi înghesuită în microbuz şi un miros de haine mucegăite, pe care nici odorizantele de maşină Elvis Presley ale lui Otto, nici tutunul nu vor reuşi vreodată să îl alunge. Uneori avea impresia că stătea într-un buncăr în tranşee, cu mirosul de moarte în nări, şi totuşi ferit de ceea ce se întâmpla afară.

Căminul studenţesc se afla în mijlocul unui teren din cartierul Kampen, cu vedere în jos către Tøyen. De fiecare parte şi aproape paralel cu vechea clădire din cărămidă roşie, de patru etaje, se aflau două clădiri de locuinţe mai înalte, din anii ‘50. Aceeaşi vopsea şi acelaşi tip de ferestre fuseseră folosite la căminul studenţesc şi la clădirile cu apartamente, probabil în încercarea de a da zonei un aspect unitar. Diferenţa de vechime nu putuse fi totuşi camuflată. Tot arăta de parcă o trombă aspirase căminul studenţesc şi apoi îl plantase uşor în mijlocul unei zone rezidenţiale.

Harry şi Waaler fuseseră de acord să plaseze microbuzul în parcare, alături de toate celelalte maşini, chiar în faţa căminului studenţesc, unde recepţia era bună, iar microbuzul nu ieşea prea mult în evidenţă. Trecătorii care ar arunca totuşi o privire fugitivă ar presupune probabil că maşina Volvo albastră cu geamurile acoperite cu izopren aparţine formaţiei rock Kindergarden Accident, nume desenat cu litere negre pe o latură, cu cranii pe post de puncte ale celor două litere „i".

Otto se şterse de transpiraţie şi se asigură că toate camerele funcţionau, că toate unghiurile erau acoperite şi că tot ce mişca în afara acelei clădiri era înregistrat de cel puţin o cameră, astfel încât să îşi poată urmări ţinta din momentul în care intra în hol, până la uşa oricăreia dintre cele 80 de camere studenţeşti, de pe cele opt coridoare de la cele patru etaje.

Asamblaseră, înşiraseră şi înşurubaseră camere pe pereţi toată noaptea. Otto încă mai avea în gură gustul metalic, amar, de mortar uscat, iar tencuiala galbenă de perete prăfuia umerii jachetei lui mizerabile, ca o mătreaţă solzoasă.

Până la urmă, Waaler ascultase glasul raţiunii şi îşi dăduse seama că, dacă voiau să respecte termenul limită, trebuia să se descurce şi fără sunet. Nu ar fi afectat deloc arestarea. Singura problemă era că pierdeau dovezile, dacă ţinta urma să spună ceva incriminator.

Şi nu reuşiseră să pună camere nici în lift. Folosind o cameră fără fir, Otto nu putea obţine o imagine decentă din microbuz pentru că puţul de beton bloca semnalul, iar problema cu utilizarea cablurilor era că, indiferent cum le-ar fi plasat, erau fie vizibile, fie exista şansa să fie agăţate în mecanismele liftului. Waaler fusese de accord cu asta, de vreme ce ţinta va fi oricum singură în lift. Ocupanţii căminului fuseseră puşi să jure că vor păstra secretul şi primiseră instrucţiuni stricte să îşi încuie uşile şi să stea în camere între orele 16 şi 18.

Otto Tangen mişcă mozaicul de imagini mici pe trei ecrane mari şi le spori dimensiunile până ce formară un întreg logic. Pe ecranul din stânga: coridoarele dinspre nord, etajul patru sus şi parterul jos. Pe ecranul din mijloc: intrarea în clădire, toate palierele de pe scări şi uşile către lift. Pe ecranul din dreapta: coridoarele dinspre sud.

Otto dădu clic pe „Save”, îşi puse mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate cu un grohăit satisfăcut. Putea monitoriza întreaga clădire. Cu tinere studente. Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi putut să instaleze câteva camere în unele încăperi. Desigur, fără ca studenţii să ştie. Nişte lentile minuscule, ca ochii de peşte, plasate acolo unde nu ar fi fost niciodată descoperite. Şi cu microfoane ruseşti. Tinere asistente din Norvegia. Le-ar fi putut înregistra şi ar fi putut vinde filmele prin intermediul contactelor sale. La naiba cu nenorocitul de Waaler! Cum dracu' ştia de Astrup şi de hambarul din Asker? O frântură de idee trecu rapid prin creierul lui Otto şi dispăru din nou. De mult bănuia că Astrup plătea pe cineva care să îşi întindă aripa protectoare peste operaţiunea sa.

Otto îşi aprinse o ţigară. Imaginile erau ca nişte fotografii. Nici o singură mişcare pe coridoarele galbene sau pe scări nu demonstra că era o transmisie în direct. Studenţii care îşi petreceau vara în camere probabil că încă mai erau în pat, dormind. Dar dacă mai aştepta câteva ore poate că îl vedea pe tipul care fusese primit de păpuşa din camera 303, la ora 02:00 dimineaţa. Păruse beată. Beată şi dornică. El păruse doar dornic. Otto se gândi la Aud-Rita. Prima dată când o întâlnise la un pahar la Nils, toţi cei prezenţi întinseseră labele ca să dea noroc, iar când ea întinsese mâna micuţă şi albă spre Otto şi murmurase „Aud-Rita”, sunase de parcă îl întrebase dacă e furios: *Er'u drita.*

Otto scoase un oftat.

Nenorocitul de Waaler supraveghease cursul evenimentelor cu oamenii de la Forţele Speciale până la miezul nopţii. Otto surprinsese discuţia dintre Waaler şi comandantul soldaţilor, lângă microbuz. Mai târziu, în aceeaşi zi, câţiva soldaţi ai unei unităţi speciale urmau să fie desfăşuraţi câte trei pe coridoarele fiecărui etaj, 24 cu toţii, îmbrăcaţi în negru şi purtând asupra lor MP5-uri încărcate, gaze lacrimogene şi măşti de gaze. La un semnal venit dinspre microbuz, urmau să intre în acţiune imediat ce ţinta avea să ciocănească la o uşă sau să încerce să intre într-una dintre camere. Gândul îl făcu pe Otto să tremure de entuziasm. Îi mai văzuse în acţiune de două ori şi tipii erau al dracului de ireali. Erau bubuituri şi flash-uri de lumină, ca la un concert heavy-rock şi în ambele ocazii ţintele fuseseră atât de amorţite de teamă, încât întreaga poveste se terminase în câteva secunde. Lui Otto i se spusese că ăsta era şi scopul, să sperii ţinta astfel încât să nu mai aibă capacitatea mentală de a se opune.

Otto îşi stinse ţigara. Capcana fusese întinsă. Acum nu mai trebuia decât să aştepte şobolanul.

Poliţia trebuia să sosească în jur de ora 15:00. Waaler interzisese orice mişcare în sau din microbuz înainte sau după acea oră. Avea să fie o zi lungă şi fierbinte.

Otto se aruncă pe salteaua de pe podea. Se întrebă ce se întâmpla în camera 303 în acea clipă. Îi era dor de patul său. Îi era dor de mişcare. Îi era dor de Aud-Rita.

Chiar în acea clipă, poarta de la intrare se trânti în spatele lui Harry. Se opri ca să îşi aprindă prima ţigară din acea zi şi privi cerul acoperit de ceaţa dimineţii, ca un văl subţire pe care soarele avea să îl ardă. Dormise. Un somn adânc, neîntrerupt, fără vise. Părea aproape imposibil.

— O să fie o zi împuţită, Harry! Prognoza meteo zice că o să fie ziua cea mai fierbinte din 1907 încoace. Poate.

Era Ali, care locuia în apartamentul de sub Harry şi era proprietarul lui Niazi. Indiferent cât de devreme se trezea Harry, Ali şi fratele lui munceau deja din greu când el pleca la birou. Ali îşi ridicase mătura şi arăta către ceva de pe trotuar.

Harry miji ochii ca să vadă către ce arăta Ali. Un rahat de câine. Nu îl văzuse atunci când Vibeke stătuse exact în acel loc, cu o seară înainte. Cineva fusese cu siguranţă distrat când îşi scosese câinele la plimbare în acea dimineaţă. Sau noaptea trecută.

Se uită la ceas. Aceasta era ziua decisivă. În câteva ore vor şti răspunsul.

Harry inhală fumul adânc în plămâni şi simţi cum amestecul de aer curat şi nicotină îi înviorează sistemul. Pentru prima dată de mult timp simţea tutunul. Avea chiar un gust bun. Şi pentru o clipă uită de toate lucrurile pe care avea să le piardă: slujba, Rakel şi sufletul său.

Pentru că asta era ziua.

Şi începuse bine.

Încă o dată, părea foarte puţin probabil.

Harry simţi că era fericită pentru că îi auzise vocea.

— Am vorbit cu tata. E mai mult decât bucuros să aibă grijă de Oleg. Şi Sis o să fie acolo.

— Seara premierei? zise ea cu un râs vesel în voce. La Teatrul Naţional? Dumnezeule!

Exagera – îi plăcea să facă asta din când în când –, dar Harry constată că şi el devenea tot mai entuziasmat.

— Ce-o să porţi? îl întrebă ea.

— Încă n-ai spus „da”.

— Depinde.

— Un costum.

— Care?

— Păi să vedem. cel pe care l-am cumpărat în Hegdehaugsveien pe 17 mai, acum doi ani. Ştii tu, cel gri cu…

— E singurul costum pe care-l ai.

— Cu siguranţă o să-l port pe acela.

Femeia râse. Un râset delicat, delicat ca pielea şi săruturile ei, dar tot râsul ei era cel care îi plăcea lui cel mai mult. Atât de simplu era.

— Vin să te iau la ora şase, spuse el.

— Bine. Dar Harry…

— Da?

— Să nu crezi…

— Ştiu. E numai o piesă de teatru.

— Mulţumesc, Harry.

— Plăcerea e de partea mea.

Râse din nou. Odată ce începea, putea s-o facă să râdă aproape din orice, de parcă aveau amândoi aceeaşi minte şi priveau prin aceeaşi ochi, iar el putea doar să arate undeva, fără să spună ceva anume. Trebui să se silească să pună receptorul jos.

Aceasta era ziua. Şi încă era una bună.

Căzuseră de acord ca Beate să stea cu Olaug Sivertsen în timpul operaţiunii. Møller nu dorea să rişte ca ţinta (cu două zile în urmă Waaler începuse să-l numească pe criminal „ţinta” şi acum toată lumea îi spunea astfel) să descopere capcana şi să schimbe ordinea locurilor crimelor.

Sună telefonul. Era Øystein. Voia să afle cum merg lucrurile. Harry îi spuse că lucrurile mergeau bine şi îl întrebă ce doreşte. Øystein spuse că asta era tot ce îşi dorea: să afle cum merg lucrurile. Harry se simţi stânjenit – nu era obişnuit cu genul acesta de atenţie.

— Dormi?

— Am dormit azi-noapte, zise Harry.
— Bine. Şi codul? L-ai spart?
— În parte. Ştiu unde şi când. Nu ştiu de ce.
— Deci acum poţi să citeşti textul, dar nu ştii ce înseamnă?
— Ceva de genul ăsta. Va trebui să aşteptăm restul pentru când o să îl prindem.
— Ce anume nu înţelegi?
— Multe. De exemplu, de ce a ascuns unul dintre cadavre? Sau lucruri neînsemnate, cum ar fi faptul că taie degete de la mâna stângă a victimelor, dar degete diferite. Arătătorul la prima victimă, degetul din mijloc la a doua şi inelarul la a treia.
— Deci în serie. Ca la sisteme.
— Da, dar de ce nu a început cu degetul mare? E vreun mesaj aici?
Øystein izbucni în râs.
— Ai grijă, Harry. Codurile sunt ca femeile. Dacă nu le dobori tu, te doboară ele.
— Mie-mi spui.
— Chiar aşa? Foarte bine, pentru că asta înseamnă că sunt o persoană grijulie. Nu-mi vine să-mi cred ochilor, dar cred că am un client în maşină, Harry. Vorbim mai târziu.
— Bine.
Harry privi fumul înălţându-se încet, în rotocoale. Se uită la ceas. Nu îi mărturisise lui Øystein un lucru: intuiţia îi spunea că, în curând, restul detaliilor se vor aranja de la sine la locul lor. În ciuda ritualurilor, crimele aveau ceva mult prea neemoţional, o lipsă de ură, dorinţă sau pasiune aproape izbitoare. Sau chiar lipsă de iubire. Fuseseră îndeplinite cu prea mare perfecţiune, aproape mecanic, ca la carte. Senzaţia era că juca şah cu un computer, nu cu cineva a cărui minte era agitată sau dezechilibrată. Timpul însă avea să le limpezească pe toate.
Se uită din nou la ceas.
Inima începu să îi bată mai tare.

CAPITOLUL 27

SÂMBĂTĂ. ÎN ACŢIUNE

Starea de spirit a lui Otto Tangen era din ce în ce mai bună.

Dormise câteva ore şi se trezise cu o durere de cap îngrozitoare şi cu un bubuit furios în uşă. Când deschisese, Waaler, Falkeid de la Forţele Speciale şi un tip pe nume Harry Hole, care numai a inspector de poliţie nu arăta, dădură buzna şi primul lucru pe care îl făcură fusese să se plângă de aerul închis din camionetă. Dar după ce îşi turnă o cafea dintr-unul dintre cele patru termosuri, porni ecranele şi setă benzile pentru „înregistrare”, Otto simţi minunatul fior al entuziasmului pe care întotdeauna îl avea în apropierea ţintei.

Falkeid explică modul cum gardieni în ţinută civilă fuseseră postaţi în căminul studenţesc cu o seară în urmă. Patrula cu câini controlase podul şi pivniţa ca să se asigure că nimeni nu se ascundea în casă. Numai locatarii căminului intraseră şi ieşiseră, deşi fata de la 303 îl informase pe gardianul de la intrare că prietenul ei va rămâne pe la ea. Oamenii lui Falkeid erau pe poziţii şi aşteptau ordine.

Waaler încuviinţă din cap.

Falkeid verifica sistemul de comunicaţii la intervale regulate. Echipamentul Forţelor Speciale nu intra în responsabilitatea lui Otto. Otto închise ochii şi se delectă ascultând sunetele. Secunda scurtă de zgomot atmosferic atunci când porniră butonul „emisie”, apoi murmuratul codurilor de neînţeles, un fel de jargon de joacă pentru adulţi.

„Vulturul, recepţie.”

Otto pronunţă cuvintele fără sunet, numai din buze, şi îşi aminti cum stătea cocoţat într-un măr, într-o seară de toamnă, spionând adulţii dinapoia ferestrelor luminate. Şoptind „vulturul, recepţie” într-o cutie de tablă, cu un şnur atârnând peste gard, unde Nils aştepta, stând ghemuit cu cealaltă cutie de tablă la ureche. Adică, asta ar fi făcut dacă nu s-ar fi plictisit şi n-ar fi plecat acasă la cină. Cutiile de tablă nu funcţionaseră niciodată de fapt aşa cum scria în *Cartea marmotei* că ar trebui.

— Suntem gata să înregistrăm, zise Waaler. Ceasul pregătit, Tangen?

Otto încuviinţă din cap.

— Şaisprezece zero zero, zise Waaler. Chiar... acum.

Otto porni cronometrul recorderului. Zecimi de secundă şi secunde se scurseră pe ecran. Simţi un chicotit înfundat de copil cum îi gâdilă intestinele. Era mai bine decât în măr. Mai bine decât gogoşile cu cremă ale Aud-Ritei. Mai bine decât cum gemea şi îi şoptea peltic ce ar vrea ca el să îi facă.

Începea spectacolul.

Olaug Sivertsen zâmbi când îi deschise uşa lui Beate, de parcă ar fi aşteptat de secole vizita ei.

— Oh, tu eşti! Intră. Nu te descălţa. Îngrozitoare căldura asta, nu-i aşa?

Olaug Sivertsen porni pe hol, înaintea lui Beate.

— Nu-ţi face griji, *freken* Sivertsen. Se pare că acest caz se va termina în curând.

— Atâta timp cât am un musafir, puteţi să nu vă grăbiţi, zise ea râzând şi imediat îşi duse mâna la gură, alarmată. Dumnezeule, ce tot spun? La urma urmelor, tipul ăla ia vieţile altor oameni, nu?

Pendula din salon bătu de patru ori când intrară.

— Ceai, draga mea?

— Da, te rog.

— Am voie să mă duc în bucătărie de una singură?

— Da, dar dacă pot să vin şi eu.

— Vino, vino.

În afară de un aragaz şi un frigider noi, bucătăria nu părea să se fi schimbat prea mult din vremea războiului. Beate se aşeză pe un scaun lângă masa mare de lemn, în vreme ce Olaug puse ceainicul pe foc.

— Miroase minunat aici, zise Beate.

— Crezi?

— Da. Ador bucătăriile care miros astfel. Ca să fiu sinceră, prefer să stau în bucătărie. Nu prea mă dau în vânt după sufragerii.

— Nu? zise Olaug Sivertsen plecând capul într-o parte. Ştii ceva? Nu cred că suntem aşa de diferite, tu şi eu. Şi mie îmi plac bucătăriile.

Beate zâmbi.

— Sufrageria arată cum ai vrea să te prezinţi. Dar în bucătărie toată lumea se relaxează mai mult. De parcă ţi se permite să fii tu însuţi. Ai observat că şi noi ne-am relaxat de îndată ce am intrat?

— Cred că ai perfectă dreptate.

Cele două femei râseră.

— Ştii ceva? zise Olaug. Mă bucur că te-au trimis pe tine. Îmi placi. Şi nu trebuie să roşeşti, draga mea. Sunt numai o bătrână singuratică. Păstrează-te pentru vreun admirator. Sau poate eşti căsătorită? Nu eşti? Ei bine, să ştii că nu e sfârşitul lumii.

— Ai fost vreodată căsătorită?

— Eu? Râse în timp ce scoase ceştile. Nu, eram foarte tânără când l-am făcut pe Sven şi nu am avut niciodată ocazia.

— Nu?

— De fapt, probabil că am avut o ocazie sau două. Dar o femeie în situaţia mea avea o reputaţie nu prea grozavă în acele vremuri, aşa că ofertele pe care le primea veneau în general de la oameni pe care nimeni altcineva nu îi voia. Nu degeaba se zice „a-ţi găsi perechea”.

— Numai pentru că aveai un copil?

— Pentru că Sven era fiul unui neamţ, draga mea.

Ceainicul începu să şuiere uşor.

— Ah, înţeleg, zise Beate. Probabil că a trăit timpuri grele în copilărie.

Olaug rămase privind în gol fără să observe că ceainicul şuiera tot mai tare.

— Cele mai grele pe care ţi le poţi imagina. Simpla amintire mă face să îmi vină să plâng. Bietul băiat.

— Apa.

— Ai văzut? Sunt tot mai senilă.

Olaug ridică ceainicul de pe sobă şi turnă apa în ceşti.

— Ce face fiul tău acum? întrebă Beate, uitându-se la ceas.

Era 16:15.

— Import-export. Diferite lucruri din fostele ţări comuniste. Olaug zâmbi. Nu ştiu câţi bani face din asta, dar îmi place cum sună. Import-export. N-are nici un sens, dar îmi place.

— În orice caz, până la urmă, lucrurile au ieşit bine. Vreau să spun, în ciuda vremurilor grele pe care le-a trăit în copilărie.

— Da, dar nu a fost întotdeauna aşa. Probabil că are un dosar la voi.

— Mulţi oameni au dosare la noi. Inclusiv mulţi care până la urmă s-au descurcat bine.

— Ceva s-a întâmplat la un moment dat, când am fost la Berlin. Nu ştiu foarte clar ce anume. Niciodată lui Sven nu i-a plăcut să vorbească despre ceea ce face. Tot timpul era foarte secretos. Dar cred că e posibil să-şi fi vizitat tatăl. Şi cred că lucrul ăsta l-a făcut să se simtă mai bine cu sine însuşi. Ernst Schwabe era un bărbat fermecător. Olaug suspină. Dar s-ar putea să mă înşel. În orice caz, Sven s-a schimbat.

— Da? Cum aşa?

— A devenit mai calm. Înainte era mereu la vânătoare.

— De exemplu?

— După orice. Bani. Distracţie. Femei. Ştii, seamănă cu tatăl lui. Un romantic incurabil şi un crai. Îi plac tinerele lui Sven al meu. Iar ele îl plac pe el. Dar cred că a găsit pe cineva mai special. Mi-a spus la telefon că are nişte veşti bune pentru mine. Părea entuziasmat.

— N-a spus despre ce era vorba?

— A spus că aşteaptă până ajunge aici.

— Până ajunge aici?

— Da, soseşte în seara asta. Mai întâi are o întâlnire. Stă în Oslo până mâine, apoi se întoarce.

— La Berlin?

— Nu, nu. Sven nu mai locuieşte acolo de mult. Acum stă în Cehia. Boemia, îi zice el de obicei, ca să se dea mare.

— În… hmm. Boemia?

— Praga.

Marius Veland privea absent pe fereastra camerei 406. O fată stătea întinsă pe un prosop pe pajiştea din faţa căminului. Semăna cu cea de la 303, pe care o botezase în secret Shirley, după Shirley Manson de la Garbage. Dar nu era ea. Soarele de deasupra Fiordului Oslo se ascunse după nori. În sfârşit, începea să se mai încălzească – un val de căldură era prognozat pentru următoarea săptămână. Vara în Oslo. Marius Veland o aştepta cu nerăbdare. Alternativa fusese să se ducă acasă în Bofjjord, cu soare la miezul nopţii şi o slujbă pe perioada de vară la benzinărie. La chiftelele mamei şi la nesfârşitele întrebări ale tatălui de ce se apucase să studieze mass-media în Oslo când avea pregătirea pentru a putea deveni inginer civil la NTNT în Trondheim. La sâmbetele petrecute în centru cu localnici beţi şi colegi de clasă gălăgioşi care niciodată nu plecaseră din comunitate şi îi socoteau trădători pe cei care o făcuseră. La formaţia care se autointitula „trupa de blues”, dar care întotdeauna reuşea să amestece Creedence Clearwater Revival şi Lynyrd Skynyrd.

Totuşi, acesta nu era singurul motiv al prezenţei lui în Oslo pe timpul verii. Obţinuse slujba visurilor lui. Avea să asculte înregistrări, să se uite la filme şi să îşi exprime propria opinie la un calculator. În ultimii doi ani îşi trimisese recenziile la câteva dintre ziarele consacrate, fără nici un succes, dar în ultima lună se dusese la *So What!* unde un prieten îl prezentase lui Runar. Runar îi spusese că făcuse toate demersurile legale ca să lanseze *Zone*, un ziar independent al cărui prim număr avea să apară în august, dacă toate mergeau conform planului. Prietenul îi pomenise că lui Marius îi plăcea să scrie recenzii; Runer răspunsese că îi place cămaşa lui şi îl angajase pe loc. Sarcina lui Marius era să reflecte „noile valori urbane tratând cultura populară cu o ironie caldă, bine informată şi cuprinzătoare”. Astfel formulase Runar îndatoririle lui Marius, iar pentru aceasta Marius urma să fie generos recompensat, nu în bani, ci în bilete gratuite la

concerte, filme, baruri noi şi acces într-un mediu în care putea obţine contacte interesante pentru viitorul său. Aceasta era şansa lui şi trebuia să fie bine pregătit. Desigur, avea o vastă cultură pop, dar împrumutase CD-uri din colecţia lui Runer ca să facă unele cercetări în istoria muzicii de succes. În ultimele zile, fuseseră formaţiile rock din anii ‘80: R.E.M., Green On Red, Dream Syndicate, Pixies. Acum la CD-player era Violent Femmes. Păreau depăşiţi, dar energici.

Fata de jos se ridică de pe prosop. Probabil că era puţin cam răcoare. Marius o urmări cu privirea către strada din apropiere. În drum, fata trecu pe lângă un biciclist. După ţinută, părea a fi un curier. Marius închise ochii. Avea să scrie.

Otto Tangen îşi frecă ochii cu degetele pătate de nicotină. O senzaţie de nelinişte îi cuprinsese pe cei din microbuz, deşi pentru cineva din exterior totul părea a fi calm. Nici o mişcare, nici un cuvânt. Era 17:20 şi nu se zărise nici o mişcare pe vreunul dintre ecrane, ci numai minuscule fragmente de timp alergând prin cifrele albe din colţ. Încă o picătură de transpiraţie se rostogoli printre fesele lui Otto. Stând astfel, începi să ai gânduri paranoice, începi să îţi imaginezi că cineva a umblat la echipament şi urmăreşti o înregistrare din ziua anterioară sau ceva de genul ăsta.

Bătea darabana cu degetele pe masa de lângă consolă. Nenorocitul de Waaler interzisese fumatul în microbuz.

Otto se aplecă într-o parte şi se scremu să dea un vânt tăcut în vreme ce se uita la tipul cu ţeasta blondă rasă. Stătuse pe scaun fără să scoată nici un cuvânt de când sosiseră. Arăta ca un bodyguard pensionat.

— Se pare că omul nostru nu vine la muncă azi, zise Otto. Poate s-a gândit că e prea cald. Poate c-a amânat până mâine şi în schimb s-a dus la o bere în Aker Brygge. La meteo au spus.

— Taci din gură, Tangen.

Waaler vorbi cu voce joasă, dar totuşi destul de tare.

Otto oftă adânc şi îşi mişcă umerii.

Ceasul din colţul ecranului arăta 17:21.

— L-a văzut cineva plecând pe tipul de la 303?

Era vocea lui Waaler. Otto îşi dădu seama că Waaler se uita la el.

— Dormeam azi-dimineaţă, zise el.

— Vreau să fie verificată camera 303. Falkeid?

Şeful de la Forţele Speciale îşi drese vocea.

— Nu cred că riscul…

— Acum, Falkeid.

Ventilatoarele ce răcoreau aparatura electronică bâzâiră în vreme ce Falkeid şi Waaler se priviră provocator.

Falkeid îşi drese din nou vocea.

— Alfa către Charlie Doi. Răspunde. Terminat.

Zgomot static.

— Charlie Doi.

— Verifică imediat 303.

— Recepţionat. Verific 303.

Otto cercetă ecranul. Nimic. Imaginează-ţi dacă…

Erau acolo.

Trei bărbaţi. Uniforme negre, cagule negre, mitraliere negre, bocanci negri. Totul se întâmplă rapid, dar păru ciudat de lipsit de dramatism. Era vorba de sunet. Nu era nici unul.

Nu folosiră micile explozibile moderne ca să deschidă uşa, ci o rangă demodată. Otto era dezamăgit.

Bărbaţii tăcuţi de pe ecran se poziţionară de parcă ar fi vrut să înceapă o cursă, unul cu ranga prinsă sub încuietoare, ceilalţi doi la un metru mai în spate, cu armele ridicate. Dintr-odată, intrară în acţiune. Era o mişcare coordonată, un dans alert. Uşa se deschise brusc. Cei doi bărbaţi care stăteau pregătiţi năvăliră în încăpere, iar cel de-al treilea plonjă literalmente după ei. Otto era deja nerăbdător să îi arate înregistrările lui Nils. Uşa se închise pe jumătate şi se opri. Mare păcat că nu avuseseră timp să monteze camere şi în dormitoare. Opt secunde.

Aparatul de emisie-recepţie al lui Falkeid pârâi.

— 303 verificat. O fată şi un băiat, amândoi neînarmaţi.

— În viaţă?

— Foarte. În viaţă.

— L-ai percheziţionat pe băiat?

— E în pielea goală, Alfa.

— Scoate-l afară, zise Waaler. La dracu'!

Otto se zgâi la cadrul uşii. O făceau. În piele goală. O făcuseră toată ziua şi toată noaptea. Se uită transfigurat la cadrul uşii.

— Pune-l să se îmbrace şi scoteţi-l afară la poziţia ta, Charlie Doi. Falkeid puse jos aparatul de emisie-recepţie, îi privi pe ceilalţi şi clătină uşor din cap.

Waaler izbi cu putere braţul scaunului.

— Microbuzul e liber şi mâine, zise Otto, aruncând o privire către inspector.

Trebuia să meargă ca pe sârmă acum.

— Nu am tarif mai mare pentru duminici, dar trebuie să ştiu când.

— Hei, ia uitaţi-vă.

Otto se întoarse automat. Bodyguardul vorbise în cele din urmă. Arăta către ecranul din mijloc.

— În hol. A intrat pe uşa din faţă şi s-a dus direct către lift. Pentru două secunde, în microbuz se făcu linişte. Apoi se auzi vocea lui Falkeid la aparatul de emisie-recepţie.

— Alfa către toate unităţile. O posibilă ţintă a intrat în lift. Staţi pe poziţii.

— Nu, mulţumesc, zise Beate, zâmbind.

— Da, ei bine, poate că sunt suficiente prăjituri, zise bătrâna oftând, punând cutia cu biscuiţi înapoi pe masă. Unde am rămas? Oh, da. E drăguţ că Sven mă mai vizitează din când în când, acum că am rămas singură.

— Da, probabil e greu să locuieşti singură într-o casă atât de mare.

— Stau destul de des la palavre cu Ina, dar astăzi a plecat la cabana de vacanţă a domnului care îi este prieten. Am rugat-o să îl salute din partea mea, dar, în zilele noastre, tinerii se poartă aşa ciudat în legătură cu astfel de lucruri. De parcă ar vrea să încerce totul şi în acelaşi timp nu cred că ceva durează. Probabil de aceea sunt aşa de secretoşi.

Beate aruncă o privire la ceasul ei. Harry spusese că vor suna de îndată ce se va termina totul.

— Te gândeşti la altceva acum, nu?

Beate încuviinţă uşor din cap.

— Nu-i nimic, zise Olaug. Să sperăm că îl vor prinde.

— Ai un fiu bun.

— Da, este adevărat. Şi dacă m-ar vizita aşa cum a făcut-o în ultima vreme, nu m-aş plânge.

— Oh? Cât de des? întrebă Beate.

Probabil că se terminase până acum. De ce nu sunase Harry? Chiar nu îşi făcuse deloc apariţia?

— O dată pe săptămână în ultimele patru săptămâni. De fapt, chiar şi mai des. A venit la mine cam la cinci zile o dată. Şederi scurte. Cred că îl aşteaptă cineva în Praga. Şi, cum am mai spus, cred că vrea să îmi spună ceva în seara asta.

— Hm.

— Ultima dată mi-a adus o bijuterie. Vrei s-o vezi?

Beate o privi pe bătrână. Şi brusc simţi cât era de obosită, epuizată de muncă, de Curierul Asasin, de Tom Waaler şi de Harry Hole, de Olaug Sivertsen şi, cel mai mult, de sine, nobila şi îndatoritoarea Beate Lønn care credea că poate realiza ceva, că poate face diferenţa, dacă era fată bună, bună şi inteligentă, inteligentă şi făcând întotdeauna ceea ce doreau ceilalţi oameni să facă. Era timpul să facă o schimbare, dar nu ştia dacă va fi în stare să o ducă la bun sfârşit. Şi cel mai mult îşi dorea să se ducă acasă, să se ascundă sub pătură şi să doarmă.

— Ai dreptate, zise Olaug. De fapt, nici nu e mare lucru de văzut. Mai doreşti ceai?

— Da, te rog.

Olaug se pregătea să toarne ceai, când văzu că Beate îşi ţinea mâna deasupra ceştii.

— Îmi cer scuze, zise Beate râzând. Am vrut să spun că aş vrea s-o văd.

— Ce.

— Să văd bijuteria pe care ţi-a dăruit-o fiul tău.

Olaug se însenină şi ieşi din bucătărie.

„Fată bună”, gândi Beate. Ridică ceaşca să îşi termine ceaiul. Trebuia să îl sune pe Harry ca să vadă cum merseseră treburile.

— Uite-o, zise Olaug.

Ceaşca lui Beate Lønn, adică ceaşca lui Olaug Sivertsen, sau, ca să fim mai exacţi, ceaşca Wehrmacht-ului se opri în aer.

Beate se holbă la broşă – la piatra preţioasă prinsă de broşă.

— Sven le importă, zise Olaug. Presupun că doar sunt tăiate în felul acesta special în Praga.

Era un diamant. În forma unei pentagrame.

Beate îşi trecu limba prin gură ca să scape de senzaţia de uscăciune.

— Trebuie să sun pe cineva, zise ea.

Uscăciunea nu voia să dispară.

— Între timp ai putea să îmi găseşti o fotografie a lui Sven? Mai recentă, dacă se poate. Este important.

Olaug păru nedumerită, dar încuviinţă din cap.

Otto respira cu gura deschisă în timp ce se uita fix la ecran şi înregistra vocile din jurul lui.

— Posibila ţintă intră în sectorul Bravo Doi. Posibila ţintă s-a oprit în faţa uşii. Eşti pregătit, Bravo Doi?

— Bravo Doi pregătit.

— Ţinta staţionează. Îşi duce mâna la buzunar. Posibil armă. Nu-i putem vedea mâna.

— Acum, se auzi vocea lui Waaler.

— În acţiune, Bravo Doi.

— Ciudat, murmură bodyguardul.

La început, lui Marius Veland crezu că i se pare şi dădu mai încet Violent Femmes, ca să se asigure. Se auzi din nou. Cineva ciocănea la uşă. Cine Dumnezeu putea fi? Din câte ştia el, toată lumea de pe coridor plecase pe timpul verii. Totuşi, nu şi Shirley. O văzuse pe scări. Se oprise ca să o întrebe dacă vrea să meargă cu el la un concert. Sau la un film. Sau la o piesă de teatru. Pe gratis. Putea să aleagă.

Marius se ridică şi constată că mâinile îi transpiraseră. De ce? Nu exista nici un motiv să fie ea. Aruncă o privire fugară prin cameră şi îşi dădu seama că nu se mai uitase la ea până atunci. Nu avea atât de multe lucruri încât camera să pară dezordonată. Pereţii erau goi, cu excepţia unui afiş cu Iggy Pop şi un raft trist şi gol care în curând avea să se umple cu CD-uri şi DVD-uri gratuite. Era o cameră oribilă, cu totul lipsită de caracter. Se auzi încă un ciocănit. Îndesă în grabă un capăt al pilotei ce ieşea din spatele canapelei. Deschise uşa. Nu putea fi ea. Nu putea fi. Nu era ea.

— Domnul Veland?

— Da?

Surprins, Marius se holbă la bărbatul din faţa lui.

— Am un pachet pentru dumneavoastră.

Bărbatul îşi dădu jos rucsacul, scoase un plic format A4 şi i-l înmână. Marius ţinu în mână plicul alb cu timbru. Nici un nume nu era scris pe el.

— Sunteţi sigur că este pentru mine? întrebă el.

— Da. Am nevoie de o semnătură de primire.

Bărbatul scoase un clipboard pe care se afla o foaie.

Marius îl privi întrebător.

— Îmi cer scuze. Aveţi cumva un pix? întrebă bărbatul zâmbind.

Marius se zgâi din nou la el. Ceva nu era în regulă şi nu îşi putea da seama ce.

— Numai o clipă, zise Marius.

Luă plicul cu el, îl puse pe raft lângă mănuchiul de chei cu brelocul-craniu, găsi un pix într-un sertar şi se întoarse. Marius tresări când văzu că bărbatul stătea deja pe holul întunecat din spatele lui.

— Nu te-am auzit, zise Marius şi îşi auzi propriul râs nervos reverberând între pereţi.

Nu că i-ar fi fost teamă. De unde venea el, în general oamenii intrau ca să nu iasă căldura sau ca să nu intre frigul. Era ceva ciudat în legătură cu bărbatul acesta. Îşi scosese ochelarii şi casca, şi acum Marius îşi dădu seama ce anume îl făcuse să tresară. Părea prea bătrân. Curierii pe bicicletă aveau de obicei în jur de douăzeci de ani. Trupul acestui tip era suplu şi în bună formă. Putea trece drept un tânăr. Dar faţa aparţinea cuiva care avea cu mult peste treizeci de ani, poate chiar patruzeci.

Marius era pe punctul de a spune ceva când observă ce anume ţinea curierul în mână. Camera era foarte luminată, dar în hol era întuneric, iar Marius Veland văzuse suficiente filme ca să recunoască uşor contururile unui pistol cu amortizor.

— Este pentru mine? vorbi Marius cu greutate.

Bărbatul zâmbi şi îndreptă arma către el. Chiar în faţă. Atunci Marius înţelese că ar trebui să îi fie teamă.

— Stai jos, îi ceru bărbatul. Ai pix. Deschide plicul.

Marius se lăsă pe un scaun.

— Ai ceva de scris, zise bărbatul.

— Bine procedat, Bravo Doi!

Falkeid striga, cu faţa roşie şi lucitoare.

Otto respira pe nas. Pe ecran, bărbatul stătea întins pe burtă pe podeaua din faţa camerei 205, cu mâinile încătuşate la spate. Şi, ce era cel mai bine, stătea cu faţa răsucită spre cameră astfel că se putea vedea uimirea, se vedea transformându-se în durere, vedea cum înfrângerea se instalează încet pe chipul ticălosului. Era senzaţional. Nu, era mai mult decât atât, era o înregistrare istorică. Apogeul dramatic al verii sângeroase din Oslo: arestarea Curierului Asasin în timp ce intenţiona să comită a patra crimă. Dumnezeule, el, Otto Tangen, era un om bogat. Gata cu rahaturile de super-market, gata cu nenorocitul de Waaler, putea cumpăra… putea... Aud-Rita şi el puteau.

— Nu este el, zise bodyguardul.

În microbuz se făcu linişte.

Waaler se aplecă în faţă, pe scaun.

— Ce-ai spus, Harry?

— Nu este el, 205 este una dintre camerele cu care nu am avut noroc. Conform listei camerelor pe care o am aici, numele lui este Odd Einar Lillebostad. Este greu să vezi ce anume ţine în mână tipul de la podea, dar mi se pare că este o cheie. Îmi pare rău, băieţi, dar bănuiala mea este că Odd Einar Lillebostad s-a întors acasă.

Otto se holbă la imagine. Avea în microbuz echipament de peste un milion de coroane, cumpărase şi împrumutase echipament care se putea focaliza pe mână şi mări imaginea cât ai clipi ca să vadă dacă nenorocitul de bodyguard avea dreptate. Dar nu avea nevoie să facă asta. Ramura mărului pârâia. Putea vedea luminile ferestrelor din grădină. Cutia de conserve trosni.

— Bravo Doi către Alfa. Conform cardului lui bancar, numele tipului este Odd Einar Lillebostad.

Otto se trânti înapoi în scaun.

— Relaxaţi-vă, oameni buni, zise Waaler. Ar putea încă să apară. Nu este aşa, Harry?

Nenorocitul de Harry nu răspunse. În schimb, telefonul lui mobil sună.

Marius Veland se uită ţintă la cele două foi albe pe care le scosese din plic.

— Care îţi sunt cele mai apropiate rude? întrebă bărbatul.

Marius înghiţi şi vru să răspundă, dar vocea părea să nu îl asculte.

— N-am de gând să te ucid, zise bărbatul. Atâta timp cât faci ceea ce îţi spun eu.

— Mama şi tata, şopti Marius, ca pe un patetic SOS. Bărbatul îi ceru să scrie pe plic numele şi adresa părinţilor.

Marius puse pixul pe hârtie. Numele. Numele familiare. Şi Bjøford. După aceea se holbă la scris. Atât de urât şi de tremurat.

Bărbatul începu să dicteze o scrisoare. Marius îşi mişcă mâna supus pe pagină.

> Bună! O schimbare bruscă de planuri! Plec în Maroc cu Georg, un băiat marocan pe care l-am întâlnit aici. O să stăm cu mama şi tatăl lui într-un mic sat de munte numit Hassane. O să fiu plecat patru săptămâni. Probabil că nu prea o să am semnal, dar o să încerc să scriu, deşi Georg spune că poşta e puţin cam nesigură. În orice caz, o să iau legătura cu voi de îndată ce mă întorc, cu dragoste.

— Marius, zise Marius.

— Marius.

Bărbatul îi ceru să pună scrisoarea în plic şi apoi în geanta pe care o ţinea în faţa lui.

— Pe cealaltă foaie scrie doar: *„Am plecat peste hotare. Mă întorc în patru săptămâni”.* Semneaz-o, pune data de azi şi *Marius*. Atâta tot, mulţumesc.

Marius rămase pe scaun, contemplându-şi poala. Omul stătea chiar în spatele lui. O adiere de vânt făcu perdeaua să se mişte. Afară păsările ciripeau isteric. Bărbatul se aplecă şi închise fereastra. Acum se auzea numai bâzâitul radioului cu CD de pe raft.

— Ce cântec este? întrebă bărbatul.

— *Blister în The Sun*, răspunse Marius. Apăsase pe „repetare”.

Îi plăcea. I-ar fi făcut o bună recenzie. O recenzie de o ironie caldă, cuprinzătoare.

— Am mai auzit-o, zise bărbatul, care găsi butonul pentru volum şi o dădu mai tare. Dar nu îmi amintesc unde.

Marius îşi înălţă capul şi privi pe fereastră, la vara care amuţise, la mesteacănul care părea că se leagănă în semn de rămas-bun, la peluza verde. În reflexie văzu că bărbatul din spatele lui ridică arma şi i-o îndreptă către ceafă.

— Go wild! se auzi ţipătul din boxele mici.

Bărbatul coborî din nou arma.

— Îmi pare rău. Am uitat să ridic siguranţa. Asta este.

Marius închise ochii strâns. Shirley. Se gândi la ea. Unde era acum?

— Acum îmi amintesc, zise bărbatul. În Praga. Parcă se numesc Violent Femmes. Soţia mea m-a dus la un concert. Nu sunt prea buni, nu-i aşa?

Marius deschise gura ca să răspundă, dar în clipa aceea arma se descărcă sec şi nimeni nu va mai afla ceea ce Marius gândea despre Violent Femmes.

Otto îşi menţinu privirea pe ecrane. În spatele lui, Falkeid vorbea în termeni argotici poliţieneşti cu Bravo Doi. Nenorocitul de Harry răspunse la telefonul care suna. Nu vorbi prea mult. Probabil vreo damă urâtă care vrea să şi-o tragă, gândi Otto şi îşi ciuli urechile.

Waaler nu spuse nimic, ci rămase nemişcat, muşcându-şi încheieturile degetelor în timp ce privea cum Odd Einar Lillebostad este dus de acolo. Fără cătuşe. Nici un motiv real de suspiciune. Fără nimic.

Otto îşi menţinu privirea pe ecrane. Avea sentimentul că stă lângă un reactor nuclear. Afară nu era nimic de văzut, în interior fierbea o chestie pe care n-ai fi vrut s-o atingi nici cu un deget. Ochii pe ecrane.

Falkeid spuse „terminat” şi puse jos aparatul walkie-talkie. Nenorocitul de Harry încă mai asculta monosilabele ei.

— Nu vine, zise Waaler, cu ochii la imaginile care arătau coridoare şi scări goale.

— E încă devreme, spuse Falkeid.

Waaler clătină încet din cap.

— Ştie că suntem aici. O simt în măruntaie. Stă undeva şi râde de noi.

„Într-un copac în grădină”, gândi Otto.

Waaler se ridică.

— Hai să strângem totul, băieţi. Teoria pentagramei nu ţine. O luăm de la început mâine-dimineaţă.

— Teoria ţine.

Ceilalţi trei se întoarseră către nenorocitul de Harry care îşi vârâse telefonul în buzunar.

— Numele lui este Sven Sivertsen, zise el. De naţionalitate norvegiană, care locuieşte în Praga, născut în Oslo în 1946, dar arată mult mai tânăr, după spusele colegei noastre Beate Lønn. A fost închis de două ori pentru contrabandă.

I-a dat mamei lui un diamant identic celor pe care le-am găsit asupra cadavrelor. Mama lui spune că s-a aflat în Oslo în toate zilele în chestiune. În Vila Valle.

Otto văzu cum Waaler se face alb la faţă.

— Mama lui, aproape că şopti Waaler. În casa către care arăta ultimul vârf al stelei?

— Da, zise nenorocitul de Harry. Iar acum îi aşteaptă vizita. În seara asta. O maşină cu întăriri este deja în drum spre Bulevardul Schweigaards. Am maşina aici în stradă.

Se ridică de pe scaun. Waaler îşi frecă bărbia.

— Trebuie să ne regrupăm, zise Falkeid, luându-şi aparatul de emisie-recepţie.

— Staţi! strigă Waaler. Nimeni nu face nimic până nu spun eu.

Ceilalţi îl priviră aşteptând. Waaler închise ochii. Trecură două secunde. Apoi îi deschise din nou.

— Harry, opreşte maşina înainte să ajungă acolo. Nu vreau nici o maşină pe o rază de un kilometru în jurul casei. Dacă se prinde de cel mai mic pericol, am încurcat-o. Ştiu câte ceva despre contrabandiştii din estul Europei. Întotdeauna – întotdeauna se asigură că au o cale de scăpare. Şi o altă chestie este că, dacă i-ai pierdut, nu-i mai găseşti niciodată. Falkeid, tu şi băieţii tăi rămâneţi aici şi continuaţi misiunea până primiţi alte ordine.

— Dar chiar tu ai spus că nu.

— Faceţi ce spun. S-ar putea să fie singura şansă pe care o avem şi, de vreme ce este responsabilitatea mea, aş vrea să rezolv asta personal. Harry, preia tu responsabilitatea aici. OK?

Otto văzu cum nenorocitul de Harry îl priveşte insistent pe Waaler, dar într-un fel absent.

— OK? repetă Waaler.

— Bine, zise nenorocitul.

CAPITOLUL 28

SÂMBĂTĂ. VIBRATORUL

Olaug Sivertsen privi cum ochii mari şi roşii ai lui Beate verifică dacă sunt gloanţe în butoiaşul revolverului.

— Sven al meu? Dumnezeule, trebuie să înţeleagă că fac o mare greşeală! Sven n-ar face rău nici unei muşte!

Beate închise dintr-o mişcare butoiaşul şi se duse la fereastra bucătăriei care dădea spre parcarea dinspre Bulevardul Schweigaards.

— Să sperăm că aşa este. Dar ca să aflăm asta, mai întâi trebuie să îl arestăm.

Inima lui Beate bătea mai repede, dar nu prea repede. Oboseala dispăruse şi fusese înlocuită de un sentiment de uşurare şi concentrare, de parcă ar fi luat un drog. Era vechiul revolver de serviciu al tatălui ei. Odată îl auzise spunându-i unui coleg că niciodată nu ar trebui să se bazeze pe o armă care trebuie reîncărcată după fiecare lovitură.

— N-a spus cumva la ce oră va sosi aici?

Olaug clătină din cap.

— A spus că are câteva lucruri de rezolvat.

— Are cheie de la uşa din faţă?

— Nu.

— Bine. Atunci.

— De obicei nu o încui dacă ştiu că vine.

— Uşa nu este încuiată?

Beate simţi cum sângele i se urcă la cap şi vocea îi deveni răguşită. Nu ştia pe cine este mai furioasă, pe femeia bătrână căreia i se oferise protecţia poliţiei, dar lăsase uşa descuiată pentru ca fiul ei să intre direct, sau pe ea însăşi pentru că nu verificase un lucru atât de elementar.

Inspiră adânc, încercând să se mai calmeze.

— Vreau să stai aici, Olaug. Eu o să ies în hol şi...

— Bună!

Vocea se auzi din spatele lui Beate şi inima îi bătu mai repede, dar nu prea repede, când se răsuci cu arma pregătită şi degetul încordat pe trăgaciul rigid. O siluetă umplea cadrul uşii dinspre hol. Nici măcar nu îl auzise. Din greşeală în greşeală.

— Uau, zise vocea, chicotind.

Beate îi avea faţa în bătaia pistolului. Ezită câteva fracţiuni de secundă înainte să relaxeze degetul de pe trăgaci.

— Cine este? întrebă Olaug.

— Cavaleria, *fru* Sivertsen, răspunse vocea. Inspectorul Tom Waaler. Întinse mâna şi continuă, aruncând o scurtă privire către Beate. Mi-am luat libertatea de a încuia uşa din faţă, *fru* Sivertsen.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Beate.

— Nu mai este nimeni. Suntem numai...

Beate îngheţă când Waaler adăugă cu un zâmbet:

—... numai noi doi, scumpo.

✯

Era trecut de ora opt seara.

La televizor, crainicul anunţa că un front rece se apropia dinspre Anglia şi că în curând valul de căldură va dispărea.

Pe un coridor al Post House, Roger Gjendem îi spunea unui coleg că poliţia fusese ciudat de necomunicativă în ultimele câteva zile şi că bănuiala lui era că se punea ceva la cale. Auzise zvonuri că Forţele Speciale fuseseră mobilizate şi că şeful lor, Sivert Falkeid, nu răspunsese la absolut nici un telefon în ultimele două zile. Colegul socotea însă că erau numai speculaţii şi colectivul editorial căzu de acord cu el. Valul de aer rece deveni ştirea de pe prima pagină.

Bjarne Møller stătea pe canapea şi urmărea *Beat for Beat.* Îi plăcea Ivar Dyrhaug. Îi plăceau cântecele lui. Şi nu îi păsa dacă anumiţi colegi de serviciu îl socoteau învechit şi prea casnic. Îi plăcea atmosfera de acasă. Şi din nou îi trecu prin cap că Norvegia are cu siguranţă mulţi cântăreţi talentaţi care nu ajunseseră în lumina reflectoarelor. În seara aceasta totuşi, Møller nu se putea concentra asupra versurilor şi a mesajului transmis de ele. Se uita în gol şi mintea analiza ultima veste pe care o primise de la Harry prin telefon.

Se uită la ceas şi apoi aruncă o privire către telefon pentru a cincea oară în ultima jumătate de oră. Înţelegerea era că Harry va suna de îndată ce avea alte noutăţi. Iar comisarul-şef ceruse o informare de îndată ce operaţiunea lua sfârşit. Møller se întrebă dacă şeful avea televizor la cabană şi dacă, chiar în acea clipă, stătea ca şi el, urmărind un concurs Cine ştie câştigă cu răspunsurile în gură, dar cu mintea în altă parte.

Otto trase din ţigară, închise ochii şi văzu lumina de la ferestre, auzi vântul foşnind prin frunzele uscate şi simţi senzaţia de scufundare când traseră draperiile. Încă o cutie fusese aruncată la canal. Nils plecase acasă.

Otto rămăsese fără ţigări, dar îi ceru una nenorocitului ăluia de poliţist pe nume Harry. Harry scosese un pachet de Camel Light la o jumătate de oră după plecarea lui Waaler. Bună alegere, exceptând faptul că erau light. Falkeid se încruntase dezaprobator când începuseră să fumeze, dar nu spusese nimic. Întrezări chipul lui Sivert Falkeid prin norul albastru de fum, care în acelaşi timp arunca un văl bine-venit peste imaginile iritant de nemişcate ale coridoarelor şi scărilor.

Harry îşi trase scaunul mai aproape de cel al lui Otto ca să se uite mai bine la ecrane. Îşi fumă ţigara fără să se grăbească, în timp ce se uita insistent, pe rând, la imagini. De parcă ar fi fost ceva ce nu observase încă.

— Ce-i asta? întrebă Harry, arătând către o imagine de pe un ecran din stânga.

— Aici?

— Nu, mai sus. La etajul patru.

Otto se zgâi la imaginea unui alt coridor gol, cu ziduri de un galben pal.

— Nu văd nimic deosebit, zise Otto.

— Deasupra celei de-a treia uşi din dreapta. În mortar.

Otto miji ochii. Erau nişte semne albe. Se întrebă dacă fuseseră făcute în timp ce încercau să instaleze fără succes una dintre camere, dar nu îşi amintea să fi dat o gaură în perete în acel loc.

Falkeid se aplecă în faţă.

— Ce *este* asta?

— Nu ştiu, zise Harry. Otto, poţi mări acel loc...?

Otto puse cursorul pe ecran şi trasă un mic pătrat deasupra uşii. Secţiunea de deasupra uşii acoperi întregul ecran de 52 de centimetri.

— Dumnezeule, murmură Harry.

— Da, dom'le, asta e treabă bestială, izbucni Otto, atingând consola cu afecţiune. Începea să îi placă tipul ăsta, Harry.

— Steaua diavolului, şopti Harry.

— Cum?

Dar poliţistul se întorsese deja către Falkeid.

— Comandă Deltei Unu sau cum naiba îi zice să se pregătească să intre în camera 406. Spune-le să aştepte până mă văd pe mine.

Poliţistul se ridică şi scoase o armă pe care Otto o văzuse pe internet în lungile nopţi de navigare. Glock 21. Nu ştia ce anume, dar înţelesese că se va întâmpla ceva, ceva ce va face ca până la urmă pânda lui să merite efortul.

Poliţistul ieşise deja pe uşă.

— Alfa către Delta Unu, zise Falkeid şi luă degetul de pe butonul aparatului de emisie-recepţie.

Zgomot. Minunatul zgomot alb.

Harry se opri în faţa liftului de lângă intrare, ezită o secundă, apoi apucă mânerul şi deschise uşa. Inima i se opri o clipă când văzu grilajul negru. Un grilaj glisant.

Dădu drumul uşii de parcă fusese ars şi o lăsă să se închidă. Era oricum prea târziu. Era doar pateticul sprint final către peron când ştii că trenul a plecat deja, dar ai vrea să îl mai vezi o secundă înainte să dispară cu totul.

Harry porni pe scări. Încercă să păşească cu calm. Când fusese ucigaşul acolo? Cu două zile în urmă? Cu o săptămână în urmă?

Nu se putea stăpâni. Încălţările parcă aveau şmirghel pe talpă în contact cu scările când o luă la fugă. Voia să arunce o privire.

Tocmai când coti la stânga pe coridorul de la etajul patru, trei siluete îmbrăcate în negru se apropiară din colţul cel mai îndepărtat.

Harry se opri sub steaua săpată în perete. Albul strălucea pe fondul galben al peretelui.

Dedesubtul numărului camerei – 406 – era un nume... Veland. Iar sub el, o bucată de hârtie lipită de perete cu două fâşii de bandă.

PLECAT PESTE HOTARE. MĂ ÎNTORC ÎN PATRU SĂPTĂMÂNI. MARIUS.

Făcu semn spre Delta Unu că pot intra în acţiune.

Şase secunde mai târziu uşa era deschisă.

Harry le ceru celorlalţi să aştepte afară şi intră singur. Goală. Ochii săi cercetară camera. Era curată şi ordonată. Prea ordonată. Nu se potrivea cu posterul rupt cu Iggy Pop de pe peretele de deasupra canapelei. Câteva volume broşate zdrenţuite pe raftul de deasupra biroului gol. Lângă cărţi, cinci sau şase chei cu un breloc în formă de craniu. O fotografie a unei fete bronzate zâmbind. Iubită sau soră, presupuse Harry. Între o carte a lui Bukowski şi un casetofon de mare putere se afla un deget de ceară vopsit în alb şi arătând în sus şi făcând semnul OK. Totul în regulă. Totul OK. Oare?

Harry se uită la Iggy Pop, la trupul slab şi dezbrăcat până la brâu, la cicatricile făcute de bunăvoie, la privirea intensă din orbitele adânci, un om care trebuie să fi trecut printr-o Golgotă personală. Harry atinse degetul de pe raft. Prea moale ca să fie ghips sau plastic, părea aproape un deget real. Rece, dar real. Se gândi la penisul artificial pe care îl văzuse la Barli în timp ce mirosi degetul alb. Mirosea a amestec de formol şi vopsea. Îl prinse între două degete şi îl strânse. Vopseaua crăpă. Harry se dădu înapoi când îl izbi mirosul pătrunzător.

— Beate Lønn.

— Sunt Harry. Cum merg lucrurile la voi?

— Încă mai aşteptăm. Waaler a ocupat poziţia din hol şi ne-a izolat pe mine şi pe domnişoara Sivertsen în bucătărie. Cam atât cu drepturile femeii.

— Sun din camera 406 din căminul studenţesc. A fost aici.

— A fost acolo?

— A sculptat o stea a diavolului în ghipsul de deasupra uşii. Băiatul care stă aici, un anumit Marius Veland, a dispărut. Ceilalţi locatari nu l-au văzut de câteva săptămâni. Iar pe uşă e o bucată de hârtie pe care scrie că e plecat.

— Ei bine, poate că într-adevăr *a plecat.*

Harry observă că Beate începuse să îi împrumute ticurile lui verbale.

— N-aş prea crede, zise Harry. Degetul lui se află încă în cameră. Într-o formă oarecum îmbălsămată.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea.

— I-am sunat pe ai tăi de la medicina legală. Sunt pe drum chiar acum.

— Dar nu înţeleg, zise Beate. N-ai ţinut întreaga clădire sub supraveghere?

— Ba da. Dar nu în toate cele 20 de zile care au trecut de la întâmplare.

— Douăzeci de zile. De unde ştii?

— Pentru că am găsit numărul de telefon al părinţilor lui şi am sunat. Au primit o scrisoare în care spunea că a plecat în Maroc. Tatăl lui spune că este prima scrisoare pe care au primit-o vreodată de la Marius. De obicei, dă telefon. Timbrul poştal de pe scrisoare este de acum douăzeci de zile.

— Douăzeci de zile... murmură Beate.

— Douăzeci de zile. Cu alte cuvinte, exact cu cinci zile înainte de asasinarea Camillei Loen. Cu alte cuvinte...

Auzi cum Beate inspiră adânc.

—... cinci zile înainte de prima crimă, zise el.

— Dumnezeule!

— Şi mai e ceva. I-am adunat pe locatarii căminului şi am întrebat dacă îşi poate aminti cineva ceva din acea zi, şi o fată de la 303 a spus că îşi aminteşte că în acea după-amiază a făcut plajă pe iarba din faţa clădirii. Pe drumul de întoarcere, a trecut pe lângă un curier pe bicicletă. Îşi aminteşte pentru că nu vin prea des curieri în zonă şi chiar glumise cu ceilalţi de pe coridor pe această temă când, câteva săptămâni mai târziu, ziarele începuseră să scrie despre Curierul Asasin.

— Atunci a trişat cu succesiunea crimelor?

— Nu, zise Harry. Am fost eu prost. Îţi mai aminteşti că mă întrebam dacă degetele pe care le-a tăiat erau şi ele un fel de cod? Ei bine, era cel mai simplu cod. Degetul mare. A început cu primul deget de la mâna stângă şi le-a parcurs sistematic şi pe celelalte. Nu trebuie să fii un geniu ca să îţi dai seama că, de fapt, Camilla a fost a doua.

— Hmm.

„Iarăşi mă imită”, gândi Harry.

— Iar acum are nevoie doar de numărul cinci, zise Beate. Degetul mic.

— Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Că e rândul nostru. Că a fost tot timpul rândul nostru. Dumnezeule, chiar plănuieşte să... ştii tu?

— Mama lui stă lângă tine?

— Da. Spune-mi ce va face, Harry.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ştiu că nu ştii, dar spune-mi oricum.

Harry ezită.

— Bine. Mulţi criminali în serie sunt mânaţi de dispreţul de sine. Şi cum a cincea crimă este ultima, cea finală, există o mare probabilitate că plănuieşte să ia viaţa părintelui său. Sau a lui. Sau a amândurora. Nu are de-a face cu relaţia pe care o are cu mama lui, ci cu sine. În orice caz, alegerea locaţiei pentru crimă este logică.

Tăcere.

— Eşti acolo, Beate?

— Da, într-adevăr. A crescut ca fiul unui neamţ.

— Cine?

— Cel care vine încoace.

Din nou tăcere.

— De ce Waaler aşteaptă singur în hol?

— De ce întrebi?

— Pentru că procedura ar cere ca amândoi să îl arestaţi. Este mai sigur decât să te lase să stai în bucătărie.

— Poate, zise Beate. Nu am prea multă experienţă în domeniul ăsta. Probabil că ştie ce face.

— Da, zise Harry.

Câteva gânduri îi trecură prin minte. Gânduri pe care încerca să le reprime.

— S-a întâmplat ceva, Harry?

— Da, zise Harry. Am rămas fără ţigări.

CAPITOLUL 29

SÂMBĂTĂ. ÎNECUL

Harry puse telefonul mobil înapoi în buzunarul hainei şi se lăsă pe spate pe canapea. Legiştii probabil că se vor da de ceasul morţii, dar nu se putea spune că existau prea multe dovezi de distrus. Era evident că asasinul făcuse o treabă cât se poate de bună curăţând şi de data aceasta în urmă sa. Harry sesizase chiar aroma fină de săpun când îşi apropiase faţa de podea ca să cerceteze nişte bucăţi negre pe linoleum din ceea ce la prima vedere părea să fie cauciuc ars.

Un chip apăru în cadrul uşii.

— Bjørn Holm, medicină legală.

— Bine, zise Harry. Ai o ţigară?

Se ridică şi se apropie de fereastră, în timp ce Holm şi colegul său se apucară de treabă. Lumina piezişă a amurgului lumina faţadele clădirilor, străzile şi copacii din Kampen până în Tøyen. În amiezi ca aceasta lui Harry îi părea că Oslo este cel mai frumos oraş din lume. Probabil că mai erau şi altele, dar nu le ştia el.

— Aş vrea să aflaţi ce sunt bucăţile acelea negre.

Harry arătă spre podea.

— Bine, zise Holm.

Harry era ameţit. Fumase opt ţigări una după alta. Îi ţinuseră setea în frâu. În frâu, dar nu pierise de tot. Se uită la degetul mare. Probabil fusese retezat cu un cleşte. Vopsea şi lipici. O daltă şi ciocan ca să sculpteze pentagrama deasupra uşii. De data aceasta adusese cu el ceva echipament.

Înţelegea pentagrama. Şi degetul. Dar de ce lipici?

— Pare a fi cauciuc topit, zise Holm, lăsându-se pe vine.

— Cum topeşti cauciucul? întrebă Harry.

— Poţi să-i dai foc. Sau să foloseşti un fier de călcat. Sau un radiator.

Holm ridică din umeri.

— La ce foloseşti cauciuc topit?

— La vulcanizare, răspunse colegul său. Îl foloseşti ca să repari lucruri sau să le faci impermeabile. Cauciucuri de maşină, de exemplu. Sau să izolezi ceva ce trebuie să fie etanş. Genul acesta de lucruri.

— Şi asta?

— Habar n-am. Îmi pare rău.

— Mulţumesc.

Degetul mare arăta către tavan. Ce bine ar fi fost dacă ar fi arătat către soluţia de dezlegare a codului, gândi Harry. Evident că era un cod. Criminalul le pusese un belciug în nas şi îi conducea acolo unde dorea el, deci şi codul avea o soluţie. O soluţie destul de simplă, dacă era concepută pentru idioţi cu inteligenţă moderată ca a lui.

Se holbă la deget. Arăta în sus. Bine. Recepţionat. Mesaj priceput.

Trase cu nesaţ din ţigară. Nicotina îi străbătu venele prin capilarele fine dinspre plămâni în sus. Otrăvit, cu sănătatea în piuneze, manipulat, dar afumat. La naiba!

Harry fu zguduit de o criză violentă de tuse.

Arăta către tavan. Al camerei 406. Tavanul etajului patru. Desigur. Idiot! Idiot!

Harry răsuci cheia, deschise uşa şi găsi întrerupătorul pe perete. Păşi înăuntru. Podul era înalt şi aerisit, fără ferestre. Boxe numerotate, de doi metri pătraţi, puse una lângă alta de-a lungul peretelui. Tot felul de lucruri erau depozitate în spatele instalaţiei de la bucătărie în tranzitul lor dinspre proprietar spre lada de gunoi: saltele găurite, mobilă demodată, cutii de carton pline cu haine, aparate electrocasnice încă funcţionale şi care deci nu puteau fi încă aruncate.

— Ca în iad, murmură Falkeid în timp ce intra împreună cu alţi doi colegi de la Forţele Speciale.

Lui Harry i se păru că era o imagine cât se poate de corectă. Afară soarele începea să apună şi pierdea treptat din putere spre vest, dar petrecuse întreaga zi încingând ţiglele de pe acoperiş, care acum radiau cu puterea unor calorifere, transformând podul într-o veritabilă saună.

— Se pare că boxa camerei 406 este în această direcţie, zise Harry îndreptându-se spre dreapta.

— De ce eşti aşa de sigur că va fi în pod?

— Ei bine, pentru că asasinul a arătat chiar el că etajul cinci se află deasupra celui de-al patrulea. În cazul nostru, în pod.

— A arătat?

— Un fel de rebus.

— Eşti conştient de faptul că este absolut imposibil să se găsească un cadavru aici?

— De ce?

— Am venit aici sus ieri, cu un câine. Un cadavru care stă aici timp de patru săptămâni, în căldură. Transpune-ţi organele olfactive ale unui câine în simţul nostru al auzului şi asta ar semăna cu căutarea unei sirene care urlă. Este imposibil ca un câine să nu îl găsească, chiar şi un câine mai puţin antrenat. Şi cel pe care l-am avut ieri este bine dresat.

— Chiar şi dacă trupul este înfăşurat în ceva ce nu lasă mirosul să iasă?

— Moleculele de aer se deplasează cu repeziciune şi pot penetra chiar şi deschideri microscopice. Nu este posibil.

— Vulcanizare, zise Harry.

— Cum?

Harry se opri în faţa uneia dintre zonele de depozitare. Imediat, ceilalţi doi bărbaţi în uniformă îl încadrară cu câte o rangă.

— Băieţi, haideţi să încercăm mai întâi astfel.

Harry zăngăni în faţa lor mănuchiul de chei cu brelocul în formă de craniu.

Cheia cea mai mică se potrivi în încuietoare.

— Intru singur, zise Harry. Cei de la medicină legală nu agreează ideea să se tropăie pe locul unei crime.

Luă o lanternă şi se opri în faţa unui dulap mare şi alb, cu uşi duble, care ocupa cea mai mare parte a zonei de depozitare. Îşi puse degetele pe mâner şi se pregăti sufleteşte înainte să deschidă uşa. Mirosul de haine vechi, praf şi lemn îi umplu nările. Aprinse lanterna. Trei generaţii de costume albastre atârnate la rând, pe care Marius probabil că le moştenise. Harry vârî lanterna înăuntru şi îşi trecu mâna peste material. Lână aspră. Unul dintre ele avea o husă de plastic subţire. Înăuntru se afla o plasă de protecţie pentru un costum.

Harry închise uşile dulapului şi se întoarse către zidul din spate al spaţiului de depozitare, unde se aflau două perdele – după cum arătau, făcute manual – ce atârnau peste un suport de haine. Harry le trase la o parte. O pereche de dinţi de prădător rânjiră ameninţător şi tăcut înspre el. Ceea ce mai rămăsese din blană era gri, iar ochii căprui ca de marmură aveau mare nevoie de un lustru.

— Un jder, zise Falkeid.

— Mda.

Harry aruncă o privire în jur. Nu mai rămăseseră prea multe locuri de cercetat. Chiar se înşelase?

Atunci observă covorul rulat. Era persan – cel puţin, aşa gândi el – şi era sprijinit de plasa de sârmă care ajungea până aproape de tavan. Harry împinse un scaun de răchită până aproape de covor, urcă pe el şi lumină cu lanterna în interiorul covorului. Poliţiştii care aşteptau afară îl priveau cu o expresie tensionată pe chipuri.

— Mda, murmură Harry, dându-se jos de pe scaun şi stingând lanterna.

— Ei bine? zise Falkeid.

Harry clătină din cap. Un val brusc de furie puse stăpânire pe el şi lovi marginea dulapului atât de tare încât acesta începu să se clatine ca o dansatoare din buric. Câinii începură să latre. Un pahar, numai un pahar, o clipă fără nelinişti. Se întoarse să iasă, când auzi un zgomot ca un zgâriat. De parcă ceva aluneca pe lângă perete. Se întoarse imediat şi văzu uşa dulapului deschizându-se, înainte ca husa pentru costum să basculeze înspre el şi să îl doboare la pământ.

Harry îşi dădu seama că fusese probabil inconştient o secundă pentru că atunci când deschise ochii din nou era întins pe spate şi simţea o durere surdă în ceafă. Inspiră norul de praf care se ridicase dinspre podeaua uscată de lemn. Greutatea husei costumului îl lăsase fără suflare şi se simţea de parcă se îneca, stând sub un sac de plastic plin cu apă. Izbi panicat, fără ţintă, în suprafaţa netedă şi, înăuntru, ceva moale cedă loviturii.

Harry se încordă şi rămase complet nemişcat. Încet, reuşi să îşi concentreze privirea. La fel de încet, sentimentul că se îneacă începu să dispară. Şi fu înlocuit de acela că s-a înecat.

Doi ochi sticloşi se holbau la el dinapoia unei membrane de plastic gri.

Îl găsiseră pe Marius Veland.

CAPITOLUL 30

SÂMBĂTĂ. ARESTAREA

Trenul expres trecu, argintiu şi silenţios pe lângă casă, ca o adiere de vânt. Beate o privi pe Olaug Sivertsen. Îşi îndreptase capul şi privea afară pe fereastră, clipind des. Mâinile ei ridate, cu venele în relief, aşezate pe masa din bucătărie arătau ca un peisaj de ţară văzut de sus. Ridurile erau văi lungi, venele albastre râuri, iar articulaţiile degetelor lanţuri de munţi cu pielea întinsă peste ei ca o pânză de cort albă-gri. Beate se uită la propriile mâini. Se gândi la ceea ce pot face mâinile într-o viaţă de om. Şi la ceea ce nu pot face. Sau la ceea ce nu reuşesc să îndeplinească.

La 21:56, Beate auzi poarta deschizându-se şi paşi pe aleea cu pietriş de afară.

Se ridică şi inima începu să îi bată tot mai repede.

— El este, zise Olaug.

— Eşti sigură?

Olaug îi aruncă un zâmbet nefericit.

— I-am auzit paşii pe pietriş de când era doar un băieţel. Când a fost suficient de mare ca să iasă seara, obişnuiam să mă trezesc la al doilea pas pe care îl făcea. Obişnuia să facă doisprezece paşi. Numără şi tu.

Dintr-odată, Waaler apăru în cadrul uşii de la bucătărie.

— Vine cineva, zise el. Vreau să staţi aici. Indiferent ce se întâmplă. În regulă?

— El este, spuse Beate, arătând cu capul în direcţia lui Olaug.

Waaler încuviinţă scurt din cap. Apoi dispăru din nou.

Beate îşi puse mâna peste cea a bătrânei.

— O să fie bine, zise ea.

— O să vedeţi că s-a făcut o greşeală, afirmă Olaug, fără să o privească.

Unsprezece, doisprezece. Beate auzi uşa deschizându-se în hol.

Apoi îl auzi pe Waaler strigând:

— Poliţia! Legitimaţia mea se află pe podea, în faţa ta. Aruncă arma sau trag!

Simţi mâna lui Olaug tresărind.

— Poliţia! Pune arma jos sau voi fi nevoit să trag!

De ce striga atât de tare? Nu puteau fi mai mult de cinci sau şase metri între ei.

— Pentru ultima dată! strigă Waaler.

Beate se ridică şi îşi scoase revolverul din tocul de umăr.

— Beate... se auzi vocea tremurată a lui Olaug.

Beate ridică privirea şi întâlni ochii imploratori ai bătrânei.

— Aruncă arma! Tragi într-un poliţist!

Beate parcurse cei patru paşi până la uşă, o deschise şi ieşi în hol cu arma ridicată. Tom Waaler se afla la doi metri, cu spatele la ea. În cadrul uşii stătea un bărbat în costum gri. Într-o mână ţinea o servietă. Beate luase o decizie bazându-se pe ceea ce credea că va vedea. De aceea, prima ei reacţie fu una de confuzie.

— Voi trage! strigă Waaler.

Beate putu vedea gura deschisă şi expresia şocată a bărbatului care stătea la intrare. Waaler îşi trăsese deja umerii în faţă ca să înfrunte reculul când va trage cu arma.

— Tom.

Vorbise pe un ton jos, dar spatele lui Tom Waaler încremeni de parcă ar fi fost împuşcat din spate.

— Nu are armă, Tom.

Beate avea senzaţia că se uită la un film. O scenă absurdă la care cineva apăsase butonul de pauză, iar imaginea încremenise pe ecran; timpul rămăsese pe loc. Aşteptă pocnetul armei, dar nu veni. Tom Waaler nu era nebun. Nu în sens clinic. În ceea ce privea reacţiile lui, nu pierduse controlul. Ceea ce o înspăimântase pe ea cel mai mult pe atunci. Controlul rece în timp ce o abuza.

— De vreme ce eşti aici… zise Waaler în cele din urmă. Vocea îi părea încordată… poate poţi să îi pui tu cătuşele prizonierului nostru.

CAPITOLUL 31

SÂMBĂTĂ. „NU E MINUNAT SĂ AI PE CINEVA PE CARE SĂ-L URĂŞTI?”

Era aproape miezul nopţii când pentru a doua oară Bjarne Møller întâlni presa la uşa sediului central al poliţiei. Numai cele mai strălucitoare stele răzbăteau prin pâcla de deasupra oraşului Oslo, dar trebui să îşi ferească ochii de bliţurile camerelor foto. Începu să plouă cu întrebări scurte, înţepătoare.

— Pe rând, zise Møller, arătând către un braţ ridicat. Şi vă rog să vă prezentaţi.

— Roger Gjendem, *Aftenposten*. A mărturisit Sven Sivertsen?

— În acest moment, suspectul este interogat de cel care conduce investigaţia, inspectorul Tom Waaler. Până la terminarea interogatoriului nu pot să vă răspund la întrebare.

— Este adevărat că aţi găsit arme şi diamante în servieta lui Sivertsen? Şi că diamantele sunt identice cu cele găsite asupra cadavrelor victimelor?

— Pot să confirm că faptul acesta este adevărat. Acolo, da, te rog.

Vocea unei femei tinere.

— Mai devreme aţi spus că Sven Sivertsen locuieşte în Praga şi chiar am reuşit să îi aflu adresa oficială. Este o pensiune, dar mi s-a spus că a plecat cu mai bine de un an în urmă şi că nimeni nu ştie unde locuieşte. Dumneavoastră ştiţi?

Ceilalţi ziarişti începură să ia notiţe înainte ca Møller să răspundă.

— Nu încă.

— Am reuşit să vorbesc cu câţiva dintre locatarii de acolo, se auzi vocea femeii cu o mândrie abia ascunsă. Au spus că Sven Sivertsen are o iubită tânără. Nu îi ştiau numele, dar unul dintre ei a sugerat că era o prostituată. Poliţia este la curent cu lucrurile acestea?

— Nu am fost până în această clipă, răspunse Møller. Dar vă suntem recunoscători pentru ajutor.

— Şi noi la fel, strigă o voce din mulţime, urmată de râsetele de hienă ale bărbaţilor.

Femeia zâmbi nesigură.

O întrebare în dialectul Østfold:

— *Dagbladet*. Cum suportă mama lui toate astea?

Møller surprinse privirea ziaristului şi îşi muşcă buza ca să înăbuşe valul de mânie care îl cuprinse.

— Nu pot să fac nici un comentariu în această privinţă. Da. Vă rog.

— *Dagsavisen*. Ne întrebam cum este posibil ca trupul lui Marius Veland să zacă patru săptămâni în mansarda locuinţei lui, în cea mai fierbinte vară dintre toate, fără să îl descopere nimeni.

— Suntem încă nesiguri în privinţa datării exacte, dar se pare că a fost folosit un sac de plastic, similar celor pentru costume, care a fost apoi sigilat şi vidat înainte să fie… Møller căută cuvintele potrivite… atârnat în dulapul din podul căminului studenţesc.

Un murmur jos străbătu grupul de jurnalişti şi Møller se întrebă dacă nu cumva dăduse cam multe detalii.

Roger Gjendem punea o altă întrebare.

Møller îi văzu gura mişcându-se în timp ce asculta fondul sonor ce îi bâzâia în cap. *I Just Called to Say I Love You.* Îl cântase atât de bine la *Beat for Beat*, sora ei, cea care preluase rolul principal în muzical, cum o chema?

— Îmi cer scuze, spuse Møller. Aţi putea să repetaţi?

Harry şi Beate stăteau sprijiniţi de un zid scund, departe de mulţimea de ziarişti care se îmbrânceau, privind şi fumând. Beate anunţase că era o fumătoare de ocazie şi luă o ţigară din pachetul pe care Harry tocmai îl cumpărase.

Harry nu simţea nevoia să fie sociabil. Voia numai să doarmă.

Îl văzură pe Tom Waaler ieşind pe intrarea principală şi zâmbind în lumina bliţurilor. Umbrele creau un dans vioi pe peretele sediului central al poliţiei.

— O să fie o vedetă acum, zise Beate. Bărbatul care a condus investigaţia şi care l-a arestat de unul singur pe Curierul Asasin.

— Cu două arme şi chestii de genul ăsta? zise Harry, zâmbind.

— Da, a fost ca în Vestul Sălbatic. Dar poţi să-mi spui de ce îi ceri cuiva să lase jos o armă pe care nu o are?

— Waaler se referea probabil la arma pe care Sivertsen o avea asupra lui. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

— Desigur, dar ştii unde am găsit arma asta? În valiză.

— Din punctul de vedere al lui Waaler, ar fi putut fi cel mai rapid pistolar din Vestul Sălbatic, cu arma în valiză.

Beate izbucni în râs.

— După aceea vii şi tu la o bere, nu-i aşa?

Când privirile lor se întâlniră, zâmbetul femeii încremeni pe faţă, iar roşeaţa i se întinse pe obraji şi pe gât.

— N-am vrut.

— E în regulă. Poţi să sărbătoreşti pentru noi amândoi, Beate. Eu mi-am făcut datoria.

— N-ai putea veni totuşi cu noi?

— Nu cred. Ăsta a fost ultimul meu caz.

Harry îşi aruncă ţigara cu un gest scurt, iar aceasta zbură ca un artificiu în noapte.

— Săptămâna viitoare nu o să mai fiu poliţist. Poate ar trebui să simt că asta merită sărbătorit, dar nu simt.

— Ce vei face?

— Altceva. Harry se ridică. Ceva complet diferit.

Waaler îl prinse din urmă pe Harry în parcare.

— Pleci aşa de devreme, Harry?

— Sunt obosit. Ce gust are faima?

— Au fost doar câteva fotografii pentru ziare. Ai fost şi tu acolo, deci ştii ce gust are.

— Dacă te gândeşti la cazul din Sydney, pe mine m-au făcut trăgătorul zelos pentru că l-am împuşcat pe om. Tu ai reuşit să îl prinzi pe al tău în viaţă. Tu eşti tipul de poliţist erou care place unei societăţi democratice.

— Detectez oare o undă de sarcasm?

— Deloc.

— În regulă. Nu-mi pasă pe cine fac ei erou. În ce mă priveşte, dacă asta îmbunătăţeşte imaginea poliţiei, atunci pot să creeze o falsă imagine romantică din tipi ca mine. În secţie o să ştim cine a fost adevăratul erou de data asta.

Harry scoase cheile şi se opri în faţa maşinii sale albe Ford Escort.

— Asta voiam să spun, Harry. În numele tuturor celor care au lucrat cu tine. Tu ai rezolvat cazul, nu eu, nici altcineva.

— Mi-am făcut doar datoria, nu?

— Datoria, da. Ăsta este un alt lucru despre care voiam să îţi vorbesc. Urcăm în maşină câteva minute?

Înăuntru se simţea izul dulce de benzină. Era o gaură pe undeva, presupuse Harry. Waaler refuză ţigara care i se oferi.

— Ţi s-a pregătit prima sarcină, zise Waaler. Nu e uşoară şi nici fără pericole, dar dacă o duci la bun sfârşit, vom fi de acord să te facem partener cu drepturi depline.

— Despre ce e vorba? întrebă Harry, suflând fumul peste oglinda retrovizoare.

Waaler îşi trecu vârfurile degetelor de-a lungul firelor care ieşeau dintr-o gaură din bordul maşinii, unde fusese odată radioul.

— Cum arăta Marius Veland? întrebă el.

— După patru săptămâni într-un sac de plastic, cum crezi?

— Avea douăzeci şi patru de ani, Harry. Douăzeci şi patru de ani. Mai ţii minte ce visai, ce aşteptai de la viaţă când aveai douăzeci şi patru de ani?

Harry îşi amintea.

Waaler îi aruncă un zâmbet trist.

— În vara în care am făcut douăzeci şi doi de ani am plecat cu trenul împreună cu Geir şi Solo. Am ajuns pe Riviera italiană, dar hotelurile erau atât de scumpe încât nu ne-am putut permite să stăm nicăieri. Chiar dacă Solo luase cu el toate încasările din caseria magazinului tatălui lui în ziua în care am plecat. Aşa că ne instalam cortul pe plajă noaptea şi ne petreceam zilele plimbându-ne şi holbându-ne la femei, maşini şi iahturi. Ciudat era că ne simţeam bogaţi. Pentru că aveam douăzeci şi doi de ani. Credeam că totul este pentru noi, cadouri ce stau sub bradul de Crăciun, aşteptându-ne. Camilla Loen, Barbara Svendsen, Lisbeth Barli, toate erau tinere. Poate că nu ajunseseră încă la stadiul de la fi dezamăgite, Harry. Poate că încă mai aşteptau Crăciunul.

Waaler îşi trecu mâna peste tabloul de bord.

— Tocmai l-am interogat pe Sven Sivertsen, Harry. Poţi să citeşti raportul mai târziu, dar pot să-ţi spun ce o să se întâmple. Este un diavol rece, calculat. O să joace cartea nebuniei. O să păcălească juriul şi o să creeze atât de multă îndoială în rândul psihologilor, încât nu o să îndrăznească să îl trimită în închisoare. Pe scurt, o să sfârşească într-o secţie de psihiatrie unde va demonstra un progres atât de remarcabil, încât va fi eliberat după câţiva ani. Aşa este acum, Harry. Aşa tratăm gunoiele umane de care suntem înconjuraţi. Nu îl curăţăm, nu îl aruncăm; doar îl mutăm un pic mai încolo. Şi nu înţelegem că, atunci când casa va deveni o gaură împuţită de şobolani, va fi prea târziu. Uită-te la celelalte ţări unde se ia poziţie fermă împotriva criminalităţii. Din păcate, locuim într-o ţară care acum este atât de bogată, încât politicienii se iau la întrecere care să cheltuie mai mult. Devenim atât de blânzi şi de drăguţi încât nimeni nu îndrăzneşte să îşi asume responsabilitatea de a mai face lucruri neplăcute. Înţelegi?

— Până acum, da.

— Aici intervenim noi, Harry. Noi ne asumăm responsabilitatea. O vedem ca pe slujbă de salubrizare pe care societatea nu îndrăzneşte să o facă.

Harry trase din ţigară atât de tare, încât foiţa pârâi.

— Ce vrei să spui? întrebă el, inhalând.

— Sven Sivertsen, pârâi Waaler, privind pe geam. Gunoi uman. Trebuie să scapi de el.

Harry se aplecă brusc şi tuşi fumul afară.

— Asta faceţi voi? Dar celelalte lucruri? Contrabanda?

— Toate activităţile noastre sunt desfăşurate ca să le finanţăm pe acestea.

— Catedrala voastră?

Waaler încuviinţă încet din cap. Apoi se aplecă înspre Harry, şi acesta simţi că îi bagă ceva în buzunarul jachetei.

— O fiolă, zise Waaler. Este numită „Binecuvântarea lui Iosif'. Creată de KGB în timpul războiului din Afghanistan pentru asasinate, dar mai bine cunoscută ca modalitate de sinucidere a soldaţilor ceceni prizonieri. Îţi opreşte respiraţia, dar spre deosebire de cianură, nu are gust şi nici miros. Fiola intră foarte bine în rect sau sub limbă. Dacă bea conţinutul dizolvat în apă, moare în câteva secunde. Înţelegi care e sarcina ta?

Harry se îndreptă. Nu mai tuşea, dar avea lacrimi în ochi.

— Deci ar trebui să pară sinucidere?

— Martorii din sectorul de arest vor confirma că au omis să-i verifice rectul când a fost adus. Totul este aranjat. Nu-ţi face griji.

Harry inspiră adânc. Aburii de benzină îi provocau greaţă. Şuieratul unei sirene se intensifică şi apoi dispăru în depărtare.

— Te-ai gândit să îl împuşti, nu-i aşa?

Waaler nu răspunse. Harry văzu o maşină de poliţie rulând şi oprind în faţa intrării în sectorul de arest.

— Nu ai intenţionat niciodată să îl arestezi. Aveai două arme pentru că intenţionai să o pui pe cealaltă în mâna lui după ce îl împuşcai, ca să faci să pară că te-a ameninţat. Le-ai trimis pe Beate şi pe mamă în bucătărie, apoi ai strigat pentru ca apoi să poată depune mărturie că te-au auzit avertizându-l şi că ai acţionat în autoapărare. Dar Beate a venit în hol prea devreme şi planul tău s-a dus pe apa sâmbetei.

Waaler oftă din toţi rărunchii.

— Noi facem curăţenie, Harry. La fel cum tu ai scăpat de asasinul din Sydney. Sistemul legal nu funcţionează. A fost conceput pentru alte vremuri, unele mult mai inocente. Şi până când nu va fi schimbat, nu putem îngădui ca Oslo să fie copleşit de criminali. Dar trebuie să ştii toate astea, de vreme ce îi vezi de aproape în fiecare zi, nu?

Harry analiză capătul aprins al ţigării sale în întuneric. Apoi dădu din cap.

— Aveam doar nevoie să mi se arate întregul tablou, zise el.

— Bine, Harry, ascultă. Sven Sivertsen va fi în celula numărul nouă în sectorul de arest până mâine-noapte inclusiv. Cu alte cuvinte, până luni dimineaţă. Apoi va fi mutat într-o celulă securizată din Ullersmo unde nu vom mai putea ajunge la el. Cheia celulei numărul nouă va fi pe birou la recepţie, în stânga. Ai timp până la miezul nopţii, mâine, Harry. Apoi o să sun la Arest ca să aflu că Asasinul Curier a primit pedeapsa care i se cuvine. Ai înţeles?

Harry dădu din nou din cap.

Waaler zâmbi.

— Ştii ceva, Harry? Deşi sunt fericit că până la urmă facem parte din aceeaşi echipă, o parte din mine e un pic tristă. Ştii de ce?

Harry ridică din umeri.

— Pentru că îţi închipuiai că există lucruri pe care banii nu le pot cumpăra?

Waaler izbucni în râs.

— Asta e bună, Harry. Pentru că simt că am pierdut un duşman. Suntem la fel. Înţelegi despre ce vorbesc, nu?

— „Nu e minunat să ai pe cineva pe care să-l urăşti?”

— Ce anume?

— Michael Krohn. Raga Rockers.
— Douăzeci şi patru de ore, Harry. Succes.

PARTEA A CINCEA

CAPITOLUL 32

DUMINICĂ. RÂNDUNELE

În dormitor, Rakel se cerceta în oglindă. Fereastra era deschisă, astfel că putea auzi maşina şi paşii pe pietrişul de pe aleea spre casă. Se uită la fotografia tatălui ei, aflată pe măsuţa de toaletă în faţa oglinzii. Întotdeauna o uimea cât de tânăr şi de inocent arăta în ea.

Îşi prinsese părul cu o bentiţă, ca de obicei. Să îl prindă altfel de data aceasta? Rochia fusese a mamei ei, o rochie roşie de muselină pe care o modificase. Spera că nu era îmbrăcată prea pretenţios. Când era mică, tatăl ei obişnuia să îi povestească despre prima dată când o văzuse pe mama ei în acea rochie şi Rakel nu se sătura niciodată să audă că fusese ca într-un basm.

Rakel îşi scoase bentiţa şi scutură din cap dintr-o parte în cealaltă ca să îi vină părul peste faţă. Soneria ţârâi. Auzi paşii lui Oleg alergând pe hol. Îi auzi entuziasmul din voce şi râsul adânc al lui Harry. Aruncă o ultimă privire în oglindă. Simţi că inima îi bate tot mai tare. Ieşi pe uşă.

— Mami, Harry a...

Vocea lui Oleg se stinse când Rakel apăru în capul scărilor. Puse cu grijă un picior pe prima treaptă – tocurile ei înalte părură dintr-o dată nesigure, şovăielnice –, dar îşi recâştigă echilibrul şi ridică privirea. Oleg stătea la baza scărilor şi se holba la ea cu gura căscată. Harry era lângă el. Ochii îi străluceau atât de intens, încât le simţea dogoarea arzând în propriii obraji. În mână ţinea un buchet de trandafiri.

— Eşti minunată, mami, şopti Oleg.

Rakel închise ochii. Ambele geamuri laterale erau lăsate, iar vântul îi mângâia părul şi pielea în vreme ce Harry conducea cu grijă maşina pe curbele străzii spre Holmenkollen. Mirosul vag de lichid de curăţat încă mai stăruia. Rakel coborî apărătoarea de soare ca să îşi verifice rujul şi observă că până şi micuţa oglindă din interior fusese lustruită.

Zâmbi, amintindu-şi prima dată când se întâlniseră. El se oferise să o ducă la serviciu, iar ea fusese nevoită să ajute la împinsul maşinii pentru ca aceasta să pornească.

Era incredibil că încă mai avea aceeaşi maşină rablagită de atunci.

Îl cercetă cu colţul ochiului.

Şi aceeaşi linie fermă a nasului. Şi aceleaşi buze uşor curbate, aproape feminine, care contrastau cu celelalte trăsături masculine. Şi ochii. Nu se putea spune că arată bine, nu în sensul clasic al expresiei. Oricum, era – care era cuvântul? – real. Real. Ochii. Nu, nu ochii. Expresia din ochi.

Se întoarse spre ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Zâmbi. Şi gata, a apărut. Blândeţea copilărească din ochii lui. Băiatul de dinapoia ochilor care râdea la ea. Era o anumită inocenţă în felul în care o privea. O sinceritate necoruptă. Cinste. Integritate. Era o privire pe care te puteai baza. Sau pe care doreai să te bazezi.

Rakel îi zâmbi şi ea.

— La ce te gândeşti? întrebă el, întorcându-şi privirea înapoi către drum.

— La nimic deosebit.

Avusese suficient timp de gândire în ultimele câteva săptămâni. Suficient timp ca să îşi dea seama că Harry nu îi făcuse niciodată o promisiune pe care să

nu o respecte. Niciodată nu îi promisese că nu îşi va pierde stăpânirea de sine. Niciodată nu îi promisese că munca nu va continua să fie cel mai important lucru din viaţa lui. Niciodată nu îi promisese că lucrurile vor sta roz în preajma lui. Toate acestea erau promisiuni pe care şi le făcuse sieşi. Înţelegea toate astea acum.

Olav Hole şi Sis îi aşteptau la intrare când sosiră la casa din Oppsal. Harry îi povestise atât de multe despre ea, încât Rakel avea uneori sentimentul că ea fusese cea care crescuse în micuţa casă.

— Bună, Oleg, zise Sis, cu o mină adultă de soră mai mare. Am făcut chiftele.

— Chiar aşa? spuse Oleg, împingând nerăbdător în spatele scaunului lui Rakel în strădania de a ieşi afară.

Pe drumul de întoarcere, Rakel îşi lăsă capul pe tetiera scaunului şi îi spuse că arăta bine, dar să nu lase asta să i se suie la cap. El răspunse că ea arată mult mai bine şi că, din punctul lui de vedere, putea să lase asta să i se suie la cap cât de mult vrea. Când ajunseră la pantele din Ekeberg, iar Oslo se întinse la picioarele lor, Rakel văzu V-uri întunecate intersectându-se pe cer.

— Rândunele, zise Harry.

— Zboară jos, zise ea. Oare asta nu înseamnă că va ploua?

— Da, s-a prognozat ploaie.

— Oh, ar fi minunat. De aceea au ieşit să zboare, ca să ne anunţe?

— Nu, zise Harry. Fac o treabă mult mai folositoare decât atât. Curăţă aerul de insecte. Paraziţi şi aşa mai departe.

— Dar de ce sunt atât de agitate? Par aproape isterice, nu-i aşa?

— Pentru că nu au prea mult timp. Insectele ies acum, dar când apune soarele, vânătoarea de paraziţi trebuie să înceteze.

— Se termină, vrei să spui?

Se întoarse către el. Harry privea în faţă, în gol, pierdut în gânduri.

— Harry?

— Da. Scuză-mă, zise el. M-a furat peisajul pentru o clipă.

Spectatorii pentru piesă se adunaseră în scuarul acum umbrit din faţa Teatrului Naţional. Celebrităţi se conversau cu celebrităţi, în vreme ce ziariştii roiau, iar camerele bâzâiau. În afara unor zvonuri legate de o legătură romantică de vară, subiectul de conversaţie predominant era acelaşi pentru toată lumea: arestarea, în ziua precedentă, a Asasinului Curier.

Mâna lui Harry atingea uşor spatele lui Rakel în timp ce se îndreptau spre intrare. Putea simţi căldura vânfurilor degetelor lui prin materialul subţire. Un chip apăru în faţa lor.

— Roger Gjendem de la *Aftenposten*. Îmi cer scuze, dar facem un sondaj legat de ceea ce cred oamenii despre prinderea celui care a răpit-o pe femeia aleasă în rolul principal în această seară.

Se opriră şi Rakel observă că mâna de pe spatele ei nu mai era acolo.

Zâmbetul crispat de pe faţa ziaristului se vedea clar, dar ochii cercetau în toate părţile.

— Ne-am mai întâlnit, domnule inspector Hole. Am lucrat la articolele legate de crimă. Am discutat de câteva ori, după ce v-aţi întors de la cazul din Sydney. Odată aţi spus că sunt singurul ziarist care a redat cu acurateţe ceea ce aţi spus. Vă amintiţi de mine acum?

Harry cercetă cu atenţie faţa lui Roger Gjendem şi încuviinţă din cap.

— Hmm. Ai terminat cu crima?

— Nu, nu! Ziaristul scutură energic din cap. Doar ţin locul cuiva. Vacanţa naţională. Aş putea obţine un comentariu al lui Harry Hole, poliţistul?

— Nu.

— Nu? Nici măcar câteva cuvinte?

— Vreau să spun nu, nu mai sunt poliţist, zise Harry.

Ziaristul păru surprins.

— Dar v-am văzut.

Harry îl ocoli repede, înainte să se aplece către el.

— Ai o carte de vizită?

— Da.

Gjendem îi dădu o carte de vizită albă, cu literele gotice albastre ale *Aftenposten*. Harry o vârî în buzunarul din spate.

— Termenul limită este ora unsprezece.

— Mai vedem, zise Harry.

Roger Gjendem rămase pe loc cu o expresie uimită pe chip, în timp ce Rakel urca treptele, cu degetele fierbinţi ale lui Harry la loc pe spatele ei.

Un bărbat cu barbă mare stătea la intrare zâmbind la ei, cu ochii înecaţi de lacrimi. Rakel recunoscu chipul din ziare. Era Wilhelm Barli.

— Mă bucur atât de mult că sunteţi aici împreună, zise el cu glas bubuitor şi îşi deschise braţele.

Harry ezită, dar fu prins în strânsoare.

— Tu trebuie să fii Rakel.

Wilhelm Barli îi făcu cu ochiul peste umărul lui Harry în timp ce îl îmbrăţişa pe bărbatul înalt ca pe un ursuleţ de pluş pe care îl pierduse şi îl regăsise.

— Ce-a fost asta? întrebă Rakel când îşi găsiră locurile pe rândul patru.

— Afecţiune masculină, zise Harry. E un artist.

— Nu asta. Toată povestea aia cum că nu ai fi poliţist.

— Ieri mi-am petrecut ultima zi de lucru în poliţie.

Femeia se uită la el.

— De ce n-ai spus nimic?

— Am spus ceva. În grădină, atunci.

— Şi ce o să faci acum?

— Altceva.

— Ce anume?

— Ceva complet diferit. Un prieten mi-a făcut o ofertă, iar eu am acceptat. Sper că voi avea vremuri mai bune. O să-ţi povestesc mai multe despre asta mai târziu.

Cortina se ridică.

Un ropot de aplauze se auzi în timp ce cortina cobora şi continuă cu aceeaşi intensitate pentru cel puţin zece minute.

Actorii ieşiră pe scenă şi intrară înapoi în formaţii mereu diferite până ce epuizară toate mişcările exersate şi rămaseră pur şi simplu pe scenă, primind aplauzele. Strigăte de „bravo” răsunară în sală când Toya Harang păşi în faţă şi făcu o nouă plecăciune; în cele din urmă, toţi cei care avuseseră legătură cu punerea în scenă fură chemaţi la rampă, Toya fu îmbrăţişată de Wilhelm Barli, iar lacrimi curseră în rândul actorilor şi al auditoriului.

Până şi Rakel trebui să îşi scoată batista pe când strânse mâna lui Harry.

— Arătaţi ciudat, zise Oleg de pe locul din spate. S-a întâmplat ceva, sau ce?

Rakel şi Harry îşi întoarseră capetele la unison.

— Sunteţi din nou prieteni, asta e?

Rakel zâmbi.

— Niciodată n-am încetat să fim, Oleg.

— Harry?

— Da, şefu'?

Harry se uită în oglinda retrovizoare.

— Asta înseamnă că în curând putem merge din nou la cinematograf? Ca să vedem filme pentru băieţi?

— Poate. Dacă este un film pentru băieţi decent.

— Oh, da, zise Rakel. Iar eu ce o să fac?

— Tu poţi să te joci cu Olav şi cu Sis, propuse Oleg, entuziasmat. E chiar grozav, mami. Olav m-a învăţat să joc şah.

Harry viră pe alee şi opri în faţa casei. Lăsă motorul să meargă. Rakel îi dădu lui Oleg cheia de la casă şi îl lăsă să coboare. Îl priviră în timp ce alerga pe pietriş.

— Dumnezeule, cum a crescut, zise Harry.

Rakel îşi odihni capul pe umărul lui Harry.

— Intri?

— Nu acum. Mai trebuie să fac un ultim lucru la muncă.

Rakel îi mângâie faţa cu mâna.

— Poţi să vii mai târziu. Dacă vrei.

— Mm. Te-ai gândit bine la asta, Rakel?

Femeia suspină, închise ochii şi îşi sprijini creştetul pe umărul lui.

— Nu. Şi da. Am sentimentul vag că aş sări dintr-o casă în flăcări. Să cazi e mai bine decât să arzi.

— Cel puţin, până aterizezi.

— Am ajuns să îmi dau seama că a cădea şi a trăi au anumite lucruri în comun. Pentru început, ambele sunt stări foarte temporare.

Rămaseră în tăcere, privindu-se şi ascultând torsul neregulat al motorului. Apoi Harry puse un deget sub bărbia lui Rakel şi o sărută. Femeia avu sentimentul că pierde controlul, echilibrul, postura şi că există un singur lucru de care se poate agăţa, iar el o făcu să ardă şi să cadă în acelaşi timp.

Rakel nu îşi dădu seama de cât timp se sărutau când Harry se eliberă cu blândeţe din îmbrăţişarea ei.

— O să las uşa descuiată, şopti ea.

Ar fi trebuit să ştie că era o prostie.

Ar fi trebuit să ştie că era periculos.

Dar nu mai gândise de săptămâni. Obosise să tot gândească.

CAPITOLUL 33

DUMINICĂ NOAPTEA. BINECUVÂNTAREA LUI IOSIF

Aproape că nu erau maşini şi nici oameni în parcarea din faţa clădirii sectorului de arest.

Harry opri motorul, care muri cu un huruit.

Se uită la ceas: 23:10. Mai avea cincizeci de minute.

Ecoul paşilor săi reverberă între pereţii exteriori de cărămidă ai Telje, Torp & Aasen.

Harry inspiră adânc de două ori înainte să intre.

Nimeni nu se afla în spatele biroului de recepţie, iar în încăpere domnea o linişte desăvârşită. Detectă o mişcare la dreapta sa. Speteaza unui scaun se roti încet în biroul de serviciu. Harry zări o jumătate de faţă cu o cicatrice vineţie ce cobora ca o lacrimă dintr-un ochi ce îl privea absent. Apoi scaunul se întoarse la poziţia iniţială, cu spatele la el.

Groth. Era singur. Ciudat. Sau poate că nu.

Harry găsi cheia de la celula numărul nouă în spatele biroului de recepţie, la stânga. Apoi păşi către celule. Se auzeau voci dinspre camera gardienilor, dar în chip convenabil celula cu numărul nouă era situată astfel încât să nu fie nevoit să treacă pe lângă acea încăpere.

Harry puse cheia în încuietoare şi o răsuci. Aşteptă o secundă. Auzi mişcare înăuntru. Apoi deschise uşa.

Bărbatul care se uita la el de pe patul de cazarmă nu arăta ca un asasin. Harry ştia că asta nu însemna nimic. Uneori arătau ceea ce erau. Alteori, nu.

Acesta arăta bine, bine clădit, solid, cu păr scurt, negru şi ochi albaştri care odată poate că semănaseră cu ai mamei sale, dar care acum erau ai săi. Harry avea să împlinească în curând 40 de ani, Sven Sivertsen avea peste 50. Harry era sigur că majoritatea oamenilor ar fi crezut că lucrurile stau exact invers.

Din nu se ştie ce motiv, Sivertsen purta uniforma roşie de muncă specifică prizonierilor.

— Bună seara, Sivertsen. Sunt inspectorul Hole. Te rog să te ridici şi să te întorci.

Sivertsen ridică o sprânceană, uimit. Harry flutură cătuşele în faţa lui.

— Aşa e procedura.

Fără o vorbă, Sivertsen se ridică, iar Harry îi puse cătuşele şi îl împinse înapoi, pe patul de campanie.

În celulă nu se afla nici un scaun. Nu exista nici un obiect personal cu care ar fi putut fi folosit ca să facă rău altora sau sieşi. Aici, înăuntru, statul avea monopol asupra pedepsei. Harry se sprijini de perete şi scoase din buzunar un pachet mototolit de ţigări.

— O să declanşezi alarma de fum, zise Sivertsen. Sunt foarte sensibile.

Vocea lui era surprinzător de ascuţită.

— E adevărat. Ai mai fost aici înăuntru, nu-i aşa?

Harry aprinse ţigara, se înălţă pe vârfuri, smulse capacul alarmei şi îi scoase bateriile.

— Şi ce spun regulile despre asta? întrebă acid Sven Sivertsen.

— Nu mai ţin minte. Fumezi?

— Ce-i asta? Şmecheria cu poliţistul bun?

— Nu. Harry zâmbi. Avem atât de multe dovezi împotriva ta, încât nu mai avem nevoie să jucăm teatru. Nu avem nevoie să limpezim detaliile. Nu avem nevoie de cadavrul lui Lisbeth Barli.

Nu avem nevoie de o mărturisire. Pur şi simplu nu avem nevoie de ajutorul tău, Sivertsen.

— Atunci de ce te afli aici?

— Din curiozitate. Aici avem de-a face cu creaturi care trăiesc în ape adânci şi voiam să văd ce am prins în cârlig de data asta.

Sivertsen pufni în râs.

— O imagine plină de fantezie, dar vei fi dezamăgit, inspectore Hole. Poate părea ceva mare, dar mă tem că de data asta aţi prins doar un bocanc uzat.

— Vrei să cobori puţin tonul vocii?

— Te temi că ne va auzi cineva?

— Fă cum îţi spun. Pari foarte calm pentru cineva care a fost arestat pentru mai multe crime.

— Sunt nevinovat.

— Hm. Dă-mi voie să-ţi fac un mic rezumat, Sivertsen. În servieta ta am găsit un diamant roşu pe care nu îl vezi în fiecare zi, dar care a fost găsit asupra câtorva dintre victime. Plus o Ceská Zbrojovka, o armă relativ rară în Norvegia, dar aceeaşi folosită în asasinarea Barbarei Svendsen. Conform declaraţiei tale, te aflai în Praga în momentul comiterii asasinatelor, dar am verificat la companiile aeriene şi s-a dovedit că ai venit în vizită în Oslo la toate cele cinci date relevante, inclusiv ieri. Cum stai cu alibiurile pentru ora cinci a fiecărei zile în chestiune, Sivertsen?

Sven Sivertsen nu răspunse.

— Aşa credeam şi eu. Aşa că nu-mi spune mie că eşti *nevinovat*, Sivertsen.

— De parcă mi-ar păsa ce crezi tu, Hole. A mai fost şi altceva?

Harry, cu spatele sprijinit de perete, alunecă în jos, pe vine.

— Da. Îl cunoşti pe Tom Waaler?

— Cine?

Răspunsese repede. Prea repede. Harry nu se grăbi, ci pufăi fumul spre tavan. Expresia feţei lui Sven Sivertsen era una de plictiseală teribilă, dar Harry mai întâlnise şi altă dată criminali duri – şi cu un psihic moale ca un jeleu. Întâlnise totuşi şi varietatea dură ca gheaţa şi care rămânea astfel până la capăt. Se întrebă cât de tare era acesta.

— Nu trebuie să te prefaci că nu îţi aminteşti numele celui care te-a arestat şi te-a interogat, Sivertsen. Mă întreb dacă nu cumva îl cunoşteai deja.

Harry observă o uşoară ezitare în privirea celuilalt.

— Ai mai fost închis pentru contrabandă. Arma găsită în servieta ta are pe ea un semn particular făcut de maşinăria folosită la ştergerea numărului de serie. În ultimii ani, am găsit aceleaşi semne pe tot mai multe arme neînregistrate în Oslo. Credem că responsabilă pentru asta este o bandă de contrabandişti.

— Interesant.

— Ai făcut contrabandă cu arme pentru Waaler, Sivertsen?

— Isuse, şi voi faceţi genul ăsta de lucruri?

Sven Sivertsen nici măcar nu clipi. Totuşi, o picătură de transpiraţie începea să coboare dinspre linia deasă a părului.

— Ţi-e cald, Sivertsen?

— Mi-e bine.

— Hm.

Harry se ridică, se apropie de chiuvetă şi cu spatele la Sivertsen, scoase din suport un pahar alb de plastic şi îl umplu.

— Ştii ceva, Sivertsen? Nu mi-am dat seama până când un coleg mi-a povestit despre felul în care Waaler te-a arestat. Apoi mi-am amintit cum a reacţionat Waaler când i-am spus că Beate Lønn a aflat cine eşti. De obicei, este un munte de gheaţă, dar atunci a devenit cadaveric şi aproape că a împietrit. Pe moment, am crezut că era aşa pentru că îşi dăduse seama că fusese înşelat şi că ne vom trezi cu încă un cadavru. Dar când Lønn mi-a spus despre cele două arme ale lui Waaler şi că striga la tine să nu tragi, am făcut legătura. Nu teama de o altă crimă îl făcuse să tremure. Era menţionarea numelui tău. Te cunoştea. De fapt, eşti unul dintre curierii lui. Şi desigur că Waaler a înţeles că dacă vei fi acuzat de crimă totul va ieşi la iveală. Totul despre armele pe care le folosiţi, motivul vizitelor tale frecvente în Oslo, toate contactele tale. Un judecător ar fi putut chiar să îţi micşoreze pedeapsa dacă erai dispus să cooperezi cu poliţia. De aceea a plănuit să te împuşte.

— Să mă împuşte.

Harry umplu paharul cu apă, se întoarse şi se apropie de Sven Sivertsen. Puse paharul pe podea, în faţa lui şi îi desfăcu cătuşele. Sivertsen îşi masă încheieturile.

— Bea, zise Harry. Apoi poţi să fumezi o ţigară înainte să îţi pun din nou cătuşele.

Sven ezită. Harry se uită la ceas. Încă mai avea o jumătate de oră.

— Haide, Sivertsen.

Sven luă paharul, îşi dădu capul pe spate şi îl goli în timp ce se uita la Harry.

Harry puse o ţigară între buze şi o aprinse înainte să i-o dea lui Sivertsen.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? zise Harry. Crezi contrariul, că Tom Waaler este cel care te va salva din această – cum să o numim? – situaţie obositoare, nu-i aşa? Că va risca pentru tine, ca recompensă pentru serviciul loial şi îndelungat în slujba lui. Cu tot ceea ce ştii despre el, lucrul cel mai rău care ţi se poate întâmpla este să îl şantajezi ca să te ajute. Harry clătină din cap cu blândeţe. Credeam că eşti mai deştept, Sivertsen. Toate ghicitorile pe care le-ai înscenat, felul în care ai organizat totul, ai fost mereu cu un pas înainte. Toate astea şi probabil cineva care ştia exact cum vom gândi şi ce vom face. Dar nu ai fost în stare să înţelegi cum operează un rechin ca Waaler.

— Ai dreptate, zise Sivertsen, suflând fumul înspre tavan cu ochii pe jumătate închişi. Nu te cred.

Sivertsen scutură ţigara. Scrumul căzu pe lângă paharul de plastic pe care îl ţinea lângă el.

Harry se întrebă dacă vedea cumva o breşă. Dar mai văzuse şi altă dată breşe şi se înşelase.

— Ştiai că s-a prognozat vreme mai răcoroasă? întrebă Harry.

— Nu urmăresc ştirile norvegiene, pufni Sivertsen.

Evident că avea impresia că el câştigase.

— O să plouă, zise Harry. Apropo, cum a fost apa?

— Ca apa.

— Atunci „Binecuvântarea lui Iosif' face ceea ce ar trebui să facă.

— Ce anume a lui Iosif?

— Binecuvântarea. Fără gust şi fără miros. Pari să cunoşti produsul. Poate că ai făcut chiar contrabandă cu el? Din Cecenia, în Praga şi Oslo? Harry rânji. Ce ironie a sorţii!

— Despre ce vorbeşti?

Harry aruncă ceva în aer, către Sivertsen, care îl prinse şi îl analiză.

— Este gol.

Îi aruncă lui Harry o privire întrebătoare.

— *Skål.*

— Poftim?

— Cele mai bune gânduri de la şeful nostru mutual, Tom Waaler.

Harry suflă pe nas fumul în vreme ce îl privea pe Sivertsen.

Tresărirea involuntară a sprâncenei. Mărul lui Adam suind şi coborând. Degetele care simţeau nevoia bruscă de a scărpina bărbia.

— Având suspiciunea de comitere a patru crime, ar trebui să stai într-o închisoare de maximă securitate, Sivertsen. Te-ai gândit la asta? În schimb, stai într-o celulă de arest preventiv, unde poate intra oricine cu o insignă de poliţie. Ca detectiv, aş fi putut să te scot afară, i-aş fi spus gardianului că te iau pentru interogatoriu, te-aş fi eliberat pentru nu ştiu ce motiv şi ţi-aş fi dat un bilet de avion spre Praga. Sau – în acest caz – spre iad. Cine crezi că a aranjat ca tu să te afli aici, Sivertsen? Apropo, cum te simţi?

Sivertsen înghiţi. Breşă. Breşă majoră.

— De ce îmi spui toate astea? şopti el.

Harry ridică din umeri.

— Waaler restricţionează ceea ce le spune lacheilor săi şi, după cum ştii, sunt curios din fire. Vrei şi tu, ca şi mine, să vezi imaginea de ansamblu, Sivertsen? Sau eşti unul dintre aceia care cred că vei fi complet iluminat când vei muri? Bine. Problema mea este că, în cazul meu, mai am destul de aşteptat...

Sivertsen se făcu palid.

— Încă o ţigară? întrebă Harry. Sau începe să îţi fie rău?

Sivertsen deschise gura, aparent înţelegând aluzia, întoarse capul într-o parte şi în clipa următoare o vomă galbenă împroşcă zidul. Se aşeză, icnind după aer.

Harry se uită furios la picăturile care ricoşaseră pe pantalonii lui, se duse la chiuvetă, smulse hârtie de pe sul, mai rupse încă o bucată şi o dădu lui Sivertsen. Sivertsen îşi şterse gura. Apoi capul îi căzu în faţă şi îşi ascunse faţa în mâini. Vocea îi era plină de teamă când în cele din urmă deschise gura:

— Când am intrat în hol... eram confuz, dar, sigur, înţelesesem că joacă teatru. Mi-a făcut cu ochiul şi şi-a răsucit capul astfel încât să înţeleg că strigătele erau menite altcuiva. A durat câteva secunde înainte să înţeleg scena. Am crezut... am crezut că voia să pară că eram înarmat astfel încât să mă poată lăsa să fug. Avea două arme. Credeam că cealaltă este pentru mine. Ca să fiu înarmat în caz că ne vedea cineva. Stăteam acolo, aşteptând să îmi dea arma. Atunci a venit nenorocita aia de femeie şi a distrus totul.

Harry îi aculta punctul de vedere cu spatele la perete.

— Deci recunoşti că te căuta poliţia în legătură cu asasinatele curierului?

Sivertsen clătină din cap.

— Nu, nu, nu sunt criminal. Am crezut că sunt arestat pentru trafic de arme. Şi diamante. Ştiam că Waaler e însărcinat cu toate astea şi de aceea totul mergea atât de bine. Şi de aceea încerca să mă lase să scap. Trebuie să…

Şi mai multă vomă împroşcă podeaua, de data aceasta de culoare verde.

Harry îi dădu din nou hârtie.

Sivertsen începu să suspine.

— Cât timp mai am?

— Depinde, zise Harry.

— Depinde de ce?

Harry strivi ţigara de podea, îşi vârî mâna în buzunar şi îşi jucă atuul.

— Vezi asta?

Ridică o pastilă mică şi albă între degetul mare şi arătător. Sivertsen aprobă dând din cap.

— Dacă iei asta la zece minute după ce ai băut „Binecuvântarea lui Iosif”‘, ai toate şansele să supravieţuieşti. O am de la un prieten care lucrează cu produse farmaceutice. Desigur că te întrebi de ce. Ei bine, pentru că încerc să fac o înţelegere cu tine. Vreau să depui mărturie împotriva lui Tom Waaler şi să spui tot ceea ce ştii despre contrabanda cu arme.

— Da, da. Dă-mi pastila.

— Dar cum să am încredere în tine, Sivertsen?

— Jur.

— Am nevoie de un răspuns bine gândit, Sivertsen. De unde ştiu că nu o să schimbi tabăra de îndată ce plec?

— Poftim?

Harry puse pastila înapoi în buzunar.

— Secundele zboară. De ce aş avea încredere în tine, Sivertsen? Dă-mi un motiv bun.

— Acum?

— „Binecuvântarea” îţi opreşte respiraţia. E extrem de dureros, dacă ne luăm după cei care au văzut cum acţionează.

Sivertsen clipi de două ori înainte să înceapă să vorbească:

— Va trebui să ai încredere în mine pentru că acesta este firul logic al lucrurilor. Dacă nu mor în seara asta, Tom Waaler va şti că i-am deconspirat planul de a mă ucide. Şi atunci nu mai este cale de întoarcere. Va trebui să pună mâna pe mine, înainte să ajung eu la el. Pur şi simplu, nu am de ales.

— Bine gândit, Sivertsen. Continuă.

— Aici nu am nici o şansă. O să fiu mort cu mult timp înainte să vină să mă ia, mâine-dimineaţă. Singura mea şansă este dacă Waaler este deconspirat şi pus în dosul gratiilor cât mai repede cu putinţă. Şi singura persoană care poate să mă ajute… eşti tu.

— Ai perfectă dreptate. Felicitări, zise Harry, ridicându-se. Mâinile la spate, te rog.

— Dar…

— Fă cum îţi spun. Trebuie să ieşim de aici.

— Dă-mi pastila.

— Pastila se numeşte Flunipam şi este bună numai pentru insomnie.

Sven se uită prosteşte la Harry.

— Tu…

Harry era pregătit pentru atac. Păşi într-o parte şi lovi cu duritate jos. Sivertsen scoase un sunet de parcă ar fi fost scos aerul dintr-o minge de plajă şi se îndoi de mijloc.

Harry îl ridică cu o mână şi îi puse cătuşele cu cealaltă.

— N-aş fi prea îngrijorat în locul tău, Sivertsen. Noaptea trecută am golit la chiuvetă conţinutul fiolei lui Waaler. Orice plângere legată de gustul apei va trebui să o depui la Compania de Apă Oslo.

— Dar… eu.

Amândoi se uitară în jos, către vomă.

— Te-ai panicat, asta e tot, zise Harry. N-o să spun nimănui.

Spătarul scaunului din camera de serviciu se roti încet. Un ochi pe jumătate închis apăru în raza vizuală. Apoi reacţionă, şi faldurile grele de piele se dădură înapoi ca să lase loc unui ochi mare, atent. Groth „Torţionarul” îşi ridică surprinzător de repede de pe scaun trupul gras.

— Ce înseamnă asta? întrebă el cu o voce lătrătoare.

— Prizonierul din celula cu numărul nouă, zise Harry arătând cu capul către Sivertsen. E nevoie să fie interogat la etajul şase. Unde semnez pentru el?

— Interogat? Nu mi s-a spus nimic despre nici o interogare.

Torţionarul se postase la un pas înapoia biroului de recepţie, cu braţele încrucişate şi picioarele depărtate.

— Din câte ştiu eu, de obicei nu îţi spunem ţie despre genul acesta de lucruri, Groth, spuse Harry.

Ochii Torţionarului se plimbară confuzi de la Harry la Sivertsen şi înapoi.

— Calmează-te, continuă Harry. Sunt doar câteva schimbări de plan. Prizonierul nu o să-şi ia medicamentul. O să găsim o altă modalitate.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Sigur că nu, şi dacă vrei să eviţi să mai auzi şi altele îţi sugerez să pui chiar acum pe birou registrul de semnături, Groth. Avem multă treabă.

Torţionarul se holbă la el cu ochiul său necruţător, în vreme ce îl masa pe celălalt.

Harry se concentră asupra respiraţiei şi speră că bubuitul inimii sale nu va fi vizibil din afară. În clipa aceea, toate planurile sale s-ar fi putut prăbuşi ca un castel de cărţi. Grozavă temă pentru metafore. Avea o mână îngrozitoare la cărţi. Nici măcar un as. Singurul lucru pe care îl putea spera era ca creierul alterat al lui Groth să facă conexiunile pe care el le anticipa. O anticipare care se baza pe principiul fundamental al lui Aune că abilitatea omului de a gândi raţional atunci când este în joc propriul interes este invers proporţională cu inteligenţa lui.

Torţionarul se încruntă.

Harry speră că asta însemna că apreciase punctul lui de vedere. Pentru Torţionar erau mai puţine riscuri dacă Harry scotea prizonierul conform procedurii. În felul acesta, mai târziu, ar fi putut spune detectivilor exact ceea ce se întâmplase. În loc să rişte să fie prins minţind spunând că nimeni nu intrase sau ieşise în momentul misterioasei morţi din celula cu numărul nouă. Harry speră că în acea clipă Groth gândea că el ar fi putut să îi ia o piatră de pe inimă cu o simplă semnătură şi că asta era o veste bună. Nici un motiv să verifice încă o dată. La urma urmelor, Waaler spusese că idiotul ăsta era de partea lor acum.

Torţionarul îşi drese vocea.

Harry îşi scrise numele pe linia punctată.

— Mişcă, zise el, înghiontindu-l pe Sivertsen.

Aerul nopţii din parcarea din faţa clădirii de arest se simţea ca o bere rece pe gâtul lui Harry.

CAPITOLUL 34

DUMINICĂ NOAPTEA. ULTIMATUMUL

Rakel se trezi.

Auzise deschizându-se uşa de la intrare.

Se rostogoli în pat şi se uită la ceas: 00:45.

Se întinse şi rămase nemişcată, ascultând. Sentimentul confortabil de somnolenţă fu înlocuit de acela al aşteptării. Se va preface că doarme când Harry se va strecura în pat. Ştia că este un joc copilăresc, dar îi plăcea. El va rămâne nemişcat, respirând. Atunci ea se va răsuci în somn şi mâna ei va atinge din întâmplare abdomenul lui şi îl va auzi respirând mai repede şi mai profund. Vor rămâne amândoi fără să se mişte, ca să vadă cine va rezista cel mai mult, într-un fel de competiţie. Iar el va pierde.

Poate.

Închise ochii.

După o vreme, îi deschise din nou. Un fior de teamă îi cuprinse mintea.

Se ridică, deschise uşa dormitorului şi ascultă.

Nici un sunet.

Se apropie de scări.

— Harry?

Vocea ei păru neliniştită şi asta o înspăimântă şi mai mult. Se adună şi coborî.

Nu era nimeni acolo.

Trase concluzia că uşa neîncuiată de la intrare nu fusese închisă cum trebuie şi că se trezise când se deschisese.

După ce o încuie, se aşeză în bucătărie cu un pahar de lapte. Ascultă trosnetul casei de lemn. Pereţii bătrâni păreau să vorbească.

La 01:30 se ridică. Harry se întorsese la locul lui. Şi niciodată nu avea să ştie ce ar fi putut câştiga în acea noapte.

În drum spre dormitor îi trecu prin minte un gând care îi stârni din nou panica. Se întoarse. Răsuflă uşurată când văzu din uşa camerei că Oleg dormea liniştit în pat.

Cu toate acestea, o oră mai târziu se trezi din coşmaruri şi se răsuci pe toate părţile tot restul nopţii.

Fordul alb trecu prin noaptea de vară ca un submarin bătrân, huruind.

— Økernveien, murmură Harry. Bulevardul Sons.

— Poftim? întrebă Sivertsen.

— Vorbeam cu mine însumi.

— Despre ce?

— Despre drumul cel mai scurt.

— Unde?

— O să afli în curând.

Parcă pe o străduţă cu sens unic unde câteva case risipite stăteau răzleţe într-o zonă de apartamente în blocuri-turn. Harry se aplecă pe lângă Sivertsen şi deschise portiera din dreptul pasagerului. Cu câţiva ani în urmă, maşina avusese de suferit în urma unui accident, iar portiera pasagerului nu se deschidea de afară. Rakel făcea glume pe seama asta, despre maşini şi personalitatea proprietarilor lor. Nu era prea sigur că prinsese sensul ascuns. Harry ocoli maşina

până la locul din dreapta, îl scoase pe Sivertsen afară şi îi ceru să stea cu spatele la el.

— Eşti stângaci? întrebă Harry în timp ce descuia cătuşele.

— Poftim?

— Dai mai bine cu pumnul stâng sau cu cel drept?

— Oh, înţeleg. Nu dau cu pumnul.

— Minunat.

Harry prinse cătuşele de încheietura dreaptă a lui Sivertsen şi de stânga sa. Sivertsen îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu vreau să te pierd, bătrâne.

— N-ar fi fost mai uşor să mă ameninţi cu un pistol?

— Sigur că ar fi, dar a trebuit să fiu băiat cuminte şi am predat-o acum câteva săptămâni. Să mergem.

Străbătură un câmp către profilurile întunecate, masive ale blocurilor-turn care se înălţau pe cerul nopţii.

— E bine să revii într-un loc familiar, nu? întrebă Harry când se opriră în faţa intrării în căminul studenţesc.

Sivertsen înălţă din umeri.

Odată intraţi, Harry auzi ceva ce ar fi preferat să nu audă. Paşi pe scări. Aruncă o privire rapidă în jur. Văzu lumină în geamul rotund al uşii liftului şi păşi în interior, trăgându-l pe Sivertsen după el. Liftul se clătină sub greutatea lor.

— Ghiceşte la ce etaj urcăm! zise Harry.

Sivertsen îşi dădu ochii peste cap în timp ce Harry zăngăni în faţa lui un mănuchi de chei cu un craniu de plastic ataşat.

— N-ai chef de jocuri? Bine, du-ne la etajul al patrulea, Sivertsen.

Sivertsen apăsă pe butonul corespunzător etajului patru şi ridică privirea, aşteptând liftul să se mişte. Harry cercetă cu atenţie faţa lui Sivertsen. Era un actor al dracului de bun, trebuia să recunoască.

— Grilajul, zise Harry.

— Poftim?

— Liftul nu porneşte dacă nu închizi grilajul. Ştii asta.

— Ăsta?

Harry încuviinţă din cap. Metalul zăngăni când Sivertsen trase grilajul spre dreapta. Liftul continua să nu se mişte.

Harry simţi o picătură de sudoare formându-se pe sprânceană.

— Trage-l până la capăt, zise Harry.

— Aşa?

— Încetează să mai joci teatru, rosti Harry, înghiţind în sec. Trebuie să fie tras până la capăt. Dacă nu atinge contactul de pe podea cu rama uşii, liftul nu funcţionează.

Sivertsen zâmbi.

Harry îşi încleştă pumnul drept.

Liftul se smuci şi zidul alb de cărămidă începu să se mişte înapoia grilajului de metal negru sclipitor. Trecură de o uşă de lift şi prin gemuleţul rotund Harry văzu creştetul capului cuiva, coborând. Vreun student, speră el. În orice caz, Bjørn Holm spusese că legiştii îşi terminaseră treaba aici.

— Nu prea îţi plac lifturile, nu-i aşa?

Harry nu răspunse. Privi în tăcere zidurile ce alunecau.

— O micuţă fobie?

Liftul se opri brusc şi Harry trebui să facă un pas în lături ca să nu îşi piardă echilibrul. Podeaua se legănă sub ei şi peretele deveni vizibil prin gemuleţ.

— Ce dracu' faci? şopti el.

— Eşti lac de transpiraţie, inspectore Hole. Mă gândeam că acesta este un moment bun să lămurim un lucru.

— Acesta nu este un moment bun pentru nimic. Mişcă, sau altfel…

Sivertsen se postase în faţa butoanelor liftului şi nu părea să aibă nici o intenţie să se mişte. Harry ridică mâna dreaptă. Atunci văzu. Dalta din mâna stângă a lui Sivertsen. Cu mâner verde.

— Am găsit-o în spatele scaunului, zise Sivertsen cu un zâmbet de scuză. Ar trebui să faci curat în maşină. Mă asculţi acum?

Oţelul luci. Harry încercă să gândească. Se strădui să îşi ţină panica în frâu.

— Ascult.

— Bine, pentru că ceea ce voi spune solicită puţină concentrare. Sunt nevinovat. Adică am făcut contrabandă cu arme şi diamante. Fac asta de ani de zile. Dar nu am luat viaţa nimănui.

Sivertsen ridică dalta când Harry îşi mişcă mâna. Harry o lăsă să cadă din nou.

— Traficul de arme trecea prin cineva numit Prinţul, pe care îl cunosc de puţină vreme şi este aceeaşi persoană cu inspectorul Tom Waaler. Şi, chiar şi mai interesant, pot să şi dovedesc că este Tom Waaler. De asemenea, dacă am înţeles corect situaţia, depinzi de mărturia mea şi de dovezile mele ca să îl înfunzi pe Tom Waaler. Dacă nu îl înfunzi tu pe el, te va înfunda el pe tine. Corect?

Ochii lui Harry nu se mişcau de la daltă.

— Hole?

Harry dădu din cap.

Râsul lui Sivertsen era ascuţit, ca al unei fete.

— Nu este un paradox minunat, Hole? Iată-ne, un traficant de arme şi un poliţist, legaţi împreună şi complet dependenţi unul de altul, şi încă ne mai întrebăm cum să ne omorâm unul pe celălalt?

— Paradoxuri adevărate nu există, replică Harry. Ce vrei?

— Vreau, zise Sivertsen, ridicând dalta în aer şi ţinând-o astfel ca mânerul să fie îndreptat spre Harry, să găseşti persoana care a făcut să pară că am omorât patru oameni. Dacă poţi face asta, atunci poţi avea capul lui Waaler pe un platou de argint. O mână spală pe alta.

Harry îi aruncă o privire concentrată lui Sivertsen. Erau legaţi de aceleaşi cătuşe.

— Bine, zise Harry. Dar să facem lucrurile pe rând. Mai întâi îl punem pe Waaler în spatele gratiilor. După asta, vom putea lucra netulburaţi şi te voi putea ajuta.

Sivertsen clătină din cap.

— Sunt conştient de cazul construit împotriva mea. Am avut o zi întreagă să mă gândesc la asta, Hole. Singurul meu atu este dovada pe care o am împotriva lui Waaler şi singurul om cu care pot negocia eşti tu. Poliţia a primit deja coroniţa pentru triumf, aşa că nimeni nu o să privească acest caz cu alţi ochi şi să rişte ca succesul secolului să fie transformat în gafa secolului. Maniacul care le-a omorât pe acele femei vrea să încasez eu pedeapsa. Mi s-a făcut o înscenare. Şi n-am nici o şansă dacă nu sunt ajutat.

— Eşti conştient de faptul că Tom Waaler şi colegii lui se dau de ceasul morţii chiar în clipa asta ca să ne găsească? Cu fiecare oră care trece, vor fi tot mai aproape. Şi când – nu dacă – ne vor găsi, suntem terminaţi amândoi.

— Da.

— Atunci de ce să rişti? Presupunând că ceea ce ai spus despre poliţie este adevărat, că nu vor mai pierde sub nici o formă timpul cu acest caz, douăzeci de ani de închisoare nu sunt mai buni decât să îţi pierzi viaţa?

— Douăzeci de ani de închisoare nu mai sunt o opţiune pentru mine, Hole.

— De ce nu?

— Pentru că tocmai am aflat ceva ce îmi va schimba viaţa pentru totdeauna.

— Ce anume?

— O să fiu tată, inspectore Hole.

Harry clipi de două ori.

— Trebuie să-l găseşti pe adevăratul criminal înainte ca Waaler să ne găsească pe noi, Hole. Pur şi simplu.

Sivertsen îi dădu dalta lui Harry.

— Mă crezi?

— Da, minţi Harry vârând dalta în buzunarul jachetei.

Cablurile de oţel scârţâiră când liftul începu să se mişte din nou.

CAPITOLUL 35

DUMINICĂ NOAPTEA. UN NONSENS FASCINANT

— Sper că-ţi place Iggy Pop, zise Harry legându-l cu cătuşe pe Sven Sivertsen de caloriferul de sub fereastra camerei 406. Pentru o vreme, aceasta este singura privelişte pe care o vei avea.

— Se poate şi mai rău, răspunse Sven privind în sus către poster. I-am văzut pe Iggy şi pe Stooges la Berlin. Presupun că înainte ca proprietarul posterului să se fi născut.

Harry se uită la ceas: 01:10. Probabil că Waaler şi oamenii lui verificaseră deja apartamentul lui de pe Bulevardul Sofies şi controlau acum hotelurile. Era imposibil de estimat cât timp le mai rămăsese. Harry se cufundă în canapea şi îşi frecă faţa cu ambele palme.

La naiba cu Sivertsen!

Planul fusese atât de simplu. Să găsească un loc sigur, apoi să îi sune pe Bjarne Møller şi pe şeful de la *Kripos* şi să îi lase să asculte la telefon mărturia lui Sven Sivertsen. Apoi să le spună că aveau trei ore să îl aresteze pe Tom Waaler înainte ca Harry să sune la presă şi să lanseze bomba. O alegere simplă. Tot ceea ce el şi Sivertsen trebuiau să facă era stea cuminţi până primeau confirmarea că Tom Waaler era la închisoare. După aceea, Harry l-ar fi sunat pe Roger Gjendem de la *Aftenposten* să îi ceară să îl sune pe şeful de la *Kripos* ca să comenteze arestarea. Numai atunci – când totul devenea public – Harry şi Sivertsen ar fi ieşit din ascunzătoare.

Dacă nu ar fi fost ultimatumul lui Sivertsen, ar fi fost floare la ureche.

— Dar dacă...

— Nici nu încerca, Hole.

Sivertsen nici măcar nu îl privi.

La naiba cu el!

Harry se uită din nou la ceas. Ştia că trebuia să înceteze să mai facă asta. Trebuia să excludă elementul timp şi să îşi adune gândurile, să se regrupeze, să improvizeze, să vadă ce opţiuni ar fi putut crea situaţia. La naiba!

— Bine, zise Harry, închizând ochii. Spune-mi versiunea ta.

Cătuşele zăngăniră când Sven Sivertsen se aplecă în faţă.

Harry stătu lângă fereastra deschisă, fumând o ţigară, în vreme ce asculta vocea ascuţită a lui Sven Sivertsen. Începuse cu momentul în care avea 17 ani şi îşi întâlnise tatăl pentru prima dată.

— Mama credea că sunt la Copenhaga, dar mă dusesem la Berlin ca să îl caut. Locuia într-o casă imensă, cu câini de pază, în zona Parcului Tiergarten, unde se află ambasadele. L-am convins pe grădinar să mă însoţească până la uşa din faţă şi am sunat. Când a deschis, a fost de parcă m-aş fi privit în oglindă. Am rămas nemişcaţi, uitându-ne prosteşte unul la celălalt. Nici măcar n-a trebuit să spun cine sunt. În cele din urmă a început să plângă şi m-a îmbrăţişat. Am stat la el patru săptămâni. Era căsătorit şi avea trei copii. Nu l-am întrebat ce făcea şi nici nu mi-a spus. Randi, soţia lui, se afla într-un sanatoriu scump din Alpi, cu o afecţiune incurabilă a inimii. Parcă era o poveste dintr-un roman de dragoste şi uneori m-am întrebat dacă nu cumva asta l-a inspirat să o trimită acolo. Nu era nici o îndoială că o iubea. Sau mai corect ar fi să spun că era îndrăgostit. Când mi-a vorbit despre posibila ei moarte, parcă citea dintr-o revistă pentru femei.

Într-o după-amiază, una dintre prietenele soţiei lui a venit în vizită. Am băut ceai, iar tatăl meu a spus că soarta i-o scosese pe Randi în cale, dar că se iubeau atât de profund şi de mult, încât soarta îi pedepsise lăsând-o să îmbătrânească cu frumuseţea încă neatinsă. Putea spune astfel de lucruri fără să roşească. În noaptea aceea, pentru că nu puteam dormi, am coborât ca să dau o raită la barul de băuturi şi am văzut-o pe prietenă strecurându-se afară din dormitorul lui.

Harry dădu din cap. Devenise aerul nopţii mai apăsător, sau doar îşi imagina? Sivertsen îşi schimbă poziţia.

— În timpul zilei aveam toată casa pentru mine. Avea două fete, una de paisprezece, cealaltă de şaisprezece ani. Bodil şi Alice. Desigur că pentru ele eram extrem de interesant. Un frate vitreg mai mare de care nu mai auziseră vreodată, care picase din senin pe la ei. Amândouă s-au îndrăgostit de mine, dar am ales-o pe Bodil, cea mai mică. Într-o zi, a venit mai devreme de la şcoală şi am dus-o în dormitorul tatălui ei. Scotea aşternuturile pătate de sânge când am dat-o afară, am încuiat uşa, am dat cheia grădinarului şi l-am rugat să i-o dea tatălui meu. La micul dejun, a doua zi de dimineaţă, tata m-a întrebat dacă vreau să lucrez pentru el. Aşa am început să fac contrabandă cu diamante.

Sivertsen se opri.

— Timpul zboară, zise Harry.

— Lucram din Oslo. În afară de câteva gafe de început care mi-au atras două condamnări cu eliberare condiţionată, m-am descurcat bine. Specialitatea mea era să trec prin vămile aeropoartelor. Era foarte uşor. E suficient să te îmbraci ca o persoană respectabilă şi să nu pari înspăimântat. Şi eu nu eram înspăimântat. Nu-mi păsa. Obişnuiam să port guler de preot. Desigur că este un truc atât de evident încât ar putea imediat trezi suspiciunea personalului de la aeroport, dar şmecheria e să ştii cum merge un preot, cum îşi poartă părul, ce pantofi îi plac, felul în care îşi ţine mâinile şi expresiile faciale pe care le foloseşte. Dacă înveţi lucrurile astea, nu vei fi oprit aproape niciodată. Un vameş poate că va continua să fie suspicios, dar limita bănuielilor care să determine oprirea unui preot este mai ridicată. Orice vameş care controlează valiza unui preot fără să găsească nimic, în vreme ce hipioţi cu părul lung trec nestingheriţi, va avea cu siguranţă parte de reclamaţii. Procedura de la vamă este ca oricare alta. Au tendinţa să lase publicului impresia pozitivă – deşi eronată – că fac o treabă bună.

Tata a murit de cancer în 1985. Afecţiunea incurabilă a inimii lui Randi a rămas tot incurabilă, dar nu era atât de rău încât să o împiedice să ia rapid avionul spre casă şi să preia frâiele afacerii. Nu ştiu dacă a aflat că am deflorat-o pe Bodil, dar m-am trezit repede fără muncă. Norvegia nu mai era o zonă în care doreau să opereze, a spus ea, dar nici nu mi-a oferit altceva. După câţiva ani de şomaj în Oslo, m-am mutat la Praga, care era un El Dorado al traficanţilor după căderea Cortinei de Fier. Vorbeam germana bine şi în curând am început să mă descurc singur. Făceam bani repede şi uşor, dar îi cheltuiam la fel de repede. Îmi făcusem prieteni, dar nu mă ataşasem de nimeni. Nici de femei. Şi nici nu aveam nevoie, pentru că ştii ceva, Hole? Am descoperit că am moştenit un dar de la tatăl meu – puterea de a mă îndrăgosti. Sivertsen arătă cu capul către posterul Iggy Pop. Nu există un afrodiziac mai mare pentru o femeie ca un bărbat îndrăgostit. M-am specializat în femei măritate – nu-şi băteau prea mult capul după aceea. Când nu aveam bani, ar fi putut de asemenea deveni, deşi trecător, o sursă de venit. Şi aşa anii au trecut fără nici o grijă. Pentru mai bine de treizeci de ani, zâmbetul meu a strălucit, patul mi-a fost locul obişnuit de întâlnire, iar penisul, mijlocul de control. Sivertsen îşi sprijini capul de perete şi închise ochii. Probabil că sună cinic, dar crede-mă că fiecare declaraţie de dragoste care mi-a ieşit din gură a fost la fel de autentică şi de sinceră ca acelea pe care mama mea vitregă

le-a primit de la tatăl meu. Le ofeream tot ceea ce aveam, până se termina şi le arătam uşa. Nu îmi puteam permite un sanatoriu. Întotdeauna se termina astfel şi credeam că lucrurile vor sta aşa întotdeauna. Până într-o zi de toamnă când am intrat în cafeneaua de la Grand Hotel Europa din piaţa Wenceslas şi am văzut-o. Eva. Da, aşa o chema şi nu este adevărat că nu există paradoxuri, Hole. Primul lucru care m-a izbit a fost că nu era o frumuseţe. Doar se purta ca una... În orice caz, oamenii care sunt convinşi că sunt frumoşi chiar sunt frumoşi. Am o anumită îndemânare cu femeile şi m-am dus direct la ea. Nu mi-a spus să mă duc la dracu'. M-a tratat doar cu o curtoazie distantă care m-a înnebunit. Sivertsen îi aruncă o privire de cunoscător. Nu există un afrodiziac mai mare pentru un bărbat ca o femeie care nu este îndrăgostită. Era cu douăzeci şi şase de ani mai tânără ca mine, avea mai mult stil decât voi avea eu vreodată şi – cel mai important – nu avea nevoie de mine. Putea continua cu munca ei despre care credea că nu ştiu nimic, aceea de a biciui afacerişti germani şi de a face sex oral.

— Şi de ce nu a făcut-o? întrebă Harry, suflând fumul spre Iggy.

— Nu avea nici o şansă. Eram îndrăgostit cât pentru doi bărbaţi, dar o voiam pentru mine, iar Eva este ca majoritatea femeilor care nu sunt îndrăgostite – pune preţ pe siguranţa economică. Aşa că, pentru a obţine exclusivitatea, a trebuit să fac rost de bani. Să fac contrabandă cu diamante din Sierra Leone nu prezenta un risc prea mare, dar de aici nu câştigam suficienţi bani cât să mă facă irezistibil de bogat. Drogurile erau un risc prea mare. Aşa am ajuns să fac trafic de arme şi să îl întâlnesc pe Prinţ. Ne-am întâlnit de două ori în Praga ca să cădem de acord asupra procedurii şi condiţiilor. A doua oară a fost la un restaurant în aer liber din piaţa Vaclav. Am convins-o pe Eva să joace rolul turistului care face fotografii, iar masa la care eu şi Prinţul am stat s-a întâmplat să apară în majoritatea fotografiilor. Oamenii care nu îşi respectă înţelegerea după ce fac anumite servicii primesc de obicei prin poştă o fotografie cu un bileţel de amintire. Funcţionează. Însă Prinţul era promptitudinea întruchipată şi niciodată nu am avut probleme cu el. Ceva mai târziu am aflat numai că e poliţist.

Harry închise fereastra şi se aşeză pe canapea.

— În primăvară, am primit un telefon, zise Sivertsen. De la un norvegian cu dialect de Østland. Nu ştiu cum a reuşit să facă rost de numărul meu de telefon. Părea să ştie totul despre mine. Aproape că-ţi dădea fiori. Nu, chiar *era* înfiorător. Ştia cine e mama, despre condamnările pe care le primisem şi de diamantul roşu în formă de pentagramă în care mă specializasem de ani de zile. Şi, lucrul cel mai rău – ştia că începusem să fac trafic de arme. Voia din amândouă. Un diamant şi o Ceská cu amortizor. Îmi oferea o sumă inimaginabil de mare. Am spus „nu” pentru armă, că trebuia să meargă pe o altă filieră, dar el a insistat că trebuia să meargă direct prin mine, fără alt intermediar. Şi-a crescut oferta. Iar Eva este, cum am mai spus, o femeie pretenţioasă şi nu îmi puteam permite să o pierd. Aşa că am acceptat.

— Ce ai acceptat mai exact?

— Avea cereri foarte exacte privind livrarea. Trebuia să aibă loc în Parcul Frogner, chiar sub Monolit. Prima livrare a fost acum cinci săptămâni şi ceva. Trebuia să fie la ora cinci, în perioada de vârf, când turiştii roiau peste tot, iar oamenii se plimbau prin parc, după serviciu. Asta făcea ca pentru el să fie uşor să vină şi să plece fără să atragă atenţia, mi-a spus. Oricum, şansele ca eu să fiu recunoscut erau minime. Cu mulţi ani în urmă, la barul pe care îl frecventam în Praga, am văzut un norvegian care obişnuia să mă bată la şcoală. S-a uitat prin mine. Ştii, el şi o tipă cu care m-am culcat pe când era în luna de miere în Praga au fost singurii oameni din Oslo pe care i-am văzut de când m-am mutat.

Harry dădu din cap.

— În orice caz, continuă Sivertsen, clientul nu voia să ne întâlnim şi mie îmi convenea. Trebuia să duc produsele într-o sacoşă maro de polietilen şi să o pun în lada verde de gunoi din centrul Parcului Frogner, în faţa fântânii şi să plec imediat. Era foarte important să fiu punctual. Suma convenită era plătită direct în contul meu din Elveţia. A spus că simplul fapt că m-a găsit era puţin probabil să îmi dea idei să îl înşel şi că se baza pe asta. Avea dreptate. Îmi dai o ţigară?

Harry o aprinse pentru el.

— În ziua următoare primei livrări, m-a sunat şi a comandat un Glock 23 şi un alt diamant roşu pentru săptămâna care urma. Acelaşi loc, aceeaşi oră, acelaşi procedeu. Era o zi de luni, dar în parc se aflau la fel de mulţi oameni.

— Aceeaşi zi şi aceeaşi oră ca a primei crime, Marius Veland.

— Poftim?

— Nimic. Continuă.

— Chestia asta s-a repetat de trei ori. Întotdeauna cu cinci zile între ele. Dar ultima dată a fost diferit. Mi s-a spus de două livrări: una sâmbătă şi alta luni, adică ieri. Clientul mi-a cerut să stau la mama sâmbătă noaptea ca să mă poată contacta în cazul în care ar apărea schimbări de plan. Mie îmi convenea. Oricum aveam de gând să fac asta. Abia aşteptam s-o văd pe mama. La urma urmelor, aveam veşti minunate pentru ea.

— Că avea să devină bunică.

Sivertsen încuviinţă din cap.

— Şi că urma să mă căsătoresc.

Harry stinse ţigara.

— Deci vrei să spui că diamantul şi arma pe care le-am găsit în servieta ta erau pentru livrarea de luni.

— Da.

— Hm.

— Şi acum? întrebă Sivertsen, după o tăcere prelungă.

Harry îşi puse mâinile la ceafă, se sprijini de canapea şi căscă.

— Ca vechi fan al lui Iggy, probabil că ai auzit de *Blah Blah Blah*. Bun album. Fascinant nonsens.

— Fascinant nonsens?

Sven Sivertsen se lovi cu cotul de calorifer, scoţând o pocnitură surdă.

Harry se ridică.

— Trebuie să îmi limpezesc mintea. E un magazin non-stop mai jos pe stradă. Vrei să-ţi aduc ceva?

Sivertsen închise ochii.

— Ascultă, Hole. Suntem în aceeaşi barcă. Şi ne scufundăm. Da? Nu eşti numai un nenorocit, dar mai eşti şi idiot.

Harry rânji şi se ridică.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

Când Harry se întoarse 20 de minute mai târziu, Sven era adormit, cu mâna atârnată de partea de sus a caloriferului, de parcă ar fi fluturat-o.

Harry puse pe masă doi hamburgeri, cartofi prăjiţi şi o sticlă mare de coca-cola.

Sven îşi frecă amândoi ochii.

— Te-ai gândit, Hole?

— Mda.

— Şi la ce te-ai gândit?

— La fotografiile pe care iubita ta le-a făcut cu tine şi cu Waaler în Praga.

— Ce legătură are asta cu toate?

Harry descuie cătuşele.

— Fotografiile nu au nimic de-a face cu cazul. Mă gândeam că a pretins că este turist şi face ceea ce fac de obicei turiştii.

— Adică?

— Ce am spus deja. Fotografii.

Sivertsen îşi masă încheieturile şi cercetă mâncarea de pe masă.

— N-avem nici un pahar din care să bem, Hole?

Harry arătă către sticlă.

Sven deşurubă capacul în vreme ce se uită cu ochii pe jumătate închişi la Harry.

— Aşa că rişti să bei din aceeaşi sticlă cu un criminal în serie?

Harry îi răspunse cu gura plină de hamburger:

— Aceeaşi barcă. Aceeaşi sticlă.

Olaug Sivertsen stătea în salon, privind în gol. Nu aprinsese lumina în speranţa că vor presupune că nu este acasă şi se vor da bătuţi. Sunaseră la telefon, sunaseră la uşă, strigaseră din grădină şi aruncaseră cu pietricele în fereastra de la bucătărie. Fără comentarii, spusese ea şi scosese telefonul din priză. În cele din urmă, se postaseră afară, aşteptând cu camerele lor de fotografiat cu obiective negre. O dată se dusese să tragă draperiile la una dintre ferestre şi auzise bâzâitul ca de insecte al camerelor lor de fotografiat. Zzzz, zzzz, clic. Zzzz, zzzz, clic.

Trecuse aproape o zi şi poliţia încă nu descoperise greşeala pe care o făcuse. Era sfârşit de săptămână. Poate că aşteptau să se facă luni şi să înceapă programul obişnuit de lucru ca să limpezească lucrurile.

Dacă ar fi avut cu cine să vorbească. Dar Ina încă nu se întorsese din vacanţa cu domnul ei misterios. Poate ar fi trebuit să o sune pe Beate, femeia poliţist? Nu era vina ei că îl arestaseră pe Sven. Beate păruse să înţeleagă că nu era genul de om care să omoare alţi oameni. Îi dăduse chiar un număr de telefon şi îi spusese că putea suna dacă vrea să le spună ceva. Orice.

Olaug aruncă o privire pe fereastră. Silueta unui păr mort semăna ca nişte degete ce vor să înşface luna, care plutea jos peste grădină şi peste clădirea gării. Nu mai văzuse niciodată o lună ca aceea. Arăta ca faţa unui mort. Vene albastre ce ieşeau în relief sub pielea albă.

Ce se întâmplase cu Ina? Cel mai târziu duminică după-amiază, spusese ea. Olaug îşi imaginase ce confortabil ar fi fost să stea la o ceaşcă de ceai, iar Ina să îl întâlnească pe Sven. Ina care prezenta atâta încredere când venea vorba de punctualitate.

Olaug aşteptă până bătu ceasul de două ori.

Atunci scoase numărul de telefon. La al treilea apel cineva răspunse.

— Beate, rosti o voce somnoroasă.

— Bună, sunt Olaug Sivertsen. Îmi pare foarte rău că sun atât de târziu.

— Nu îţi face griji, *fru* Sivertsen.

— Olaug.

— Olaug. Scuză-mă, încă nu m-am trezit pe deplin.

— Sun pentru că sunt îngrijorată pentru Ina, chiriaşa mea. Ar fi trebuit să vină acasă de mult, dat fiind ceea ce s-a întâmplat şi, ei bine, sunt îngrijorată.

Cum Olaug nu primi un răspuns imediat, se întrebă dacă nu cumva Beate adormise din nou. Dar vocea se auzi din nou şi de data aceasta nu mai era somnoroasă.

— Vrei să spui că ai o chiriaşă, Olaug?

— Da, aşa este… Ina. Ocupă camera menajerei. Oh, da, nu ţi-am arătat-o, nu-i aşa? Asta pentru că este în cealaltă parte a scărilor din spate. A fost plecată tot sfârşitul de săptămână.

— Unde? Cu cine?

— Aş vrea să ştiu. Persoana este o cunoştinţă relativ recentă căreia nu i-am fost încă prezentată. Mi-a spus numai că se vor duce la cabana lui de vacanţă.

— Ar fi trebuit să ne spui asta, Olaug.

— Ar fi trebuit? Îmi pare tare rău… eu…

Olaug simţi cum ochii i se umplu de lacrimi, dar nu putu face nimic să se abţină.

— Nu, n-am vrut să sune astfel, Olaug, o auzi pe Beate grăbindu-se să spună. Nu pe tine sunt mânioasă. Este treaba mea să verific astfel de lucruri. Nu aveai de unde să ştii că faptul acesta ar putea fi relevant pentru ancheta noastră. O să sun la dispeceratul poliţiei şi te vor suna ei din nou pentru detalii personale legate de Ina, astfel încât să poată cerceta problema. Sunt sigură că nu i s-a întâmplat nimic, dar e mai bine să fim siguri, nu? După aceea cred că ar trebui să încerci să dormi. O să te sun dimineaţă devreme. Rămâne aşa, Olaug?

— Da, zise Olaug, încercând să pară mai veselă.

De fapt, ar fi vrut să o întrebe cum stau lucrurile cu Sven, dar nu reuşi să îşi facă curaj şi să o întrebe.

— Da, rămâne aşa, Beate. La revedere, Beate.

Puse receptorul jos, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Beate se aşeză din nou în pat şi încercă să doarmă. Ascultă casa. Vorbea. Mama oprise televizorul la ora 23:00 şi acum era linişte desăvârşită la etajul de dedesubt. Beate se întrebă dacă şi mama ei se gândea la el, la tatăl ei. Rareori vorbeau despre el. Le afecta mult prea mult. Începuse să caute un apartament în centru. Anul trecut începuse să se simtă ca la închisoare locuind la etajul casei mamei sale. Mai ales de când începuse să se vadă cu Halvorsen, ofiţerul ca un urs din Steinkjer pe care îl striga după numele de familie şi care o trata cu un soi de respect şi emoţie pe care ea le preţuia atât de mult. În Oslo nu ar fi avut atât de mult spaţiu. Şi i-ar fi lipsit sunetele casei, monologurile fără cuvinte cu care adormise toată viaţa ei.

Telefonul sună din nou. Beate oftă şi întinse mâna.

— Da, Olaug?

— Sunt Harry. Pari să te fi trezit deja.

Beate se ridică în capul oaselor.

— Da, a sunat telefonul toată noaptea. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de ajutor. Iar tu eşti singura persoană în care îndrăznesc să am încredere.

— Da. Din câte te cunosc, asta înseamnă frecuş pentru mine.

— Un mare frecuş. Eşti cu mine?

— Şi dacă spun „nu”?

— Mai întâi ascultă ce am de spus şi poţi să spui „nu” după aceea.

CAPITOLUL 36

LUNI. FOTOGRAFIA

La ora 05:45 a dimineţii de luni, soarele strălucea dinspre creasta Ekeberg Ridge. Gardianul de serviciu aflat la recepţia sediului central al poliţiei căscă zgomotos şi îşi ridică privirile din *Aftenposten* atunci când primul sosit pontă cu cardul de înregistrare.

— Dacă ne luăm după ziar, o să plouă, zise el, fericit că vede o fiinţă umană.

Bărbatul înalt şi posomorât îi aruncă o privire rapidă, dar nu îi răspunse.

În următoarele două minute alţi trei bărbaţi îl urmară, la fel de necomunicativi şi de posomorâţi.

La ora 06:00, cei patru bărbaţi stăteau în biroul comandantului de la etajul şase.

— Ei bine, zise comandantul, unul dintre inspectorii noştri a luat un posibil criminal în serie de la arest şi nimeni nu ştie unde sunt.

Unul dintre lucrurile care îl făceau pe comandant să fie foarte potrivit pentru postul său era abilitatea sa de a rezuma problema. Un altul era abilitatea sa de a formula foarte concis ceea ce trebuia făcut.

— Deci presupun că trebuie găsiţi al dracului de repede. Ce s-a întâmplat până acum?

Şeful de la *Kripos* aruncă o privire fugară înspre Møller şi Waaler înainte să îşi dreagă vocea şi să răspundă:

— Am numit un grup mic, dar experimentat de detectivi să se ocupe de caz. Aleşi de inspectorul Waaler, care conduce investigaţia. Trei de la POT. Doi de la Secţia Omucideri. Au început azi-noapte la numai o oră după ce gardienii din blocul de arest au raportat că Sivertsen nu a fost adus înapoi.

— Urâtă treabă. Dar de ce nu au fost informaţi poliţiştii de serviciu? Şi maşinile de patrulă?

— Am vrut să vedem cum merg lucrurile şi să luăm o decizie la această şedinţă, Lars. Să auzim ce părere ai.

— Ce părere am?

Şeful de la *Kripos* îşi trecu degetul peste buza de sus.

— Inspectorul Waaler a promis că o să-i prindă pe Hole şi pe Sivertsen până la sfârşitul acestei zile. Până acum, am reuşit să împiedicăm răspândirea informaţiei. Noi patru şi Groth de la arest suntem singurii care ştim că Sivertsen a scăpat. În plus, am sunat la Ullersmo şi am anulat celula şi transportul lui Sivertsen. Le-am spus că am primit informaţii care ne dau toate motivele să credem că Sivertsen nu va fi în siguranţă acolo şi prin urmare va fi transferat la o destinaţie deocamdată secretă. Pe scurt, putem ţine situaţia sub control până ce Waaler şi echipa lui o rezolvă. Deşi, desigur, decizia este a ta, Lars.

Comandantul îşi uni vârfurile degetelor de la cele două mâini şi dădu din cap gânditor. Apoi se ridică şi se duse la fereastră, unde rămase cu spatele la ei.

— Săptămâna trecută am luat un taxi. Şoferul avea un ziar deschis pe scaunul de lângă mine. L-am întrebat ce părere avea despre Curierul Asasin. Întotdeauna mi s-a părut interesant să aflu ce cred oamenii de rând. Mi-a spus că exista aceeaşi problemă cu Curierul Asasin ca şi cu World Trade Center: întrebările sunt puse într-o ordine greşită. Toată lumea întreabă „cine” şi „cum”.

Dar ca să rezolvi o ghicitoare mai întâi trebuie să pui o altă întrebare. Şi ştiţi care este acea întrebare? Torleif?

Şeful de la *Kripos* nu răspunse.

— Este „de ce”, Torleif. Şoferul ăsta de taxi nu era prost deloc. Şi-a pus cineva, dintre dumneavoastră, domnilor, această întrebare?

Comandantul se legănă pe călcâie şi aşteptă.

— Cu tot respectul pentru şoferul de taxi, zise în cele din urmă şeful de la *Kripos*, nu sunt singur că în acest caz există un „de ce”. Cel puţin nu un „de ce” raţional. Noi toţi ştim că Hole este instabil psihic şi un alcoolic. De aceea este scos la pensie.

— Până şi nebunii au motive, Torleif.

Se auzi cineva dregându-şi vocea discret.

— Da, Waaler.

— Batouti.

— Batouti?

— Pilotul egiptean care a prăbuşit deliberat un avion de pasageri ca să se răzbune pe compania aeriană care l-a retrogradat.

— Ce vrei să spui, Waaler?

— Am alergat după Harry şi am discutat cu el în parcare după ce l-am arestat pe Sivertsen sâmbătă seara. Era limpede că este amărât, pentru că era scos la pensie şi pentru că avea impresia că i-am furat meritele în arestarea Curierului Asasin.

— Batouti.

Comandantul îşi umbri ochii de primele raze ale soarelui care îi atinseră fereastra.

— Tu n-ai spus încă nimic, Bjarne. Tu ce părere ai?

Bjarne Møller se uită la silueta din faţa ferestrei. Avea în stomac o durere atât de puternică, încât nu numai credea că o să explodeze, dar şi spera că o s-o facă. Din clipa în care fusese trezit în toiul nopţii şi informat de răpire, tot aşteptase să îl zguduie cineva şi să îi spună că totul fusese un coşmar.

— Nu ştiu, suspină el. Sincer să fiu, nu înţeleg ce se întâmplă.

Comandantul încuviinţă încet din cap.

— Dacă se află că am ţinut asta ascuns, o să fim crucificaţi, zise el.

— Un bun rezumat, spuse şeful de la *Kripos*. Dar şi dacă se află că am lăsat un criminal în serie să plece, de asemenea vom fi crucificaţi. Chiar dacă îl găsim din nou. Mai există încă o modalitate de a rezolva această problemă în tăcere. Din câte înţeleg, Waaler are un plan.

— Care este, Waaler?

Tom Waaler îşi puse mâna dreaptă în jurul pumnului încleştat.

— Să punem problema aşa, zise el. Este limpede că nu ne putem permite să greşim, aşa că s-ar putea să fiu nevoit să folosesc metode neconvenţionale. Gândindu-mă la posibilele repercusiuni, vă sugerez să nu ştiţi nimic de plan.

Comandantul se răsuci cu o expresie de şoc pe faţă.

— Eşti foarte generos, Waaler, dar mă tem că nu putem fi de acord cu.

— Insist.

Comandantul se încruntă.

— Insişti? Eşti conştient de riscuri, Waaler?

Waaler deschise palmele şi le examină.

— Da, dar este responsabilitatea mea. Am condus investigaţia şi am lucrat îndeaproape cu Hole. Ca responsabil, ar fi trebuit să văd mai devreme semnele şi să fac ceva. În orice caz, după conversaţia din parcare.

Comandantul îl scrută pe Waaler cu privirea. Se întoarse către fereastră şi rămase nemişcat în timp ce un dreptunghi de lumină se întindea pe podea. Atunci ridică din umeri şi se cutremură de parcă ar fi îngheţat de frig.

— Ai timp până la miezul nopţii, spuse el către fereastră. Apoi vestea dispariţiei va fi anunţată presei. Iar această şedinţă nu a avut niciodată loc.

La ieşire, Møller observă cum şeful de la Kripos îi strânge mâna lui Waaler şi îi aruncă un zâmbet cald de mulţumire. Aşa cum i-ai mulţumi unui coleg pentru loialitate, se amuză Møller. Aşa cum ai numi tacit un Prinţ moştenitor.

Ofiţerul de poliţie Bjørn Holm de la medicină legală se simţi ca un idiot stând cu microfonul în mână şi uitându-se la feţele japoneze care îl priveau în expectativă. Palmele îi transpiraseră şi nu numai de la căldură. Dimpotrivă, temperatura din autocarul de lux ce stătea în faţa Hotelului Bristol era cu câteva grade mai scăzută decât cea a dimineţii însorite de afară. Transpirase pentru că trebuia să vorbească la microfon. În engleză.

Fusese prezentat de ghid ca poliţist norvegian, şi un bărbat în vârstă zâmbitor îşi scosese aparatul de fotografiat de parcă Bjørn Holm era parte a turului turistic. Se uită la ceas. Era ora 07:00. Trebuia să se ocupe de mai multe grupuri, aşa că trebuia să se grăbească. Inspiră adânc şi începu propoziţia pe care o exersase pe drum:

— Am verificat programul cu toţi tur-operatorii de aici din Oslo, începu Holm. Şi acesta este unul dintre grupurile care au vizitat Parcul Frogner sâmbătă în jurul orei cinci. Ceea ce vreau să ştiu este: câţi dintre voi au făcut fotografii acolo?

Nici o reacţie.

Holm era deconcertat şi îi aruncă o privire ghidului.

Acesta făcu o plecăciune zâmbind, îi luă microfonul şi transmise pasagerilor ceea ce Holm presupuse a fi acelaşi mesaj, dar în japoneză. Apoi încheie cu o nouă plecăciune. O mulţime de braţe se întinseră spre Holm. Urmau să aibă o zi aglomerată la laboratorul foto.

Roger Gjendem fredona un cântec pe când încuia maşina. Distanţa dintre parcare şi noile birouri ale Aftenposten de la Post House era scurtă, dar ştia că o va lua la fugă, nu pentru că era târziu, ci dimpotrivă. Motivul era că Roger Gjendem era unul dintre puţinii norocoşi care abia aşteptau să se ducă la serviciu în fiecare zi, care n-avea răbdare până ce nu avea în jurul lui toate lucrurile familiare care îi aminteau de muncă: biroul cu telefon şi calculator, un teanc cu ziarele din acea zi, murmurul vocilor colegilor, gâlgâitul aparatului de cafea, bârfele din încăperea fumătorilor, atmosfera alertă de la şedinţa de dimineaţă. Petrecuse ziua anterioară lângă casa lui Olaug Sivertsen şi nu reuşise decât să-i facă o fotografie de la fereastră. Dar era bine. Îi plăceau sarcinile dificile. Iar la secţiunea crime erau mai mult decât suficiente. Un toxicoman al crimelor. Aşa îl numise Devi. Nu îi plăcea ca ea să folosească astfel de cuvinte. Thomas, fratele lui mai mic, era toxicoman. Roger muncea din greu şi studiase ştiinţele politice, dar se întâmplase să îi placă să lucreze ca reporter în cazurile de crimă. Pe de altă parte, avea şi ea dreptate – erau aspecte ale slujbei care aminteau de o dependenţă. După ce lucrase la secţiunea politică a ziarului, ajunsese la aceea a crimelor şi nu mai trecuse mult timp înainte să simtă acea nevoie pe care ţi-o poate oferi numai adrenalina zilnică a chestiunilor de viaţă şi de moarte. În aceeaşi zi vorbise cu editorul-şef şi fusese imediat transferat permanent. Evident că editorul mai văzuse şi la alţii înaintea lui cum se întâmplase asta. Şi, începând cu acea zi, Roger mergea cu pas alert de la maşină la muncă.

Astăzi însă fu oprit înainte să îşi înceapă cursa.

— Bună dimineaţa, zise bărbatul care apăru din senin şi care se opri în faţa lui.

Purta o jachetă scurtă din piele neagră şi ochelari de soare de aviator, deşi era destul de întuneric în parcarea cu mai multe etaje, Roger mirosea un poliţist atunci când îl vedea.

— Bună dimineaţa, zise Roger.

— Am un mesaj pentru tine, Gjendem.

Braţele bărbatului atârnau în jos. Mâinile erau acoperite cu păr negru. Roger socoti că ar fi părut mai natural dacă le-ar fi ţinut în buzunarele jachetei de piele. Sau la spate. Sau încrucişate la piept. Îţi lăsa impresia că avea de gând să îşi folosească mâinile la ceva, dar era imposibil să ghiceşti la ce.

— Mda? făcu Roger. Auzi ecoul propriului „a" vibrând între pereţi, sunetul unui semn de întrebare.

Bărbatul se aplecă în faţă.

— Fratele tău e închis la Ullersmo, zise bărbatul.

— Şi ce?

Roger ştia că soarele de dimineaţă strălucea afară peste Oslo, dar jos în catacombele pentru maşini se făcu dintr-odată foarte frig.

— Dacă îţi pasă de ceea ce se întâmplă cu el, trebuie să ne faci un favor. Asculţi, Gjendem?

Roger încuviinţă din cap uimit.

— Dacă te sună inspectorul Hole, vrem să faci următorul lucru. Întreabă-l unde se află. Dacă nu vrea să îţi spună, aranjează să vă întâlniţi. Spune-i că nu rişti să publici povestea lui până nu vă întâlniţi faţă în faţă. Întâlnirea trebuie aranjată înainte de miezul nopţii, astăzi.

— Ce poveste?

— S-ar putea să facă nişte afirmaţii nefondate împotriva unui inspector de poliţie al cărui nume nu ţi-l voi spune, dar nu trebuie să îţi baţi capul cu asta. Oricum, niciodată nu va vedea lumina tiparului.

— Dar.

— Asculţi? După ce sună, vreau să dai telefon la acest număr şi să ne spui unde este Hole sau unde şi când aţi aranjat să vă vedeţi. E clar?

Vârî mâna stângă în buzunar şi îi dădu lui Roger o bucată de hârtie.

Roger citi numărul şi clătină din cap. Deşi era înspăimântat, simţi că îi vine să râdă. Sau poate că teama era de vină.

— Ştiu că eşti poliţist, zise Roger, reprimându-şi un zâmbet. Trebuie să ştii că nu cred astfel de baliverne. Sunt ziarist, nu pot.

— Gjendem.

Bărbatul îşi scose ochelarii de soare. Deşi era întuneric, pupilele lui erau doar două puncte mici în irişii cenuşii.

— Frăţiorul tău este în celula A107. În fiecare marţi – la fel ca majorităţii celorlalţi puşcăriaşi – îi este livrată marfa. O injectează imediat, nu o verifică niciodată. Până acum, a fost bine. Înţelegi ce vreau să spun?

Roger se întrebă dacă nu cumva nu auzea bine. Ştia însă că nu era aşa.

— Bine, zise bărbatul. Ai întrebări?

Roger trebui să îşi umezească buzele înainte să poată răspunde.

— De ce credeţi că Harry Hole mă va suna pe mine?

— Pentru că este disperat, răspunse bărbatul, punându-şi din nou ochelarii de soare. Şi pentru că i-ai dat o carte de vizită în faţa Teatrului Naţional ieri. Să ai o zi frumoasă, Gjendem.

Roger nu se mişcă până ce bărbatul nu dispăru din vedere. Inspiră aerul îmbâcsit şi greu al parcării subterane. Parcurse scurta distanţă până la Post House cu paşi înceţi, şovăielnici.

Numerele de telefon jucară pe ecranul camerei de control în faţa lui Klaus Torkildsen, la Centrul de Operaţiuni Telenor, regiunea Oslo. Le spusese colegilor lui că nu vrea să fie deranjat şi încuiase uşa.

Cămaşa lui era leoarcă de transpiraţie. Nu pentru că alergase. Mersese – nici prea repede, nici prea încet – şi se îndrepta spre birou, când recepţionera îl strigase şi îl oprise. Pe numele de familie. Prefera aşa.

— Ai un vizitator, zisese ea, arătând către un bărbat care stătea pe canapeaua de la recepţie.

Klaus Torkildsen rămăsese împietrit. Împietrit pentru că avea un serviciu care nu includea primirea de vizite. Şi faptul nu era întâmplător. Alegerea unui serviciu şi a unei vieţi particulare era controlată de dorinţa de a evita orice contact direct cu o altă fiinţă umană, în afara celor strict necesare.

Bărbatul de pe canapea se ridicase, îi spusese că este de la poliţie şi îi ceruse să ia loc. Klaus se cufundase într-un fotoliu şi simţea că se afundă din ce în ce mai mult în vreme ce transpiraţia îi acoperea întregul corp. Poliţia. Nu mai avusese de-a face cu ei de 15 ani şi, deşi primise numai o amendă, încă mai reacţiona cu o paranoia imediată ori de câte ori vedea o uniformă pe stradă. Din clipa în care bărbatul deschisese gura, porii săi începuseră să asude.

Omul intrase direct în miezul problemei şi îi spusese că au nevoie să localizeze un telefon mobil. Klaus mai făcuse şi altă dată astfel de servicii pentru ei. Era relativ simplu. Un telefon mobil, atunci când este pornit, transmite un semnal la fiecare jumătate de oră, iar acesta este înregistrat de releele telefonice răspândite prin oraş. Mai mult, releele telefonice înregistrează toate conversaţiile, atât apelurile date, cât şi cele primite. De la un anumit releu se puteau face încrucişări ca să se identifice locaţia unui telefon mobil pe o rază de un kilometru pătrat. Asta provocase toată tevatura, singura dată când el fusese implicat, în rezervaţia naturală de lângă Kristiansand.

Klaus îi spusese că localizarea trebuia aprobată de şeful lui, dar bărbatul insistase că este urgent, că nu aveau timp să treacă prin toate canalele oficiale. Pe lângă monitorizarea unui număr de telefon mobil particular (care Klaus descoperi că aparţinea unui anume Harry Hole), bărbatul mai voia să monitorizeze liniile aparţinând câtorva persoane pe care credea că Hole le va contacta. Îi mai dăduse, de asemenea, lui Klaus o listă de numere de telefon şi adrese de e-mail.

Klaus îl întrebase de ce venise tocmai la el. La urma urmelor, existau persoane mult mai experimentate să facă asta decât el. Transpiraţia îi îngheţase pe spate şi începuse să tremure puţin în aerul condiţionat al recepţiei.

— Pentru că ştim că o să-ţi ţii gura în privinţa asta, Torkildsen. Aşa cum şi noi o să ne ţinem gura în faţa superiorilor tăi în privinţa poveştii ăleia când ai fost prins cu pantalonii în vine în Parcul Stens, în ianuarie 1987. Poliţista care lucra sub acoperire a spus că erai gol-goluţ pe sub haină. Trebuie că era al dracului de frig.

Torkildsen înghiţi cu greutate. Îi spuseseră că va fi scos de pe lista cazurilor publice după câţiva ani.

Înghiţi din nou.

Părea absolut imposibil să localizezi telefonul mobil. Era deschis. Ştia asta pentru că primea un semnal la fiecare jumătate de oră, dar de fiecare dată venea dintr-o locaţie diferită, de parcă încercau să îl necăjească.

Se concentră pe adresa de pe listă. Una era de la o locaţie din Kjølberggata numărul 21. Verifică numărul. Era *Krimteknisk*, Departamentul de Investigaţii.

Beate ridică receptorul imediat ce sună telefonul.

— Ei bine? rosti o voce de la celălalt capăt al firului.

— Până acum nu arată prea bine, zise ea.

— Hm.

— Am doi oameni care developează fotografii şi ajung pe biroul meu imediat ce vor termina.

— Şi nici un Sven Sivertsen.

— Dacă a fost la fântâna din Parcul Frogner atunci când a fost ucisă Barbara Svendsen, atunci a fost ghinionist. Nu apare în nici una dintre fotografiile pe care le-am văzut şi ne apropiem de o sută.

— Cămaşă albă cu mâneci scurte şi o…

— Ai mai spus asta, Harry.

— Nici o faţă măcar asemănătoare?

— Am ochi buni când e vorba de fotografii, Harry. Nu e în nici una dintre ele.

— Hm.

Îi făcu lui Bjørn Holm semn să intre, cu un nou teanc de poze care miroseau a substanţe de developat. Bărbatul le lăsă să cadă pe birou, arătă către una, ridică degetul mare în semn de succes şi dispăru.

— Stai, zise ea. Tocmai am primit unele noi. Sunt de la un grup care s-a aflat acolo sâmbătă la ora cinci. Să vedem.

— Haide, nu mă face să aştept.

— Da, într-adevăr. Dumnezeule. Ghici la cine mă uit chiar acum?

— Serios?

— Mda. Sven Sivertsen în carne şi oase, înalt ca întotdeauna. În profil, în faţa celor şase uriaşi de la Vigeland. Arată ca şi cum s-ar plimba.

— Are în mână o sacoşă maro de plastic?

— Fotografia e făcută prea sus ca să observ asta.

— Bine, dar cel puţin s-a aflat acolo.

— Da, dar nimeni n-a fost ucis într-o sâmbătă, Harry. Deci poza nu poate fi alibi pentru nimic.

— Înseamnă că măcar ceva din ce mi-a spus este adevărat.

— Ei bine, cele mai bune minciuni sunt nouăzeci la sută adevăr.

Beate simţi cum lobii urechii i se încălzesc când îşi dădu seama că citase direct din Evanghelia după Harry. Folosise chiar şi tonul lui.

— Unde eşti? adăugă ea repede.

— Ţi-am mai spus, e mai bine pentru amândoi să nu ştii.

— Scuză-mă, mi-a scăpat.

Urmă o pauză.

— Păi. O să continuăm să verificăm fotografii, zise Beate, Bjørn are o listă a grupurilor de turişti care s-au aflat în Parcul Frogner în momentul comiterii celorlalte crime.

Harry închise cu un mormăit, pe care Beate îl interpretă ca „mulţumesc”.

Harry îşi puse degetele mari şi arătătoarele în colţurile ochilor, de fiecare parte a nasului şi închise strâns ochii. Cu tot cu cele două ore pe care le dormise în dimineaţa aceasta, în ultimele trei zile dormise şase ore. Şi ştia că era posibil să treacă mult timp înainte să o poată face din nou. Visase străzi. Văzuse cum îi apare o hartă în faţă şi visase nume de străzi din Oslo. Bulevardul Sons, Nittedalgata, Sorumgata, Skedsmogata şi toate străduţele întortocheate din Kampen. Apoi visase că era noapte, zăpada cădea şi mergea pe o stradă în Grünerløkka (Markveien? Bulevardul Toftes?) şi o maşină sport roşie era parcată acolo, cu doi oameni în ea. Când se apropiase, văzuse că una dintre persoane era o femeie cu cap de porc, purtând o rochie demodată. O strigă pe nume, strigă „Ellen”, dar când femeia se întoarse şi deschise gura ca să răspundă, era plină de pietriş şi pietrişul curse afară.

Harry îşi întinse gâtul amorţit dintr-o parte în cealaltă.

— Ascultă, zise el, încercând să se concentreze asupra lui Sven Sivertsen, întins pe o saltea de pe podea. Persoana cu care am vorbit la telefon a pus în mişcare o maşinărie de dragul tău şi al meu, care ar putea să o facă nu numai să îşi piardă slujba, dar şi să o bage la închisoare pentru complicitate. Am nevoie de ceva care să o liniştească puţin.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să vadă o copie a uneia dintre fotografiile în care apăreţi tu şi Waaler în Praga.

Sivertsen pufni.

— N-auzi bine, Harry? Este singura carte pe care o pot juca, ţi-am spus. Dacă o joc acum, ai putea foarte bine să opreşti Operaţiunea Salvaţi-l pe Sivertsen.

— S-ar putea să facem asta mai repede decât ţi-ai imaginat. Au găsit o fotografie care demonstrează că ai fost în Parcul Frogner sâmbătă. Dar nimic pentru ziua în care Barbara Svendsen a fost ucisă. Destul de ciudat, dacă luăm în calcul faptul că japonezii au fotografiat toată vara fântâna, nu crezi? Oricum, e o veste proastă pentru versiunea ta. De aceea, vreau s-o suni pe prietena ta şi să îi ceri să trimită prin poştă sau prin fax fotografia lui Beate Lønn la medicină legală. Poate să taie faţa lui Waaler dacă tu crezi că trebuie să păstrezi ceea ce consideri că e atuul tău, dar vreau să vadă o fotografie a ta şi a altcuiva din acea piaţă, cineva care *ar putea* fi Tom Waaler.

— Piaţa Václav.

— Indiferent. Are o oră la dispoziţie, din această clipă. Dacă nu, înţelegerea noastră e istorie. Ai înţeles?

Sivertsen îl ţintui mult timp cu privirea pe Harry înainte să răspundă.

— Nu ştiu dacă e acasă.

— Nu lucrează, zise Harry. Iubită însărcinată, îngrijorată. Cum să nu fie acasă, aşteptând un telefon de la tine? În orice caz, de dragul tău, să sperăm că e aşa. Mai sunt cincizeci şi nouă de minute.

Sivertsen măsură încăperea cu privirea, apoi se uită din nou la Harry. Clătină din cap.

— Nu pot, Hole. Nu pot s-o amestec în asta. E nevinovată. Deocamdată Waaler nu ştie nimic despre ea sau despre unde locuim, dar dacă dăm greş ştiu că va afla. Şi atunci o să se ducă şi după ea.

— Şi ce o să creadă când va fi lăsată singură să crească un copil în timp ce tatăl e la închisoare pe viaţă pentru patru crime? Eşti între ciocan şi nicovală, Sivertsen. Cincizeci şi opt.

Sivertsen îşi cuprinse faţa cu mâinile.

— La dracu'.

Când ridică din nou privirea, văzu că Harry îi întinde telefonul mobil.

Îşi muşcă buza de jos. Luă telefonul, formă numărul şi îl duse la ureche. Harry se uită la ceas. Sivertsen se mişcă neliniştit. Harry numără 20 de secunde.

— Ei bine?

— Poate că s-a dus la mama ei în Brno, zise Sivertsen.

— Păcat. Pentru tine, completă Harry cu ochii încă la ceas. Cincizeci şi şapte.

Auzi telefonul căzând pe podea. Ridică privirea şi zări chipul contorsionat al lui Sivertsen înainte să simtă o mână strângându-se în jurul gâtului lui. Harry îşi ridică cu repeziciune ambele mâini. Lovi încheietura mâinii lui Sivertsen, care slăbi strânsoarea. Apoi se năpusti spre chipul din faţa lui şi lovi ceva, care cedă. Lovi din nou şi simţi sânge cald şi lipicios curgându-i printre degete şi făcu o asociere stranie: sângele era ca un gem de căpşuni proaspăt, pe felii de pâine, acasă la bunica lui. Ridică mâna ca să lovească din nou. Îl văzu pe bărbatul încătuşat, lipsit de apărare, încercând să îşi ferească trupul, dar asta îl făcu să fie şi mai furios. Obosit, înspăimântat şi furios.

— *Wer ist da?*

Harry îngheţă. El şi Sivertsen se holbară unul la celălalt. Nici unul din ei nu spuse nimic. Sunetul nazal venea de la telefonul mobil de pe podea.

— *Sven? Bist du es, Sven?*

Harry înşfăcă telefonul şi îl duse la ureche.

— Sven este aici, zise el încet. Cine eşti?

— Eva, se auzi indignată vocea femeii. *Bitte, was istpassiert?*

— Beate Lønn.

— Harry. Eu.

— Închide şi sună pe mobilul meu.

Femeia închise.

Zece secunde mai târziu era pe ceea ce el insista să numească „linia".

— Ce s-a întâmplat?

— Suntem monitorizaţi.

— Cum?

— Avem un dispozitiv antilocalizare care ne arată că toate convorbirile noastre telefonice şi e-mailurile sunt monitorizate de o terţă parte. Este menit să ne protejeze împotriva infractorilor, dar Bjørn zice că se pare că IPS-ul este cel care o face.

— Ascultă?

— Nu chiar. Dar toate conversaţiile noastre şi e-mailurile sunt înregistrate.

— Sunt Waaler şi oamenii lui.

— Ştiu. Deci acum ştiu că mă suni, ceea ce înseamnă că nu te mai pot ajuta, Harry.

— Iubita lui Sivertsen îţi trimite o fotografie a unei întâlniri între Sivertsen şi Waaler în Praga. Fotografia îl arată pe Waaler cu spatele şi nu poate fi folosită ca dovadă, dar vreau să te uiţi la ea şi să îmi spui dacă pare autentică. Are fotografia pe calculator, deci poate să ţi-o trimită pe e-mail. Care e adresa de e-mail?

— Ai auzit ce ţi-am spus, Harry? Verifică toate e-mailurile şi telefoanele primite. Ce crezi că se va întâmpla dacă primesc chiar acum un e-mail sau un fax din Praga? Nu pot s-o fac, Harry. Şi va trebui să găsesc o explicaţie plauzibilă pentru faptul că m-ai sunat, iar eu nu gândesc aşa rapid ca tine. Dumnezeule, ce-o să le spun?

— Linişteşte-te, Beate. Nu trebuie să le spui nimic. Nu te-am sunat.

— Ce vrei să spui? M-ai sunat de trei ori.

— Da, dar ei nu ştiu asta. Am făcut schimb de mobile cu un amic şi îl folosesc pe al lui.

— Deci ai anticipat toate astea?

— Nu, nu de-asta. Am făcut-o pentru că telefoanele mobile trimit semnale către relee care indică în ce parte a oraşului se află telefonul. Dacă Waaler a pus pe cineva să lucreze la reţeaua telefonică pentru a încerca să mă localizeze prin intermediul mobilului, o să aibă de lucru pentru că se află în mişcare relativ constantă prin tot Oslo.

— Vreau să ştiu cât mai puţin posibil despre asta, Harry. Dar nu-mi trimite nimic aici. Bine?

— Bine.

— Îmi pare rău, Harry.

— Mi-ai dat o mână de ajutor, Beate. Nu trebuie să te scuzi dacă nu mi-o dai şi pe cealaltă.

Ciocăni la uşă. Cinci bătăi scurte la camera 303. Speră că era suficient de tare ca să se audă peste muzică. Aşteptă. Avea de gând să mai ciocăne o dată, când auzi cum muzica e dată mai încet şi lipăitul unor picioare goale pe podea. Uşa se deschise. Femeia arăta de parcă dormise.

— Da?

Îşi arătă legitimaţia de poliţist care, la drept vorbind, era falsă de vreme ce el nu mai lucra în poliţie.

— Îmi cer din nou scuze pentru ce s-a întâmplat sâmbătă, zise Harry. Sper că n-ai fost prea speriată când au dat buzna.

— Nu-i nimic, zise ea cu o grimasă. Presupun că vă făceaţi numai meseria.

— Da. Harry se legănă pe călcâie, în vreme ce arunca priviri în ambele părţi ale coridorului. Eu şi un coleg legist verificăm camera lui Marius Veland în căutare de indicii. Trebuie să trimitem un document chiar în clipa asta, dar se pare că laptopul meu a intrat în grevă. E foarte important. Ţin minte că navigai pe internet sâmbătă, aşa că mă întrebam.

Fata făcu un gest care îi spuse că orice altă explicaţie este inutilă şi porni calculatorul.

— Calculatorul e pornit. Presupun că ar trebui să mă scuz pentru deranj sau ceva de genul ăsta. Sper că nu te superi dacă nu-mi pasă.

Harry se aşeză în faţa ecranului, accesă e-mailul, scoase o bucată de hârtie şi tastă adresa Evei Marvanova pe tastele soioase. Mesajul era scurt. „Gata. Adresa asta.” Trimite.

Se răsuci pe scaun şi o privi pe fată, care stătea pe canapea şi îşi lua o pereche de blugi strâmţi. Nici măcar nu observase că era numai în chiloţi, probabil din cauza tricoului larg care avea pe el imaginea unei frunze de canabis.

— Eşti singură astăzi? întrebă el, mai mult ca să spună ceva în timp ce o aştepta pe Eva.

După expresia feţei ei, îşi dădu seama că nu era o încercare prea reuşită de conversaţie.

— Mi-o trag numai în weekend, zise ea, mirosind un ciorap înainte să şi-l pună.

Se lumină de plăcere când deveni limpede că Harry nu avea de gând să continue discuţia pe tema asta. Harry gândi că i-ar fi prins bine o excursie la dentist.

— Ai un e-mail, zise ea.

Harry se întoarse spre calculator. Era de la Eva. Nici un text, numai un ataşament. Dădu un clic dublu pe el. Ecranul se făcu negru.

— E cam vechi şi cam rablagit, zise fata, cu un rânjet şi mai larg. O să meargă el. Va trebui numai să aştepţi un pic.

În faţa lui Harry începu să apară imaginea, la început o porţiune albastră, apoi, când se termină cerul, un zid gri şi un monument negru şi verde. Apoi piaţa. Şi mesele. Sven Sivertsen. Un bărbat cu jachetă de piele, cu spatele la obiectiv. Păr negru. Gât puternic. Nu era bună ca dovadă, desigur, dar Harry nu avu nici o îndoială că era Tom Waaler. Totuşi, nu asta îl făcu să se ridice şi să se holbeze la fotografie.

— Aă, hei, tu, trebuie să mă duc la toaletă, zise fata. Harry nu ştia cât timp stătuse acolo. Şi nenorocitul de sunet se aude şi mie mi-e cam ruşine. Deci, dacă ai putea…

Harry se ridică, mormăi un „mulţumesc” şi plecă.

Pe scările dintre etajele trei şi patru se opri.

Fotografia.

Nu putea fi întâmplare. Teoretic, era imposibil.

Sau nu era?

În orice caz, nu putea fi adevărat. Nimeni nu făcea genul ăla de lucru.

Nimeni.

CAPITOLUL 37

LUNI. SPOVEDANIA

Cei doi bărbaţi care stăteau unul lângă altul în Biserica Prinţesa Apostolică Olga erau de aceeaşi înălţime. Aerul cald şi greu mirosea a fum dulce şi a tutun. Soarele strălucise peste Oslo încontinuu în ultimele cinci săptămâni, iar sudoarea curgea şiroaie pe sub tunica groasă de lână a lui Nikolai Loeb în timp ce citea rugăciunea premergătoare spovedaniei:

— Iată, ai venit la locul vindecării. Duhul invizibil al lui Isus Hristos este aici şi va primi spovedania ta.

Încercase să găsească o tunică mai subţire, mai modernă pe Bulevardul Welhavens, dar îi spuseseră că nu au aşa ceva pentru preoţi ortodocşi ruşi. După ce termină rugăciunea, puse cartea lângă cruce pe masa dintre ei. Bărbatul care stătea în faţa lui îşi va drege în curând vocea. Întotdeauna îşi dregeau vocea înainte să înceapă spovedania, de parcă păcatul era încapsulat în mucus şi salivă. Nikolai avea senzaţia vagă că îl mai văzuse şi altă dată, dar nu îşi putea aminti unde. Iar numele nu îi spunea nimic. Păruse puţin uimit când îşi dăduse seama că spovedania se va face faţă în faţă şi că trebuie să îşi dea numele. De fapt, Nikolai avea sentimentul că nu îi spusese numele adevărat. Poate că venea dintr-o altă congregaţie. Uneori veneau la el cu secretele lor, pentru că era o mică biserică anonimă unde nu cunoşteau pe nimeni. Adesea, Nikolai ierta păcate ale unor membri ai Bisericii Norvegiei. Dacă asta cereau, asta primeau. Mila Domnului este infinită.

Omul îşi drese vocea. Nikolai închise ochii şi îşi promise că de îndată ce va ajunge acasă îşi va curăţa trupul cu o baie şi urechile cu Ceaikovski.

— Se spune că pofta trupească – la fel ca şi apa – ajunge la cel mai jos nivel, părinte. Dacă există o deschizătură, o breşă sau o slăbiciune în caracter, pofta trupească o va găsi.

— Cu toţii suntem păcătoşi, fiule. Ai păcate de mărturisit?

— Da. Am fost infidel faţă de femeia pe care o iubesc. Am fost cu o femeie stricată. Deşi nu o iubesc, nu am putut să mă abţin să nu mă întorc la ea.

Nikolai îşi înăbuşi un căscat.

— Continuă.

— Eu... devenise o obsesie.

— Devenise, spui tu. Asta înseamnă că ai încetat să te mai întâlneşti cu ea?

— Au murit.

Nu numai ceea ce spusese, ci ceva din vocea lui îl sperie pe Nikolai.

— Ele?

— Era însărcinată. Cred.

— Îmi pare rău să aud de pierderea ta, fiule. Soţia ta ştie asta?

— Nimeni nu ştie nimic.

— De ce a murit?

— Un glonţ în cap, părinte.

Transpiraţia de pe pielea lui Nikolai Loeb deveni rece ca gheaţa. Înghiţi.

— Mai sunt şi alte păcate pe care ai vrea să le mărturiseşti, fiule?

— Da. Mai este o persoană. Un poliţist. Am văzut-o pe femeia pe care o iubesc ducându-se la el. Am gânduri despre...

— Da?

— Păcătuire. Asta e tot, părinte. Poţi să citeşti rugăciunea de iertare acum?

Tăcerea se lăsă în biserică.

— Eu… începu Nikolai.

— Trebuie să plec acum, părinte. Vrei să fii bun şi să închei?

Nikolai închise din nou ochii. Începu să citească şi nu îi mai deschise până ce ajunse la „Te iert de păcate în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh”.

Făcu o cruce deasupra capului plecat al bărbatului.

— Mulţumesc, şopti bărbatul. Se întoarse şi ieşi alergând din biserică.

Nikolai nu se mişcă din loc şi ascultă ecoul cuvintelor care încă mai reverbera între ziduri. I se păru că îşi aminteşte unde îl mai văzuse. În casa de adunare Gamle Aker. Adusese o nouă Stea de la Betleem ca să o înlocuiască pe cea stricată.

Ca preot, Nikolai era legat de jurământul de a păstra secretul şi nu avea nici o intenţie să îl încalce, dat fiind ceea ce auzise. Şi totuşi, era ceva în vocea bărbatului, felul în care spusese că are gânduri despre… despre ce?

Nikolai se uită pe fereastră. Unde erau norii? Era atât de sufocant acum, că trebuia să se întâmple ceva în curând. Ploaie. Dar mai înainte de toate, tunete şi fulgere.

Închise uşa, îngenunche în faţa altarului mic şi se rugă. Se rugă cu o intensitate pe care nu o mai simţise de mulţi ani. Se rugă pentru îndrumare şi putere. Şi pentru iertare.

La ora 14:00, Bjørn Holm se opri în cadrul uşii biroului lui Beate şi îi spuse că avea ceva pe care trebuia neapărat să îl vadă.

Se ridică şi îl urmă în laboratorul foto, unde Holm îi arătă o imagine ce încă mai atârna la uscat.

— E de lunea trecută, zise Bjørn. Făcută pe la cinci şi jumătate, deci la o jumătate de oră după ce Barbara Svendsen a fost împuşcată în Piaţa Carl Berners. În acel moment al zilei poţi să mergi cu uşurinţă cu bicicleta în Parcul Frogner.

Fotografia arăta o fată zâmbind în faţa fântânii. Lângă ea se putea vedea o parte a sculpturii. Beate ştia care este. Unul dintre „grupurile de copaci”, sculptura unei fete care sare în apă.

Întotdeauna se oprea în faţa acelei sculpturi atunci când venea cu mama şi tatăl ei în Oslo, la o plimbare de duminică în Parcul Frogner. Tatăl ei îi explicase că Gustav Vigeland intenţionase ca fata care se scufundă să simbolizeze teama tinerei fete de viaţa adultă şi de a deveni mamă.

În orice caz, astăzi Beate nu se uita la ea. Se uita la spatele unui bărbat de la marginea imaginii. Stătea în faţa unui coş de gunoi verde. În mână ţinea o sacoşă maro de plastic. Purta un tricou galben strâmt şi pantaloni negri de ciclism. Pe cap avea o cască neagră, ochelari de soare şi ţinea o cârpă peste gură.

— Curierul, şopti Beate.

— Poate, zise Bjørn Holm. Din păcate, tot mascat.

— Poate, se auzi ea, ca un ecou. Beate întinse mâna fără să îşi ia ochii de la fotografie. Lupa.

Holm o găsi pe masă, între pungile de agenţi chimici, şi i-o înmână.

Beate închise un ochi când trecu lupa peste fotografie.

Bjørn Holm îşi privi şefa. Desigur că auzise poveşti despre Beate Lønn atunci când lucra la cazurile de jafuri din bănci. Despre cum stătuse zile întregi în „Casa Durerii” – încăperea video ermetic închisă – rulând înregistrările jafului,

cadru cu cadru, în vreme ce verifica fiecare detaliu al limbajului trupurilor, al conturului feţelor din spatele măştilor. În cele din urmă descoperise identitatea hoţului pentru că îl mai văzuse în altă înregistrare, de la un jaf într-un oficiu poştal cu 15 ani în urmă, când ea era încă la pubertate, o înregistrare care fusese stocată pe un hard disk ce conţinea un milion de chipuri şi fiecare jaf de bancă comis în Norvegia de când se inventase supravegherea video. Unii oameni susţineau că se datora girului fusiform neobişnuit al lui Beate – partea creierului care recunoaşte feţele – şi probabil era un talent nativ. De aceea Bjørn Holm nu se uita la fotografie, ci la ochii lui Beate Lønn care scrutau imaginea din faţa ei, examinând fiecare detaliu într-un fel care era imposibil de învăţat.

Aşa observă că nu faţa bărbatului o cerceta prin lupă.

— Genunchiul, zise ea. Îl vezi?

Bjørn se apropie.

— Ce e cu el? zise el.

— Genunchiul stâng. Pare un plasture.

— Vrei să spui că trebuie să urmărim oamenii care au un plasture la genunchiul stâng?

— Foarte amuzant, Holm. Înainte să putem afla cine este în fotografie, trebuie să aflăm dacă poate fi Curierul Asasin.

— Şi cum facem asta?

— Îl vizităm pe singurul om pe care îl ştim şi care l-a văzut de aproape pe Curierul Asasin. Fă o copie după fotografie până aduc eu maşina.

Sven Sivertsen se holbă la Harry, şocat. Harry tocmai îi explicase teoria sa, imposibila sa teorie.

— Habar n-am avut, şopti Sivertsen. Nu am văzut niciodată fotografia vreuneia dintre victime în ziare. Au menţionat nume când m-au interogat, dar nici unul dintre ele nu îmi spunea nimic.

— Pentru moment este numai o teorie, zise Harry. Nu ştim că este Curierul Asasin. Avem nevoie de dovezi concrete.

Sivertsen zâmbi şi spuse:

— Mai întâi ar fi mai bine să mă convingi că ai suficient cât să mă scoţi pe mine din probleme. Atunci o să fiu de acord să ne predăm, iar tu poţi să îmi foloseşti dovada care îl încriminează pe Waaler.

Harry ridică din umeri.

— Aş putea să îl sun pe şeful secţiei mele, Bjarne Møller, şi să îi cer să vină cu o maşină de patrulă ca să ne ia de aici în siguranţă.

Sivertsen clătină cu fermitate din cap.

— Cu siguranţă sunt implicaţi şi alţii în asta, în poziţii mai înalte în poliţie decât Waaler. N-am încredere în nimeni. Mai întâi va trebui să găseşti dovada.

Harry deschise şi îşi închise pumnul.

— Avem o alternativă. Una care ne-ar proteja pe amândoi.

— Şi care ar fi?

— Să mergem la presă şi să le spunem ce ştim. Despre Curierul Asasin şi despre Waaler. Atunci ar fi prea târziu să mai facă cineva ceva.

Sivertsen afişă o mină sceptică.

— Timpul ne expiră, zise Harry. El e tot mai aproape. Nu simţi? Sivertsen îşi masă încheietura. Bine, zise el. Fă-o.

Harry îşi vârî mâna în buzunarul de la spate şi scoase o carte de vizită mototolită. Ezită o secundă. Probabil pentru că anticipa consecinţele a ceea ce urma să facă. Sau poate pentru că nu le anticipa. Tastă numărul de telefon. Răspunsul veni surprinzător de repede.

— Roger Gjendem.

Pe fundal, Harry auzea murmurul unor voci, ţăcănitul de tastatură şi telefoane sunând.

— Sunt Harry Hole. Vreau să asculţi foarte atent, Gjendem. Am informaţii despre Curierul Asasin. Şi trafic de arme. Este implicat unul dintre colegii mei de la poliţie. Înţelegi?

— Cred că da.

— Bine. Povestea este a ta în exclusivitate dacă o publici cât mai repede cu putinţă în paginile web ale *Aftenposten*.

— Desigur. De unde suni, inspectore Hole?

Gjendem păru mai puţin surprins decât s-ar fi aşteptat Harry.

— Nu este important unde sunt. Am informaţii care demonstrează că Sven Sivertsen nu poate fi Curierul Asasin şi că un poliţist cu grad superior este implicat în reţeaua de contrabandă cu arme care operează în Norvegia de câţiva ani.

— Asta e fantastic! Dar sunt sigur că eşti conştient de faptul că nu pot să scriu asta pe baza unei conversaţii telefonice.

— Ce vrei să spui?

— Nici un ziar serios nu va publica afirmaţia că un inspector de poliţie face trafic de arme fără să verifice dacă sursa este de încredere. Nu mă îndoiesc nici o clipă că eşti persoana care spui că eşti, dar de unde să ştiu că nu eşti beat, sau nebun, sau amândouă? Dacă nu verific asta cum trebuie, ziarul poate fi dat în judecată. Hai să ne întâlnim, inspectore Hole. Apoi o să scriu tot ce îmi spui tu. Promit.

În pauza care urmă, Harry auzi pe cineva râzând pe fundal. Un râset lipsit de griji.

— Nici să nu te gândeşti să suni la alte ziare – o să-ţi dea acelaşi răspuns. Crede-mă, inspectore.

Harry inspiră adânc.

— Bine, zise el. La Submarin în Dalsbergstien. Ora cinci. Vino singur sau nu apar. Şi nici un cuvânt nimănui despre asta, ai înţeles?

— Am înţeles.

— Pe curând.

Harry închise şi îşi muşcă buza de jos.

— Sper c-a fost un gest înţelept, zise Sven.

Bjørn Holm şi Beate virară de pe aglomerata stradă Bygdoy şi, o clipă mai târziu, se treziră pe o alee liniştită, cu case strâmbe de lemn pe o parte şi blocuri moderne de cărămidă pe cealaltă parte. Lângă borduri erau parcate şiruri de maşini de fabricaţie germană.

— Cartierul snobilor, zise Bjørn.

Opriră în faţa unei clădiri galbene precum casa unei păpuşi.

O voce răspunse la interfon la al doilea bâzâit.

— Da?

— André Clausen?

— Aşa cred, da.

— Beate Lønn, de la poliţie. Putem intra?

André Clausen îi aştepta în cadrul uşii, îmbrăcat într-un halat lung până la coapse. Îşi scărpina coaja unei tăieturi din obraz în timp ce făcu o încercare, pe jumătate reuşită, de a-şi stăpâni un căscat.

— Îmi cer scuze, zise el. Am ajuns acasă târziu azi-noapte.

— Din Elveţia, poate?

— Nu, am fost la munte. Intraţi.

Salonul lui Clausen era mic pentru colecţia de obiecte de artă pe care o avea, iar Bjørn Holm trase repede concluzia că gusturile lui Clausen înclinau mai degrabă spre stilul Liberace decât spre minimalism. Apa clipocea într-o fântână din colţ, unde o zeiţă goală se întindea către picturile din Capela Sixtină de pe tavanul boltit.

— Aş vrea să te concentrezi şi să te gândeşti bine la momentul în care l-ai văzut pe Curierul Asasin în zona de recepţie, la biroul de avocatură, zise Beate. Apoi te uiţi la asta.

Clausen luă fotografia şi o studie în timp ce îşi trecea degetul peste tăietura de pe obraz. Bjørn Holm cercetă cu privirea salonul. Auzi un târşâit înapoia unei uşi şi sunetul unor gheare pe podea.

— Poate, zise Clausen.

— Poate?

Beate stătea pe marginea unui scaun.

— Foarte posibil. Hainele sunt aceleaşi. Şi casca de biciclist şi ochelarii de soare.

— Bine. Şi plasturele de pe genunchi. Îl avea?

Clausen râse încetişor.

— După cum v-am spus, nu am obiceiul să cercetez în detaliu corpul bărbaţilor. Dar dacă vă mulţumeşte, pot să vă spun că prima mea reacţie a fost că acesta este bărbatul pe care l-am văzut. În afară de asta…

Făcu un gest cu braţele deschise.

— Mulţumesc, zise Beate ridicându-se.

— Cu plăcere, răspunse Clausen, conducându-i până la uşă, unde îi întinse mâna lui Holm.

Deşi i se păru un gest ciudat, Holm o strânse. Dar când Clausen întinse mâna spre Beate, aceasta clătină din cap zâmbind:

— Scuze, dar… ai sânge pe degete. Şi bărbia îţi sângerează.

Clausen îşi duse mâna la faţă.

— Într-adevăr, zise el, zâmbind. Truls mi-a făcut asta. Câinele meu. Joaca noastră de weekend a scăpat puţin de sub control.

O privi pe Beate în ochi şi zâmbetul lui deveni tot mai larg.

— La revedere, zise Beate.

Bjørn Holm nu era prea sigur de ce, dar când ieşiră din nou în căldura de afară se înfioră.

Klaus Torkildsen îndreptă ambele ventilatoare din încăpere către faţa sa, dar le simţea de parcă ar fi suflat aer fierbinte. Bătu cu degetul pe geamul gros al ecranului. Sub numărul particular din Kjølberggata. Proprietarul tocmai sunase. Era a patra oară în acea zi când persoana în chestiune vorbise cu acelaşi număr de telefon mobil. Conversaţii scurte.

Dădu clic dublu pe numărul de telefon mobil ca să afle numărul abonatului. Când apăru, Klaus rămase câteva clipe cu ochii pironiţi la informaţie. Formă apoi numărul la care i se spusese să sune dacă avea ceva de raportat.

Cineva răspunse.

— Alo?

— Sunt Torkildsen de la Telenor. Cu cine vorbesc?

— Lasă asta, Torkildsen. Ce ai pentru noi?

Torkildsen simţi cum braţele transpirate i se lipesc de piept.

— Am făcut nişte verificări, zise el. Telefonul lui Hole este constant în mişcare şi este imposibil de localizat. Dar mai este un număr de mobil care a sunat de câteva ori la numărul din Kjolberggata.

— Bine. Al cui este?

— Abonamentul este pe numele de Øystein Eikeland. De profesie şofer de taxi.

— Şi?

Torkildsen împinse în afară buza de jos şi încercă să sufle aer cald în sus ca să îşi usuce ochelarii, umezi de la condens.

— Mă gândeam că ar putea fi o legătură între un telefon care este încontinuu în mişcare prin tot oraşul şi un şofer de taxi.

La celălalt capăt al firului se făcu linişte.

— Alo? zise Torkildsen.

— Recepţionat şi înţeles, răspunse vocea. Continuă să localizezi numerele, Torkildsen.

Când Bjørn Holm şi Beate intrară la recepţie în Kjølberggata, mobilul lui Beate dădu semnal.

Îl scoase de la curea, se uită pe ecran şi îl duse la ureche dintr-o singură mişcare.

— Harry? Cere-i lui Sivertsen să ridice cracul stâng al pantalonului. Avem imaginea unui biciclist mascat în faţa fântânii la ora cinci şi jumătate lunea trecută cu un plasture la genunchi. Şi duce o plasă maro de plastic.

Bjørn trebuia să facă paşi mari ca să se ţină după micuţa lui colegă pe coridor. Auzi o voce la telefon.

Beate intră în biroul ei.

— Nici un plasture şi nici o rană? Nu, ştiu că asta nu demonstrează nimic, dar André Clausen l-a identificat oarecum pe ciclistul din fotografie ca fiind acelaşi pe care l-a văzut la Halle, Thune & Wetterlid. Se aşeză la birou. Poftim?

Bjørn Holm văzu trei riduri apărând pe fruntea ei.

— Bine. Închise telefonul şi se uită fix la el de parcă nu ştia dacă să creadă ceea ce auzise. Harry crede că ştie cine este Curierul Asasin, zise ea.

Bjorn nu răspunse.

— Du-te şi vezi dacă laboratorul e liber, continuă. Ne-a dat încă ceva de lucru.

— Ce fel de treabă? întrebă Bjorn.

— O treabă de tot rahatul.

Øystein Eikeland stătea în taxi în parcarea de pe St. Hanshaugen cu ochii pe jumătate închişi, trăgând cu ochiul pe stradă la o fată cu picioare lungi, care sorbea dintr-o cafea pe un scaun pe trotuarul din faţă de la Java. Bâzâitul aerului condiţionat era înecat de sunetul muzicii ce susura din difuzoare.

Gurile rele spuneau că acest cântec era de fapt producţie Gram Parsons şi că Keith şi Stones îl furaseră pentru albumul *Sticky Fingers* pe când erau în Franţa. Anii '60 se terminaseră şi încercau şi ei să fie creativi: *„Wild Horses".*

Una din portierele din spate se deschise. Øystein tresări. Oricine era probabil că venise din spate, dinspre parc. În oglindă văzu o faţă bronzată cu maxilar puternic şi ochelari de soare reflectorizanţi.

— La Lacul Maridal, şofer. Vocea era blândă, dar comanda era inconfundabilă. Dacă se poate.

— Desigur, mormăi Øystein în timp ce dădu muzica mai încet şi mai trase un ultim fum din ţigară înainte să o arunce pe geamul deschis. Unde la Lacul Maridal?

— Tu condu. O să-ţi spun eu.

Merseră pe Ullevålsveien.

— S-a anunţat ploaie, zise Øystein.

— O să-ţi spun, repetă vocea.

„Nici un bacşiş”, gândi Øystein.

După zece minute, lăsaseră în urmă cartierul rezidenţial şi dintr-odată erau numai câmpuri, ferme şi Lacul Maridal. Era o trecere atât de frumoasă încât un pasager american îl întrebase odată pe Øystein dacă se aflau într-un parc tematic.

— Poţi să virezi acolo la stânga, zise vocea.

— În pădure? întrebă Øystein.

— Da. Te nelinişteşte lucrul ăsta?

Gândul nici nu îi trecuse prin cap lui Øystein. Până acum. Se uită din nou în oglindă, dar bărbatul se mutase lângă celălalt geam, aşa că îi putea vedea numai jumătate din faţă.

Øystein încetini, semnaliză că virează la stânga şi coti pe alee. Drumul acoperit cu pietriş din faţa lor era îngust şi cu hârtoape, iar iarba creştea pe mijlocul ei.

Øystein ezită.

Ramuri cu frunze verzi care străluceau în lumină atârnau peste alee de fiecare parte şi păreau să le facă cu mâna. Øystein puse piciorul pe frână. Pietrişul scârţâi sub cauciucuri şi maşina se opri.

— Îmi pare rău, zise el în oglindă. Repararea şasiului tocmai m-a costat 40000 şi nu suntem obligaţi să conducem pe drumuri ca ăsta. Dacă doriţi, sun să vină o altă maşină.

Bărbatul de pe locul din spate păru să zâmbească, cel puţin cu jumătatea care se vedea.

— Şi ce telefon te gândeai să foloseşti, Eikeland?

Øystein simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

— Propriul telefon? şopti vocea. Sau pe al lui Harry Hole?

— Nu sunt foarte sigur despre ce vorbiţi, dar călătoria se opreşte aici, *mister.*

Bărbatul râse.

— *Mister?* Nu prea cred, Eikeland.

Øystein simţi nevoia să înghită, dar rezistă tentaţiei.

— Ascultă, nu trebuie să plăteşti, de vreme ce nu te-am dus la destinaţie. Dă-te jos şi aşteaptă aici, iar eu aranjez să vină să te ia o altă maşină.

— Dosarul tău spune că eşti deştept, Eikeland. Aşadar presupun că ştii ce urmăresc. Îmi pare rău că trebuie să folosesc acest clişeu, dar putem face asta fie pe calea uşoară, fie pe cea grea.

— Chiar nu ştiu ce. Au!

Bărbatul îl plesnise pe Øystein peste cap, chiar deasupra cefei şi, în timp ce Øystein fu automat împins în faţă, simţi, spre surprinderea lui, că ochii i se umplu de lacrimi. Nu pentru că durea prea tare. Lovitura fusese de genul celor pe care şi le trăgeau la şcoală: uşoară, ca o umilire. Canalele lacrimale erau, oricum, conştiente de ceea ce creierul lui refuza încă să accepte – avea probleme serioase.

— Unde este telefonul lui Harry, Eikeland? În torpedou? În portbagaj? Poate în buzunar?

Øystein nu răspunse. Rămase nemişcat în timp ce ochii transmiteau informaţii către creier. Pădure de ambele părţi. Ceva îi spunea că bărbatul din spatele lui avea o bună condiţie fizică şi că îl va prinde în câteva secunde. Era oare singur? Ar fi trebuit cumva să declanşeze alarma care era conectată cu celelalte maşini? Era oare o idee bună să implice şi alţi oameni?

— Înţeleg, zise bărbatul. Deci alegi calea cea grea. Şi ştii ceva?

Øystein fu incapabil să reacţioneze înainte să simtă un braţ în jurul gâtului lui care îl trage în spate, lipindu-l de scaun.

— În adâncul sufletului, asta am şi sperat.

Øystein îşi pierdu cumpătul. Întinse mâna după maneta de direcţie, dar nu ajunse.

— Apasă alarma şi te omor, şopti bărbatul la urechea lui. Şi nu vorbesc metaforic, Eikeland, ci în sensul literal că îţi voi lua viaţa.

În ciuda faptului că creierul lui nu primea oxigen, Øystein Eikeland putea auzi, vedea, mirosi neobişnuit de bine. Văzu reţeaua de vinişoare din interiorul propriilor pleoape, mirosi aroma aftershave-ului bărbatului şi auzi uşoara undă de voioşie din vocea lui.

— Unde este, Eikeland? Unde e Harry Hole?

Øystein deschise gura şi bărbatul slăbi strânsoarea.

— Habar n-am despre ce…

Mâna reveni la locul ei, strângând.

— Ultima încercare, Eikeland. Unde e amicul tău nenorocit?

Øystein simţi durerea, dorinţa iritantă de a trăi, dar mai ştia şi că în curând se va sfârşi. Experimentase lucruri similare şi altă dată. Era numai o fază, o etapă, înainte ca senzaţia mult mai plăcută de indiferenţă să îl cuprindă. Secundele trecură. Creierul începea să închidă unele sectoare. Mai întâi îl lăsă vederea.

Bărbatul îi dădu drumul din nou şi oxigenul îi inundă creierul. Reveni şi vederea. Şi durerea.

— O să-l găsim oricum, zise vocea. Poţi să alegi dacă înainte sau după ce ne vei părăsi.

Øystein simţi ceva rece şi tare mişcându-i-se pe la tâmple. Apoi pe nas. Øystein văzuse suficiente filme western, dar nu văzuse niciodată de aproape un revolver de calibru 45.

— Deschide gura.

Nici nu gustase vreunul.

— Număr până la cinci. Apoi trag. Dă din cap dacă vrei să-mi spui ceva. De preferat înainte să ajung la cinci. Unu.

Øystein încercă să îşi înfrângă teama de moarte. Încercă să îşi spună că omenirea este raţională şi că bărbatul din spatele lui nu ar câştiga nimic dacă i-ar lua viaţa.

— Doi.

„Logica e de partea mea”, gândi Øystein. Ţeava avea un miros greţos de metal şi sânge.

— Trei. Şi nu-ţi face griji pentru tapiţeria scaunelor, Eikeland. O să fac curat şi o să spăl frumos totul în urma mea.

Øystein simţi cum corpul începe să îi tremure, o reacţie necontrolată pe care o urmărea ca un spectator, şi îşi aminti de o rachetă pe care o văzuse la televizor şi care tremurase în acelaşi fel, cu câteva secunde înainte să fie aruncată în spaţiul rece, gol, al cosmosului.

— Patru.

Øystein dădu din cap. Repetat şi viguros.

Arma dispăru.

— Este în torpedou, icni el. A zis să îl ţin deschis şi să nu îl ating dacă sună. L-a luat pe al meu.

— Nu sunt interesat de telefoane, zise vocea. Vreau să ştiu unde este Hole.

— Nu ştiu. N-a spus nimic. Aşa a făcut. A spus că este mai bine pentru amândoi să nu ştiu nimic.

— Minţea, zise bărbatul.

Cuvintele ieşeau încet şi calm, iar Øystein nu îşi putea da seama dacă bărbatul era furios sau dacă se distra.

— Este mai bine pentru el, Eikeland. Nu pentru tine.

Ţeava armei ce împungea obrazul lui Øystein se simţea ca fierul încins.

— Stai! Harry a zis ceva. Mi-am amintit acum. A zis că o să se ascundă acasă la el.

Cuvintele ieşiră repede din gura lui Øystein şi avea impresia că le spune pe jumătate formulate.

— Am fost deja acolo, nătărăule, rosti vocea.

— Nu mă refer la locul unde locuieşte. Ci la casa din Øppsal. Unde a crescut.

Bărbatul râse şi Øystein tresări de durere cînd ţeava armei îi răni o nară.

— Îţi urmărim telefonul de câteva ore, Eikeland. Ştim în ce parte a oraşului este. Şi nu este în Øppsal. Minţi. Sau ca să zic aşa: cinci.

Un clic. Øystein închise ochii strâns. Clicul nu voia să se oprească. Era deja mort? Clicurile formară un sunet. *Purple Rain.* Prince. Era soneria unui telefon mobil.

— Da, ce este? întrebă vocea.

Øystein nu îndrăzni să deschidă ochii.

— La Submarin? La ora cinci? Bine, adună-i imediat pe băieţi. Sunt pe drum.

Øystein auzi un fremătat de haine în spatele lui. Îi sunase ceasul. Auzi o pasăre cântând afară. Un tril frumos şi înalt. Nici măcar nu ştia ce pasăre era. Ar fi trebuit să ştie. Acum nu va şti niciodată. Atunci simţi o mână pe umăr.

Øystein deschise instinctiv ochii şi se uită în oglindă.

Văzu strălucirea unor dinţi albi, apoi vocea cu aceeaşi undă de veselie:

— În centrul oraşului, şofer. Grăbeşte-te.

CAPITOLUL 38

LUNI. NORUL

Rakel deschise ochii speriată. Inima îi bătea cu putere. Dormise. Ascultă larma voioasă a copiilor care înotau în piscina în aer liber Frogner. Un miros vag, amar de iarbă îi stăruia în nări, iar căldura o acoperea ca o pătură pe spate. Visase? Asta o trezise?

O pală bruscă de vânt dădu la o parte pătura şi i se făcu pielea de găină.

Ciudat cum uneori visele se strecoară departe de tine, ca un săpun alunecos, gândi ea în timp ce se răsuci. Oleg dispăruse. Se ridică pe coate şi se uită în jur.

În clipa următoare era în picioare.

— Oleg!

Începu să alerge.

Îl găsi lângă piscina de scufundări. Stătea pe margine, discutând cu un băiat pe care i se păru că îl mai văzuse. Probabil era vreun coleg de clasă.

— Bună, mami.

Se uită cu ochii mijiţi la ea şi zâmbi.

Rakel îl înşfăcă de braţ cu mai multă duritate decât ar fi vrut.

— Ţi-am spus să nu mai pleci fără să spui.

Oleg fu surprins şi puţin stânjenit. Prietenul lui făcu câţiva paşi înapoi.

Îi dădu drumul. Oftă şi se uită spre orizont. Cerul era albastru, exceptând un singur nor alb care părea să fie îndreptat în sus, de parcă cineva tocmai trăsese o rachetă.

— E aproape cinci. Mergem acasă acum, zise ea. Vocea ei părea foarte îndepărtată. E ora mesei.

În maşină, pe drumul de întoarcere, Oleg întrebă dacă va veni şi Harry.

Rakel clătină din cap.

În timp ce aşteptau să se schimbe culorile semaforului la trecerea de pe Smestad, se aplecă în faţă şi se uită în sus, descoperind din nou norul. Nu se mişcase, dar era puţin mai înalt acum, iar la bază apăruse o fâşie de cenuşiu.

Când ajunseră acasă, îşi aminti să încuie uşa.

CAPITOLUL 39

LUNI. ÎNTÂLNIRI

Roger Gjendem se opri la fereastra barului Submarin ca să se uite la apa ce clipocea în acvariu. O imagine îi străbătu o clipă mintea. Un băiat de şapte ani înotând către el grăbit, cu mişcări febrile şi panică vizibilă întipărită pe chip, de parcă el, Roger, fratele lui mai mare, era singura persoană din lume care l-ar fi putut salva. Roger strigase la el râzând, dar Thomas încă nu îşi dăduse seama că ajunsese deja la apă mică şi că tot ceea ce trebuia să facă era să pună picioarele jos. Din când în când, Roger se gândea că reuşise să îl înveţe pe fratele lui să înoate în apă; pe uscat se scufundase el.

Se opri câteva secunde în cadrul uşii localului ca să îşi lase ochii să se obişnuiască cu întunericul. În afară de barman, vedea o singură persoană în încăpere, o femeie roşcată care stătea pe jumătate întoarsă cu spatele la el, cu o jumătate de pahar de bere în faţă şi o ţigară între degete. Roger coborî la nivelul inferior şi se uită cu atenţie. Nu era nimeni. Se hotărî să aştepte la bar, la parter. Scândurile de lemn scârţâiră sub picioarele lui şi roşcata îşi ridică privirea. Umbrele îi acopereau faţa, dar era ceva în felul în care stătea care îl făcu să creadă că arăta bine. Sau că arătase bine. Observă că avea o geantă lângă masă. Poate că aştepta şi ea pe cineva.

Comandă o bere şi se uită la ceas.

Se plimbase prin jur o vreme, ca să nu ajungă înainte de ora cinci, aşa cum stabiliseră. Nu voia să lase impresia că este prea nerăbdător – ca să nu trezească suspiciuni. Deşi cine putea condamna un ziarist că este prea nerăbdător să afle informaţii care ar fi putut lămuri cel mai mare caz al verii? Dacă într-adevăr despre asta era vorba.

Roger privise cu atenţie în jur în timp ce hoinărise pe străzi. Se uitase după vreo maşină parcată unde nu trebuia, după cineva citind ziarul la colţul străzii, sau poate un vagabond dormind pe o bancă. Totuşi nu observase nimic. Sigur, erau profesionişti. Asta îl înspăimânta cel mai mult. Certitudinea că îşi puteau duce la capăt ameninţarea şi că puteau scăpa basma curată. Auzise un coleg murmurând ceva pe sub mustăţi că la sediul central al poliţiei se întâmpla ceva ce publicului nu-i va veni să creadă, chiar dacă va umple ziarele, dar Roger împărtăşea punctul de vedere al publicului.

Se uită din nou la ceas. Trecuseră şapte minute.

Aveau să dea năvală în clipa în care sosea Harry? Nu îi spuseseră nimic, doar să vină aşa cum aranjaseră şi să se poarte normal, ca la orice altă treabă. Roger luă încă o înghiţitură mare în speranţa că alcoolul îi va linişti nervii.

Trecură zece minute. Barmanul stătea în colţul barului, citind o broşură de weekend.

— Scuză-mă, zise Roger.

Barmanul abia ridică ochii.

— A fost vreun tip pe-aici? Înalt, blond cu…

— Îmi pare rău, zise barmanul lingându-şi degetul mare şi dând pagina. Mi-am început tura chiar înainte să vii tu. Întreab-o pe ea.

Roger ezită. Bău până la sigla Ringnes de pe pahar şi se ridică.

— Scuză-mă...

Femeia ridică privirea la el cu un zâmbet încordat.

— Da?

Atunci văzu. Nu umbre observase pe faţa ei. Erau răni. Pe frunte. Pe obraji. Şi pe gât.

— Trebuia să mă întâlnesc cu un tip aici, dar mă tem că poate a plecat. Cam un metru nouăzeci, cu păr blond tuns scurt.

— Da? Tânăr?

— Păi, cam treizeci şi cinci, cred. Arată un pic răvăşit.

— Nas roşu şi ochi albaştri care par bătrâni şi tineri în acelaşi timp?

Încă mai zâmbea, dar într-un fel introvertit care îi spunea că zâmbetul nu este pentru el.

— Ar putea fi el, da, şovăi el. Cumva.

— Nu, şi eu îl aştept tot pe el.

Roger o cercetă cu privirea. Era şi ea cu ceilalţi? O femeie destul de atractivă, bătută, la treizeci şi ceva de ani? Părea foarte improbabil.

— Crezi c-o să vină? întrebă Roger.

— Nu. Ridică paharul. Cei care vrei să vină nu vin niciodată. Ceilalţi vor veni.

Roger se întoarse la bar. Paharul lui fusese luat. Comandă o altă bere. Barmanul puse muzică. Gluecifer făcu tot ce putu ca să însenineze atmosfera.

„Am un război, iubito. Am un război cu tine.”

Nu avea să vină. Harry Hole nu venea. Ce însemna asta? Sigur nu fusese vina lui.

La 17:30 se deschise uşa.

Roger ridică privirea plin de speranţă.

Un bărbat cu jachetă de piele îl măsură cu privirea.

Roger clătină din cap.

Bărbatul aruncă o privire rapidă prin bar. Îşi trecu palma întinsă peste gât şi dispăru din nou.

Primul gând al lui Roger fu să alerge în urma lui şi să îl întrebe ce însemna gestul pe care îl făcuse. Că suspendau operaţiunea. Sau că Thomas. Telefonul lui mobil sună. Îl scoase din buzunar.

— Nu a apărut? întrebă o voce.

Nu era bărbatul care purta jacheta de piele şi în nici un caz nu era Harry. Totuşi era ceva familiar în vocea pe care o auzea.

— Ce trebuie să fac? întrebă Roger încet.

— Stai acolo până la ora opt, zise vocea. Şi dacă apare, sună la numărul care ţi s-a dat. Trebuie să mergem mai departe.

— Thomas.

— Nimic nu i se va întâmpla frăţiorului tău atâta timp cât faci ceea ce ţi se spune. Şi nimic din toate astea nu va transpira.

— Sigur că nu. Eu.

— Să ai o seară bună, Gjendem.

Roger puse telefonul înapoi şi se năpusti asupra berii. I se tăiase respiraţia când termină de băut. Ora opt. Două ore şi jumătate.

— Ce ţi-am spus?

Roger întoarse capul. Femeia stătea chiar lângă el, cu arătătorul ridicat spre barman, care se ridică în picioare fără tragere de inimă.

— Ce-ai vrut să spui cu „ceilalţi”? întrebă el.

— Care ceilalţi?

— Ai spus că vor veni ceilalţi în loc de cei care vrei să vină.

— Cei cu care va trebui să te mulţumeşti, dragul meu.

— Poftim?

— Oameni ca mine şi ca tine.

Roger se răsuci complet. Era ceva în felul în care spusese asta. Fără dramă, fără gravitate, doar cu resemnare în glas. În care recunoscu, de asemenea, un soi de afinitate. Iar acum putea vedea chiar şi mai multe. Ochii ei. Şi buzele roşii. Cu siguranţă că arătase bine cândva.

— Te-a bătut partenerul tău? întrebă el.

Femeia înălţă capul şi scoase bărbia în faţă. Se uită la barmanul care turna bere.

— Nu cred că este treaba ta, tinere.

Roger închise ochii o secundă. Fusese o zi ciudată. Una dintre cele mai ciudate. Nu avea nici un motiv să se oprească acolo.

— Ar putea fi, zise el.

Femeia se întoarse şi îi aruncă o privire tăioasă.

Gjendem făcu semn cu capul către masa ei.

— Judecând după mărimea genţii, înseamnă că e un fost partener acum. Dacă ai nevoie de un loc să stai la noapte, am un apartament uriaş cu un dormitor liber.

— Nu zău?

Tonul ei era unul de respingere, dar observă că expresia feţei ei se schimbase. Devenise întrebătoare, curioasă.

— A devenit brusc mai mare iarna trecută, zise el. Ţi-aş plăti cu bucurie berea dacă vrei să îmi ţii companie. Trebuie să stau aici o vreme.

— Ei bine, putem să aşteptăm puţin împreună, spuse ea.

— Pe cineva care nu va veni?

Râsul ei păru trist, dar era măcar râs.

Sven stătea pe scaun şi se uita pe fereastră la pajiştea de afară.

— Poate ar fi trebuit să te duci, zise el. Ar fi fost inconştient din partea unui ziarist.

— Nu cred, replică Harry.

Stătea pe canapea, contemplând fumul de ţigară care se ridica în spirală către tavan.

— Eu cred că, inconştient, îmi dădea un avertisment.

— Numai pentru că te-ai referit la Waaler ca la un „poliţist cu grad superior”, iar ziaristul l-a numit „inspector” nu înseamnă neapărat că ştia deja că este vorba despre Waaler. Poate că făcea doar presupuneri.

— I-a scăpat. Numai dacă nu cumva telefonul lui era ascultat şi încerca să mă prevină.

— Eşti paranoic, Harry.

— Poate, dar asta nu înseamnă…

—… că nu sunt pe urmele tale. Dar trebuie să fie şi alţi ziarişti pe care îi poţi suna, nu?

— Nici unul în care să am încredere. Şi, de fapt, nu cred că ar mai trebui să sunăm de pe acest mobil. Cred că o să îl închid. Semnalele pot fi folosite ca să fim localizaţi.

— Poftim? Waaler nu poate şti ce telefon foloseşti.

Lumina verde a ecranului telefonului Ericsson se stinse şi Harry îl vârî în buzunarul jachetei.

— Evident că nu eşti foarte familiarizat cu ceea ce Tom Waaler poate să facă sau nu, Sivertsen. Înţelegerea cu amicul meu taximetrist era să mă sune între cinci şi şase dacă totul este în regulă. Acum e ora şase şi zece. Ai auzit telefonul sunând?

— Nu.

— Asta poate însemna că ei ştiu de telefonul ăsta. Se apropie.
Sven gemu.
— Ţi-a spus cineva vreodată că ai tendinţa de a te repeta, Harry? Şi, apropo, tocmai mi-a trecut prin minte că tu nu prea faci mare lucru ca să ne scoţi din încurcătura asta.
Harry suflă un cerc gros de fum către tavan în loc de răspuns.
— Încep să am sentimentul că vrei să ne găsească. Şi că toate celelalte chestii sunt numai scene pentru spectatori. Trebuie să pară că încercăm al dracului de tare să ne ascundem astfel încât tu să fii sigur că el va fi convins să vină după noi.
— Interesantă teorie, murmură Harry.

— Expertul de la Norske Møller a confirmat ceea ce bănuiai tu, zise Beate la telefon, făcându-i lui Bjørn Holm semn cu mâna să iasă din birou.
După clicuri, Beate îşi dădu seama că Harry suna de la un telefon public.
— Mulţumesc pentru ajutor, răspunse el. Era exact ce îmi trebuia.
— Chiar aşa?
— Aşa sper.
— Tocmai am sunat-o pe Olaug Sivertsen. E moartă de îngrijorare.
— Hm.
— Nu numai pentru fiul ei. E speriată pentru chiriaşa ei care a fost în munţi în perioada weekendului şi nu s-a întors. Nu ştiu ce să-i spun.
— Cât mai puţine cu putinţă. În curând se va termina totul.
— Poţi să promiţi asta?
Râsul lui Harry se asemănă cu tusea seacă a unei mitraliere.
— Asta da, pot să îţi promit.
Se auzi un pârâit în intercom.
— Ai un vizitator, anunţă vocea nazală a recepţionerei.
Cum era trecut de ora 16:00, probabil era o femeie gardian, dar Beate observase că până şi personalul de la securitate dobândea un ton nazal după o perioadă petrecută în spatele biroului de recepţie.
Beate apăsă pe un buton al maşinăriei antice de pe birou.
— Indiferent cine este, va trebui să îi ceri să aştepte puţin. Sunt ocupată.
— Da, dar el…
Beate opri intercomul.
Dincolo de sunetul respiraţiei lui Harry în telefon, Beate auzi o maşină parcând şi oprind motorul. În acea clipă, observă că lumina din încăperea în care se afla se schimbase.
— Trebuie să închid. Timpul se termină. Poate că te sun după aceea. Dacă totul merge cum sper. Bine? Beate?
Beate puse telefonul jos. Ochii i se îndreptară către uşă.
— Ei bine? zise Tom Waaler. Nu îţi iei rămas-bun de la prieteni?
— Nu ţi-a spus recepţionera să aştepţi?
— Ba da.
Tom Waaler închise uşa şi trase transparentele ferestrelor care dădeau spre celelalte birouri. Apoi îi ocoli biroul, se opri lângă scaunul ei şi privi pe birou.
— Ce-i asta? întrebă el, arătând către cele două plăcuţe de sticlă.
Beate începu să respire rapid.
— Dacă ne luăm după laborator, este spermă.
El îi puse cu blândeţe mâna pe gât. Beate se încordă.
— Cu Harry vorbeai?
Îi strânse pielea între degete.

— Încetează, zise ea încercând din răsputeri să îşi stăpânească reacţia de respingere. Ia-ţi mâna de pe mine.

— Vai, mie. Am făcut ceva rău? zise Waaler şi ridică ambele mâini parcă predându-se. Parcă îţi plăcea asta, Lønn.

— Ce vrei?

— Să-ţi dau o şansă. Cred că îţi datorez asta.

— Chiar aşa? Pentru ce?

Îşi aplecase capul într-o parte şi se uita la el. Waaler îşi umezi buzele şi se aplecă spre ea.

— Pentru serviciile tale. Şi supunerea ta. Şi o pizdă caldă şi strâmtă.

Îl lovi, dar el îi prinse mâna în aer şi i-o răsuci la spate şi în sus dintr-o singură mişcare. Beate icni, căzu în faţă jos de pe scaun şi se lovi cu fruntea de masă. Vocea lui îi şuieră la ureche:

— Îţi dau o şansă să îţi păstrezi slujba, Lønn. Ştim că Harry te-a tot sunat de la telefonul prietenului lui taximetrist. Unde e?

Femeia gemu. Waaler îi ridică braţul şi mai sus.

— Ştiu că doare. Şi ştiu că n-o să-mi spui absolut nimic indiferent cât de rău îţi voi face. Aşa că asta este pentru propria mea plăcere. Şi a ta.

O împunse cu penisul în coaste. Sângele îi năvăli în urechi. Beate se concentră şi plonjă în faţă, lovind cu capul cutia intercomului.

— Da? se auzi o voce nazală.

— Trimite-l pe Holm imediat, gemu Beate cu faţa pe cutia de sugativă.

— Imediat.

Waaler ezită, apoi îi dădu drumul la braţ. Beate se ridică.

— Nenorocitule! zise ea. Nu ştiu unde este. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să mă pună într-o situaţie atât de imposibilă.

Tom Waaler se holbă la ea. O observă. În timp ce făcea acest lucru, Beate descoperi ceva ciudat. Nu se mai temea de el. Raţiunea îi spunea că era mai periculos ca niciodată, dar în ochii lui era ceva, o nelinişte pe care nu o mai văzuse vreodată. Şi tocmai îşi pierduse controlul. Numai pentru câteva secunde, dar era pentru prima dacă când îl vedea că îşi pierduse stăpânirea de sine.

— Mă întorc după tine, şopti el. Îţi promit. Şi ştii că îmi ţin promisiunile.

— Ce s-a…? începu Bjørn Holm, dându-se repede la o parte când Tom Waaler trecu pe lângă el ca un fulger şi ieşi pe uşă.

CAPITOLUL 40

LUNI. PLOAIE

Era 19:30. Soarele se deplasa către Ullern Ridge şi de pe veranda ei de pe Bulevardul Thomas Heftyes, văduva *fru* Danielsen văzu câţiva nori albi ce pluteau deasupra Fiordului Oslo. Dedesubt, pe stradă, trecură André Clausen şi Truls. Nu-l ştia după nume nici pe bărbat, nici câinele de vânătoare, dar adesea îi văzuse venind dinspre Gimle. Se opriră la semaforul de la intersecţia din apropierea staţiei de taxiuri de pe strada Bygdoy. *Fru* Danielsen presupuse că intenţionau să se ducă în Parcul Frogner.

Amândoi arătau cam obosiţi, gândi ea. Mai mult, câinele părea că are mare nevoie de o baie.

Strâmbă din nas când văzu cum câinele, aflat la o jumătate de pas în spatele stăpânului lui, ridică partea din spate şi îşi face nevoile pe trotuar. Şi când proprietarul lui nu făcu nici o încercare să ia mizeria câinelui – ci doar trase câinele pe trecerea de pietoni de îndată ce se făcu verde –, *fru* Danielsen deveni indignată şi puţin încântată în acelaşi timp. Era indignată pentru că întotdeauna fusese preocupată de binele oraşului – sau cel puţin de al acestei părţi a oraşului – şi era încântată pentru că avea acum material pentru o altă scrisoare a cititorului către *Aftenposten*, iar în ultima vreme nu i se mai acceptase nici o scrisoare.

Rămase privind cu atenţie scena crimei, în vreme ce câinele şi stăpânul lui, evident fugiţi de la locul faptei, zoreau pe Frognerveien. Şi aşa deveni fără să vrea martoră cum o femeie, care venea grăbită din direcţia opusă încercând să traverseze înainte să se schimbe culoarea semaforului, căzu victimă totalei lipse de responsabilitate civică a altcuiva. Femeia încerca evident să ia un taxi şi nu se uita pe unde mergea.

Fru Danielsen pufni zgomotos, aruncă o ultimă privire armatei de nori şi intră ca să înceapă scrisoarea cititorului.

Un tren trecu ca o răsuflare lungă, blândă. Olaug deschise ochii şi descoperi că stătea în grădină.

Ciudat. Nu îşi amintea când ieşise din casă. Dar iat-o, stând între liniile de cale ferată, cu mirosul de trandafiri şi liliac în nări. Presiunea din tâmple nu se uşurase defel, dimpotrivă. Ridică privirea. Se înnorase – de aceea era atât de întuneric. Olaug se uită la picioarele ei goale. Piele albă, vene albastre, picioarele unei bătrâne. Ştia de ce stătea exact în acest loc. Ei stătuseră acolo. Ernst şi Randi. Ea stătea la fereastră în camera menajerei, privindu-i în lumina apusului lângă arbuştii de rododendron, care nu mai existau. Soarele coborâse, iar el murmurase ceva în germană şi culesese un trandafir pe care îl pusese după urechea soţiei lui. Ea râsese şi se cuibărise la gâtul lui. Apoi se întorseseră cu feţele către apus, se îmbrăţişaseră şi rămăseseră nemişcaţi. Ea îşi pusese capul pe umărul soţului ei în timp ce priviseră soarele apunând, toţi trei. Olaug nu ştia la ce se gândeau, dar ea se gândea că soarele va răsări din nou mâine. Era atât de tânără.

Instinctiv, Olaug ridică privirea spre camera menajerei. Nu era Ina, nici tânăra Olaug, ci numai o suprafaţă neagră ce reflecta norii ca nişte floricele de porumb.

Va plânge până ce se va termina vara. Sau poate un pic mai mult. Atunci, restul vieţii va începe aşa cum începea întotdeauna. Era un plan. Aveai nevoie de un plan.

Se auzi o mişcare în spatele ei. Olaug se întoarse cu atenţie. Simţea cum iarba rece este călcată când se răsuci pe călcâie. Atunci – în mijlocul mişcării – îngheţă. Era un câine.

Animalul se uită la ea cu ochi care păreau să implore milă pentru ceva ce nu se întâmplase. În clipa aceea, ceva se desprinse în tăcere de sub un pom şi se apropie de câine. Era un bărbat. Ochii lui erau mari şi negri, ca ai câinelui. Olaug se simţea de parcă cineva îi vârâse un animal mic pe gât. Nu… nu mai putea respira.

— Am intrat, dar nu erai acolo, zise bărbatul înclinând capul şi privind-o aşa cum priveşti o insectă interesantă. Nu ştii cine sunt, *fru* Sivertsen, dar eu am aşteptat cu nerăbdare să te cunosc.

Olaug deschise gura şi o închise din nou. Bărbatul se apropie. Olaug privea peste umărul lui, în spate.

— Dumnezeule, şopti ea, întinzând braţele.

Ea coborî scările, alergă pe pietriş şi se aruncă în braţele lui Olaug.

— Am fost aşa de îngrijorată din cauza ta, zise Olaug.

— Da? spuse Ina surprinsă. Am stat la cabană puţin mai mult decât am plănuit. *Este* vacanţă, nu?

— Da, da, desigur, răspunse Olaug, strângând-o cu putere. Câinele, un setter englezesc, se lăsă purtat de plăcerea reunirii şi sări punându-şi labele pe spatele lui Olaug.

— Thea! zise bărbatul. Şezi! Thea se aşeză.

— Şi el cine este? întrebă Olaug, dându-i în cele din urmă drumul Inei.

— El este Terje Rye. Obrajii Inei roşiră în întuneric. Logodnicul meu.

— Dumnezeule, zise Olaug, împreunându-şi mâinile. Bărbatul întinse mâna cu un zâmbet larg. Nu era o frumuseţe.

Nas cârn, păr ţepos, ochi apropiaţi. Dar avea o privire deschisă, directă care lui Olaug îi plăcu.

— Încântat să te cunosc, zise el.

— Încântată să te cunosc şi eu, răspunse Olaug, sperând că întunericul îi va ascunde lacrimile.

Toya Harang nu observă mirosul până nu ajunse pe Bulevardul Josefines.

Îl examină pe taximetrist cu suspiciune. Avea pielea închisă la culoare, dar cu siguranţă nu era african, altfel nu ar fi îndrăznit să urce în taxi. Nu că era rasistă. Era pură statistică.

Dar ce era acel miros?

Prinse privirea taximetristului în oglindă. Se îmbrăcase, oare, prea provocator? Era bluza roşie prea decoltată? Fusta cu crăpătură într-o parte, peste cizmele de cowboy, prea scurtă? Alese un alt gând, mult mai plăcut. O recunoscuse din fotografia din ziarele acelei zile. „TOYA HARANG: NOUA REGINĂ A MUZICALURILOR”, anunţau primele titluri. E adevărat că criticul de la *Dagbladet* o numise „stângace, dar încântătoare” şi spusese că era mai convingătoare ca florăreasa Eliza decât ca doamna de societate în care o transformase profesorul Higgins, dar criticii erau cu toţii de acord că dansa şi cânta ca o zeiţă. Gata. Ce ar fi spus Lisbeth despre asta?

— Petrecere? întrebă şoferul.

— Ceva de genul ăsta, zise Toya.

„O petrecere pentru doi, gândi ea. O petrecere cu Venus şi... Cum era, care era celălalt nume pe care el îl spusese?” În orice caz, ea era Venus. Venise la ea la petrecerea de după seara premierei şi îi şoptise la ureche că era unul dintre admiratorii ei secreţi. Apoi o invitase la el acasă în noaptea aceea. Nici nu se obosise să îşi ascundă intenţiile, iar ea ar fi trebuit să spună nu. Măcar de dragul decenţei, ar fi trebuit să spună nu.

— Frumos, spuse şoferul.

Decenţă şi nu. Încă mai simţea mirosul de hambar şi de praf de la paie şi cureaua tatălui ei tăind fâşiile de lumină ce pătrundeau printre scândurile hambarului, pe când părintele încerca să îi vâre în cap aceste cuvinte. Decenţă şi nu. Încă mai simţea mâna mamei ei trăgând-o de păr în bucătărie, după aceea, întrebând-o de ce nu putea fi ca Lisbeth. Tăcută şi deşteaptă. Într-o zi, Toya se smulsese din mâna ei şi spusese că era aşa cum era şi că trebuie să îl fi moştenit pe tatăl ei, şi oare nu îl văzuse călărind-o pe Lisbeth ca pe o scroafă în cocină, sau mama nu ştia de asta?

Toya privise cum faţa mamei ei se schimbă, nu pentru că mama ei nu ştia că era o minciună, ci pentru că ştia acum că Toya nu se va sfii să folosească orice armă aflată la dispoziţie ca să îi rănească. Atunci Toya ţipase cât de tare putuse că îi ura pe toţi, iar tatăl ei venise din salon cu ziarul în mână şi ea văzuse pe feţele lor că ştiau că nu minţea. Încă îi mai ura şi acum, că nu mai erau? Nu ştia. Nu. Acum nu mai ura pe nimeni. Nu de aceea făcea ceea ce făcea. O făcea de amorul artei. Pentru indecenţă şi da. Şi pentru că era atât de irezistibil de interzis.

Îi dădu şoferului 200 de coroane şi un zâmbet şi îi spuse să păstreze restul, în ciuda mirosului din maşină. Numai după ce taxiul se îndepărtă îşi dădu seama de ce şoferul se holbase la ea în oglindă. Mirosul nu venea de la el, ci de la ea!

— Mama ei de treabă!

Şterse marginea cizmei de piele cu toc înalt de trotuar, făcând dungi maro. Se uită în jur după vreo băltoacă, dar nu mai fusese vreuna în Oslo de aproape cinci săptămâni. Se dădu bătută şi se duse la uşă şi sună.

— Da?

— Sunt Venus, zise ea, alintându-se.

Zâmbi în sinea ei.

— Iar eu sunt Pygmalion, răspunse vocea.

El era!

Se auzi un bâzâit la încuietoarea uşii de la intrare. Ultima şansă să se retragă. Îşi dădu părul pe spate şi deschise uşa.

Bărbatul stătea în cadrul uşii, cu un pahar de băutură în mână, aşteptând-o.

— Ai făcut cum ţi-am spus? întrebă el. Ai spus cuiva unde te duci?

— Nu, eşti nebun?

Îşi dădu ochii peste cap.

— Poate, zise el, deschizând larg uşa. Intră şi salut-o pe Galatea.

Râse, deşi habar n-avea despre ce vorbea. Râse, deşi ştia că se va întâmpla ceva îngrozitor.

Harry găsi un loc de parcare undeva pe Markveien, opri motorul şi se dădu jos din maşină. Aprinse o ţigară şi făcu o recunoaştere rapidă a împrejurimilor. Străzile erau pustii, de parcă oamenii se retrăseseră în case. Norii albi şi inocenţi de după-amiază se întinseseră sub forma unui covor albastru-cenuşiu pe cer.

Urmă faţadele zidurilor casei acoperite de graffiti până ce ajunse în faţa uşii. Numai filtrul mai rămăsese din ţigară când o aruncă. Era atât de cald încât palmele îi erau transpirate. Sau era groază? Se uită la ceas şi memoră ora.

— Da? Vocea părea iritată.

— Bună seara. Sunt Harry Hole.

Nici un răspuns.

— De la poliţie, adăugă el.

— Desigur. Îmi cer scuze, mă gândeam la altceva. Intră.

Uşa bâzâi.

Harry urcă treptele încet.

Amândoi îl aşteptau la uşă.

— Oh, nu, zise Ruth. Tot iadul se va dezlănţui acum asupra noastră.

Hary rămase pe palier în faţa lor.

— Ploaia, adăugă Trondheim Eagle ca explicaţie.

— Oh, înţeleg.

Harry îşi şterse palmele pe pantaloni.

— Cum te putem ajuta, inspectore?

— Mă puteţi ajuta să-l prind pe Curierul Asasin, zise Harry.

Toya stătea în poziţie fetală în mijlocul patului, holbându-se la sine în oglinda de pe uşa şifonierului, care stătea deschisă de perete. Ascultă duşul de la etajul de jos. Se spăla de mirosul ei. Toya se răsuci în pat. Salteaua cu apă se mula cu blândeţe pe corpul ei. Se uită la fotografie. Zâmbeau la cameră. Erau în vacanţă. Poate în Franţa. Îşi trecu degetele peste cuvertura rece. Şi trupul lui fusese rece. Rece şi dur şi musculos pentru cineva atât de bătrân. Mai ales la spate şi la coapse. Pentru că fusese dansator, explicase el. Îşi antrenase muşchii în fiecare zi timp de 15 ani. Nu vor dispărea niciodată.

Atenţia Toyei fu atrasă de cureaua neagră a pantalonilor lui ce zăceau aruncaţi pe podea.

Cincisprezece ani. Nu vor dispărea niciodată.

Se răsuci pe spate, se ridică mai sus în pat şi auzi apa gâlgâind în interiorul saltelei. Dar acum totul va fi altfel. Toya era inteligentă acum. Fată bună. Aşa cum voiau mama şi tata. Acum era Lisbeth.

Toya îşi sprijini capul pe perete şi se afundă mai adânc. Ceva o gâdila între omoplaţi. Parcă stătea pe o barcă pe râu. Rămase nemişcată, gândindu-se.

Wilhelm o întrebase dacă vrea să folosească un vibrator, în timp ce el privea. Ea acceptase. Fată bună. Îşi deschisese cutia cu obiecte. Toya închisese ochii, dar încă mai putea vedea fâşiile de lumină – lumina ce pătrundea printre scândurile hambarului – în interiorul pleoapelor. Şi când îşi dăduse drumul în gura ei, avea gust de siloz, dar nu spusese nimic. Fată deşteaptă.

Deşteaptă, cum era când Wilhelm o antrena să vorbească şi să cânte ca sora ei. Încearcă să zâmbeşti ca ea. Wilhelm dăduse la machiaj o fotografie a lui Lisbeth şi le spusese că aşa trebuia să arate Toya. Singurul lucru pe care nu putuse să îl facă precum Lisbeth era să râdă ca ea, aşa că Wilhelm îi ceruse nici să nu mai încerce. Din când în când, era nesigură cât de mult juca rolul Elizei Doolittle şi cât era dorinţa disperată a lui Wilhelm după Lisbeth. Iar acum ajunsese şi în pat. Poate şi asta avea legătură cu Lisbeth, şi pentru el, şi pentru ea. Cum spusese Wilhelm? Pofta trupească ajunsese la cel mai jos nivel?

Ceva o împunse din nou în spate şi se mişcă nervoasă.

Ca să fie sinceră, Toya nu simţea în mod deosebit lipsa lui Lisbeth. Nu că nu fusese şocată, ca toţi ceilalţi, când aflase vestea dispariţiei ei. Dar asta îi deschisese destul de multe uşi. Toya fusese intervievată şi Roata de Tors tocmai

primise oferta unei serii de concerte în memoria lui Lisbeth. Şi acum, rolul principal în *My Fair Lady.* Care, una peste alta, avea să devină un adevărat succes. Wilhelm îi spusese la petrecerea din seara premierei că va trebui să se pregătească să devină o celebritate. Un star. O divă. Îşi puse mâna sub spate. Ce o înghiontea? O umflătură. Sub cearşaf. Când o apăsă, dispăru. Şi apăru din nou. Trebuia să afle.

— Wilhelm?

Avea de gând să strige mai tare ca să acopere sunetul duşului de jos, dar îşi aminti că Wilhelm îi dăduse instrucţiuni stricte să nu ridice vocea. După o zi liberă, aveau să joace în fiecare zi până la sfârşitul săptămânii. Când sosise, îi spusese să nu vorbească deloc, în nici un caz. Deşi îi spusese mai devreme că voia să exerseze cu ea câteva dialoguri care nu ieşeau tocmai bine şi o rugase să se mascheze ca pe Eliza, de dragul realismului.

Toya desfăcu într-o parte a patului cu apă cearşaful de dedesubt şi îl trase deoparte. Nu era nici un alt acoperământ, ci numai salteaua de cauciuc albastră, translucidă. Dar ce o înghiontea acolo? Îşi puse mâna pe saltea. Era acolo, sub cauciuc. Nu văzu nimic. Se întinse peste margine, aprinse lampa de pe noptieră şi o întoarse astfel încât să o orienteze unde trebuia. Puse mâna pe saltea şi aşteptă. Obiectul reveni încet la suprafaţă şi Toya îşi dădu seama că, indiferent ce era, se scufunda când îl lovea şi apoi revenea. Îşi mişcă mâna.

La început văzu contururile evidenţiate pe cauciuc. Ca un profil. Nu, nu era *ca* un profil. *Era* un profil. Toya se întinse. Încetase să mai respire. Acum îl putea simţi. De la stomac până la călcâie. Un cadavru care fusese ridicat de balansul apei şi făcut să cadă de greutatea Toyei, ca şi cum doi oameni ar vrea să fie unul. Şi poate că erau. Pentru că parcă privea în oglindă.

Voia să ţipe acum. Să îşi distrugă vocea. Nu mai voia să fie fată bună. Sau deşteaptă. Voia să fie din nou Toya. Dar nu putea fi. Putea numai să se holbeze la faţa palidă, albastră a surorii ei, uitându-se înapoi la ea cu ochi fără pupile. Şi ascultă şiroitul duşului, ca un televizor care terminase transmisia. Şi apoi sunetul apei ce picura pe parchet, la picioarele patului în spatele ei, spunându-i că Wilhelm nu mai era sub duş.

— Nu poate să fie el, zise Ruth. Este… este… imposibil.

— Ultima dată când am venit aici, te gândeai să te duci pe acoperiş la locuinţa lui Barli ca să spionezi, zise Harry. Şi că uşa terasei lui era deschisă toată vara. Eşti sigură de asta?

— Absolut, dar nu ai putea să telefonezi? întrebă Trondheim Eagle.

Harry clătină din cap.

— Va deveni suspicios şi nu putem risca să scape. Trebuie să îl prind în seara asta, dacă nu este deja târziu.

— Târziu ca să ce? întrebă Trondheim Eagle, scărpinându-se la un ochi.

— Ascultaţi, tot ceea ce vreau este să mă lăsaţi să folosesc balconul ca să ajung pe acoperiş.

— Chiar nu mai este nimeni cu tine? întrebă Trondheim Eagle. N-ai vreun mandat de percheziţie sau ceva de genul ăsta?

Harry clătină din cap.

— Suficiente date pentru suspiciune, zise el. Nici nu este nevoie de unul.

Un tunet bubui jos şi ameninţător deasupra capului lui Harry. Jgheabul de deasupra balconului fusese vopsit galben, dar cea mai mare parte din vopsea căzuse, arătând pete mari de rugină roşie. Harry se prinse cu ambele mâini şi trase uşor, ca să vadă dacă era bine prins. Jgheabul cedă cu un scârţâit şi un

şurub se desprinse din mortar, lovind cimentul de dedesubt cu un clinchet. Harry dădu drumul şi înjură. Totuşi, nu avea alternativă, aşa că îşi puse piciorul pe balustradă şi se ridică. Se uită peste margine. Inspiră adânc şi brusc. Cearşaful de pe uscătorul rotativ de mai jos era parcă un timbru alb bătut de vânt.

Puse un picior pe jgheab şi urcă peste el. Chiar dacă acoperişul era înclinat, se putea ţine suficient de bine de ţigle ca să facă doi paşi până la burlan şi să îl strângă la piept de parcă era un prieten pe care nu îl mai văzuse de multă vreme. Se îndreptă şi se uită în jur. Văzu un fulger peste Nesodden. Aerul, care nu se mişcase de când venise, sufla uşor în jacheta lui. Harry tresări când o umbră neagră trecu repede prin faţa lui. Umbra se proiectă pe spaţiul din curtea centrală. O rândunică. Harry o zări pe când căuta adăpost sub streaşină.

Harry urcă cu stângăcie până în vârful acoperişului, ţinti către o giruetă aflată la 15 metri distanţă, inspiră adânc şi începu să meargă pe marginea acoperişului cu mâinile întinse într-o parte, ca un acrobat pe sârmă.

Ajunse la mijlocul drumului când se întâmplă.

Harry auzi un şuier, care veni mai întâi din vârfurile copacilor de dedesubt. Sunetul crescu în intensitate în timp ce uscătorul din curte începu să se rotească şi să scârţâie. Încă nu simţea deloc vântul. Atunci îl izbi. Pornise furtuna. Vântul îl izbi în piept ca o avalanşă de aer pusă în mişcare de o masă vijelioasă de apă. Se dădu înapoi un pas şi rămase legănându-se pe margine. Auzi cum vine asupra lui, peste acoperişuri. Ploaia. Potopul. Începu să cadă peste acoperiş şi în mai puţin de o secundă totul era ud. Harry încercă să îşi menţină echilibrul, dar nu avea de ce să se ţină. Parcă mergea pe săpun. Îi alunecă un picior şi făcu un plonjon disperat spre giruetă. Braţele erau întinse în faţa lui, cu degetele desfăcute. Mâna dreaptă bâjbâi pe suprafaţa ţiglei, căutând ceva de care să se ţină, dar nu era nimic. Gravitaţia îl trăgea în jos. Unghiile lui zgâriară cu un sunet ascuţit ţiglele, precum gresia pe metalul unei coase. Auzi cum încetineşte scârţâitul uscătorului, simţi jgheabul sub genunchi şi îşi dădu seama că atârna de acoperiş. Îşi întinse corpul într-o ultimă încercare de a plonja, se lungi cât putu şi încercă să se prindă de ceva. O antenă. Mâna dreaptă se apucă de ea şi o ţinu strâns. Metalul cedă şi se curbă, ameninţând că îl va urma jos în curte. Dar rezistă.

Harry se apucă de ea cu ambele mâini şi se trase în sus. Reuşi să îşi pună tălpile de cauciuc dedesubtul lui şi se împinse cât putu de tare în suprafaţă, până se echilibră. Cu ploaia ce cădea în ropote pe faţă, se târî pe creasta acoperişului, se aşeză călare pe ea şi răsuflă uşurat. Antena contorsionată de dedesubt era îndoită în jos. Cineva urma să aibă o recepţie foarte proastă în seara asta la emisiunea *Beat for Beat*.

Harry aşteptă până i se mai linişti pulsul. Apoi se ridică şi îşi continuă mersul pe sârmă. Girueta primi un pupic.

Terasa lui Barli era prinsă dedesubtul acoperişului, aşa că putu coborî cu uşurinţă pe dalele roşii de teracotă. Picioarele scoaseră un plescăit când ateriză, dar sunetul fu înecat de huruitul jgheaburilor inundate de apă.

Scaunele fuseseră băgate în casă, grătarul zăcea negru într-o parte, dar uşa terasei era întredeschisă.

La început, tot ceea ce auzi fu ropotul ploii pe dale, dar în timp ce trecea cu grijă pragul şi intra în cameră, identifică un alt sunet, făcut tot de apă. Venea dinspre baia de jos. Duşul. În sfârşit, un pic de noroc. Harry îşi pipăi buzunarele, căutând dalta. Un Barli dezbrăcat şi neînarmat era ceea ce îşi dorea cel mai mult, mai ales că Wilhelm încă mai avea arma pe care Sven i-o dăduse în Parcul Frogner sâmbătă.

Harry văzu că uşa dormitorului era deschisă. În trusa de lângă pat era un briceag cu lama lungă. Merse pe vârfuri până la uşă şi se strecură în dormitor.

În cameră era întuneric, abia luminată de lampa de citit de lângă pat. Harry se opri la marginea patului. Privirea îi căzu pe perete şi pe imaginea lui Lisbeth şi Barli în luna de miere în faţa unei clădiri mari şi maiestuoase şi a statuii unui cal cu călăreţ. Harry ştia acum că fotografia nu fusese făcută în Franţa. În opinia lui Sven, orice persoană cu oarecare educaţie ar trebui să recunoască statuia eroului naţional ceh, Václav, în faţa Muzeului Naţional din Piaţa Václav în Praga.

Ochii lui Harry se obişnuiră cu întunericul. Îşi îndreptă atenţia către patul dublu şi îngheţă. Îşi ţinu respiraţia şi rămase nemişcat ca un om de zăpadă. Cuvertura fusese aruncată pe podea, iar aşternutul fusese dat la o parte, aşa că se vedea cauciucul albastru. Deasupra, o persoană goală stătea pe burtă şi sprijinită cu trupul de coate. Ochii erau îndreptaţi către zona unde conul de lumină al lămpii întâlnea salteaua albastră.

Ploaia de pe acoperiş ropoti o ultimă dată înainte să se oprească brusc. Persoana evident că nu îl auzise pe Harry intrând în cameră, dar Harry avea aceeaşi problemă ca orice om de zăpadă în iulie. Apa curgea de pe el. Apa picura din jachetă pe parchet cu ceea ce lui Harry îi păru un zgomot infernal.

Trupul de pe pat se încordă. Şi se întoarse. Mai întâi capul. Apoi întregul trup gol.

Ceea ce Harry observă mai întâi fu penisul erect oscilând într-o parte şi în alta ca un metronom.

— Dumnezeule! Harry?

Vocea lui Wilhelm Barli păru în aceeaşi timp înspăimântată şi uşurată.

CAPITOLUL 41

LUNI. FINAL FERICIT

— Noapte bună.

Rakel îl sărută pe Oleg pe frunte şi îl înveli. Apoi coborî şi se aşeză în bucătărie, privind cum cade ploaia.

Îi plăcea ploaia. Curăţa aerul şi spăla trecutul. Un nou început. Asta îi trebuia ei. Un nou început.

Se duse la uşa din faţă şi verifică dacă era încuiată. Era a treia oară când făcea asta în această seară. De ce era atât de înspăimântată?

Dădu drumul la televizor.

Era un soi de program muzical. Trei oameni stăteau la acelaşi pian. Zâmbeau unii la ceilalţi. Ca o mică familie, gândi Rakel.

Tresări când un tunet bubui cutremurând aerul.

— Nici nu ştii ce sperietură am tras acum.

Wilhelm Barli clătină din cap şi penisul lui flasc se mişcă odată cu el.

— Pot să-mi închipui oarecum, zise Harry. De vreme ce am intrat pe uşa terasei.

— Nu, Harry, nu poţi.

Wilhelm se aplecă peste marginea patului ca să ridice cuvertura de pe parchet şi o puse în jurul lui.

— Se pare că faci un duş, zise Harry.

Wilhelm clătină din cap şi se strâmbă.

— Nu eu, zise el.

— Atunci cine?

— Am un vizitator. O... femeie.

Pufni şi arătă spre un scaun, pe care se afla o fustă din velur, un sutien negru şi un singur ciorap negru, cu o bluză elastică aruncată peste el.

— Singurătatea ne face pe noi, bărbaţii, slabi. Nu-i aşa, Harry? Căutăm consolare atunci când o putem găsi. Unii o fac cu sticla. Alţii. Wilhelm ridică din umeri. Acceptăm cu bună ştiinţă faptul că putem face greşeli, nu-i aşa, Harry? Şi, da, am o conştiinţă încărcată.

Ochii lui Harry se concentraseră, iar acum putea vedea dâra de lacrimi pe obrajii lui Wilhelm.

— Promiţi să nu spui nimănui, Harry? A fost o scăpare.

Harry se apropie de scaun, atârnă ciorapul solitar pe spătar şi se aşeză.

— Cui să-i spun, Wilhelm? Soţiei tale?

Camera fu brusc inundată de un fulger, urmat de bubuitul tunetului.

— O să fie chiar deasupra noastră în curând, zise Wilhelm.

— Da.

Harry îşi trecu mâna peste fruntea transpirată.

— Deci ce vrei?

— Cred că ştii ce, Wilhelm.

— Spune-o oricum.

— Am venit să te luăm.

— Nu noi. Ai venit singur, nu-i aşa? Complet singur.

— Ce te face să crezi asta?

— Ochii tăi. Limbajul trupului. Pot citi oamenii, Harry. Te-ai furişat aici şi eşti dependent de elementul surpriză. Nu aşa ataci când vânezi în turmă, Harry. De ce eşti de unul singur? Unde sunt ceilalţi? Ştie cineva că te afli aici?

— Asta nu e important. Să zicem că sunt pe cont propriu. Tot va trebui să răspunzi încă pentru asasinarea a patru oameni.

Wilhelm îşi puse un deget pe buze şi păru să se gândească în timp ce Harry enumera numele:

— Marius Veland. Camilla Loen. Lisbeth Barli. Barbara Svendsen.

Wilhelm se uită în gol în faţă. Apoi dădu încet din cap şi îşi luă degetul de pe buze.

— Cum ai aflat, Harry?

— Când am ştiut de ce. Gelozie. Ai vrut să te răzbuni pe amândoi, nu-i aşa? Când ai aflat că Lisbeth s-a întâlnit cu Sven Sivertsen şi au fost împreună în timpul lunii de miere, la Praga.

Wilhelm închise ochii şi dădu capul pe spate. Apa clipoci.

— N-am ştiut că acea fotografie a ta cu Lisbeth a fost făcută în Praga până ce nu am văzut aceeaşi statuie într-o fotografie care mi-a fost trimisă pe e-mail din Praga, mai devreme, azi.

— Şi atunci ai înţeles totul?

— Ei bine, când mi-a venit ideea, am respins-o ca fiind absurdă, dar apoi treptat a început să capete sens. Atât cât poate căpăta sens nebunia. Era logic Curierul Asasin să nu fie un criminal în serie cu fixaţii sexuale, ci cineva care punea în scenă crimele astfel încât să pară sexuale. Să facă să pară ca şi cum Sven Sivertsen era asasinul. Unica persoană care putea pune în scenă aşa ceva era profesionist, cineva care avea ca pasiune şi ca preocupare aşa ceva.

Wilhelm deschise un ochi.

— Dacă te înţeleg corect, spui că această persoană a plănuit să ucidă patru oameni ca să se răzbune pe una singură?

— Dintre cele cinci victime alese, numai trei au fost alese la întâmplare. Ai făcut ca scenele crimelor să pară că au fost determinate de o stea a diavolului plasată la întâmplare, dar în realitate ai proiectat steaua după două dintre puncte: propria ta adresă şi casa mamei lui Sven Sivertsen. Isteţ, dar simplă geometrie.

— Chiar crezi teoria asta a ta, Harry?

— Sven Sivertsen n-a auzit niciodată de Lisbeth Barli. Dar ştii ceva, Wilhelm? Şi-a amintit de ea suficient de bine când i-am spus care era numele ei de fată: Lisbeth Harang.

Wilhelm nu răspunse.

— Singurul lucru pe care nu îl înţeleg, continuă Harry, este de ce ai aşteptat atâţia ani ca să te răzbuni.

Wilhelm zgâlţâi patul.

— Să presupunem că nu înţeleg ce vrei să insinuezi, Harry. Ezit să fac o mărturisire şi să ne pun astfel pe amândoi în dificultate. Totuşi, cum mă aflu în poziţia fericită de a şti că nu poţi dovedi nimic, nu mă deranjează să stăm puţin la taclale. Ştii că apreciez oamenii care ştiu să asculte.

Harry se mişcă stânjenit pe scaunul său.

— Da, Harry, este corect că ştiam că Lisbeth are o relaţie cu acest om, dar nu am aflat până vara aceasta.

Începu să plouă din nou. Picăturile de ploaie ropotiră pe geam.

— Ea ţi-a spus asta?

Wilhelm clătină din cap.

— Nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Provenea dintr-o familie în care nu se discuta. Nu ar fi ieşit niciodată la iveală dacă nu am fi renovat apartamentul. Am găsit o scrisoare.

— Da?

— Zidul exterior din studioul ei este din cărămidă. Este zidul original de când a fost făcută clădirea, la începutul secolului. Solid, dar iarna e foarte frig. Am vrut să îl acopăr cu lambriuri şi să îl izolez în interior. Lisbeth a protestat. Mi s-a părut ciudat, pentru că era o fată practică, crescută la o fermă, iar nu tipul care să devină sentimentală pentru un zid vechi de cărămidă. Aşa că, într-o zi, când era plecată, am cercetat zidul. Nu am găsit nimic până nu am dat biroul ei într-o parte. Tot nu puteam vedea ceva ieşit din comun, dar am ciocănit fiecare dintre cărămizi. Una s-a mişcat puţin. Am tras şi a ieşit. Lisbeth camuflase spaţiile din jurul ei cu mortar de construcţii. Înăuntru am găsit două scrisori. Pe plic era numele Lisbeth Harang şi o adresă post-restant despre care nu ştiam. Prima mea reacţie a fost să pun scrisorile înapoi necitite şi să mă conving singur că nu le văzusem niciodată. Dar sunt un om slab. Nu am fost capabil. „*Liebling,* eşti mereu în gândurile mele. Încă îţi mai pot simţi buzele pe ale mele, pielea ta lipită de a mea” – aşa începea scrisoarea.

Patul scoase un nou clipocit.

— Cuvintele mă loveau ca un bici, dar am continuat să citesc. Era ciudat, pentru că fiecare cuvânt parcă fusese scris de mine. Când a terminat de spus cât de mult o iubeşte, a continuat prin a descrie în detaliu ceea ce făcuseră împreună în camera de hotel din Praga. Nu descrierea felului în care făcuseră dragoste duruse cel mai mult, ci felul în care cita ceea ce ea spusese despre relaţia noastră. Şi anume că pentru ea era „o soluţie practică la o viaţă lipsită de dragoste”. Poţi să îţi imaginezi cum te poţi simţi, Harry? Să afli că femeia pe care o iubeşti nu numai că te-a înşelat, dar nici nu te-a iubit vreodată. A nu fi iubit – nu este aceasta definiţia esenţială a unei vieţi ratate?

— Nu, zise Harry.

— Nu?

— Continuă, te rog.

Wilhelm îi aruncă lui Harry o privire întrebătoare.

— Pusese o fotografie a lui. Am presupus că ea i-o ceruse. L-am recunoscut. Era norvegianul pe care îl întâlnisem la cafeneaua din Perlova, o zonă obscură din Praga, cu prostituate şi bordeluri. Stătea în bar când am intrat noi. L-am remarcat pentru că era ca unul dintre acei domni maturi, distinşi pe care Boss îi foloseşte ca modele. Îmbrăcat elegant şi, la drept vorbind, bătrân. Dar cu ochi atât de tineri şi de jucăuşi, încât bărbaţii trebuie să-şi ţină sub supraveghere nevestele. Deci nu am fost foarte surprins când bărbatul a venit la masa noastră după o vreme, s-a prezentat în norvegiană şi ne-a întrebat dacă nu am vrea să cumpărăm un colier. I-am mulţumit politicos şi am spus nu, dar el l-a scos oricum din buzunar şi i l-a arătat lui Lisbeth, iar ea a jubilat, desigur, şi a spus că îl adoră. Pandantivul era un diamant roşu în forma unei stele cu cinci colţuri. L-am întrebat cât cerea pentru stea şi când mi-a dat un preţ care era atât de ridicol de ridicat încât nu putea fi interpretat decât ca provocare, l-am rugat să ne lase. Mi-a zâmbit de parcă tocmai obţinuse o victorie, a scris pe o bucată de hârtie adresa unei alte cafenele şi a spus că îl puteam găsi acolo la aceeaşi oră, în ziua următoare, în caz că ne răzgândeam. Sigur că i-a dat bucata de hârtie lui Lisbeth. Ţin minte că am fost prost dispus tot restul acelei dimineţi. Dar apoi am uitat totul. Lisbeth e minunată în a te face să uiţi. Uneori reuşeşte. Wilhelm îşi trecu degetul pe sub ochi… să facă asta cu simpla ei prezenţă.

— Hm. Ce scria în cealaltă scrisoare?

— Era o scrisoare pe care ea o scrisese şi evident încercase să i-o trimită. Plicul era ştampilat cu „Returnat expeditorului”. Scria că încercase în mai multe feluri să ia legătura cu el, dar nimeni nu răspunsese la numărul de telefon pe care i-l dăduse şi nici oficiul poştal nu putuse da de el. Scria că spera ca scrisoarea să ajungă la el cumva şi întreba dacă fusese nevoit să fugă din Praga. Era poate încă supărat din cauza aceloraşi probleme financiare pentru care împrumutase bani de la ea? Wilhelm râse sumbru. Dacă era aşa, ar fi trebuit să ia legătura cu ea. Şi îl va ajuta din nou. Pentru că îl iubea. Nu se putea gândi la nimic altceva – despărţirea o înnebunea. Sperase că va trece cu timpul, dar în schimb crescuse ca o boală şi fiecare centimetru al corpului ei o durea. Şi unii centimetri o dureau mai mult decât ceilalţi pentru că, îi scria ea, atunci când îl lăsa pe soţul ei – cu alte cuvinte, pe mine – să facă dragoste cu ea, închidea ochii şi îşi închipuia că e el. Desigur că am fost şocat. Da, împietrit. Dar am murit când am văzut data de pe plic. Wilhelm închise din nou ochii strâns. Scrisoarea fusese trimisă în februarie. Anul acesta.

Un nou fulger îşi aruncă lumina pe perete. Umbrele stăruiră câteva clipe ca spectre de lumină.

— Ce puteai face? întrebă Wilhelm.

— Da, ce-ai făcut?

Wilhelm zâmbi slab.

— Soluţia mea a fost să servesc foie gras cu vin alb. Am acoperit patul cu trandafiri şi am făcut dragoste toată noaptea. Când a adormit, dimineaţa devreme, am rămas privind-o. Ştiam că nu pot trăi fără ea, dar mai ştiam şi că, pentru a o face să fie a mea, trebuia mai întâi să o pierd.

— Şi aşa ai plănuit totul. Ai pus în scenă un scenariu cum să iei viaţa soţiei tale şi în acelaşi timp să te asiguri că bărbatul pe care îl iubea să fie învinuit.

Wilhelm ridică din umeri.

— Am început să lucrez ca la orice altă punere în scenă. Ca majoritatea oamenilor de teatru, ştiu că iluzia este cea mai importantă. Amăgirea trebuia făcută atât de credibilă, încât adevărul să pară foarte puţin probabil. Poate părea greu de realizat, dar în profesia mea afli destul de repede că în general este mai uşor decât alternativa. Oamenii sunt mult mai obişnuiţi să audă minciuni decât adevărul.

— Hm. Spune-mi cum ai făcut-o.

— De ce aş risca asta?

— Oricum nu pot folosi la tribunal nimic din ce spui. Nu am martori şi am intrat ilegal în apartamentul tău.

— Nu, dar eşti un tip deştept, Harry. Aş putea da în vileag ceva ce poţi folosi la investigaţie.

— Poate, dar cred că eşti dispus să îţi asumi acest risc.

— De ce?

— Pentru că vrei să-mi spui. Arzi de nerăbdare să îmi spui. Să te auzi povestind.

Wilhelm Barli râse zgomotos.

— Deci crezi că mă cunoşti, nu-i aşa, Harry?

Harry clătină din cap în timp ce căuta pachetul de ţigări. Degeaba. Poate că le pierduse când căzuse de pe acoperiş.

— Nu te cunosc, Wilhelm. Sau pe alţii ca tine. De cincisprezece ani lucrez cu criminali şi încă mai ştiu un lucru: că tot timpul caută pe cineva căruia să îşi destăinuie secretele. Mai ţii minte ce m-ai făcut să îţi promit la teatru? Să-l găsesc pe ucigaş. Ei bine, mi-am ţinut promisiunea. Aşa că hai să facem o înţelegere. Tu îmi spui cum ai făcut-o, iar eu îţi spun ce dovezi avem.

Wilhelm studie faţa lui Harry. Lovi apoi salteaua cu o mână.

— Ai dreptate, Harry. Vreau să-ţi spun. Sau, ca să fiu mai exact, vreau să înţeleg. Din câte te cunosc, poţi să suporţi. Ţi-am urmărit progresele de când a început acest caz. Wilhelm râse când văzu faţa lui Harry. N-ai ştiut, nu-i aşa? Mi-a luat mai mult să îl găsesc pe Sven Sivertsen decât aş fi crezut, zise Wilhelm. Am făcut o copie după fotografia pe care o primise Lisbeth şi am plecat la Praga. Am umblat prin cafenele şi baruri în Mustek şi Perlova, arătând fotografia şi întrebând dacă ştia cineva un norvegian pe nume Sven Sivertsen. Nimic. Dar era clar că unii dintre ei ştiau mai multe decât spuneau. Aşa că, după câteva zile, mi-am schimbat tactica. Am întrebat dacă era cineva care mi-ar fi putut procura nişte diamante roşii. Ştiam că e posibil să găsesc aşa ceva în Praga. Am luat identitatea unui colecţionar danez de diamante, pe nume Peter Sandmann, şi am făcut să pară că eram gata să plătesc foarte bine pentru un diamant special care fusese tăiat în formă de stea cu cinci colţuri. Am spus unde stau şi după două zile a sunat telefonul din camera mea. Ştiam că e el de îndată ce i-am auzit glasul. Mi-am modificat vocea şi am vorbit în engleză. I-am spus că sunt în mijlocul negocierilor pentru un alt diamant şi l-am întrebat dacă îl puteam suna înapoi mai târziu, în seara aceea. Avea un număr la care îl puteam găsi, cu siguranţă? Îl auzeam cum se străduia să nu pară nerăbdător şi m-am gândit ce uşor ar fi fost să îl fac să ne întâlnim pe vreo străduţă întunecoasă în seara aceea. Totuşi, m-am controlat, ca un vânător care are prada în cătarea puştii, dar care totuşi trebuie să aştepte până ce totul este perfect. Înţelegi?

Harry încuviinţă încet din cap.

— Înţeleg.

— Mi-a dat numărul de telefon mobil. În ziua următoare, m-am întors în Oslo. Mi-a luat o săptămână să aflu ceea ce voiam despre Sven Sivertsen. Cel mai uşor a fost să îl identific. Erau douăzeci şi nouă de Sven Sivertsen înregistraţi, nouă de vârsta care trebuia şi numai unul cu reşedinţă stabilă în Norvegia. Am notat ultima lui adresă cunoscută, am luat numărul de telefon de la informaţii şi am sunat.

Mi-a răspuns o bătrână la telefon. Mi-a spus că Sven era fiul ei, dar că nu mai locuia acasă de mulţi ani. I-am spus că eu şi câţiva alţi colegi de clasă încercăm să adunăm pe toată lumea pentru o reuniune aniversară. Mi-a spus că locuieşte în Praga, dar că el călătorea mult şi nu avea o adresă stabilă sau un număr de telefon. Şi în plus nu ar fi foarte interesat să îşi întâlnească vechii colegi de clasă. Care spusesem că e numele meu? I-am spus că am fost în clasa lui numai şase luni, aşa că era puţin probabil să îşi amintească numele meu. Sau poate că îşi amintea pentru că avusesem ceva probleme cu poliţia la vremea aceea. Era adevărat zvonul că şi Sven avusese? Tonul mamei lui a devenit puţin tăios atunci şi mi-a spus că asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă şi că nu era deloc ciudat că Sven a devenit puţin rebel, dat fiind felul în care l-am tratat. M-am scuzat în numele clasei, am închis şi am sunat la tribunal. Am spus că sunt ziarist şi am întrebat dacă îmi puteau spune ce pedeapsă primise Sven Sivertsen. O oră mai târziu ştiam destul de bine ce treburi învârtea în Praga. Trafic de diamante şi arme. Un plan a început să îmi încolţească în minte, bazându-mă pe ceea ce aflasem: că făcea bani din contrabandă; diamante cu cinci colţuri; arme; adresa mamei lui. Începi să vezi legăturile?

Harry nu răspunse.

— Când l-am sunat data următoare pe Sven Sivertsen, trecuseră trei săptămâni de la călătoria mea în Praga. Am vorbit în norvegiană cu vocea mea normală, am trecut direct la subiect şi i-am spus că eram de mult timp în căutarea cuiva care să îmi facă rost de arme şi diamante şi nu voiam

intermediari. I-am spus că găsisem pe cineva: pe el, Sven Sivertsen. M-a întrebat cum i-am aflat numele şi numărul de telefon şi i-am dispus că discreţia mea îi putea fi de folos şi lui. I-am sugerat să nu ne mai punem alte întrebări care nu sunt necesare. Afirmaţia aceasta nu a fost primită prea bine şi conversaţia aproape că s-a oprit în acea clipă. Până ce am menţionat suma de bani pe care eram dispus să o plătesc pentru bunuri, în avans şi într-un cont din Elveţia, dacă voia el. Am avut chiar dialogul de film în care el m-a întrebat dacă vorbeam despre coroane, iar eu am răspuns pe un ton oarecum surprins că vorbeam, desigur, de euro. Ştiam că numai suma de bani va fi suficientă ca să înlăture orice urmă de suspiciune că aş fi poliţist. N-ai nevoie de un baros ca să spargi o nucă mică precum Sivertsen. A spus că totul se poate aranja. I-am spus că voi lua din nou legătura cu el în curând. Când repetiţiile pentru *My Fair Lady* erau în plină desfăşurare, am finisat ultimele detalii ale planului meu. E suficient, Harry?

Harry clătină din cap. Sunetul duşului. Cât avea femeia aia de gând să stea acolo?

— Vreau detalii.

— Sunt lucruri pur tehnice, zise Wilhelm. Nu sunt plictisitoare?

— Nu pentru mine.

— Foarte bine. Primul lucru pe care a trebuit să îl fac a fost să îi dau lui Sven Sivertsen o personalitate. Lucrul cel mai important pe care trebuie să îl faci când dezvălui un personaj publicului este să arăţi ceea ce motivează acea persoană, care sunt cele mai adânci dorinţe şi visuri ale personajului: pe scurt, ce anume o mobilizează pe acea persoană. M-am decis că îl voi prezenta ca pe un ucigaş fără un motiv raţional, dar cu nevoia sexuală de crime ritualice. Poate puţin cam obişnuit, dar ingredientul vital a fost acela că toate victimele, exceptând-o pe mama lui Sivertsen, par să fie alese la întâmplare. Am citit despre criminalii în serie şi am descoperit câteva detalii amuzante pe care am decis să le folosesc. De exemplu, chestia despre fixaţia mamei şi alegerea de către Jack Spintecătorul a locaţiilor crimelor, lucru pe care investigatorii l-au interpretat ca fiind un cod. Aşa că m-am dus la Departamentul de Planificare Urbană de unde am cumpărat o hartă detaliată a centrului oraşului Oslo. Când m-am întors acasă am trasat o linie de la apartamentul nostru din Sannergata până la casa unde locuieşte mama lui Sven Sivertsen. De la linia aceasta, am trasat apoi o pentagramă precisă şi am găsit cele mai apropiate adrese de celelalte vârfuri ale stelei. Şi recunosc că mi-a crescut adrenalina când am pus creionul pe hartă şi am ştiut că acolo – chiar acolo – locuia cineva a cărui soartă tocmai fusese pecetluită în secunda aceea.

În primele câteva nopţi, mi-am tot imaginat cine ar putea fi, cum arată şi cum fusese până atunci viaţa lui. Totuşi, am uitat curând de ele. Nu erau importante – erau scenariul, părţile secundare.

— Materiale de construcţie.

— Pardon?

— Nimic. Continuă…

— Ştiam că diamantele roşii şi armele crimei aveau să ducă la Sven Sivertsen când va fi arestat. Ca să întăresc iluzia morţilor ritualice, am aruncat câteva cluuri: degetele tăiate, cinci zile între crime, ora cinci şi etajul cinci. Wilhelm zâmbi. Nu voiam să fac totul prea uşor, dar nici prea greu. Şi voiam şi puţin umor. Tragediile bune au întotdeauna puţin umor, Harry.

Harry îşi zise să stea complet nemişcat.

— Ai primit prima armă cu câteva zile înainte să îl omori pe Marius Veland. Corect?

— Da. Arma era într-un coş de gunoi din Parcul Frogner, cum era stabilit.

Harry inspiră adânc.

— Cum a fost, Wilhelm? Cum a fost să ucizi?

Wilhelm îşi scoase în afară buza de jos şi păru să se gândească la întrebare.

— Au dreptate cei care spun că prima dată este cel mai greu. Am intrat în căminul studenţesc fără probleme, dar mi-a luat mai mult timp decât îmi imaginasem să sigilez, cu pistolul de lipit, sacul de cauciuc în care l-am pus. Şi în ciuda faptului că am petrecut jumătate de viaţă ridicând balerine norvegiene bine hrănite, a fost o treabă grea să-l car pe un băiat în pod.

Pauză. Harry îşi drese vocea.

— Şi după aceea?

— După aceea m-am dus cu biclicleta în Parcul Frogner ca să iau a doua armă şi diamantul. Sven Sivertsen, pe jumătate german, s-a dovedit a fi punctual şi lacom pe cât am sperat. Tehnica plasării lui în Parcul Frogner în momentul comiterii fiecărei crime a fost un detaliu frumos, nu crezi? La urma urmelor, chiar el comitea o crimă, aşa că avea grijă să nu fie recunoscut şi să se asigure că nimeni nu ştie unde se află. M-am asigurat deci să nu aibă nici un alibi.

— Bravo, zise Harry, trecându-şi degetul peste sprâncenele ude.

Avea impresia că e umezeală şi condens peste tot, de parcă apa intra prin ziduri, prin acoperişul terasei, şi mai era şi duşul.

— Dar tot ceea ce mi-ai spus până acum am lămurit singur, Wilhelm. Spune-mi ceva ce nu ştiu. Spune-mi despre soţia ta. Ce-ai făcut cu ea? Vecinii te-au văzut pe terasă la intervale regulate, deci cum ai reuşit să o scoţi din apartament şi să o ascunzi înainte să venim noi?

Wilhelm zâmbi.

— Nu spui nimic, zise Harry.

— Pentru ca o piesă să îşi mai păstreze ceva din mister, autorul ar trebui să se abţină de la a explica prea multe.

Harry oftă.

— Bine, dar fii aşa bun şi explică-mi ceva. De ce ai făcut ca totul să fie atât de complicat? De ce nu l-ai omorât pur şi simplu pe Sven Sivertsen? Ai avut şanse în Praga. Ar fi fost mai puţină bătaie de cap şi mult mai sigur decât să ucizi trei oameni nevinovaţi în plus faţă de soţia ta.

— În primul rând, aveam nevoie de ţap ispăşitor. Dacă Lisbeth dispărea, iar cazul nu era niciodată elucidat, toată lumea m-ar fi bănuit pe mine. Pentru că totdeauna este soţul, nu-i aşa, Harry? Dar în primul rând am făcut să fie aşa pentru că dragostea este o sete, Harry. Are nevoie să bea. Apă. O sete de răzbunare. Este o expresie bună, nu-i aşa? Ştii despre ce vorbesc, Harry. Moartea nu este o răzbunare. Moartea este o împlinire, un final fericit. Pentru Sven Sivertsen voiam să fac o tragedie adevărată, suferinţă fără sfârşit. Şi am reuşit asta. Sven Sivertsen a devenit unul dintre spiritele neliniştite care rătăcesc pe malurile râului Styx, iar eu sunt barcagiul, Charon, care refuză să îl treacă cu barca peste râul morţilor. Pricepi ceva, Harry? L-am condamnat la viaţă, Harry. Va fi consumat de ură, aşa cum m-a consumat şi pe mine. Să urăşti fără să ştii pe cine urăşti te face să îţi întorci ura asupra ta, înspre soarta ta mizerabilă. Asta se întâmplă când eşti trădat de cel pe care îl iubeşti. Să stai închis, condamnat pentru ceva pe care nu ştii să îl fi făcut. Îţi poţi imagina o răzbunare mai bună, Harry?

Harry scotoci prin buzunar ca să vadă dacă mai avea dalta.

Wilhelm chicoti. Următorul lucru pe care îl spuse îi dădu lui Harry sentimentul de déjà-vu.

— Nu trebuie să îmi răspunzi, Harry. Pot vedea pe chipul tău.

Harry închise ochii şi ascultă cum vocea lui Wilhelm continuă:
— Nu eşti deosebit de mine. Şi pe tine te mână pasiunea. Şi pasiunea, ca şi pofta trupească, găseşte întotdeauna.
—... cel mai jos nivel.
— Cel mai jos nivel. Dar cred că acum este rândul tău, Harry. Care este dovada de care vorbeai? E ceva ce ar trebui să mă intereseze?
Harry deschise din nou ochii.
— Mai întâi va trebui să îmi spui unde este ea, Wilhelm.
Wilhelm râse încet şi îşi puse mâna pe inimă.
— Este aici.
— Vorbeşti verzi şi uscate, zise Harry.
— Dacă Pygmalion a putut să o iubească pe Galatea, statuia unei femei pe care nu o întâlnise niciodată, de ce nu aş fi putut iubi o statuie a soţiei mele?
— Nu te înţeleg, Wilhelm.
— Nici nu trebuie, Harry. Ştiu că nu este uşor ca alţii să înţeleagă.
În tăcerea care urmă, Harry auzi apa căzând în duşul de jos cu putere nediminuată. Cum să scoată femeia din apartament fără să piardă controlul asupra situaţiei?
Vocea profundă a lui Wilhelm se amestecă cu un murmur de sunete.
— Greşeala a fost că am crezut că e posibil să aduc statuia din nou la viaţă. Dar persoana care trebuia să facă asta a refuzat să înţeleagă. Acea iluzie este mai puternică decât ceea ce numim realitate.
— Despre cine vorbeşti acum?
— Despre cealaltă. Galatea în viaţă, noua Lisbeth. S-a speriat şi a ameninţat să distrugă totul. Acum înţeleg că va trebui să mă mulţumesc să trăiesc cu statuia. Dar n-are nimic.
Harry simţi cum un fior rece i se urcă din stomac în gât.
— Ai simţit vreodată o statuie, Harry? Este remarcabil cum se simte pielea unei persoane moarte. Nu e nici caldă, nici rece.
Wilhelm lovi salteaua albastră.
Harry simţi cum fiorul îi îngheaţă măruntaiele, de parcă cineva îi făcuse o injecţie cu apă îngheţată. Simţi că e strâns de gât când spuse:
— Ştii că eşti terminat, nu-i aşa?
Wilhelm se întinse pe pat.
— De ce-aş fi, Harry? Sunt numai un povestitor care ţi-a spus o poveste. Nu poţi demonstra nimic.
Se întinse după ceva de pe noptieră. O scânteiere de metal şi muşchii lui Harry se încordară. Wilhelm îl ridică în aer. Un ceas de mână.
— Este târziu, Harry. Să încheiem vizita? Nu contează dacă pleci înainte ca ea să iasă de la duş.
Harry nu se mişcă.
— Să găsesc criminalul a fost numai jumătate din promisiunea pe care m-ai pus să o fac, Wilhelm. Cealaltă jumătate a fost să îl pedepsesc. Sever. Şi cred că vorbeai serios. O parte a ta tânjeşte să fie pedepsită, nu-i aşa?
— Vremea lui Freud a trecut, Harry. La fel şi vizita asta.
— Nu vrei să auzi mai întâi care e dovada?
Wilhelm suspină enervat.
— Dacă numai aşa pleci, dă-i drumul.
— Ar fi trebuit să îmi dau seama de totul când am primit prin poştă degetul lui Lisbeth cu inelul cu diamant pe el. Al treilea deget de la mâna stângă. *Vena amoris.* A fost cea care criminalul ar fi vrut să îl iubească. Paradoxal, a fost şi degetul care l-a dat de gol.

— L-a dat de gol.

— Sau, ca să fiu mai exact, excrementele de sub unghie.

— Cu sângele meu. Da, dar asta e poveste veche, Harry. Şi deja am explicat că ne plăcea să…

— Da, şi când am aflat asta, excrementul a fost analizat cu mai multă atenţie. De obicei, asta nu dezvăluie mare lucru. Mâncarea pe care o consumăm necesită de obicei între douăsprezece şi douăzeci şi patru de ore ca să se deplaseze din gură până în rect şi pe acest parcurs stomacul şi reţeaua de intestine transformă hrana într-o materie de nerecunoscut. Atât de irecognoscibilă încât nici măcar la microscop nu îţi mai poţi da seama ce a mâncat acea persoană. Cu toate acestea, sunt totuşi unele lucruri care reuşesc să treacă nedigerate prin tract. Sâmburi de strugure şi...

— Poţi să sari peste prelegere, Harry?

— Seminţe. Am găsit două seminţe. Nimic special în asta. Numai astăzi, când mi-am dat seama cine ar putea fi criminalul, am cerut laboratorului să examineze mai îndeaproape seminţele. Şi ştii ce au descoperit?

— Habar n-am.

— O sământă de secară întreagă.

— Şi ce?

— Am avut o discuţie cu bucătarul de la Cafeneaua Teatrului. Ai avut dreptate când ai spus că era singurul loc din Norvegia unde se face pâine de secară cu seminţe întregi. E bună cu...

— Hering, zise Wilhelm. Ştii că mănânc acolo. Unde vrei să ajungi?

— Mai devreme ai spus că în miercurea în care Lisbeth a dispărut ai mâncat la micul dejun hering la Cafeneaua Teatrului, ca de obicei. Cândva între nouă şi zece dimineaţa. Mă întreb cum a ajuns sământa din stomacul tău sub unghia lui Lisbeth.

Harry aşteptă ca să fie sigur că Wilhelm înţelegea totul.

— Ai spus că Lisbeth a plecat din apartament în jurul orei cinci. Deci la opt ore după ce ai mâncat hering la micul dejun. Să presupunem că ultimul lucru pe care l-aţi făcut înainte să iasă a fost să faceţi dragoste, iar ea te-a penetrat cu degetul. Indiferent cât de eficient ar lucra intestinele tale, nu ar fi fost capabile să mute în numai opt ore sământa de secară în rect. Este o imposibilitate medicală.

Harry observă o uşoară tresărire la gura deschisă a lui Wilhelm în timp ce el pronunţa cuvântul „imposibilitate”.

— Cel mai devreme, sământa ar fi putut ajunge în rect la ora nouă. Deci trebuie că ai avut degetul lui Lisbeth în tine la un moment dat seara, noaptea sau în ziua următoare. După ce ai raportat dispariţia ei. Înţelegi ce spun, Wilhelm?

Wilhelm se holbă la Harry. De fapt, în direcţia lui Harry, dar ochii săi erau concentraţi într-un punct mult mai îndepărtat.

— Este ceea ce numim dovadă a legiştilor, zise Harry.

— Înţeleg. Wilhelm dădu încet din cap. Dovadă a legiştilor.

— Da.

— Un fapt specific, irefutabil?

— Exact.

— Judecătorii şi juraţii adoră genul ăsta de lucruri, nu-i aşa? Sunt mai bune decât o confesiune, nu-i aşa, Harry?

Poliţistul încuviinţă din cap.

— O farsă, Harry. M-am gândit că totul este o farsă. Oameni care intră şi ies de pe scenă. M-am asigurat că stăm pe terasă suficient cât să ne vadă vecinii de vizavi înainte să îi cer lui Lisbeth să intre cu mine în dormitor. Aici am scos o

armă din trusa de scule, iar ea s-a holbat – da, exact ca într-o farsă – cu ochi mari la ţeava lungă cu amortizor.

Wilhelm îşi scoase mâna de sub cuvertură. Harry se uită la ţeava cu amortizor care era acum îndreptată spre el.

— Stai jos, Harry.

Harry simţi cum dalta îl înghionteşte într-o parte când se lăsă din nou pe scaun.

— M-a înţeles greşit într-un fel foarte amuzant. Ar fi fost o justiţie atât de poetică. Să se frece de mâna mea în timp ce eu ejaculam gloanţe acolo unde îl lăsase pe el să intre. Wilhelm se ridică din pat, care gâlgâi în spatele lui. Dar esenţa farsei este viteza, viteza, aşa că a trebuit să aranjez o ieşire din scenă în grabă. Se ridică gol în faţa lui Harry şi ridică arma. I-am pus arma pe frunte. S-a încruntat surprinsă, aşa cum făcea mereu când credea că lumea este nedreaptă sau era numai confuză. Ca în seara în care i-am spus de *Pygmalion* a lui Bernard Shaw pe care se bazează *My Fair Lady.* În ea, Eliza Doolittle nu se căsătoreşte cu Profesorul Higgins, bărbatul care a pregătit-o şi a transformat-o dintr-o fată din piaţă într-o tânără femeie manierată. Fuge în schimb cu tânărul Freddy. Lisbeth a fost furioasă şi a spus că Eliza îi datora atât de mult profesorului şi că Freddy era numai un tânăr plictisitor. Ştii ceva, Harry? Am început să plâng.

— Eşti nebun, şopti Harry.

— Aşa se pare, rosti Wilhelm cu gravitate. Ceea ce am făcut este monstruos. În oamenii motivaţi de ură nu vei găsi nici un control. Sunt numai un om simplu care a urmat ceea ce i-a dictat inima. Iar ea dictează iubire, iubirea care ne este dată de Dumnezeu şi ne face uneltele Lui. Nu erau socotiţi, poate, nebuni şi profeţii, şi Isus? Sigur că suntem nebuni, Harry. Nebuni şi totuşi cei mai zdraveni la cap de pe pământ. Când oamenii spun că ceea ce am făcut este nebunie, atunci spun şi eu: care inimă este schiloadă, inima care nu se poate opri să iubească sau cea care este iubită, dar nu poate întoarce acea iubire?

Urmă o tăcere lungă. Harry îşi drese vocea.

— Deci ai împuşcat-o?

Wilhelm dădu încet din cap.

— Avea o umflătură mică în frunte, zise el, cu uimire în voce. Şi o gaură mică şi neagră. Ca atunci când baţi cu ciocanul un cui într-o foaie de metal.

— Şi apoi ai ascuns-o. În singurul loc în care nu ar fi putut-o găsi nici un câine poliţist.

— Era cald în apartament. Wilhelm îşi fixă privirea într-un punct deasupra capului lui Harry. O muscă bâzâia la fereastră şi mi-am scos toate hainele ca să nu le pătez de sânge. Totul era bine aranjat în trusa de unelte. Am folosit cleştele ca să îi tai degetul mijlociu de la mâna stângă. Apoi am dezbrăcat-o, am scos spray-ul cu silicon şi am sigilat repede gaura glonţului, rana de la deget şi toate celelalte orificii ale corpului ei. Scosesem ceva apă din pat mai devreme, în acea zi, aşa că era plin numai pe jumătate. N-am vărsat mai deloc atunci când am vârât-o prin gaura pe care am tăiat-o în saltea. Apoi am sigilat-o cu lipici, cauciuc şi un pistol de lipit. A mers mult mai bine decât prima dată.

— Şi stă aici de atunci? Îngropată în propriul pat de apă?

— Nu, nu, zise Wilhelm, privind gânditor punctul de deasupra capului lui Harry. Nu am îngropat-o. Dimpotrivă, am pus-o înapoi în pântece. Acela a fost începutul renaşterii ei.

Harry ştia că ar fi trebuit să îi fie teamă. Că ar fi fost periculos să nu îi fie teamă acum că gura i se uscase şi inima îi bubuia în piept. Ar fi trebuit să nu simtă extenuarea aceea care i se furişa în piept.

— Şi ţi-ai băgat degetul în anus, zise Harry.

— Hm, făcu Wilhelm. Cea mai bună ascunzătoare. Cum am mai spus, m-am gândit eu că o să folosiţi câini.

— Mai sunt şi alte locuri care nu dau mirosul de gol, dar poate ai simţit un fior pervers? Apropo, ce ai făcut cu degetul Camillei Loen? Cel pe care l-ai tăiat înainte să o omori.

— Camilla, da. Wilhelm dădu din cap cu un zâmbet, de parcă Harry îi reamintise ceva frumos. Asta va trebui să rămână secret între noi, Harry.

Wilhelm trase siguranţa. Harry înghiţi.

— Dă-mi arma, Wilhelm. S-a terminat. Nu are rost.

— Sigur că are rost.

— Şi care ar fi el?

— Acelaşi ca totdeauna, Harry. Piesa trebuie să aibă un sfârşit decent. Nu crezi că publicul se va bucura să mă vadă dispărând în linişte, nu? Avem nevoie de un final grandios, Harry. Un final fericit. Dacă nu există un final fericit, o să fac eu unul. Acesta este.

— Mottoul meu în viaţă, şopti Harry.

Wilhelm zâmbi şi puse arma la tâmpla lui Harry.

— Aveam de gând să spun mottoul meu în moarte.

Harry închise ochii. Nu voia decât să doarmă. Să fie purtat pe un râu ce curge lin. Şi să treacă pe malul celălalt.

Rakel tresări şi deschise ochii larg.

Îl visase pe Harry. Se aflau la bordul unei bărci.

În dormitor era întuneric. Auzise ceva? Se întâmplase ceva?

Ascultă ploaia care răpăia liniştitor pe acoperiş. De dragul siguranţei, verifică dacă telefonul mobil de pe noptieră era deschis. În caz că suna.

Închise ochii. Pluti blând mai departe.

Harry pierdu noţiunea timpului. Când deschise ochii, i se păru că lumina era diferită în camera goală şi nu îşi dădu seama dacă trecuse o secundă sau un minut.

Patul era gol. Wilhelm dispăruse.

Sunetul apei se întoarse. Ploaia. Duşul.

Harry se ridică în picioare şi se uită la salteaua albastră. Simţi cum începe să îl furnice pielea. În lumina ce venea dinspre noptieră, văzu contururile unui trup uman înăuntrul patului cu apă. Faţa se ridicase şi forma se vedea ca un mulaj de ghips.

Ieşi din dormitor. Uşa terasei era larg deschisă. Se uită peste balustradă în curtea de dedesubt. În timp ce cobora scările la etajul inferior, văzu urme ude de picioare pe trepte. Deschise uşa băii. Silueta trupului unei femei se evidenţia pe geamul din spatele perdelei gri a duşului. Harry o trase într-o parte. Gâtul Toyei Harang era înclinat către şuvoiul de apă, bărbia aproape atingându-i pieptul. Un ciorap negru era legat în jurul gâtului şi de partea de sus a duşului. Avea ochii închişi şi picături de apă se prelingeau din şuviţele lungi şi negre. Gura era pe jumătate deschisă şi plină cu un material galben, ca spuma întărită. Acelaşi material îi umpleau nările, urechile şi gaura mică din tâmplă.

Opri duşul înainte să plece.

Nu era nimeni în zona scărilor.

Harry păşi cu grijă. Se simţea amorţit, de parcă trupul i se prefăcuse în stană de piatră.

Bjarne Møller.

Trebuia să îl sune pe Bjarne Møller.

Harry ieşi prin hol în curte. Ploaia îi cădea pe cap, dar nu o simţea. În curând va fi complet paralizat. Uscătorul rotativ nu mai scârţâia. Evită să se uite la el. Văzu un pachet galben pe asfalt şi se apropie de el. Îl deschise, scoase o ţigară şi o vârî în gură. Încercă să o aprindă cu bricheta, dar capătul ţigării era ud. Intrase apa în pachet.

Să îl sune pe Bjarne Møller. Să îi ceară să vină aici. Să se ducă cu Møller la căminul studenţesc. Să îl interogheze pe Sven Sivertsen. Să înregistreze imediat mărturia împotriva lui Tom Waaler. Să îl audă pe Møller ordonând arestarea inspectorului Waaler. Apoi să se ducă acasă. Acasă la Rakel.

Cu colţul ochiului văzu uscătorul rotativ.

Înjură, rupse ţigara în două, puse filtrul între buze şi îl aprinse la a doua încercare. De ce era atât de stresat? Nu mai era nimic de făcut. Se terminase.

Se întoarse către uscătorul rotativ.

Era înclinat uşor într-o parte. Numai una dintre sârmele de care atârna Wilhelm Barli se rupsese. Braţele îi atârnau de ambele părţi, părul ud îi cădea peste faţă şi avea ochii ridicaţi în sus, ca în rugăciune. Lui Harry i se păru că era o privelişte destul de frumoasă. Cu trupul gol, în parte înveşmântat în cearşaful ud, părea silueta unui galion. Wilhelm obţinuse ceea ce dorise. Finalul grandios.

Harry scoase telefonul mobil şi tastă codul PIN. Degetele abia îl ascultau. În curând vor fi de piatră. Formă numărul lui Bjarne Møller. Era pe punctul de a apăsa pe tasta de apelare, când telefonul dădu un semnal ţipător. Ecranul îi arăta că avea un mesaj. Şi ce? Nu era telefonul lui Harry. Ezită. Instinctul îi spunea că ar trebui să îl sune pe Møller mai întâi. Închise ochii. Şi apăsă.

O femeie îl anunţă că avea un mesaj. Auzi un beep urmat de câteva clipe de tăcere. Apoi o voce şopti:

— Bună, Harry. Eu sunt.

Era Tom Waaler.

— Ţi-ai închis telefonul, Harry. N-a fost prea înţelept. Pentru că trebuie să vorbesc cu tine.

Gura lui Tom era atât de aproape de receptor, încât Harry avu impresia că stătea chiar lângă el.

— Scuză-mă că trebuie să şoptesc, dar nu vrem să-l trezim, nu-i aşa? Ghiceşti unde sunt? Cred că poţi. Poate că ar fi trebuit chiar să anticipezi.

Harry trase din ţigară fără să îşi dea seama că se terminase.

— E cam întuneric aici, dar deasupra patului e fotografia unei echipe de fotbal. Să vedem. Tottenham Hotspur? Şi o maşinărie mică pe noptieră. GameBoy. Acum ascultă. Ţin telefonul deasupra patului lui.

Auzi respiraţia calmă, regulată, a unui băieţel care dormea într-o casă acoperită cu scândură neagră din Holmenkollveien.

— Avem ochi şi urechi peste tot, Harry, deci nu încerca să suni sau să vorbeşti cu cineva. Fă exact ce-ţi spun. Sună la numărul ăsta şi vorbeşte cu mine. Fă orice altceva şi băiatul moare. Ai înţeles?

Inima lui Harry începu să pompeze sânge în trupul paralizat şi încetişor amorţeala fu înlocuită de o durere de nesuportat.

CAPITOLUL 42

LUNI. STEAUA DIAVOLULUI

Ştergătoarele şfichiuiră parbrizul, iar cauciucurile scârţâiră.

Fordul derapă pe apă în intersecţie. Harry conducea cât de repede îndrăznea, dar ploaia cădea cu putere pe asfaltul din faţa lui şi ştia că ultimul strat de pe cauciucuri era mai degrabă cosmetic.

Acceleră şi viră brusc la următoarea intersecţie. Din fericire, nu se aflau maşini pe străzi. Aruncă o privire la ceas.

Mai avea douăsprezece minute. Trecuseră opt minute de când se aflase în curtea interioară din Sannergata, cu telefonul în mână, formând numărul pe care fusese silit să îl formeze. Opt minute de când vocea îi şoptise în ureche:

— În sfârşit.

Harry spusese tot ceea ce dorise el, dar nu se putuse abţine să nu adauge:

— Dacă pui mâna pe el, te ucid.

— Bine, bine. Unde sunteţi, tu şi Sivertsen?

— Nu ştiu, zise Harry, uitându-se la uscătorul rotativ. Ce vrei?

— Vreau numai să te întâlnesc. Să aflu de ce vrei să încalci înţelegerea cu mine. Să aflu dacă te nemulţumeşte ceva ce putem îndrepta. Nu e prea târziu, Harry. Sunt gata să îmi pun capul la bătaie ca să te bag în echipă.

— Bine, zise Harry. Hai să ne întâlnim. Vin eu la tine.

Tom Waaler râse încet.

— Vreau să mă întâlnesc şi cu Sven Sivertsen. Şi cred că e o idee mai bună să vin eu la voi. Aşa că dă-mi adresa. Acum.

Harry ezită.

— Ai auzit cum sună când tai gâtul cuiva, Harry? În primul rând, e un scârţâit când oţelul pătrunde prin piele şi cartilaje, apoi un bâzâit ca drenul de salivă de la dentist. Vine de la traheea tăiată. Sau să fie esofagul? Niciodată nu pot face diferenţa.

— Căminul studenţesc. Camera 406.

— Hristoase! Locul crimei? Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Ar fi trebuit.

— Bine, dar dacă te gândeşti să suni pe cineva sau să întinzi o capcană, las-o baltă, Harry. Aduc băiatul cu mine.

— Nu! Nu. Tom... te rog.

— Te rog? Ai spus „te rog”?

Harry nu răspunse.

— Te-am scos din mocirlă şi ţi-am dat o şansă. Iar tu m-ai înjunghiat în spate, te rog. Nu este vina mea că trebuie să fac ceea ce fac. Este a ta. Ţine minte asta, Harry.

— Ascultă...

— În douăzeci de minute. Lasă uşa deschisă şi stai pe podea, unde vă pot vedea, cu mâinile la ceafă.

— Tom!

Waaler închise.

Harry răsuci de volan şi simţi că pierde controlul roţilor, care alunecară într-o parte pe apă. Pentru o clipă se simţi de parcă el şi maşina pluteau într-un vis în care toate legile fizicii erau suspendate. Dură numai o secundă, dar fu

suficient ca Harry să aibă senzaţia eliberatoare că era prea târziu ca să mai facă ceva. Apoi cauciucurile îşi redobândiră echilibrul şi Harry se întoarse.

Maşina derapă în faţa căminului studenţesc şi se opri în faţa uşii de la intrare. Harry opri motorul. Mai rămăseseră nouă minute. Se dădu jos şi ocoli maşina. Deschise portbagajul şi aruncă sticle pe jumătate pline de lichid pentru parbriz şi cârpe murdare. Luă o rolă de bandă izolatoare. În timp ce urca scările, scoase arma de la cureaua pantalonilor şi deşurubă amortizorul. Nu verificase arma, dar presupuse că o armă cehă va rezista unei căderi de pe acoperişul unei terase de la cincisprezece metri. Se opri lângă uşa liftului la etajul patru. Mânerul era aşa cum îşi amintea: din metal, cu capete solide de lemn rotunjit. Suficient de mare ca să ascunzi o armă fără amortizor, dacă era prinsă cu bandă în interior. Încărcă arma şi o asigură cu două benzi. Dacă lucrurile mergeau aşa cum plănuise, urma să aibă nevoie de ea. Balamalele scârţâiră când deschise capacul ghenei de gunoi de lângă lift, dar amortizorul căzu fără nici un sunet în întuneric. Mai erau patru minute.

Descuie uşa camerei 406.

Se auzi zăngănitul de metal pe calorifer.

— Veşti bune?

Sven avea un ton aproape implorator. Respiraţia îi mirosea urât când Harry desfăcu cătuşele.

— Nu, răspunse Harry.

— Nu?

— Vine cu Oleg.

Harry şi Sven rămaseră pe podeaua coridorului, aşteptând.

— Întârzie, zise Sven.

— Da.

Tăcere.

— Cântece ale lui Iggy Pop care încep cu „C", zise Sven. Începi tu.

— Las-o baltă.

— China Girl.

— Nu acum.

— Ajută. *Candy.*

— Cry For Love.

— China Girl.

— L-ai mai spus, Sivertsen.

— Sunt două versiuni.

— Cold Metal.

— Ţi-e frică, Harry?

— Mor de frică.

— Şi eu.

— Bine. Asta ne creşte şansele de supravieţuire.

— Cu cât? Zece la sută? Douăzeci.

— Şşşt.

— Liftul…? şopti Sivertsen.

— Urcă. Inspiră încet şi adânc.

Auziră cum liftul se opreşte cu un geamăt. Trecură două secunde. Zăngănitul grilajului. Intuiţia îi spuse lui Harry că Waaler deschidea uşa liftului cu grijă. Murmure joase. Sunetul ghenei deschizându-se. Sven aruncă o privire întrebătoare către Harry.

— Ridică mâinile ca să le poată vedea, şopti Harry.

Cătuşele zăngăniră când amândoi ridicară mâinile într-o singură mişcare sincronizată. Uşa de sticlă ce dădea spre coridor se deschise.

Oleg purta papuci şi o bluză de trening peste pijama şi imagini îi străbătură creierul lui Harry. Coridorul. Haine de noapte. Sunetul papucilor târşiţi. Mami. Spitalul.

Tom Waaler era chiar în spatele lui Oleg. Ţinea mâinile în buzunarele jachetei scurte, dar Harry putea observa ţeava armei împungând pielea neagră.

— Opreşte-te, zise Waaler, când mai erau cinci metri între ei şi Harry şi Sven.

Oleg se holbă la Harry cu ochi roşii, încercănaţi. Harry îi aruncă o privire care spera să fie sigură, liniştitoare.

— De ce sunteţi încătuşaţi împreună, băieţi? Deja sunteţi de nedespărţit?

Vocea lui Waaler răsună tăios pe coridor şi Harry îşi dădu seama că verificase întreaga listă întocmită înainte să înceapă întreaga operaţiune şi descoperise ceea ce Harry ştia deja. Nu era nimeni acasă la etajul patru.

— Am ajuns la concluzia că ne aflăm amândoi în aceeaşi barcă, zise Harry.

— Şi de ce nu staţi în cameră, cum ţi-am spus?

Waaler se asigura că Oleg stătea între ei.

— De ce vrei să stăm înăuntru? întrebă Harry.

— Nu stai să pui întrebări acum, Hole. Intră în cameră. Acum.

— Scuze, Tom.

Harry întoarse mâna care nu era legată de Sven. De degetele lui atârnau două chei. O cheie de yală şi încă una, mai mică.

— De la cameră şi de la cătuşe, explică el.

Apoi deschise larg gura, puse cele două chei pe limbă şi o închise la loc. Clipi către Oleg şi înghiţi.

Tom Waaler se zgâi, nevenindu-i să creadă, la mărul lui Adam al lui Harry, ridicându-se şi coborând.

— Va trebui să schimbi planul, Tom, zise Harry.

— Ce plan?

Harry îşi strânse picioarele sub el, cu spatele la perete, se ridică în poziţia aproape dreaptă, iar Waaler îşi scoase mâna din buzunarul hainei. Arma era îndreptată către Harry. Harry rânji şi se bătu de două ori pe piept înainte să vorbească.

— Ţine minte, te urmăresc deja de câţiva ani, Tom. Puţin câte puţin, am învăţat câte ceva despre felul în care operezi. Cum l-ai ucis pe Sverre Olsen într-o cameră a casei sale şi ai făcut să pară legitimă apărare. Şi cum ai procedat la fel, într-un depozit din port. Aşa că presupun că planul tău era să ne împuşti pe mine şi pe Sivertsen în cameră, apoi ai fi făcut să pară că eu l-am împuşcat pe el, apoi pe mine. După care ai fi dispărut de la locul crimei şi i-ai fi lăsat pe colegi să mă găsească. O informaţie anonimă că cineva a auzit împuşcături în căminul studenţesc, poate?

Tom Waaler aruncă o privire neliniştită pe coridor.

Harry continuă:

— Iar explicaţia ar fi evidentă, nu? Până la urmă, a fost prea mult pentru Harry Hole, poliţistul alcoolic şi psihotic. Părăsit de iubită, dat afară din poliţie, răpeşte un prizonier. Furie autodistructivă, finalizată cu un dezastru. O tragedie personală. Aproape – dar numai aproape – de neînţeles. Nu la asta te gândeai?

Waaler zâmbi uşor.

— Nu e rău, dar ai uitat ceva despre tine. Cuprins de durere că eşti respins de iubita ta, te-ai dus în miezul nopţii la casa ei, te-ai strecurat înăuntru şi i-ai răpit fiul. Care este găsit mort, lângă tine.

Harry se concentră să respire normal.

— Chiar crezi că vor înghiţi povestea asta? Møller? Şeful de la *Kripos*? Mass-media?

— Bineînţeles, replică Waaler. Nu citeşti ziarele? Nu te uiţi la televizor? Povestea asta va circula câteva zile, cel mult o săptămână. Dacă nu se mai întâmplă nimic între timp. Ceva cu adevărat senzaţional.

Harry nu răspunse.

Waaler zâmbi.

— Singurul lucru senzaţional aici este acela că ai crezut că nu te găsesc.

— Eşti sigur de asta?

— De ce anume?

— Că nu ştiam că vei ajunge aici.

— Dacă este aşa, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi fugit. Nu este cale de ieşire, Hole.

— Aşa este, zise Harry, vârând mâna în buzunarul jachetei.

Waaler ridică arma. Harry scoase un pachet de ţigări.

— Stau într-o capcană. Întrebarea este: pentru cine este capcana?

Scoase o ţigară din pachet.

Ochii lui Waaler se îngustară.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, continuă Harry rupând în două ţigara şi vârând filtrul între buze, sărbătorile naţionale sunt o pacoste, nu? Niciodată nu sunt suficienţi oameni la serviciu ca să rezolvi o treabă, aşa că totul este întârziat. Cum ar fi, de exemplu, să pui camere de supraveghere într-un cămin studenţesc. Sau să le scoţi.

Harry observă o uşoară tresărire în pleoapa colegului său. Arătă cu degetul arătător în spatele lui.

— Uită-te în colţul de sus, dreapta, Tom. O vezi?

Ochii lui Waaler se îndreptară către colţul unde arăta Harry, apoi se întoarseră.

— După cum am mai spus, ştiu ce te face să vibrezi, Tom. Ştiam că ne vei găsi aici mai devreme sau mai târziu. Trebuia numai să fac totul suficient de dificil ca să nu miroşi că eşti atras într-o capcană. Duminică dimineaţă am avut o lungă discuţie cu o persoană pe care tu o cunoşti. De atunci stă în microbuzul lui aşteptând să înregistreze scena asta. Fă-i cu mâna lui Otto Tangen.

— E o cacealma, Harry. Îl ştiu pe Tangen şi nu ar îndrăzni niciodată să facă aşa ceva.

— I-am spus că va avea toate drepturile de vânzare pentru înregistrare. Gândeşte-te, Tom. O înregistrare a scenei finale, cu star principal Curierul Asasin, detectivul nebun şi inspectorul de poliţie corupt. Companiile de televiziune din întreaga lume se vor bate pentru ea.

Harry făcu un pas în faţă.

— Poate ar fi mai bine să îmi dai arma, înainte să faci ca lucrurile să fie mai dificile decât sunt deja, Tom.

— Stai pe loc, Harry, şopti Waaler şi Harry văzu că ţeava armei se mută în spatele lui Oleg.

Se opri. Tom Waaler încetase să mai clipească. Muşchii maxilarului se frământau de concentrare. Nimeni nu se mişca. Era atâta linişte în clădire, încât lui Harry i se păru că aude sunetul zidurilor: o vibraţie lungă, aproape inaudibilă, pe care urechea o înregistra ca pe mici schimbări în presiunea aerului. Zece secunde trecură în care zidurile cântară. Zece secunde interminabile în care Waaler nu clipi. Øystein îi spusese odată lui Harry câtă informaţie poate acumula un creier uman într-o secundă. Nu ţinea minte cifra, dar Øystein explicase că

oamenii ar fi putut scana cu uşurinţă conţinutul unei biblioteci orăşeneşti medii în zece secunde.

În cele din urmă, Waaler clipi şi Harry simţi cum un soi de calm coboară asupra lui. Nu ştia ce însemna asta, ci numai că era probabil o veste proastă.

— Lucrul interesant la cazurile de crimă, zise Waaler, este că eşti nevinovat până la proba contrarie. Şi deocamdată nu cred că vreo cameră m-a filmat făcând ceva ilegal.

Se apropie de Harry şi Sven şi lovi cu putere cătuşele, aşa că Sven trebui să se ridice. Waaler îi percheziţionă trecându-şi mâna liberă peste jachetele lor şi peste pantaloni, ţinând ochii pe Harry.

— Dimpotrivă, îmi fac meseria de poliţist. Arestez un poliţist care a răpit un prizonier de la arest.

— Tocmai ai mărturisit în faţa camerei, zise Harry.

— Ţie, da, zâmbi Waaler. Din câte ţin eu minte, camerele înregistrează numai imagini, nu şi sunetul. Aceasta este o arestare normală. Începi să mergi către lift.

— Şi cum rămâne cu răpirea unui puşti de zece ani? întrebă Harry. Tangen a făcut fotografii cu tine ţintind arma către el.

— Oh, el, zise Waaler, împingându-l pe Harry atât de tare încât acesta se poticni şi îl trase pe Sven după el. Evident că s-a trezit în miez de noapte şi s-a dus la secţia de poliţie fără să îi spună nimic mamei lui. A mai făcut-o, nu-i aşa, Harry? Să zicem că l-am întâlnit pe băiat afară când veneam să mă întâlnesc cu tine şi cu Sven. Băiatul ştia că se întâmplă ceva. Când i-am explicat situaţia, a spus că vrea să ajute. De fapt, el a sugerat că l-aş putea folosi ca ostatic pentru ca tu să nu faci o idioţenie, Harry.

— Un băiat de zece ani? gemu Harry. Chiar crezi că va crede cineva asta?

— Vom vedea, zise Waaler. Bine, vom ieşi şi ne vom opri în faţa liftului. Cine încearcă vreo mişcare încasează primul glonţ.

Waaler se apropie de lift şi apăsă pe buton. Un zgomot se auzi din străfundurile de dedesubt.

— Ciudat ce linişte este într-un cămin studenţesc în vacanţă, nu? Zâmbi către Sven. Ca o casă bântuită.

— Renunţă, Tom. Harry se concentrase că formuleze cuvintele, dar parcă avea gura plină de nisip. Este prea târziu. Trebuie să ştii că n-o să te creadă nimeni.

— Începi să te repeţi, dragul meu coleg, zise Waaler privind acul ce se rotea, încet ca un compas, înapoia peretelui de sticlă. Mă vor crede, Harry. Pentru simplul motiv. Îşi trecu degetul peste buza de sus… că nimeni nu va putea să mă contrazică.

Harry înţelese acum care era planul. Liftul. Nu exista cameră în lift. Acolo avea să se întâmple. Nu ştia cum îşi imaginase Waaler că va prezenta situaţia după aceea – se iscase o bătaie, iar Harry pusese mâna pe armă –, dar nu avea nici o îndoială: vor muri cu toţii acolo, în lift.

— Tati. Începu Oleg.

— Totul va fi în regulă, fiule, zise Harry, încercând să zâmbească.

— Da, zise Waaler. Totul va fi în regulă.

Auziră un clic, un sunet metalic. Liftul se apropia. Harry se uită la mânerul rotund de lemn al uşii liftului. Lipise arma în asemenea fel încât putea pune mâna direct pe mânerul armei, degetul pe trăgaci şi îl putea apăsa, toate într-o singură mişcare.

Liftul se opri în faţa lor cu o bubuitură şi se clătină câteva clipe.

Harry inspiră şi întinse mâna. Degetele lui căutară dedesubtul suprafeţei de lemn a mânerului. Se aştepta să simtă oţelul dur, rece, pe vârfurile degetelor. Nimic. Absolut nimic. Numai alt lemn. Şi o bucăţică dezlipită de bandă.

Tom Waaler suspină.

— Mă tem că am aruncat-o în ghenă, Harry. Chiar credeai că nu o să caut arme plantate?

Waaler trase uşa de fier cu o mână, în timp ce îi ameninţa cu arma.

— Băiatul intră primul.

Harry îşi feri privirea când Oleg se uită spre el. Nu mai putea suporta ochii întrebători ai lui Oleg ce căutau siguranţă. În schimb, Harry dădu din cap către uşă. Oleg intră şi se aşeză în partea din spate a liftului. O lumină palidă cădea dinspre tavan pe pereţii maro din imitaţie de lemn de trandafir şi o colecţie de declaraţii de dragoste, sloganuri, organe sexuale şi saluturi crestate pe suprafaţa sa.

SĂ ŢI-O TRAG era scrijelit deasupra capului lui Oleg.

O cameră mortuară, gândi Harry. Era o cameră mortuară.

Îşi vârî mâna liberă în buzunarul jachetei. Aşa cum dovedise şi altă dată, nu îi plăceau lifturile. Harry îşi smuci mâna stângă şi mişcarea bruscă îl aruncă pe Sven înspre Waaler. Waaler se întoarse către Sven în timp ce Harry îşi ridica mâna dreaptă deasupra capului. Ţinti ca un matador cu sabia. Ştia că va avea o singură şansă, iar precizia era mai importantă decât puterea.

Mâna lui coborî.

Vârful daltei străpunse jacheta de piele cu un sunet de sfâşiere. Capătul de metal se afundă în ţesutul moale al claviculei drepte, perforă vena jugulară, pătrunse prin reţeaua de nervi din plex şi paraliză neuronii motorii ce duceau spre braţ. Se auzi clinchetul armei ce lovi podeaua de piatră şi se rostogoli, cu zgomot, pe trepte. Waaler se uită spre umărul său drept cu o expresie de uimire. Dedesubtul mânetului scurt, verde, braţul atârna fără vlagă într-o parte.

Fusese o zi lungă şi urâtă pentru Tom Waaler. Porcăria începuse când fusese trezit şi i se spusese că Harry îl luase pe Sivertsen şi o întinsese. Şi continuase când se dovedise că era mult mai greu să îl găsească pe Harry decât anticipase. Tom le explicase asociaţilor lui că trebuia să se folosească de băiat. Refuzaseră. Era prea riscant, spuseseră ei. În adâncul inimii lui, întotdeauna ştiuse că va trebui să facă singur ultimii paşi. Întotdeauna fusese aşa. Nimeni nu îl va opri şi nimeni nu îl va ajuta. Loialitatea era o chestiune de cât de mult valora ceva. Mila începea acasă. Şi porcăriile continuaseră să apară. Nu îşi mai putea simţi braţul. Singurul lucru pe care îl simţea era un fir cald ce cobora pe piept şi care îi spunea că ceva cu mult sânge din el fusese străpuns.

Se întoarse din nou către Harry, la timp ca să vadă cum faţa îi creşte rapid în mărime, iar în clipa următoare, capul său fu asurzit de o izbitură, când ţeasta lui Harry îl lovi în plin în nas. Harry îl lovi apoi cu braţul drept, dar Waaler reuşi să se ferească. Harry se duse după el, dar fu tras înapoi de braţul stâng al lui Sven Sivertsen. Tom inspiră cu nesaţ pe gură, simţind cum durerea i se răspândeşte nemiloasă, oarbă, prin toate venele. Îşi recâştigă echilibrul. Din toate punctele de vedere. Estimă distanţa, se ghemui, ţâşni şi roti un picior în timp ce celălalt era strâns bine. Era un *O'ou tek* perfect şi îl lovi pe Harry în tâmplă. Acesta căzu într-o parte şi îl trase pe Sven Sivertsen după el.

Tom se întoarse şi căută arma. Era pe palierul de dedesubtul lor. Se ţinu de balustradă şi ajunse acolo din două salturi. Braţul drept încă refuza să îl asculte. Înjură, luă arma cu mâna stângă şi o luă la fugă înapoi.

Harry şi Sven dispăruseră.

Se răsuci la timp ca să vadă cum se închide uşa liftului. Prinse arma între dinţi, apucă mânerul uşii cu mâna stângă şi trase. Se simţi de parcă braţul îi era smuls din umăr. Încuiat. Tom îşi puse faţa pe geamul rotund al uşii. Închiseseră grilajul şi putea auzi vocile febrile din interior.

O zi absolut oribilă. Dar acum avea să se termine. Acum era perfect. Tom ridică arma.

Fără suflare, Harry se sprijini de peretele din spate şi aşteptă să se mişte liftul. Reuşise să închidă grilajul şi să apese butonul subsol când uşa începu să se mişte şi îl auziră pe Waaler înjurând de cealaltă parte.

— Nenorocitul de lift nu vrea să pornească! şuieră Sven, aflat în genunchi lângă Harry.

Liftul tresări, ca un sughiţ uriaş, dar nu se mişcă.

— Dacă nenorocitul de lift este atât de încet, ar putea să alerge până jos şi să ne spună „bine aţi revenit” când ajungem jos!

— La naiba, murmură Harry. Uşa dintre intrare şi subsol este încuiată.

Harry văzu o umbră trecând prin dreptul geamului rotund.

— Fereşte-te! strigă el, împingându-l pe Oleg spre grilaj.

Sunetul semăna cu dopul unei sticle de şampanie deschise, când glonţul îşi croi drum prin panoul din imitaţie de lemn de trandafir de deasupra capului lui Harry. Îl trase pe Sven înspre Oleg.

În clipa aceea, liftul se smuci din nou şi, acompaniat de o mulţime de alte sunete, începu să se mişte.

— La naiba, şopti Sven.

— Harry... începu Oleg.

Se auzi un bubuit. Harry întrezări un pumn încleştat între grilaj şi capul lui Oleg, înainte să închidă instinctiv ochii când fragmente de sticlă îl acoperiră.

— Harry!

Ţipătul lui Oleg trecu direct prin Harry. Prin urechi, prin nas, prin gură, prin gât, îl înecă. Harry deschise din nou ochii şi se uită direct în ochii larg deschişi ai lui Oleg, la gura lui contorsionată de durere şi panică, la părul lung şi negru prins de o mână mare şi albă. Oleg era ridicat de pe podea.

— Harry!

Harry orbi. Deschise larg ochii, dar nu putu vedea nimic. Numai un văl alb de panică. Dar auzea. O auzea pe Sis ţipând.

— Harry!

O auzi pe Ellen ţipând. Pe Rakel ţipând. Toţi ţipau numele lui.

— Harry!

Se holbă în vidul alb, care încet se făcea negru. Leşinase? Ţipetele păliră, ca nişte ecouri îndepărtate. Pluti. Aveau dreptate. Nu era niciodată acolo atunci când trebuia. Se asigura că este în altă parte. Făcându-şi valiza. Deschizând o sticlă. Încuind uşa. Devenind speriat. Orbind. Întotdeauna aveau dreptate. Dacă nu aveau dreptate, urmau să aibă.

— Tati!

Un picior îl lovi în piept. Văzu din nou.

Oleg se clătina în faţa lui, dând din picioare, cu capul prins strâns în mâna lui Waaler. Dar liftul se oprise. Imediat văzu de ce. Grilajul se mişcase de la locul său. Harry se uită la Sven, care stătea pe podea lângă el, cu ochii pironiţi în gol.

— Harry! se auzi vocea lui Waaler de afară. Adu liftul sus sau îl împuşc pe băiat!

Harry se ridică şi se lăsă imediat în jos. Văzuse ceea ce trebuia să vadă. Uşa de la etajul patru era cu o jumătate de metru mai înaltă decât liftul.

— Dacă tragi de acolo, Tangen va înregistra crima, zise Harry.

Auzi râsetul profund al lui Waaler.

— Spune-mi, Harry, dacă această cavalerie a ta chiar există, nu ar fi trebuit să dea năvală până acum?

— Tati... gemu Oleg.

Harry închise ochii.

— Ascultă, Tom. Liftul nu se va mişca atâta timp cât grilajul nu e închis cum trebuie. Braţul tău este între bare, aşa că ar fi mai bine să îi dai drumul lui Oleg ca să ne punem pe poziţie.

Waaler râse din nou.

— Crezi că sunt idiot, Harry? Grilajul trebuie să se mute numai câţiva centimetri. Poţi să faci asta fără ca eu să îi dau drumul băiatului.

Harry se uită la Sven, dar primi în schimb numai o privire îndepărtată, rătăcită.

— Bine, zise Harry. Dar am cătuşe, aşa că voi avea nevoie de ajutorul lui Sven. Iar în clipa asta arată de parcă ar fi şocat.

— Sven! strigă Waaler. Auzi?

Sven abia dacă îşi ridică privirea.

— Îl mai ţii minte pe Lodin, Sven? Predecesorul tău din Praga?

Ecoul reverberă până la intrare. Sven înghiţi.

— Capul a căzut în strung, Sven. Vrei să încerci şi tu?

Sven se ridică poticnindu-se. Harry îl înşfăcă de guler şi îl trase spre el.

— Ştii ce trebuie să faci, Sven? strigă el către chipul aflat parcă în transă în timp ce îşi băga mâna în buzunarul din spate şi scoase o cheie. Asigură-te că grilajul e pus în poziţie. Auzi? Ţine strâns grilajul când pornim.

Harry arătă către unul dintre butoanele uzate, rotunde şi negre de pe panou.

Sven îl privi insistent pe Harry în timp ce puse cheia în încuietoarea cătuşelor şi răsuci. Apoi dădu din cap.

— Bine, strigă Harry. Suntem gata. Punem grilajul în poziţie.

Sven stătu cu spatele la grilaj. Apucă apoi cu amândouă mâinile şi trase spre dreapta. Waaler gemu când grilajul îi trase mâna în aceeaşi direcţie. Se auzi un declic încet când punctele de contact de pe podea şi grilaj se întâlniră.

— Aşa! strigă Harry.

Aşteptară. Harry făcu un pas spre cealaltă parte a liftului şi privi în sus. Într-o crăpătură mică dintre geamul rotund şi umărul lui Waaler doi ochi se uitau la el. Unul deschis, mânios al lui Waaler; celălalt, ochiul negru, orb al armei.

— Vino înapoi sus, zise Waaler.

— Dacă îi dai drumul băiatului, răspunse Harry.

— Aşa facem.

Harry încuviinţă din cap. Apoi apăsă pe buton.

— Ştiam că până la urmă vei face ceea ce trebuie, Harry.

— Aşa se întâmplă de obicei, zise Harry.

Văzu cum una din sprâncenele lui Waaler se încruntă dintr-o dată. Poate pentru că tocmai descoperise că de una din încheieturile lui Harry atârnau cătuşele. Sau poate era ceva din intonaţia lui Harry. Sau poate simţise şi el. Că sosise momentul.

Se auzi un scârţâit ameninţător în cablurile liftului care se puse în mişcare. În aceeaşi clipă, Harry făcu un pas înainte şi se ridică pe vârfuri. Se auzi un clic sec atunci când cătuşele se închiseră în jurul încheieturii lui Waaler.

— Ce dracu'... începu Waaler.

Harry ridică un picior. Cătuşele răneau încheieturile amândurora în timp ce Harry, la cele 95 de kilograme ale sale, îl trăgea pe Waaler în jos. Waaler încercă să reziste, dar braţul îi fu tras prin geam până ce rămase blocat în umăr.

O zi de rahat.

— Dă-mi drumul, la dracu'! ţipă Tom, cu bărbia presată de uşa de fier.

Încercă să îşi tragă braţul înapoi, dar era prea greu. Urlă de furie şi izbi arma de uşa de fier. Nu trebuia să fie aşa. Distrugeau totul. Distrugeau castelul de nisip, îl dărâmau în bucăţele mici, râzând. Dar vor vedea, într-o zi vor vedea. Atunci observă. Barele grilajului îi atingeau antebraţul, dar liftul se mişca. Dar în direcţia greşită. În jos. Simţi cum ceva îl strânge de gât când îşi dădu seama. Avea să fie strivit. Liftul era acum o ghilotină ce se mişca încet. Îi sunase ceasul.

— Ţine strâns grilajul, Sven! strigă Harry.

Tom îi dădu drumul lui Oleg şi încercă să îşi tragă braţul. Dar Harry era prea greu. Tom se panică. Făcu încă o încercare disperată să se elibereze. Şi încă una. Picioarele îi alunecară pe podea. Simţi partea interioară a liftului apăsându-i pe umăr. Îşi pierdu orice urmă de raţiune.

— Nu, Harry. Opreşte-te! Voise să ţipe, dar vocea îi era înecată de suspine. Milă...

CAPITOLUL 43

LUNI NOAPTEA. ROLEX

Tic, tic, tic.

Harry ascultă secundarul cu ochii închişi şi numără. Se gândi că timpul trebuia să fie destul de exact de vreme ce ticăitul venea de la un ceas Rolex de aur.

Tic, tic, tic.

Dacă ERAU corecte calculele lui, stătuse în lift un sfert de oră. Cincisprezece minute. Nouă sute de secunde de când apăsase butonul oprit dintre etajul unu şi subsol şi anunţase că erau în siguranţă şi că tot ceea ce mai trebuia să facă era să aştepte. Timp de nouă sute de secunde stătuseră în linişte ca nişte şoareci, ascultând. Voci. Paşi. Uşi care sunt deschise şi închise. În vreme ce Harry, cu ochii închişi, numărase cele nouă sute de ticăituri ale ceasului Rolex de la încheietura acoperită cu sânge de pe podeaua liftului şi care încă era prinsă de cătuşele lui.

Tic, tic, tic.

Harry deschise ochii. Descuie cătuşele şi se întrebă cum va deschide portbagajul maşinii acum că înghiţise cheia.

— Oleg, şopti el, zgâlţâind cu blândeţe umărul băiatului adormit. Am nevoie de ajutorul tău.

Oleg se ridică în picioare.

— Ce rost are? întrebă Sven uitându-se la Oleg, urcat pe umerii lui Harry ca să deşurubeze neonul de pe tavanul liftului.

— Ia-l, zise Harry.

Sven se întinse spre Oleg şi luă unul din cele două tuburi.

— În primul rând, pentru ca ochii să se obişnuiască cu întunericul înainte să ies la subsol, zise Harry. În al doilea rând, ca să nu stăm aici clipind atunci când se vor deschide uşile liftului.

— Waaler? În subsol? Vocea lui Sven era plină de neîncredere. Fii serios, nimeni nu poate supravieţui unei astfel de chestii.

Arătă cu tubul de neon către braţul deja palid, ca de ceară, de pe podea.

— Gândeşte-te cât sânge a pierdut. Şi şocul.

— Încerc să anticipez orice posibilitate, zise Harry.

Apoi se făcu întuneric.

Tic, tic, tic.

Harry coborî din lift, se dădu repede într-o parte şi se ghemui la pământ. Auzi uşa închizându-se încet în spatele lui. Aşteptă până auzi liftul pornind. Înţelegerea era că vor opri liftul între subsol şi parter, unde vor fi în siguranţă.

Harry ascultă cu răsuflarea tăiată. Până acum, nici urmă de fantome. Se ridică. O lumină palidă strălucea prin geamul unei uşi aflate la celălalt capăt al subsolului. Distinse forme de mobilier de grădină, cufere vechi şi vârfuri de schiuri în spatele plasei de sârmă. Harry orbecăi în întuneric, de-a lungul peretelui. Găsi o uşă şi o deschise. Îl izbi mirosul dulce de gunoi. Venise unde trebuia. Păşi peste saci de gunoi rupţi, coji de ouă şi cutii de lapte goale, croindu-şi drum prin căldură cleioasă degerată de reziduurile în descompunere. Arma era lângă perete. Una dintre benzile adezive încă mai era prinsă. Se asigură că mai era încărcată înainte să iasă din nou.

Se apropie aplecat de uşa de unde venea lumina.

Numai când se apropie văzu conturul întunecat lipit de fereastră. Era o faţă. Automat, Harry se lăsă la pământ înainte să îşi dea seama că persoana nu îl putea vedea în întuneric. Ţinu arma cu ambele mâini în faţa lui şi se târî doi paşi înainte. Faţa era lipită strâns de geam, iar trăsăturile erau contorsionate. Harry ţinti către ea. Era Tom. Ochii lui larg deschişi priveau insistent dincolo de el, în întuneric.

Inima lui Harry tresări atât de tare, încât nu mai reuşi să ţină dreaptă cătarea armei.

Aşteptă. Secundele veniră şi trecură. Nu se întâmplă nimic.

Atunci coborî arma şi se ridică.

Se duse la geam şi privi în ochii lui Tom. Erau acoperiţi cu o peliculă albă-albăstrie. Harry se întoarse şi încercă să pătrundă întunericul. Indiferent la ce anume se holba Tom, acum dispăruse.

Harry rămase nemişcat, simţind zvâcnetul stăruitor, insistent al pulsului său. Tic, tic, tic. Nu era foarte sigur ce anume însemna. Exceptând faptul că era viu, pentru că persoana de cealaltă parte a uşii era moartă. Şi că putea deschide uşa, putea atinge pielea bărbatului, ca să simtă cum îl părăseşte căldura corpului, textura în schimbare a pielii, pierzând substanţa vieţii şi devenind un ambalaj gol.

Harry îşi sprijini fruntea de a lui Waaler. Geamul rece al ferestrei îi arse ca gheaţa pielea.

CAPITOLUL 44

LUNI NOAPTEA. MURMURUL

Aşteptară la culoarea roşie a semaforului din Piaţa Alexander Kiellands.

Ştergătoarele parbrizului fremătau de la stânga la dreapta şi invers. Într-o oră şi jumătate vor apărea primii zori ai zilei, dar în acea clipă era noapte, iar norii atârnau ca o prelată cenuşie-neagră peste oraş.

Harry stătea pe locul din spate, cu braţul în jurul lui Oleg.

O femeie şi un bărbat veniră clătinându-se către ei pe trotuarul pustiu de pe Bulevardul Waldemar Thranes.

Trecuse o oră de când Harry, Sven şi Oleg ieşiseră din lift, afară în ploaie şi pe pământ stabil. Găsiseră un mesteacăn înalt pe care Harry îl văzuse de la fereastra lui Marius şi se aruncaseră pe iarba uscată. De acolo, Harry telefonase în primul rând la biroul editorial al *Dagbladet* şi vorbise cu ziaristul de serviciu. Apoi îl sunase pe Bjarne Møller, îi spusese ce se întâmplase şi îl rugase să îl caute pe Øystein Eikeland. La sfârşit, o sunase pe Rakel şi o trezise. Douăzeci de minute mai târziu, zona din faţa căminului studenţesc era luminată de bliţurile camerelor şi de luminile albastre, ale presei şi poliţiei, în aceeaşi minunată combinaţie ca întotdeauna.

Harry, Oleg şi Sven stăteau sub mesteacăn, privindu-i cum intră şi ies în grabă din cămin.

Atunci Harry îşi stinsese ţigara.

— Ei bine, zise Sven.

— *Character*, spuse Harry.

Sven dădu aprobator din cap.

— Pe ăsta îl uitasem.

Apoi se îndreptaseră spre piaţă, iar Bjarne Møller venise alergând în calea lor şi îi urcase într-una din maşinile de poliţie.

Mai întâi se duseseră la sediul poliţiei ca să fie interogaţi, sau pentru „un scurt rezumat”, aşa cum precizase Møller, grijuliu. Când Sven fusese dus în arest, Harry insistase ca doi poliţişti înarmaţi să stea de gardă în faţa celulei 24 de ore pe zi. Møller, oarecum surprins, îl întrebă pe Harry dacă chiar credea că riscul de evadare era atât de mare. Harry răspunsese cu un clătinat din cap, iar Møller îi îndeplini dorinţa fără să mai spună nici un cuvânt.

Chemaseră apoi o maşină de patrulă ca să îl ducă pe Oleg acasă.

Bâzâitul semaforului rupse liniştea nopţii în timp ce străbătură Bulevardul Uelands. Era evident că femeia împrumutase jacheta bărbatului şi o ţinea pe umeri. Cămaşa bărbatului era lipită de corp. Râdea zgomotos. Lui Harry i se păru că îl cunoaşte.

Semaforul se făcu verde.

Întrezări părul roşcat al femeii, vârât sub jachetă, iar cuplul dispăru din vedere.

Când trecură prin Vinderen, încetă brusc să mai plouă. Precum cortina unei scene, norii se dădură într-o parte şi o lună nouă străluci asupra lor de pe un cer negru de deasupra Fiordului Oslo.

— În sfârşit, zise Møller, zâmbind, întorcându-se către ei de pe locul din faţă al pasagerului.

Harry presupuse că se referea la ploaie.

— În sfârşit, zise el, fără să îşi ia privirea de la lună.

— Eşti un băiat viteaz, spuse Møller, lovind uşor cu palma genunchiul lui Oleg.

Acesta zâmbi şters şi ridică privirea către Harry.

Møller se întoarse din nou şi îşi menţinu privirea pe drumul din faţa lor.

— Durerile mele de stomac au dispărut, zise el. S-au volatilizat.

Îl găsiseră pe Øystein în acelaşi loc în care îl duseseră pe Sven Sivertsen. În clădirea arestului. Conform documentelor lui Groth „Torţionarul”, Øystein fusese adus de Tom Waaler cu suspiciunea de a fi condus taxiul în stare de ebrietate. Testul de sânge pe care îl făcuse arăta într-adevăr prezenţa alcoolului. Când Møller ordonă ca Eikeland să fie eliberat şi toate formalităţile să fie abandonate, Groth „Torţionarul”, foarte surprinzător, nu avu nici o obiecţie. Dimpotrivă, era neobişnuit de serviabil.

Rakel stătea în cadrul uşii când maşina poliţiei viră pe pietrişul aleii şi opri în faţa casei.

Harry se aplecă pe lângă Oleg şi deschise portiera. Oleg sări jos şi alergă spre Rakel.

Møller şi Harry rămaseră în maşină, privindu-i în tăcere pe cei doi îmbrăţişându-se pe scări.

Telefonul mobil al lui Møller sună şi acesta răspunse imediat. Spuse „da” de două ori şi „bine” o dată şi închise.

— Era Beate. Au găsit o geantă plină cu echipament de ciclism în tomberonul din curtea casei lui Barli.

— Hm.

— O să fie un iad, zise Møller. Cu toţii vor dori o bucată din tine, Harry. Akersgata, NRK, TV2. Şi presa străină. Imaginează-ţi că s-a auzit de Curierul Asasin şi în Spania. Dar am mai trecut prin asta şi altă dată, aşa că ştii cum merge treaba.

— O să supravieţuiesc.

— Presupun că da. Cam ştim şi ce s-a întâmplat noaptea trecută în căminul studenţesc. Mă întreb numai cum a reuşit Tangen să aranjeze înregistrarea în microbuzul său duminică după-amiaza şi apoi a uitat să o oprească atunci când a alergat ca să prindă trenul spre casă, în Hønefoss. Møller cercetă faţa lui Harry, dar acesta rămase impasibil. Şi mai mult, ce noroc că tocmai ştersese suficient din hard disk, astfel că a fost destul spaţiu pentru câteva zile de înregistrare. De fapt, e incredibil. Aproape că ai putea chiar să îţi imaginezi că totul a fost programat.

— Aproape, murmură Harry.

— O să fie o anchetă internă. Am contactat SEFO şi i-am informat în legătură cu activităţile lui Waaler. Nu excludem posibilitatea că acest caz va avea unele ramificaţii în poliţie. Voi avea prima întâlnire cu ei mâine. Vom lămuri povestea asta, Harry.

— Bine, şefu’.

— Bine? Nu pari prea convins.

— Păi tu eşti?

— De ce n-aş fi?

— Pentru că nu ştii în cine poţi avea încredere, nici măcar tu.

Møller clipi de două ori, dar nu răspunse. Aruncă o privire poliţistului care stătea la volan.

— Poţi să aştepţi câteva secunde, şefu’?

Harry coborî din maşină. Rakel îi dădu drumul lui Oleg, care dispăru după uşă, în casă.

Ţinea mâinile încrucişate în faţa ei şi privirea pe cămaşa lui.

— Eşti ud, zise ea.
— Ei bine, când plouă…
—... te uzi. Zâmbi cu tristeţe şi îşi puse palma pe obrazul lui. S-a terminat? şopti ea.
— Deocamdată da.
Închise ochii şi se aplecă în faţă. Harry o cuprinse în braţe.
— Băiatul o să fie bine, zise el.
— Ştiu. A spus că nu i-a fost teamă. Pentru că erai tu acolo.
— Hm…
— Cum te simţi?
— Bine.
— Şi este adevărat? Chiar s-a terminat?
— S-a terminat, murmură Harry în părul ei. Ultima zi de muncă.
— Bine, zise ea.
Simţi cum trupul ei se apropie, umplând tot spaţiul dintre ei.
— Săptămâna viitoare încep noul serviciu. O să fie bine.
— Cel pe care l-ai găsit prin amicul tău? întrebă ea, punându-şi mâna pe gâtul lui.
— Da. Mirosul ei îi umplea creierul. Øystein. Îl mai ţii minte pe Øystein?
— Şoferul de taxi?
— Da. Examenul pentru licenţa de şofer de taxi e marţi. În fiecare zi m-am chinuit să reţin numele străzilor din Oslo.
Rakel râse şi îl sărută pe buze.
— Ce părere ai? întrebă el.
— Cred că eşti nebun.
Râsetul ei era parcă susurul unui pârâu în urechile lui. Îi şterse o lacrimă de pe obraz.
— Trebuie să plec acum.
Încercă să zâmbească, dar Harry văzu că nu va putea.
— N-o să mă descurc, răbufni ea înainte ca suspinele să îi înece vocea.
— Ba o să te descurci, zise Harry.
— Nu pot să mă descurc… fără tine.
— Nu este adevărat, zise Harry, trăgând-o mai aproape. Poţi să te descurci foarte bine fără mine. Întrebarea este: poţi să te descurci cu mine?
— Asta este întrebarea? şopti ea.
— Ştiu că trebuie să te gândeşti la asta.
— Nu ştii nimic.
— Mai întâi gândeşte-te, Rakel.
Femeia dădu capul pe spate, iar el o susţinu de mijloc. Îi studie faţa. Probabil căuta schimbarea, îşi zise Harry.
— Nu pleca, Harry.
— Am o şedinţă. Dacă vrei, poate vin dimineaţă. Am putea.
— Da?
— Nu ştiu. Nu am nici un plan. Sau idei. Sună bine?
Rakel zâmbi.
— Sună perfect.
Se uită la buzele ei. Ezită. Apoi o sărută şi plecă.

✯

— Aici? întrebă poliţistul de la volan, uitându-se în oglindă. Nu e închis?
— De la douăsprezece la trei în timpul săptămânii, zise Harry.
Şoferul trase pe bordura din faţă de la Boxer.
— Nu vii şi tu, şefu'?

Møller clătină din cap.

— Vrea să vorbească numai cu tine.

Servirea se terminase de mult şi ultimii clienţi se pregăteau să plece din bar.

Şeful de la *Kripos* stătea la aceeaşi masă ca şi data trecută. Orbitele lui adânci erau ascunse în întuneric. Berea din faţa lui era aproape terminată.

— Felicitări, Harry!

Harry îşi făcu drum între masă şi banchetă.

— O treabă foarte bună. Dar trebuie să îmi povesteşte cum te-ai prins că Sven Sivertsen nu este Curierul Asasin.

— Am văzut o fotografie a lui Sivertsen în Praga şi mi-am amintit că am văzut o fotografie a lui Wilhelm şi Lisbeth în acelaşi loc. Mai mult, legiştii au analizat urmele de excrement de sub…

Comisarul-şef se aplecă peste masă şi puse o mână pe braţul lui Harry. Respiraţia lui mirosea a bere şi a tutun.

— Nu mă refer la dovezi, Harry. Mă refer la idee. Bănuiala. Ce te-a făcut să legi indiciile de omul care trebuia. Care a fost momentul de inspiraţie? Ce te-a făcut să formulezi gândul?

Harry ridică din umeri.

— Te gândeşti la tot felul de lucruri, tot timpul. Dar…

— Da?

— Totul se potrivea mult prea bine.

— Ce vrei să spui?

Harry îşi scărpină bărbia.

— Ştiai că Duke Ellington obişnuia să ceară acordorilor de piane să nu îl acordeze prea bine la cheie?

— Nu.

— Când un pian este acordat la perfecţie, nu sună prea bine. Nu e nimic în neregulă, dar pierde ceva din căldură, sentimentul de autenticitate. Harry zgârie cu unghia pe o bucăţică din luciul mesei care se desprinsese. Curierul Asasin ne-a dat codul perfect care ne-a spus unde şi când. Dar nu şi de ce. În felul acesta, ne-a făcut să ne axăm mai degrabă pe acţiuni decât pe motiv. Fiecare vânător ştie că, dacă vrei să îţi vezi prada în întuneric, nu trebuie să te uiţi direct la ea, ci lângă ea. Când am încetat să mă uit doar la fapte, am auzit.

— Ai auzit?

— Da. Am auzit că aceste aşa-numite crime în serie erau prea perfecte. Sunau bine, dar nu autentice. Crimele urmau formula până la ultimul detaliu. Ne dădeau o explicaţie care era la fel de plauzibilă ca orice minciună, dar nu plauzibilă ca adevărul.

— Şi ai ştiut asta?

— Nu, dar nu am mai fost atât de miop şi vederea mi s-a limpezit.

Şeful de la *Kripos* dădu din cap în timp ce se uita insistent la paharul de bere pe care îl rotea neîncetat între mâini, pe masă. În barul liniştit, aproape gol, sunetul semăna cu cel făcut de o piatră de moară.

Îşi drese vocea.

— M-am înşelat în privinţa lui Tom Waaler, Harry. Îmi cer scuze.

Harry nu răspunse.

— Ce vreau să spun este că nu am semnat hârtiile pentru demiterea ta. Aş vrea să îţi continui munca. Vreau să ştii că ai întreaga mea încredere. Şi sper, Harry. Îşi ridică fruntea şi în jumătatea de jos a feţei Harry văzu un fel de zâmbet.... că o am pe a ta.

— Va trebui să mă gândesc la asta, răspunse Harry.

Zâmbetul dispăru.

— La serviciu, adăugă el.

Şeful *Kripos* zâmbi din nou. De data asta, îi văzu şi ochii.

— Desigur. Dă-mi voie să-ţi iau o bere, Harry. Au închis, dar pe mine mă vor servi.

— Sunt alcoolic.

Pentru o clipă, şeful de la *Kripos* rămase uimit. Apoi chicoti.

— Scuze. Nu m-am gândit. Încă un lucru, Harry. Te-ai...

Harry aşteptă în timp ce paharul încheie un alt circuit.

— Te-ai gândit la felul cum vei prezenta acest caz?

— Să îl prezint?

— Da. În raport. Şi presei. Vor dori să stea de vorbă cu tine. Şi vor pune întreaga poliţie sub lupă dacă traficul de arme al lui Waaler iese la iveală. Din acest motiv este vital să nu spui.

Harry îşi căută pachetul de ţigări în timp ce comisarul-şef îşi căută cuvintele.

—... să nu le oferi o versiune care să lase loc interpretărilor, zise el în cele din urmă.

Harry zâmbi uşor şi se uită la ultima ţigară pe care o avea.

Şeful de la *Kripos* se decise, bău ultimele resturi de bere şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— A spus ceva?

Harry ridică o sprânceană.

— Te referi la Waaler?

— Da. A spus ceva înainte să moară? Cine au fost partenerii lui? Cine mai era implicat?

Harry se hotărî să îşi păstreze ultima ţigară.

— Nu, n-a spus nimic. Absolut nimic.

— Păcat.

Şeful de la *Kripos* îl privi fără expresie.

— Dar filmele care au fost făcute? Arată ceva de acest fel?

Harry întâlni privirea ochilor albaştri ai celuilalt. Din câte ştia Harry, şeful de la *Kripos* lucrase în poliţie toată viaţa. Nasul îi era ascuţit ca lama unei securi, gura o linie dreaptă, iar mâinile mari şi aspre. Era o parte a fundaţiei Forţelor: granit solid şi sigur.

— Cine ştie? răspunse Harry. Oricum nu avem de ce să ne facem griji. De vreme ce acest caz va fi o versiune care nu lasă loc pentru. Până la urmă Harry reuşi să rupă bucăţica de luciu... interpretări greşite.

Ca la comandă, luminile din bar începură să pâlpâie.

Harry se ridică.

Se uitară unul la celălalt.

— Vrei să te duc cu maşina? întrebă şeful de la *Kripos*.

Harry clătină din cap.

— Mă duc la o plimbare.

Şeful de la *Kripos* strânse ferm mâna lui Harry. Harry se îndrepta spre uşă când se opri şi se întoarse.

— Apropo, Waaler a spus de fapt un lucru.

Sprâncenele albe ale şefului de la *Kripos* căzură.

— Da? rosti el cu grijă.

— Da. A cerut milă.

Harry o luă pe scurtătură prin Cimitirul Mântuitorului. Ploaia picura din copaci. Picăturile loveau frunzele de dedesubt şi scoteau mici suspine înainte să cadă pe pământul care le absorbea însetat. Merse pe aleea dintre morminte şi auzi morţii murmurând. Se opri şi ascultă. Biserica Gamle Aker se afla în faţa lui, întunecată şi dormind. La următoarea bifurcaţie o luă la stânga şi ieşi pe strada spre Dealul Telthus.

Când ajunse la apartamentul său, îşi dădu jos hainele, intră în duş şi dădu drumul apei fierbinţi. Apa şiroi pe pereţi, iar el rămase nemişcat până ce pielea i se înroşi şi deveni dureroasă. Se duse în dormitor. Apa se evaporă şi se întinse în pat fără să se şteargă. Închise ochii şi aşteptă. Să vină somnul. Sau imagini. Care veneau primele.

În schimb, auzi murmure.

Ascultă.

Despre ce şopteau?

Ce planuri făceau?

Vorbeau codificat.

Se ridică. Îşi sprijini capul de perete şi simţi cum forma stelei diavolului îl împunge în ceafă.

Se uită la ceas. În curând avea să se lumineze.

Se ridică şi se duse în hol. Căută în buzunarele jachetei şi scoase ultima ţigară. O rupse şi o aprinse. Se aşeză în scaunul balansoar din salon şi aşteptă să vină dimineaţa.

Lumina lunii strălucea în cameră.

Se gândi la Tom Waaler care privea în eternitate. La bărbatul cu care vorbise în Vechiul Oslo după conversaţia cu Waaler din faţa cantinei, pe terasa acoperişului, la sediul poliţiei. Fusese uşor să îl găsească, pentru că îşi păstrase porecla şi încă mai lucra în chioşcul familiei.

— Tom Brun? răspunsese bărbatul dinapoia tejghelei, trecându-şi o mână prin părul soios. Da, îmi amintesc de el. Bietul băiat. Era bătut de tatăl lui, acasă. Tatăl lui era un şomer nenorocit. Beţiv. Prieten? Nu, nu am fost prieten cu Tom Brun. Da, eu eram cel numit Solo. Pe cale ferată? Bărbatul râsese. Cu trenul cel mai departe am ajuns pe coastă, la sud de Oslo. De fapt, nu cred că Tom Brun avea prea mulţi prieteni. Ţin minte că era un tip drăguţ, genul de băiat care ajuta femeile bătrâne să traverseze, cam ca un cercetaş. Totuşi, cam ciudat. A fost ceva necurat în moartea tatălui său. Un accident foarte ciudat.

Harry îşi trecu degetul peste suprafaţa netedă a mesei. Simţi cum particule mici i se lipesc de piele şi ştiu că era praf galben de pe daltă. Lumina roşie a robotului telefonic se aprinse. Probabil ziarişti. Vor începe în dimineaţa asta. Harry puse vârful degetului pe limbă. Avea gust amar. Mortar. Îşi aminti că venea de pe peretele de deasupra camerei 406, unde Wilhelm Barli sculptase steaua diavolului. Harry plescăi. Probabil că zidarul folosise un amestec ciudat, pentru că se mai simţea un gust. Dulce. Nu, metalic. Avea gust de ou.

– sfârşit –